

மதராஸ்.

மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபா

தமிழ் வெளியீடு - நெ. 5.

Sat Grantha Prakasana Sabha, Madras.
Tamil Publication No. 5.

பன்னிருதிங்கள நுபவம்.

பன்னிரண்டு மாதங்களிலும் அவதரித்த ஆழ்வராசாரியர்
களின் விசேஷங்களை விரிவாக விளக்குவது.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

இது

ஸபை வித்வான் பூங்காஞ்சி

P. B. அண்ணாங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால்

எழுதப்பட்டு

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

மதராஸ் நத்தினம் அச்சுக்கடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது

(25-3-48.)

இதன் விலை :— ஸபை மேம்பார்களுக்கு ... ரூபா 1 4 0
இதரர்களுக்கு ... ,, 1 10 0

கிடைக்குமிடம் :—

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபா ஆபீஸ்,

14, ஸ்ட்ராட்டன் முத்தியா முதலி வீதி,

ஜி. ஏ. மதராஸ்.

மு ன் னு னை ர .

சேரும் சிறப்புமுற்ற நமது ஸம்பிரதாயத்திற்குப் ப்ரவர்த
தகர்களாகவும் மஹோபகாரர்களாகவும் அவதரித்தருளின
ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் நம்மனோரால் நிச்சலும்
அநுஸந்திக்கப்படவேண்டிய பெருமை வாய்ந்தவர்கள்.
அவர்களுடைய திவ்விய சரித்திரங்களையும் திவ்ய
பூர்ஸூக்திகளிலுள்ள நவநிதி போன்ற விசேஷப் பொருள்
களையும் நாம் எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் அவை ஆரா
வமுதமாயிருக்கும். * எப்பொழுதும் நான் திங்களாண்டுழியு
ழி தொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதமே*
என்னும்படியாக அமைந்த அவற்றை நாம் நித்யமும்
அநுஸந்தானம் செய்து அகமகிழ அவகாசம் பெருவிட்
டாலும் அவ்வாழ்வாராசாரியர்கள் அவதரித்தருளின திரு
நகரத்திரங்களிலாவது அநுஸந்திக்கப்பெறவேணும்.

குருபரம்பராப்ரபாவாதி சுரித்திர நூல்களும் திவ்ய
ப்ரபந்த வியாக்கியானங்கள் முதலியவைபுமாகிற அமுதக்
கடல்களில் ஆழ்ந்திருக்கும் ஆரியர்கள் அநுபவிக்கும்
முறை அற்புதமானது. அவ்வமுதக் கடல்களில் அதிகமாக
அவகாஷிக்கப் பெருதவர்களுங்கட ஓருவாறு அனுப
வித்து ஆனந்திப்பதற்கே இந்நூல் தொகுக்கப்படுகின்றது.

முதலாழ்வார்கள் அவதரித்தது ஐப்பசித் திங்களிலாத
லால் அம்மாதந் தொடங்கி மாதவரிசையாகப் புரட்டாசி
வரையில் பன்னிரண்டு மாதங்களின் விசேஷங்களையும் விரி
வாக அனுபவிப்பிக்க விரும்பி இஃது அமைக்கின்றேன்.
அந்தந்த மாதங்களில் அவதரித்துள்ள நம் ஆழ்வாராசாரி
யர்களின் விசேஷங்களை விவரிக்கின்றேன்.

இங்மனம் :

P. B. அண்ணங்கராசார்யர்.

(15—3—48)

இதுவுள்ள விஷயங்களின் அட்டவணை

விஷயங்கள்	பக்கலக்கம்	விஷயங்கள்	பக்கலக்கம்
1. ஐப்பசி மாதம்		8. வைகாசி மாதம்	
1, 2, 3 முதலாழ்வார்கள் ...	3	23. முதலியாண்டான் ...	70
4. பிள்ளைலோகாசாரியர் ...	5	24. அனந்தாழ்வான் ...	78
5. மணவாள மாமுனிகள் ...	6	25. ஸ்ரீராமநவமியதுபவம் ...	76
2. கார்த்திகை மாதம்		" ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு விசேஷார்த்தம் ...	80
6. திருமங்கையாழ்வார் ...	9	" விபீஷண சரணாகதி ...	81
7. திருப்பாழைநாதர் ...	12	" ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு சிறிய சங்காபரிஹாரம் ...	84
8. அருளாளப் பெருமான்மெல்லுருமானார் ...	14	" அபூர்வமான ஸ்ரீராமாயணக் கதையொன்று ..	85
9. நட்பிள்ளை ...	15	9. ஆனி மாதம்	
3. மார்கழி மாதம்		26. நம்மாழ்வார் ...	86
10. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ...	18	" நம்மாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும் ...	91
திருவத்யயநோத்ஸவ வரலாறு ...	20	" நம்மாழ்வார்க்குப் பிராட்டியோடொப்பு ...	94
4. தை மாதம்		27. பட்டர் = நம்பெருமாள் திருமஞ்சனமும் பட்டர்சபாரும் ...	96
11. திருமழிசைப்பிரான் ...	21	10. ஆடி மாதம்	
12. எம்பார் ...	23	28. ஆனிமாத ஆராய்ச்சி ...	100
13. கூரத்தாழ்வான் ...	26	29. பெரியாழ்வார் ...	101
5. மாசி மாதம்		30. வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை ...	104
14. குலசேகராழ்வார் ...	27	" ஸ்ரீராமாயணச்சுலோகவிசேஷார்த்தம் ...	105
15. திருக்கச்சேநம்பியாறுவார்த்தை ...	28	31. காசினி வேந்தர்? காய்கின வேந்தர்? ...	106
6. பங்குனி மாதம்		11. ஆவணி மாதம்	
16. நஞ்சியர் ...	33	32. ஆண்டாள் ...	108
17. ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யப்பெருமை ...	39	33. ஆளவந்தார் ...	110
18. ஸ்ரீலகித்தபாஷ்யபரிசீலனம் ...	44	12. புரட்டாசி மாதம்	
19. பெரியபிராட்டியார் பெருமை ...	45	34. கண்ணபிரான் ...	111
20. கத்யத்ரயத்தின் பெருமை ...	49	35. பெரியவாச்சான்பிள்ளை ...	120
7. சித்திரை மாதம்		" வியாக்கியானங்களைப்பற்றித் துர்ஜராய்ச்சி ...	124
21. உதரகவிகள் ...	52	13. வைகாசி மாதம்	
22. எம்பெருமானார் ...	55	36. வேதாந்ததேசிகர் ...	125
" எம்பெருமானார்தரிசனம் ...	60		132
" எம்பெருமானாரும் தாபாஷ்யமும் ...	64		
" எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீபாஷ்யமும் ...	67		

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரேம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பன்னிருதிங்கள நுபவம்.

நீகாஞ்சி. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்காசாரியர்.

1. ஐப்பசி மாதம்.

இம்மாதத்தில் அவதரித்த ஆழ்வார்கள் மூவர் ; ஆசாரியர்கள் இருவர். முதலாழ்வார் களெனப்படுகிற பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார். ஆகிய ஆழ்வார்கள் மூவரும் ; பின்ன லோகாசாரியர் மணவாள மாமுனிகள் ஆகிய ஆசாரியர்கள் இருவரும் ஆக ஐவருடைய விசே ஷங்கள் ஐப்பசி மாதத்தின் அநுபவமாக இங்கு அளிக்கப் படுகின்றன.

1. 2. 3. முதலாழ்வார்கள்.

நம் ஸம்ப்ராதாயத்தில் முதலாழ்வார்களென்று கொண்டாடப்படுகின்ற பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்னும் மூவர் ஒடித் திரியும் யோகிகளாய், தம்மில் ஒருவரை யொருவர் அறியாமல் தனித் தனியே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், இம் மூவரையும் ஒரிடத்தில் சேர்த்து ஆட்கொள்ள எம்பெருமான் குதூஹலங் கொண்டிருந்ததாகவும், ஒருநாள் ஸரீர யன் அஸ்தமித்த பின்பு பொய்கை யாழ்வார் கனமழையினால் திருக்கோவலூரை யடைந்து ம்ருகண்டு மஹர்ஷியின் திரு மாளிகையிற் சென்று அதன் இடைகழியிற் பள்ளிகொண் டிருக்க, பூதத்தாழ்வாரும் பிறரு பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்து சேர்ந்ததாகவும் அங்கு மூவரும் அளவளவி நிற்கையில் இவர்களை எம்பெருமான் கெருக்கித்தகலந்து பரி மாற்றினதாகவும் சரித்திரம் கூறப்பட்டு வருகின்றது. இதனால் முதலாழ்வார்கட்குத் திருக் கோவலூரில் மிக்க ஈடுபாடுடையது விளங்குகின்றது. * 'அந்யோந்யம் கொண்டாடுகிற'வர் களாகச் சொல்லப்பட்ட ஆழ்வார்களுள் ஸர்வ கரிஷ்டரான திருமங்கை மன்னன் திருக் கோவலூர்க்குப் பதிகம் பாடுமிடத்து இவ்வாலாற்றினை அதுஸந்தித்திருக்குமழகு இங்கு வெளியிடப்படுகின்றது.

பெரிய திருமொழியில் திருக்கோவலூர்ப் பதிகத்தில் நான்காவது பாசுரத்தில் (2-10-4.) "ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சேர்த்த தன்புகருமடியவர்கட்கு ஆரமுதமானுன்றனை" என்ற விடத் திற்கு அந்யோந்யத்தையத்தின் கார்ப்பு யருளப்பட்ட பாமரஹஸ்யார்த்தம். இங்கு விவரிக்கலா ளிறது. அதில் மூன்றாம் பாகாவத்தில் மேகத்திற்கு ஸ்வாபதேச மருளிச் செய்கிற "பூண்ட னாள் சிர்க்கடலை யுட்கொண்ட" இம்மாத குர்ணையில் "அன்புகருமடியவர்" என்றுள்ளதை யியாங்கிபாணித்தருளாநின்ற மணவாள மாமுனிகள் "ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சேர்த்தன்பு கருமடியவரான முதலாழ்வார்கள்" என்றருளிச் செய்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. "ஆங் கரும்பிக் கண்ணீர் சேர்த்தன்பு கருமடியவர்கள்" என்கிற சந்தை திருமங்கையாழ்வாருடைய திருக்கோவலூர் பதிகத்திலுள்ள தென்னுமிடம் மறக்கத்தக்கதன்று. அப்படியிட்ட அடிய வர்கட்கு அமுதமாக இருந்தவன் திருக்கோவலூ எம்பெருமானார் என அறியத்தக்கது.

அங்கு அடியவர்கள் என்றது முதலாழ்வார்களை யென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் ஒருமிட்டிருந்த திருவுள்ளம் பற்றி யிருந்தார்களென்னுமிடம் மணவாள மாமுனிகளின் விபரங்கொண்ட திருவெழுந்தருளியுள்ளதிலுமிடம். இந்த நிர்வாஹம் யிருந்த உபபத்தியோடு கூடியது. அடியவர்—அன்பு கூருமடியவர்—ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூருமடியவர் என்று வகுத்துக் கொள்ளவேண்டும். முந்தற் 'அடியவர்' என்பது பேயாழ்வாரை. இவர் "திருக்கண்டினை பொன்மேனி-கண்டேன்" என்ற முதற் பாசரத்தில் எம்பெருமானுடைய திவ்ய மங்கல விகாஹத்தைத் தாம் காணப்பெற்றதாகப் பேசி, அந்த திவ்யமங்கல விகாஹத் துள் திருவடிவொன்றே தமக்கு உத்தேசம் என்பதைத் தாமது திருவந்தாதியில் ஆதி மத்ய அவஸாநங்களில் வெகு அழகாகக் காட்டினார். "இன்றே கழல் கண்டேன்" என்றார் ஆதி யில். "எபம் பொன் முடியா னடியினைக்கே பூரித் தென்னெஞ்சோபுரி" "முபன்று தொழு நெஞ்சே!...தண்ணலங்கல் மாலையான் தாள்" "கரியான் கழலே நெருள் தன்மேல் கண்டாய் தெளி". "வாமும் வகையறிந்தேன்—எங்கள் பெருமாவடி சோப் பெற்று" என்று (நாற்பது முதலாக அறுபது ஈறான பாசரங்களுள்) மத்யத்தில் பேசினமை காண்க. "குட்டத்துக் கோள் முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான் தாள் முதலே நங்கட்டுச் சார்வு" என்று அவஸாநத்திலும் தாளையே பேசிக் கண்டேன். ஆக இங்ஙனம் எம்பெருமானது அடியையே சிக்கெனப் பற்றினவர் என்ற காரணத்தினால் பேயாழ்வார் அடியவராகக் கூறப் பட்டார்.

'அன்பு கூருமடியவர்' என்றது பூதத்தாழ்வாரை. எங்ஙனே யென்னில், (அன்பு கூரும் என்றது அன்புமிருந்தவர் என்றபடி.) இவ் வாழ்வார் "அன்பே தகளியா" என்று தொடங்கி "விளவின் காய் கன்றினால் வீழ்த்தவீனே! என்றனளவன்றால் யானுடைய அன்பு" என்று முடிவு பாசரத்தில் தமது அன்பு மிகுதியை வாய்விட்டுரைத்தவராதலால் அன்புகூரு மடியவராக இவரே கருதத் தகுதியுடையவராவர்.

இனி, அரும்பிக் கண்ணீர் சோருமடியவர் பொய்கையாழ்வார். எங்ஙனே யென்னில், இவ்வாழ்வார் "பமுதே பலபகலும் பேரயின வென்று அஞ்சியமுதேன்" என்று தம் வாக்கினாலே பேசியருளினபடி அரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்திருப்பவராதலால்.

ஆக இங்ஙனம் முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் அழகாகக் குறிப்பிட்டு இவர்களுக்கு அமுதமாயிருந்தவன் அத்தலத்தி நாதன் என்று கலியன் அருளிச் செய்தார்.

பூமீமந்திரமாத் தமவந்தேசிகளும் "அடியவர்கட்கு ஆமுதமானான்" என்ற பாசரத்திலேயே சொக்காத தேவரஸத்தையிற் (7) "காஸார பூர்வ கவி முக்ய விமர்த துக்கா பண்ணை தமையின் ஸ-மதயி-தின்ன பஹ-ஸ தே" என்றருளிச் செய்தார். அமுதமென்ற பூமீமந்திரமாத் தமவந்தேசிகளும் என்றார் தேசிகன். பாம போக்யத்தைப் பேசினபடி, "அடியவர்கட்கு ஆமுதமானான் தன்னை" யென்ற பாசரத்திலேயே "குழாவரி வண்டிசை பாமம் பாடல்கேட்குத் தவிரும்பி கண் வளருங் கழனி சூழந்த" என்றதை கோக்கியே தேசிகனில்களம்ருளியது.

அடியவர்கட்கு என்ற பூமிஸூத்திரையை ஊன்றி நோக்கினால், கலியன் இங்கு மூன்று திருநாமங்களை விலக்கித்திருக்கிறார் என்று நன்கு விளங்கும். அடியவன்; அடியவர், அடியவர்கள் என் முப்பிரிபூட்டினமை காண்க.

அங்கு அடியவர்கள் என்றது முதலாழ்வார்களை யென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் ஒருமிடரு கத் திருவுள்ளம் பற்றி யிருந்தார்களென்னுமிடம் மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத் தினால் தெற்றென விளங்குகின்றது. இந்த நிர்வாஹம் மிகுந்த உபபத்தியோடு கூடியது.

அடியவர்—அன்பு கூருமடியவர்—ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூருமடியவர் என்று வகுத்துக் கொள்ளவேணும். முத்துற 'அடியவர்' என்பது பேயாழ்வாரை. இவர் "திருக்கண்டேன் பொன்மேணி கண்டேன்" என்ற முதற் பாசரத்தில் எம்பெருமானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைத் தாம் காணப்பெற்றதாகப் பேசி, அந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத் துள் திருவடி யொன்றே தமக்கு உத்தேச்யம் என்பதைத் தமது திருவந்தாதியில் ஆதி மத்ய அவஸாநங்களில் வெகு அழகாகக் காட்டினார். "இன்றே கழல் கண்டேன்" என்றார் ஆதி யில். "பைம் பொன் முடியா னடியினைக்கே பூரித் தென்னெஞ்சேபுரி" "முயன்று தொழு நெஞ்சே!...தண்ணலங்கல் மாலையான் தான்" "கரியான் கழலை தெருள் தன்மேல் கண்டாய் தெளி". 'வாழும் வணகபறிந்தேன்—எங்கள் பெருமானடி சேரப் பெற்று' என்று (நாற்பது முதலாக அறுபது ஈறான பாசரங்களுள்) மத்யத்தில் பேசினமை காண்க. "குட்டத்துக் கோள் முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான் தான் முதலை நங்கட்டுச் சார்வு" என்று அவஸாநத்திலும் தானையே பேசிக் தலைக் கட்டினார். ஆக இங்ஙனம் எம்பெருமானது அடியையே சிக்கெனப் பற்றினவர் என்ற காரணத்தினால் பேயாழ்வார் அடியவராகக் கூறப் பட்டார்.

'அன்பு கூருமடியவர்' என்றது பூதத்தாழ்வாரை. எங்கனே யென்னில், (அன்பு கூரும் என்றது அன்புமிகுந்தவர் என்றபடி.) இவ் வாழ்வார் "அன்பே தகனியா" என்று தொடங்கி "விளவின் காய் கன்றினால் வீழ்த்தவீனே! என்றனளவன்றால் யானுடைய அன்பு" என்று முடிவு பாசரத்தில் தமது அன்பு மிகுதியை வாய்விட்டுரைத்தவராதலால் அன்புகூரு மடியவராக இவரே கருதத் தகுதியுடையவராவர்.

இனி, அரும்பிக் கண்ணீர் சோருமடியவர் பொய்கையாழ்வார். எங்கனே யென்னில், இவ்வாழ்வார் "பழுதே பலபகலும் பேரயின வென்று அஞ்சியழுதேன்" என்று தம் வாக்கினாலே பேசியருளினபடி அரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்திருப்பவராதலால்.

ஆக இங்ஙனம் முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் அழகாகக் குறிப்பிட்டு இவர்கட்கு அமுதமாயிருந்தவன் அத்தலத்து நாதன் என்று கலியன் அருளிச் செய்தார்.

ஸ்ரீமந்நகமாந்த மஹாதேசிகனும் "அடியவர்கட்கு ஆரமுதமானான்" என்ற பாச ரத்திலேயே நோக்காத தேஹஸீகஸ்துதியில் (7) "காஸரா பூர்வ கவி முக்ய விமர்த ஜக்மா பண்ணு தமேக்ஷுஸுபகஸ்ய ரஸோ பஹுஸ் தே" என்றருளிச் செய்தார். அமுதமென்று ஆழ்வாரருளிச் செய்ததைக் கரும்பு என்றார் தேசிகன். பாம போக்யதைபப் பேசினபடி. * அடியவர்கட்கு ஆரமுதமானான் தன்னை யென்ற பாசரத்திலேயே 'சுழாவரி வண்டிசை பாடும் பாடல் கேட்டுத் திங்கரும்பு கண் வளருங் கழனி சூழ்த்த" என்றதை நோக்கியே தேசிகனின்மனமருளியது.

அடியவர்கட்கு என்ற ஸ்ரீஸூத்தியை ஊன்றி நோக்கினால், கலியன் இங்கு மூன்று திருநாமங்களை விவக்ஷித்திருக்கிறார் என்று நன்கு விளங்கும். அடியவன்; அடியவர், அடிய வர்கள் என முப்பிரிபூட்டினமை காண்க.

முதலாழ்வார்களின் திருநாமங்களை ஸ்பஷ்டமாகப் பேசிப் பாசரம் பாடி யிருக்கலா தாதோ வென்று திலர் சங்கிப்பார்கள். வெளிப்படையாகக் கூறுவதில் காட்டிலும் இவ்வகை யாகக் கூறுவதே ரஸவத்தாம். ஆளவந்தார் நம்மாழ்வாரைத் துதிக்கப் புகுந்த “மாதா பிதா யுவதய:” என்கிற ச்லோகத்தில் எம்மாழ்வாரது திருநாமத்தைக் கூற்றிற்பிலர்; அந்த ச்லோகம் எம்பெருமான் விஷயமாகவே யிருக்கலாம் என்று கூட நினைக்கத்தக்க நிலைமையிலுள்ளது. ஆயினும் வகுளாபிராமம் என்ற ஒரு விசேஷண ஸ்வராஸ்யத்தினால் மாத்திரம் அந்த ச்லோ கம் நம்மாழ்வார் விஷயமே என்று நிர்ணயிக்கலாகிறது. இங்ஙனே துட்பமாகக் கண்டறிய வேண்டும்படி பேசுவது வக்தாக்களின் ஆழ்ந்த அறிவையும் பக்தியின் கனத்தையும் காட்டும்.

ஐப்பசித் திருவோணத்தில் ஸ்ரீகாஞ்சி புரியைச் சேர்ந்த திரு வெண்காளில் [ஸ்ரீய தோக்தகாரி எம்பெருமான் ஸன்னிதிப் புஷ்கரிணியில்] பொய்கை யாழ்வாரது திருவவ தாரம். இவரருளிச் செய்த திவ்வியப் பிரபந்தம்—முதல் திருவந்தாதி 100 பாசரம். ஐப்பசி யில் அவிட்டத்தில் திருக்கடன் மல்லையில் பூதத்தாழ்வாரது திருவவதாரம். இவரருளிச் செய்த திவ்வியப் பிரபந்தம் இரண்டாம் திருவந்தாதி 100 பாசரம். ஐப்பசியில் சதயத்தில் * மாடமாமயிலையில் பேயாழ்வாரது திருவவதாரம். இவரருளிச் செய்த திவ்வியப் பிரபந்தம் மூன்றாம் திருவந்தாதி 100 பாசரம்.

4. பிள்ளைலோகாசார்யர்.

ஐப்பசியில் திருவோணத்தன்று அவதரித்த பரமகாருணிகரான இவ்வாகிரியரின் பெருமையைச் சிறிது பேசி மகிழ்வோம். இவருடைய ஜ்ஞாநாதுஷ்டானப் பெருமைகள் ஒரு புறமிருக்க, பரமகருணையின் திறத்தை என்னென்று பகர்வது! ஆசாரியர்கள்—பொதுவாக இருவகைப்படுவார்கள்; 1. அதுவருத்தி ப்ராஸந்நாசார்யர்கள் என்றும் 2. க்ருபாமாத்ர ப்ராஸந்நாசார்யர்களென்றும். சிஷ்யர்கள் பலகால் துவண்டு வேண்டி அதனாலே அதுக்ரஹிப் பவர்கள் அதுவருத்தி ப்ராஸந்நாசார்யர்களாவர். சிஷ்யப்ரார்த்தனைபைச் சிறிதும் எதிர்பாராமல் தம்முடைய இயற்கை யின்னருளால் தாமாகக் கணிந்து * பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான் * என்ற கணக்கிலே தம்பேருக அதுக்ரஹித் தருன்பவர்கள் க்ருபாமாத்ர ப்ராஸந்நாசார்யர்கள். நமது ஆசார்ய கோஷ்டியில் எம்பெருமா னார் தாம் க்ருபாமாத்ர ப்ராஸந்நாசார்யரென்ற பட்டத்தை முதன்மையாகப் பெற்றவர். ஆயி னும் அவர் ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு க்ரந்தமும் அருளிச் செய்தாரல்லர். ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களின் ஆர்த்தங்களை விவரிக்க மூன்று நூல்களை யருளிச்செய்தவவர் ரஹஸ்ய லார்த்த விவரணமாக ஒரு சிறு நூலாவது அருளிச் செய்திருக்கலாம். இன்னுமொரு திருக் கோலம் பூண்டு [அதாவது—மணவாளமாமுனிகளாக அவதரித்து] அர்ப்பிபாது அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியிருந்தமையாலே ஸ்ரீராமாநுஜரான அந்த அவதாரச் தன்விலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தாமே சென்றனர்; ஸ்ரீபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முத லிய திவ்ய க்ரந்தங்களில் ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யார்த்தங்களும் ஆங்காங்குச் சேமிக்கப்பட்டே யிருந்தாலும் அவற்றைக் கையிலக்கு நெல்லிக்கணியாகக் காட்டித் தாராத குறை குறையே. அக்குறை நீரிலே ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வ பெளமான இப்பிள்ளை புலகாகிரியர்தாமே முதன்முத லாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ மண்டலிக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தருளினார். லோகாசார்யரென்கிற திரு நாமம் இவர்க்கே தரும். இவ்விருள் தருமாஞாலத்தின் அகயிருளை அறவேயொழிக்கவல்ல

திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தேனும் பாலும் நெய்யுங் கன்னலு மமுதமாக அளித்தருளினவர் இம்மஹாசார்பர். இவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்வமும் பாமகாருணிகத்வமும் பாம ப்ராமாணிகத்வமும் ஒவ்வொன்றும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதே. ஒரு அர்த்தத்திலும் ஆக்ரஹமின்றிக்கே. ஆசார்யபரம்பராபரப்தமான அர்த்தங்களை யே அற்புதமாக அமைத்திருக்கும்படி இவருடைய க்ரந்தங்களுக்கே அஸாதாரணச் செல்வமாயிருக்கும். இவராளிச் செய்த நூல்கள் அஷ்டாதச ரஹஸ்யமென்று ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்கும்.

5. மணவாள மாமுனிசுள்.

ஐப்பசியில் திருமுலத்தன்று அவதரித்தருளின இவ்வாசார்ய ஸர்வபௌமருடைய அமுதிலுமாற்றன்னிய பெருமையை இன்று நாம் புதிதாகப் பேசப்போகிறோமோ? எத்தனை தடவை பேசினாலும் * அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்றாவமுதமே * என்னும்படியாக விருக்கும் இவர் பெருமை. எம்பெருமானார் அவ்வவதாரத்திலே சேஷித்திருந்த காரியங்களை நிறைவேற்றுவதற்கென்றே இங்ஙனையொரு திருக்கோலம் மீண்டும் பூண்டபடி. பெரும் பாலும் வியாக்கியான க்ரந்தங்களை யருள்வதிலேயே இரண்டவதாரத்திலும் முழு நோக்கு. அதுபுக்தி அதிசயோக்தியென்னும்படியான வசனவ்யக்திகளைக் கனவிலு மறியாமை இரண்டவதாரத்திற்கும் அஸாதாரணம். மயங்கவைத்தல் வலிந்த கஹல் முதலிய குற்றங்களுக்குச் சிறிதும் இடம் தாராமே தெள்ளமுதெனும் திவ்யஸூக்திகளை அருளுந்திறன் இவ்விரண்டவதாரத்திலேயே கண்டதாகும்.

கீழே பின்னாலோகாசார்யரைப் பாமகாருணிகரென்று புகழ்ந்தோம். மணவாளமாமுனிசுள் திருவவதரியாவியில் அவருடைய பாமகாருணிகத்வமும் * கன்னலிலுங் காட்டகத்தோர் வல்லிக் கடிமலரின் நன்னறுவாசம் மற்றாரானுமெய்தாமே மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங்கு. குத்ததுபோலாகும்த்தனை. அவ்வாசிரியர் அருளிய அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களுள் தலைசிறந்து விளங்கும் முழுக்ஷுப்படி தத்வத்யம் ஸ்ரீவசநபூஷணமென்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கு இவருடைய வியாக்கியானங்களில்லையெல் இம்மாளுலம் இருள்தருமாளுலமேயாம்.

இவர்க்கு விசதாவாக் சிகாமணி யென்றொரு பிருதம் வழங்கிவருகின்றது. இதனை முதன் முதலாக அளித்த மஹாநுபாவர் யாரோ அறிகின்றிலோம். மருமமறிந்து அளித்த அந்த விருது இவ்வாசார்ய சிகாமணியொருவர்க்கேதான் ஏற்கும். நீறுபூத்த நெருப்பு என்ன நின்ற இவ்வாசிரியரின் திருவாக்குப்போல் இவ்வுலகில் இதுகாறும் கண்டதில்லையென்றால் இனிமேலா காணப்போகிறோம். இவருடைய திவ்யமங்கன விக்ரஹமும் திருவுள்ளமும் ஸத்வ குணமொன்றே வடிவெடுத்ததாயிருந்ததென்பது இவரது திருவாக்குக்களில் அக்ஷாந் தோறும் புலப்படாநின்றது. ஸகல சாஸ்தார்த்தங்களையும் வெகு அழகாகத் திருவுள்ளத் திலே யடக்கிக்கொண்டு நாட்பூ அலர்ந்தாற்போலே ஸ்ரீஸூக்திகளை ஏற்றக் குறையின்றி அமைத்திருக்கிற அழகு என்னே! என்னே!! என்று உள்ளம் குழைகின்றதத்தனை. விமர்ச சக்தி, நிருபணநையுண்யம் என்றிங்ஙனே சொல்லும்படியான திறமையெல்லாம் மிக வியக் தும்படியான முறையில் இவர் தம்முடைய வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளிலே தானுள்ளது.

பல கொல்லி என்? ஸாரமாக வென்று சொல்லித் தலைக்கட்டுவோம். * அப்திர் லங் கிக் ஏவ வாகரபடை:.....என்று முராரியென்கிற வொரு மஹாகவி சொல்லுகிறார். வாரா

வீரர்கள் கடலைக்கடந்து அப்பால் சென்று விட்டார்களென்றும் கடலின் ஆழத்தை அவர்கள் இறியும் அறியவில்லார்கள். கடலினுள்ளே பாதாளம் வரையில் அமிழ்த்து கிடந்த மந்தாமலைக்கன்றோ அந்த ஆழம் தெரியும்—என்பது இந்த சீலோத்தத்தின் தருத்து. ஐரோதத்தாளென்று பேர்படைத்த மற்றவர்களெல்லோரும் வானாமுனிகளின் ஸ்தானத்திலேயாய் மணவாளமாமுனிகளொருவரோ மந்தர மலையின் ஸ்தானத்திலே பெண்ணக்கயவராகவுள்ளார். ஆசார்யசென்கிற சொல்லுக்கு மாமுனிகளொருவரோ இலக்காமலா என்றும், ஸூக்தி ஸூக்தி திவ்யஸூக்தி திவ்ய ஸூக்தி என்றிங்குள்ளே செல்லும் செற்களெல்லாம் மாமுனிகளின் திருவாக்கையேதான் இலக்காகக் கொள்ளத்தக்கவை. பெண்ணும் திவ்யபாதர்களின் வலித்தார்தம்.

* செந்தமிழ் வேதியர் சிந்தை தெளிந்து சிறந்து மலையிலேயே தனிமலையே தருள நற்கலை தேசு பொலிந்திடவும், மந்தமதிப்புவி மானிடர் தங்களைவாழ்வு உபத்திடவும், மாசறு ஞானியர் சேரெதிராசர்தம் வாழ்வு முளைத்திடவும், தந்த மலையெழில் குழை குருகாதிபன் கலைகள் விளங்கிடவும் இந்த நிலந்தனில்வந்து உதயகுதையத்தையாழான்றோ விவர். நமது ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களுமெல்லாரும் ஒருங்கே கிரண்டு அவதரித்த அவதாரமான இம் மாமுனிகளின் தனியினையும் வாழித் திருமங்கலையும் இப்பாதகண்டம் முழுவதும் அதுஸந்தித்து உஜ்ஜீவனம் பெறுகின்றது.

திருவாய் மொழிக்குச் சிறந்த வியாக்கியானமாக அமைந்த நடு முப்பத்தாறுபிரப்படியின் விசேஷார்த்தங்களை இவ்வாசிரியருடைய திருவாக்கினால் கேட்கப் பெறவேனுமென்று ஆவல் கொண்ட அரங்கநாதன் தனது ஸந்திதியின் திருமுன்பே கருட மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்து ஸாதித்தருளவேனுமென்று இவர்க்குக் கட்டளையிட்டான். அப்படியே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் பகவத்கிஷய பாவசனம் நடந்துவர, ஸமாப்தி தினத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதன் ஒரு சிறு குமாரனாகத் திருவேலாக்கத்திலே வந்து நின்று

“ ஸ்ரீசைலேச தயாபாதாம் தீபகத்யாதி குணர்ணவம்,

யதீந்தரப்ரவணம் வந்தே நரம்பஜாமாதாம் முநிம் ”

என்கிற திவ்ய பத்யத்தைக் கைகூப்பி நின்று விஜ்ஞாபித்தனாக இவ்வாழிப் பாலித்தம். இந்தத் தனியினில் அமைந்திருக்கின்ற செற்களின் அழகை ஆராய்தான் இது தெய்வ வாக்கேயன்றி மானிட வாக்கு அன்று என்பது அனைவரும் அகையற்பாலதாகும். அவ்வழிகளை இங்குச் சிபிது விவரிப்போம்.

[1. ஸ்ரீசைலேச தயாபாதாம்]

“ மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவிராதமாட்டிய அடுதிறலேபாத்தியெம்மாசே! அரங்கத்தம்மா! ” என்கிறபடியே ஸ்ரீரங்கநாதனே விபவருபேண ஸ்ரீராமபிரானாகத் தோன்றியிருந்தனனாலால் அத்திருவவதாரத்தில் சைலேச தயாபாதத்தை வணங்கி யிருந்தானாயினும் ஸ்ரீசைலேச தயாபாதத்தை வணங்கப் பெறவில்லை. சைலேச தயாபாதமென்று ஸூக்தி வகைச் சொல்லி, ஸ்ரீபதத்தினால் தத்வயாவ்ருத்தி பண்ணுகிறது. ஸ்ரீராமபண, சிவகந்தா காண்டத்தில் பதினொராவது ஸர்க்கத்தினால் ஸூக்திவ மஹாராஜா சைலேச தயாபாதபூதர என்பது அறிக. அது எங்ஙனையென்னில்; இங்கே சைலமாவது ரிசபமுகபாவதம். அதற்கு

வீரர்கள் கடலைக்கடந்து அப்பால் சென்று விட்டார்களெனினும் கடலின் ஆழத்தை அவர்கள் சிறிதும் அறியவில்லார்கள். கடலினுள்ளே பாதாளம் வரையில் அமிழ்ந்து கிடந்த மந்தர மலைக்கன்றோ அந்த ஆழம் தெரியும்—என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. ஐஞாதாக்களென்று பேர்படைத்த மற்றவர்களெல்லாரும் வானரமுதலிகளின் ஸ்தானத்திலேயாய் மணவாளமாமுனிகளொருவரே மந்தர மலையின் ஸ்தானத்திலே யெண்ணக்கடியவராகவுள்ளார். ஆசார்யரென்கிற சொல்லுக்கு மாமுனிகளொருவரே இலக்காமவர் என்றும், ஸூட்சி பூரீஸூக்தி திவ்யஸூக்தி திவ்ய பூரீஸூக்தி என்றிங்ஙனே சொல்லும் சொற்களெல்லாம் மாமுனிகளின் திருவாக்கையேதான் இலக்காகக் கொள்ளத்தக்கவை யென்றும் நிஷ்பக்ஷ பாதர்களின் வரித்தார்த்தம்.

* செந்தமிழ் வேதியர் சிந்தை தெளிந்து சிறந்து மகிழ்ந்திடவும், சீருலகாரியர் செய்தருள் நற்கலை தேசு பொலிந்திடவும், மந்தமதிப்புவி மானிடர் தங்களை வானிலுயர்த்திடவும், மாசறு ஞானியர் சேரெதிராசர்தம் வாழ்வு முளைத்திடவும், கந்த மலர்ப்பொழில் சூழ் குருகாதிபன் கலைகள் விளங்கிடவும் இந்த நிலந்தனில்வந்து உதயஞ்செய்த பரமாசார்யரன்றோ விவர். நமது ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களுமெல்லாரும் ஒருங்கே திரண்டு அவதரித்த அவதாரமான இம் மாமுனிகளின் தனியனையும் வாழித் திருகாமங்களையும் இப் பாத கண்டம் முழுவதும் அதுஸந்தித்து உஜ்ஜீவனம் பெறுகின்றது.

திருவாய் மொழிக்குச் சிறந்த வியாக்கியானமாக அமைந்த ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியின் விசேஷார்த்தங்களை இவ்வாசிரியருண்டாய் திருவாக்கினால் கேட்கப் பெறவேணுமென்று ஆவல் கொண்ட அரங்கநாதன் தனது ஸநிதியின் திருமுன்பே கருட மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்து ஸாதித்தருளவேணுமென்று இவர்க்குக் கட்டளையிட்டான். அப்படியே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் பகவத்விஷய ப்ரவசனம் நடந்துவர, ஸமாப்தி தினத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதன் ஒரு சிறு குமாரனாப்த் திருவிவாலக்கத்திலே வந்து நின்று

“ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்,
யதீந்த்ரபாவணம் வந்தே ரம்பஜாமாதாம் முநிம்”

என்கிற திவ்ய பத்யத்தைக் கைகூப்பி நின்று விஜ்ஞாபித்தனாக இதிறாஸம் ப்ரஸித்தம். இந்தத் தனியனில் அமைந்திருக்கின்ற சொற்களின் ஆழைக ஆராய்ந்தால் இது தெய்வ வாக்கேயன்றி மானிட வாக்கு அன்று என்பது அனைவருமீசையற்பாலதாகும். அவ்வழிகளை இங்குச் சிபிது விவரிப்போம்.

[1. ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம்]

“மாமுனி வேள்விபைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய அடுதிதலேபாத்தியெம்மரசே! அரங்கத்தம்மா!” என்கிறபடியே ஸ்ரீரங்கநாதனை விபவருபேண ஸ்ரீராமபிரானாகத் தோன்றியிருந்தனானால் அத்திருவவதாரத்தில் சைலேச தயாபாத்ரத்தை வணங்கி யிருந்தானாயினும் ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரத்தை வணங்கப் பெறவில்லை. சைலேச தயாபாத்ரமென்று ஸூக்ரீவனைச் சொல்லி, ஸ்ரீபதத்தினால் தத்வ்யாங்குத்தி பண்ணுகிறது: ஸ்ரீராமாயண, கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் பதினொராவது ஸர்க்கத்தினால் ஸூக்ரீவ மஹாராஜர் சைலேச தயாபாத்ரபூதர் என்பது அறிக. அது எங்ஙனையென்னில்; இங்கே சைலமாவது ரிச்யமுகபர்வதம். அதற்கு

ஈசர்-மதங்கமுனிவர். அவருடைய தையக்கு ஸுக்ரீவன் பாத்தாமாக இருந்தான். தந்தையோடு போர்புரிந்த வாலியானவன். அவனது உடலைத் தூக்கி வீசியெறிந்தவளையில் அவனது வாயிலிருந்து ரத்த பித்துக்கள் காற்றினால் தள்ளுண்டு மதங்கமாமுனியின் ஆசிரமத்தில் போய்விழ். அது கண்டு கொடுத்த அம்முனிவர், இத் தீய ரெபல் செய்தவன் வாலியென்று ஞானக்கண்ணாணார்த்த அவ்வாலிக்குச் சாபமிட்டதும் அதிலே காரணமாக ஸுக்ரீவன் அம்முனிவருடைய அருளுக்கு இலக்கானதும் கொண்டு சைலேச தயாபாத்தர்தாம் ஸுக்ரீவனுக்குப் பொருந்தியது. எம்பெருமான் அவனை அடிபணிந்திருந்தானென்பது * ஸுக்ரீவம் சரணம் கத: * என்கிற பரமர்ணத்தினால் வலித்தாம். சரணம் புருத்தனிடத்தில் மகஸ்தாபமின்றிக்கேயிருக்கவேணும். ஸுக்ரீவன் விஷயபோகங்களிலே ஓருப்பட்டிருந்த குறிப்பிட்ட காலத்திலே வந்திலனாக, இளைய பெருமானை யனுப்பித் தீவா தண்டம் நடத்த நினைத்தமையை வெளியிட்டபடியாலே, அந்த சைலேச தயாபாத்தானிடத்திலே முன்பு பணிந்து பின்பு வருந்தின குறைநீர இப்போது ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்தா பூதரை வணங்கி வாழ்கின்றேனென்றதாயிற்று. திருமலையாழ்வாரென்கிற திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் இன்னருளுக்கு இலக்கானவர் மாமுனிசு என்கை.

[2. தீபகத்யாதி குணர்ணவம்.]

ஸ்ரீராமனாக அவதரித்திருந்த அக்காலத்திலே ஸுக்ரீவன் காலிலே குனிந்ததுபோலவே, லவணர்ணவத்தின் காலிலும் குனிந்தமை புத்தகாண்ட பாவலித்தாம். “ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்மதி” என்ற விபிக்ஷணுமூர்ணிடைய வாக்கின்படி லவணர்ணவத்தை அடிபணிந்திருந்து அங்கும் மகஸ்தாபம் மிகுந்தது ஸுப்ரவலித்தாம். * ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாம் * என்று நிக்ரஹத்திலே பன்றோ ஒருப்பட்டது. அப்படியான குறைநீர அந்த லவணர்ணவத்தை விட்டு தீபகத்யாதி குணர்ணவத்தை அடிபணிகின்றேனென்றதாயிற்று. ஞானபக்தி விரக்திகளுக்குக் கடல் மாமுனிசு என்கை.

[3. யதீந்திரபாவணம்]

யதீந்திரரென்று எம்பெருமானார்க்குத் திருநாமம். “அப்பனுக்குச் சங்காழியளித்தருளும் பெருமான்” என்று போற்றப்படுகின்ற எம்பெருமானாரானவர், எம்பார் ஆண்டான் முதலானார்க்குத் திருவிலச்சினையளித்ததுபோலவே திருவேங்கடமுடையானுக்கும் திருவிலச்சினை யளித்ததாக இதிறாஸமாகையாலே * மந்திரபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்ற அரங்கத்தரவினணையான் யதீந்திரரிடத்திலும் சிஷ்ய வ்ருத்தி கொண்டிருந்தமை தேறிற்று. இராமாஅச நூற்றந்தாதியிலே * தன்னை யுற்றாட்செய்யுந்தன்மையினோர் * என்கிற பாகரத்தைத் திருச்செவி சாத்தினை பிறகு ‘யதீந்திரரிடத்திலே சிஷ்ய வ்ருத்தி செய்வதிற்காட்டிலும் யதீந்திரபாவணரானார் பக்கலிலே சிஷ்யவ்ருத்தி செய்வதே சிறந்தது’ என்று தொன்றினபடியாலே இப்போது யதீந்திர பாவணரை அடிபணிகின்றமை மிகவும் பொருத்தாம்.

[4. ரம்யஜாமாதாம் முநிம்]

ராமாவதாரத்தில் விச்வாமிதா முனிவன் பக்கலிலும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸார்தீபரி முனிவன் பக்கலிலும் சிஷ்யவ்ருத்தி செய்திருந்து அவர்களிடத்திலே ஸம்ஸாரிதன் பூர்த்தி

பையே கண்டு திருவுள்ளம் கொந்தருந்தபடியாலே அக்குறைதீர, விரகதாக்கோஸாரான மணவாளமாமுனிகளை யடிபணிந்தேனென்கை.

கிர்வாமிதர் முனிவனுடைய ஸம்ஸாரீதவம் அவனது கதைகளினால் விசதம். ஸார்தீயரி முனிவனது ஸம்ஸாரீதவம் என்றைக்கோ மறிகடல்வாய் மாண்டொழிந்த மகளை மீட்டுத்தர வேனுமென்று விரும்பியதனால் விளங்கும்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

ஆக இப்படிப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்களுக்கு ஸ்பூடபாதிதி யுண்டாகும்படி சப்தஸூத்ரிவேசங்களை அமைத்துத் தனியணிட்டு உலகங்களை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின அழகிய மணவாளனுக்கு ஆசாரியரான அழகிய மணவாளமாமுனிகளை அனந்தினமும் சிந்தை செய்து அகமகிழ்வோமாக.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

2. கார்த்திகை மாதம்.

இம்மாதத்தில் அவதரித்த ஆழ்வார்கள்—திருமங்கை மன்னனும் திருப்பரணும் வாரும். ஆசாரியர்கள்—அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாகும் நம்பிள்ளையும்.

6. திருமங்கைமன்னன்.

கலியன், கலிகன், வான்விசம்பாகாலன், ஆடல்மரவலவன், துளிகாடன், மறைகவேந்தன், மங்கையர் கோன், திருமங்கையாழ்வார் என்றிவை முதலான பல திருமங்கை ஆழ்வர்க்குள்ளன. திருவாழி திருநகரியைச் சார்ந்த திருக்குறைப்பவாரில் கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நன்னாளில் இவரது திருவவதாரம். மாறன்பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கங்குறவவதரித்த என்ற உபதேசாத்தினமாவையின் படியும், "வேத சதுஷ்டய அங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும் போலே இராலுக்கும் இருத்தமிழ்நாற்புலவாழ்வவலாறுமும் மறை யெண்மர் நன்மாலிகளும்" என்ற ஆசார்யதருதய (43) குர்ணியின்படியும் இவரது வேண்டிய விசேஷ மொன்றுண்டு. வடமொழி வேதத்திற்கு அங்குதனும் உபாங்கங்களும் இருப்பது போலே தமிழ் வேதத்திற்கும் அவையுள்ளன. குத் பதங்களுக்கும் அதாவது என்னிற நான்கு வேதங்களுக்கும்—சீக்ஷா விபாகாரணம் திருத்தம் ததலுத்தலும் ஜயேஷு திலும் என்கிற ஆறு அங்கங்களும் மீமாம்ஸா ந்யாய புரணாதர்மசாஸ்தாங்ககள் முதலிய உபாங்கங்கள் எட்டும் ஆய் பதினான்கு உறுப்புக்கள். அமைதிருப்பது போலவே, நம் மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவிருந்தம் திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி திருவாய் மொழி ஆழித் தமிழ்மறை நான்கிற்கும் இத்திருமங்கையாழ்வாருடைய இவையிப் பிறுத்தங்களாகும். மறைபாழ்வார்கள் எண்மருடைய திவ்வியப் பிரபந்தங்களும் அங்கோபாங்கத்தனா மென்று ஸ்ரீமத்தரத, முனிகள் முதலான பூருவாசாரியர்கள் அறுதிபிட்டனர். இவ்வாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழி, திருக் குறந்தாண்டகம், திருவெழு தந்திரத்தக, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் ஆகிய ஆறு பிரபந்தத்தனும் ஆறு அங்கமாகக் கொள்ளப்பட்டன. வடமொழி வேதங்களுக்கு சீக்ஷா விபாகாரணம் திருத்தம் முதலியவை

அங்கமாகுந்தன்மைபை பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் “சீகோயாம் வர்ணசிக்ஷா பதஸ
மதிகமோ வ்பாக்ரீயா நிர்வசோப்யாம்” இத்தியாதிச்சீகோகத்தினால் நிருபித்துக் காட்டியிரு
டது போல நம்மாழ்வாருடைய தமிழ்மறைகளுக்கு இவ்வாழ்வாருடைய ஆறு பிரபந்தங்
களும் அங்கமாகுந்தன்மைபை நிருபித்துக் காட்ட வேண்டாவோ வென்னில் ; கேண்மின் ;
அங்காங்கிபாவ ஸமந்வயம் பலபடிகளால் பொருந்தும், ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களுக்கும்
சீகோ முதுவியவற்றிற்கும் அங்காங்கி பாவம் எவ்விதமாகப் பொருத்தியிருக்கின்றதோ அவ்வி
தமாகவே இங்கும், பொருந்தவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. நம்மாழ்வாருடைய திரு
வுள்ளத்தைப் பெரும்பாலும் பின்பற்றியே இவ்வாழ்வார் அருளிச் செய்துள்ள ரொன்பதாவே
இங்கு முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. இதைபிட்டே “மாறன்பணித்த தமிழ்
மறைக்கு மங்கைபர்கோன் ஆறங்கங்குற” என்றது. ஸ்தாலீபுலாக தீபாய்ச் சில விஷயங்
களை நிருபித்துக் காட்டுவோமென்று :—

திவ்விய தேசங்களுள் நம்மாழ்வார்க்கு எந்த திவ்விய தேசத்தில் அதிகமான அபிதி
வேச மென்று ஆராயுங்கால், அது திருக்குடந்தையிலே யொன்பது அறிய வெளிதாகும் ; நம்
மாழ்வார் இந்நிலத்திலிருந்து கொண்டே * சூழ்ந்து நின்ற மால் விசம்பில் தொல்லை வழி
காட்ட, ஆழ்ந்ததனை முற்று மனுபவித்த—வாழ்ந்தங் கடிபரதனை யிருந்தவாற்றை யுரை
செய்தான், முடிமகிழ்சேர் ஞானமுனி * (திருவாய் மொழி பாற்றத்தாதி 99.) என்னும்படி
பரம்பதா நுபவத்தைச் செய்து அமைத்த * சூழ்விசம்பணி முகிற் பதிகத்தில் ஒரு திவ்ய
தேசத்தைப்பற்றியும் ப்ரஸ்தாவஞ் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாதிருக்கவும் (அப்பதி
கத்தில் ஏழாவது பாசாமாசிய) * மடந்தையர் வாழ்த்தலும் * என்கிற பாட்டில் “குடந்
தையேங் கோவலன் குடியடியார்க்கே... தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ் சொல்லினர்” [அதா
வது, இந்த முக்தாத்மா திருக்குடந்தை யெம்பெருமானிடத்திலே குடிசூடியாக அடிமைப்
பட்டவரென்று சொல்லிக் கொண்டு அங்குள்ளார் கொண்டாடினர்] என்று அருளிசெய்
திருக்கையாலே திருநாட்டிலுங்கூட மறக்க முடியாதபடி நம்மாழ்வார்க்குத் திருக்குடந்தைப்
பதியின் அனுபவம் செல்லுகின்ற தென்று தெரிவதனால் இத்திருப்பதியே நம்மாழ்வா
ருடைய நிகரில்லாத அபிதிவேசத்திற்கு ஆஸ்பதமானதென்று அறியிடப்படும். அன்றியும்
திவ்வாயிரபந்தங்களெல்லாம் லோபமடைந்திருந்த வெரு காலச்சேஷத்தில் ஸ்ரீமந்நாத
முனிகள் அவற்றைப் புருத்தாரஞ் செய்வதற்கு, திருக்குடந்தைப்பதி விஷயமான * ஆராவ
முதே யென்கிற திருவாய் மொழியே மூல காரணமாயிற்றென்று ஐதிஹ்ய மிருப்பதனாலும்
மேலே குறித்த விஷயம் ஊர்ஜிதமாகும். இதற்குச் சோலை திருமங்கையாழ்வார் தாம் திரு
மொழி பாடத் தொடங்கும் போதே “தூவி சேரன்னம் துணை யொடும் புணருஞ் சூழ்புனற்
குடந்தையே தோழுது” என்றும் “சொற்பொருளாளீர் சொல்லுகென் வம்மின் சூழ்புனற்
குடந்தையே தோழமின்” என்றும் அருளிச் செய்து, சரமப் பிரபந்தமாகிய திரு நெடுந்
தாண்டகத்தின் முடியிலும் “தண் குடந்தைக் கிடந்த மாலை நெடியாணையடிநாயேன் நினைந்
திட்டேனே” என்று திருக் குடந்தையையே பேசுத் தலைக்கட்டினார். அன்றியும் திருக்
குடந்தைக் கென்றே தனிப் பிரபந்தமு மொன்று [திருவேழகூற்றிருக்கை] திருவாய் மலர்ந்
தருளினர்.

அர்ச்சுவதாரம் நிற்க; விபவாவதாரங்களுள் எவ்வவதாரத்தில் நம்மாழ்வார்க்கு மிகுந்த அபிநிவேச மென்று ஆராயுங்கால், முதற் பிரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் “பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழ னவத்தார்” என்றும், “ஏனத்துருவாயிடந்த—ஞானப் பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லதுவே” என்றும் அருளிச் செய்து * அவாவற்று வீடு பெறுவற்கு முன்னே “கோலவராத மொன்றாய் நில்ந் கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தாப்!—உன்னைப் பெற்றினிப் போக்குவனோ?” என்று சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே ஸ்ரீவரஹ நாயனார் பக்கவிலே நம்மாழ்வார்க்கு நல்லன்பு என்று தெரியலாகும். இதற்குச் சேரவே திருமங்கையாழ்வார் தாம் திருமொழி தொடங்குகையில் விபவாவதாரத்தைப் பற்றி வாய்திறக்கும் போதே “பன்றியாயன்று பராகங் கீண்ட பாழியானாழியானருளே, நன்று நானுய்ய நான் கண்டு கொண்டேன்” என்று ஸ்ரீவரஹநாயனாரையே பேசியருளினார்.

நம்மாழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தில் ஆராத்ய தேவதையாகக் கொண்டது தேவப் பெருமானையே என்பது—முதற் பிரபந்தத்தின் முதற் பாசரத்தில் “இமையோர் தலைவா! மெய்நின்ற கேட்டருளா! அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்றதனாலும், சரமப் பிரபந்தத்தின் முதற் பாசரத்தில் “அபர்வறுமமரர்கள திபதியவனவன் † துயரறு சுடாடி தொழுதெழு மென்மனனே!” என்றதனாலும் தெரிகிறதும். இதற்குச் சேரவே இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் “தூணியினியுனக்குச் சொல்லுவன் மனமே! தொழுதெழு—அமர் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாளன்மென்பெருமான்” என்று பணித்தார். நம்மாழ்வாருடைய * தொழு தெழுமென்மனனே போலவே இவருடைய * தொழுதெழுமனமேயும் பேரருளாளன் விஷயத்திலேயே அமைந்த அமைதி கோக்கத்தக்கது.

நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழியில் * மாசறு சோதிப் பதிகத்தில் மடலூர்தலை ப்ரஸ் தாவித்து விட்டார்; இவ்வாழ்வார் அதற்கென்று தனிப்பட ‘சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல்’ என இரண்டு பிரபந்தங்களைப் பணித்தருளினார்.

நம்மாழ்வார் திருவாசிரியத்தில் “நளிர்திசு சடையனும் நான்முகக்கடவுளும்...முழு வது மகப்படக் காந்து ஓராவிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமாமாயனை யல்லது ஒருமா தெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே” என்று ஒரு பாசரத்தினால் சுருங்கவருளிச் செய்த விஷய மொன்றை இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் (11-6.) * எழுந்தின்ற கருங்கடல்வாயுல கின்றி * என்ற வொருபதிகத்தினால் விரியவுரைத்தருளினார். இங்ஙனே—பெரியார்வாய்க் கேட்டறிய வேண்டிய பல பல விஷயங்கள் இங்குப் பொருத்தமாக உணரத்தக்கன.

இவ்வாழ்வார் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலிலே மிகப் பெரிய திருப்பணிகள் பல செய்தருளினார். அதைப்பற்றி பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் அருளிச் செய்யுமிடத்து * ஸ்தபாஹ்யஜிநாதி மணிப்ரதிமா அபி வைதிகயந்நிவ ரங்கபுரே, மணிமண்டப வ்யாக்ஷை விததே பரகாலகவி: ப்ரணமேமஹி தாந் * என்றருளிச் செய்தார். இந்தச் ச்லோகமையிந்த

* பெருங்கேழலார்—மஹாவரஹப் பெருமான். கேழல்—வரஹம்.

† துயரறுசுடாடி யென்றது—ப்ரணதார்த்திஹரத் திருநாமத்திற்குச் சேர-

அழகு வெகு அற்புதமானது. இதன் கருத்தைச் சிறிது விளக்குவோம். ஆழ்வார்களுடைய திருவவதாரம் அவைதிகர்களையும் வைதிகர்களாக்குவதற்காக. திருமங்கை யாழ்வாருடைய திருவவதாரத்தினால் இவ்வர்த்தம் நன்கு விளக்கப்பட்டது. மறறை யாழ்வார்கள் அவைதிகர்களாயிருந்த சேதார்களை மாத்திரமே வைதிகர்களாக்கிக் கொண்டார்கள். இவ்வாழ்வார் அவைதிகங்களாயிருந்த அசேதார்களையும் கூட வைதிகங்களாகத் திருத்திப் பணிகொண்டா ரென்பது தன்னேற்றம். அவைதிகங்களாயிருந்த ஐயா பெளத்த சித்தாந்தங்களையும் இவ் வாழ்வார் வைதிகங்களாக ஆக்கிவிட்டாரன்றோ. பகவத் பாகவத விஷயங்களில் கிஞ்சித்தகிக் கரிக்கப் பெறுவதே வைதிகத்வமேயும்கூட. (வரலாறு—) இவ்வாழ்வார் திவ்ய தேசப்பாத்திரா யர்களாழ்ந்தருளுமண்டலிலே திருவாங்கஞ் சேர்ந்து அழகியமணவாளன் பக்கலிலே மிக்க நெய்யுடு கொண்டு பல திருமொழிகள்பாடி, அது கேட்டுத் திருவுள்ள முகந்து அ. பருமான் திருமுகமலர்ச்சியோடு ஆழ்வாசாக் குளிர நோக்கி 'சமக்கு விமானம் மண்டபம் கோபுரம் பிரகாரம் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்பும்' என்று கட்டளைவிட்டருள, ஆழ்வார் அவ் வானையைச் சீரமேல் தாங்கி அங்கனமே திருப்பணி புரிவ ிருந்தித் தமக்கு அந்தாங்கான மந்திரிகள் நால்வரையும்ழைத்து சிறைப்பமாக விருந்து 'ஸ்ரீரங்கநாதனுக்குத் திருமதிள் திருமண்டப்பங்கள் தொடக்கமான கைங்கரியங்களைப் பன்னு தற்குப் பொருளீட்டு மாறு என்ன வுபரபம் செய்யலாவது?' என்று ஆலோசித்தே வளவிலே, மந்திரிகள் 'நாகப் பட்டணத்தில் பொன்மயமானதொரு புத்த சித்தாந்தம் நோத்தர்களால் அமைக்கப்பட்ட தேராலயத்தில் அவர்களின் கொண்டாட்டத்திற்கு இலக்காயுள்ளது; அதனைக் களவாடித் கொண்டுவந்திலேமாயின் பல திருப்பணிகளையும் நடத்தி முடிக்கச் சிறிதும் பொருட் குறைபாடு இராது' என்று உபாயங் கூறவே ஆழ்வார் அங்கனமே வெகு தந்திரமாக அவ் சித்தாந்தத்தை அபஹரித்து உருக்கி அந்தப் பொன்னை விலைப்படுத்திப் பெற்ற பொருளால் பல திருப்பணிகளை நிறைவேற்றியருளினர் என்றுணர்க.

இவ்வாழ்வாருடைய கவித்திறம் "சதுஷ்கவி ப்ரதாநாய பரகாலாய மங்களம்" என்ற தஞ்சை மகாலிங்கரும், பூசு கவி, மதுர கவி, சித்ர கவி, விஸ்தார கவி—என்று நால்வகைப் பட்ட கவிஞர்களும் இவ் வகைவிசேஷத்து இவரது ஆறு பிரபந்தங்களினாலும் அறிய வெளி யாகும். அந்த திவ்ய சூக்திகளின் பதவுரை பொழிப்புரை விசேஷ வரை ஸ்வாபதேச வரை முதலியன பரவும் அடியேனுடைப் திவ்யார்த்த தீபிகையுரையின் வாயிலாக அறியத்தக்கன.

7. திருப்பாணாழ்வார்.

இவர் தார்த்திகையில் உரோகிணி நாளில் உறையூர் ஸ்தித்தருளிஞர். இவரது சரித் திரவரலாறு நாமு நிகரமும் நன்கறிந்ததே. இவர் அவதார புருஷராயிருக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய சரணியில்லவுக் கேற்ப சாஸ்திரமரியாதை வழுவாது வர்த்தித்து வீரதார. இவர் நோக்கில் சிவனாய் நின்ற தம்வயத்தி பெண்பதை உலகுக்குக் காட்ட விரும்பிய ஸ்ரீரங்க நாதன் முதலாவான். எனது இவர்க்குத் திருமாமம் நீழ்கிவிளங்குமாறு செய்து லோகலீக் கங்கமஹா குளிக்கொண்டே ஒரு உத்தமமாச்சரியின் திருத் தோள் வழியாக இவரைத் தம்பக் கல் வரவழி நடத்தினான். கோணணியாங்கன் என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்ருளின

நினைக் காணுவே" என்று பாசரம்பாடித் தலைக்கட்டினவுடனே இவர் தனது திருமேனி யிலேயே லயிக்கும்படி செய்துகொண்ட அம்புதம் இவர்க்குத் தனிப்பட்ட அதிகசயமாகும்.

ஆண்டான் திருப்பாவையில் * புள்ளுஞ் சிலம்பின காண் * என்ற ஆறுவது பாசரம்பு தற் கொண்டு பத்துப் பாசரங்களினால் ஆழ்வார்கள் பதின்மனையும் எழுப்புவதற்க ஒரு அந் புலமுண்டை; அதில் "உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாயிபுள்" என்ற (14) பாசரம் இத்திருப்பாணாழ்வாருடைய வைபவங்களை வெகு அழகாக விவரித்துள்ள தென்பதும் இக்கு அறியத்தக்கது. [அதைச் சிறிது விவரிக்கிறோம்.] இப்பாசரத்தில், நங்காய்! நாணுதாய்! காவுடையாய்! என்ற மூன்று விகிரிகளும் இவ்வாழ்வார்க்கு நன்கு பொருந்தும். நங்காய்! என்றது குணபூர்த்தியுள்ளவரே! என்றபடி. அழகிய மனவாழ்வுடைய நியமனத் தினால் லோகஸாங்க மஹாமுனிகள் வந்து என் தோளின் மீது ஏற்க் கொள்ளு மென்ன, தேவரீர் எங்கே, காணெங்கே? நீசனென் நிறையொன்று மிலேனென்று நிடக்கிற அடியேன் தேவரீருடைய அருகிலும் வரத்தகாதே" என்று சொல்லி இறையத்து ஓடாமல் தம்முடைய அந்நந்த பாரதந்தரீயஸ்வரூபத்தை நினைத்து அதற்கு உடன்பட்டதானது இவருடைய குணபூர்த்தியை நன்கு விளக்கும். அங்ஙனம் அந்தணர் தலைவரான அம்முனிவரது தோளின் மீது ஏறியிருக்கச் செய்தேயும் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் * அடியார்க் கென்னை பாடப் படுத்த விமலன் * என்றே பேசினவராதலால் நாணுதாய்! என்ற விகிரியும் மிகப் பொருந்தும். (நாண்—அறங்காரம்.) "பாண் பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பாவு மிக்கள்" என்று வேதாந்த தேசிகர் அருளியபடியே ஸகல வேதார்க் தங்களையும் பத்துப் பாசரத்திலே அடக்கிப் பேசின பாரம் சதாராதலால் காவுடையாய்! என்ற விகிரியும் இவர்க்கே மிகப் பொருந்தும். அமலனாதி பிரானில் "கையிலார் கரிசங்கன லாழியர்" என்று சங்கொடு சக்கர மேத்தின அழகையும் "கரியலாகிப் புடை பார்து மிளிர் ந்து செவ்வியோடி நீண்டவப் பெரிய வாய கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே" என்று பங்கயக் கண்களின் பெருமையையும் இவ்வாழ்வார் சிறக்கப் பேசின படியால் அதற் குச் சேர "சங்கொடு சக்கர மேற்றுத் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணனைப் பாட" என்றது இவ்வாழ்வார் தமது சாதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த விடத்தைக் காட்டுவது. "உங்கள் புழைக் கடைத் தோட்டத்து வாயிபுள்" என்றது. அங்கே லோகஸாங்க மஹாமுனிகள் வரையுத்திறந்து புகழ்பெரிசுதும் இவ்வாழ்வார் தமது அபாரதத்திற்கு கொண்டு வந்தவ் முழ யிருந்ததும் தொனிக்க "செங்கழு நீர் வாய் வெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கம்பின் காண்" என்றது அந்த லோக ஸாங்க மஹாமுனிகளின் தன்மையைக் காட்டுவது. "செங்கற் பொடிக்கடை வெண்பல் தவத்தவர்" என்பது. அவர் இவரைக் கோயிலுக்குள்ளே கொண்டுபோனதைத் தெரிவிப்பது "தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் பேசினாரா" என்பது. "எங்களை முன்ன மெழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய்"! என்றதில் ஒரு அழகிய பொருள் தொனி க்கும். அதாவது—எழுப்புவதாவது தூக்கிக் கொள்வது; எங்களைப் பென்றது—பாசவதா களைப் பென்றபடி. பாண் பெருமானே! உம்முடைய முதற் பாசரத்தில் "அடியார்க் கென்னை பாடப் படுத்த விமலன்" என்ற சொல்நயத்தை நோக்குங்கால் பாசவதர்களை நீர் தோளில் தூக்கிக் கொண்டாடுபவ் போலத் தெரிகின்றது; ஆனால் உமது கணதயோ இதற்கு எதிராக அள்ளது. மஹாபாசவதரான லோக ஸாங்க மஹாமுனியின் தோளின்மீதேறி யன்றோ

திருத்தொழுது முன்னம் பாகவத சேஷத்வத்தை நீர் சொல்லிக் கொண்டது. (அந்த
பேசுமத்தகையே பெருமாம்! என்று வினோதமாகக் கூறுகிறாடி.

8: அருளாளப் பெருமானேம்பெருமானா.

இவ்வுத்திரத்தை மீதத்துப் பாணி நஷத்திரத்தில் தோன்றியவர். இவர் அத்வைத
மதஸ்திரிதருள் எம்பெருமானாலே திருத்திப் பாணி கொள்ளப் பெற்றவர். (அந்த
பெருமானேம்பெருமானா.)

பஞ்சமூர்த்தி யென்றுமொரு மாயாவாதி ஸக்யபாதி எம்பெருமானுடைய கவியு
வங்களைக்கேட்டு அவரோடே தர்க்கித்துவெற்றிபெறவேனுமென்று கிரும்பிக் கோயிலிலே
ஸ்வாமி மடத்திலே வந்து ஸேவித்து நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நீர் விடை கூற
வேணும்; திருத்திரிமாசு கிடைபெற்றேனாகில் உமக்கு சேயனாகக்கடவேன்' என்று
சொல்லி, ஸ்வாமியும் இசைந்தருள், பதினேழு நாள் வளையில் வெற்றி-தோல்கியின்றிப்
கிழியிடை செல்லாதிருக்க முடியில் உத்தராமருளிச் செய்யவேண்டிய பொதுப்பு ஸ்வாமிபக்
கலிலே வந்துவின்று கிஷயம் தோன்றாமெயிருக்கையில் 'நாளைக்கு ஆகிறது' என்று சொல்லி
ஸ்பாசிஸர்ஜகமாயிற்று. பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் கிபாகுலப்பட்டு நம் திரு
வாராதன்மீன போருளானதை திருவடி கிளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொட
க்கி ஆள்வத்தாளவாக இந்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றிப் பிளங்கிவந்த இந்த தரிசனம்
இன்று அடியேனால் பங்கமடையக்கடவதோ? இப்படியும் ஒரு சிலை கொண்டாதத் திருவுள்
ளமாயிற்றோ?' என்று கிண்ணப்பஞ்செய்து நாம் அமுது செய்யாமலே கண்வளர்ந்தருள்,
அன்றிரவு போருளானர் கனவிலே யெழுந்தருளிக் காட்சி தந்து மாயாவாதியின் வாயடங்
கும்படியான சில அர்த்தகிசேஷங்களை ஸ்புரிக்கச்செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ்சிற
காலைபெழுந்து பரமஸுத்துஷ்டாய நித்பாதுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு பரஸங்கம்
பிராய் விசாரகோஷுக்கு எழுந்தருள், அவ்வளவிலேயே பஞ்சமூர்த்தி இன்று நமக்குத்
தோல்கியே நினைமென்று விசாரித்து அப்போதே யெழுந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே
ஸாஷ்டாங்கப் பானமம் பண்ணி, தின்று 'அடியேனை அங்கேரித்தருளவேணும்' என்று கை
கப்பிப்பார்த்திக்கி, மேலே கிஷய விசாரம் நடைபெறவேண்டியிருக்க இதுவென்?' என்று
ஸ்வாமி கேட்க, அதற்கு பஞ்சமூர்த்தி 'ஸ்வாமீ! தேவீருக்குப் பெரியபெருமாள் பாத்பஷ
மான்யின்பு தேவீரென்றும் பெருமானென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவீர்
ஸகீதிரியில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல பார்ப்பதில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவளையில்
அகர்த்தப்பட்டதுபோதும்; இனியும் அகர்த்தப்படாதபடி கோக்கியருளவேணும், என்று
கனக்க பார்த்தித்து ஸ்வாமியின் இசைவும் பெற்று அப்போதே ஏகதண்டத்தை முறிந்
தெறித்து பராயச்சித்த பூர்வகமாய் கிபாபஜ்ஞோபவிதங்களையும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும்
பெற்று முக்கோலபித்த முனியாவி சாஸ்தாப்படி ஆராயவருடைய நாமத்தையே வறிய்க
கிரும்பி பார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் போருளானதுகடைப பரஸாதமடியாகவே இவர் ஆட்
பட்டாரென்கிற உபகார ஸம்ருதி உலகப்ரவரித்தமாய் அருளாளப் பெருமானேம் பெருமா
னா என்று திருநாமம் சாத்தியருளிஞர். உடனே அவரை பழைத்துக்கொண்டு போய்ப்

நீரிருந்தீர்; ஆகவே முக்துற் முன்னம் பர்குவத சேஷத்வத்தை நீர் சொல்லிக் கொண்டது, வாய் பேசுமத்தனைபே. போலும்! என்று விநோதமாகக் கூறுகிறபடி.

8. அருளாளப் பெருமானேம்பெருமானார்.

இவர் கார்த்திகை மாதத்துப் பாணி நக்ஷத்திரத்தில் தோன்றியவர். இவர் அத்வைத மதஸ்த்தராயிருந்து எம்பெருமானாராலே திருத்திப் பணி கொள்ளப் பெற்றவர். (அந்த வரலாறு வருமாறு.)

பெரிய பெருமானே ஸேவிக்கப்பண்ணிச் சிறப்புகளும் பெறுவித்து, அன்று முதலாகவே திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரமும் ஒதுவித்து, மற்றும் தத்வசிக்ஷைகளும் செய்தருளினார்.

அக் காலத்திலே, அனந்தாழ்வான் எச்சான் தொண்டனார் நம்பி மருவார் நம்பி என்னுமிவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமென்று வர, ஸ்வாமி அவர்களை அருளாளப் பெருமொளெம் பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார். அப்போது அவர் அஞ்சி நடுங்கி அவ்வடியார்களை நோக்கி “குருவியின் கழுத்திலே பனங் காயைக் கட்டினாப் போலே ஸ்வாமி செய்தருளினாராகிலும், நீங்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளை சரண மென்றிருங்கள்” என்று நியமித்தருளினார்.

9. நம்பிள்ளை.

கார்த்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டராலே திருத்திப் பணிகொள்ளப் பட்டி அவரை யல்லதறியாதே அவர்தம்மையே பரதெய்வமாகக் கொண்டிருந்தவர்களில் தலைவர் நஞ்சீயர். அவருடைய திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தவர்களில் தலைவர் நம்பிள்ளை. இவர்க்கு இயற்கையான திருநாமம் ‘நம்பூர் வரதராஜார்யர்’ என்பது. ஸ்வாசார்யரான நஞ்சீயர் உகந்து சாத்தின திருநாமம் நம்பிள்ளையென்பது. அந்தத் திருநாமம் சாத்திகைக்கு அடியென்னென்னில்; நஞ்சீயர் பட்டருடைய நியமனப்படி திருவாய்மொழியின் தீவ்யார்த்தங்களை ப்ரவசனஞ் செய்வதையே போது போக்காகக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்தார் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில். அவருடைய காலசேஷ : கோஷ்டியில் அந்வித்திருந்தவர்களில் நம்பூர் வரதராஜாசாரியரும் ஒருவராயிருந்து வந்தார். இவர் ஶீறுபூத்த நெருப்புப்போல இருந்துவந்தபடியாலே இவருடைய ஞான வைபவம் முதலிய பெருமைகளை விசேஷித்து யாரும் அறியாதிருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில், நஞ்சீயர் திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளை னுடைய ஆரூர்ப்படியிற் காட்டி அம் சிறிது விரிவாக வொரு வியாக்கியானமிடும்படி பட்டருடைய நியமனம் மொற்றிருந்ததனால் ஒன்பதினாயிரப்படி யென்றொரு வியாக்கியானம் இட்டருளியிருந்தார்; அதைச் செவ்வையாகப் பட்டோலைகொள்ள வல்லாரிடம் கொடுத்து எழுதுவிக்க வேணுமென்று கருதி இதற்குத் தகுந்தவர்கள் யாரேனு முளரோடுவென்று அந்தாங்கர்களை விசாரிக்கையில் ‘நம்பூர் வரதராஜாசாரியரென்றொருவர் ஸ்வாமியின் காலசேஷப கோஷ்டிக்குத் தவறாது வருகின்றாரே; அவர் நல்ல விரகர்; எழுத்திலும் வல்லவர்; அவரைக் கொண்டு இப்பணியை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாமே’ என்று கூறினார்கள். பிறகு அவரை அருகே வாவழைத்து ஆராய்ந்து பார்க்கையில் அவருடைய யோக்யதை ஒப்புயர்வற்ற தென்று தெரியவந்தது; அதனால் உள்ளம்பூரித்து அவர்பால் விசேஷ கடாசூழ் செய்தருளித் தம்முடைய ஒன்பதினாயிரப்படிபை வரியடைவே அவர்க்கு ப்ரவசனமும் செய்து அதையெழுதித் தரும்படி ஸ்ரீகோசத்தை அவரிடம் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக் கொண்டவவர் தம்முருக்குச் சென்று எழுதிக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிப் போகையில் திருக்காவேரியில் நீஞ்சிச் செல்ல நேர்ந்தது. அப்போது திருமுடியில் கட்டிக்கொண்ட அந்த ஸ்ரீகோசம் நெகிழ்ந்து விழுந்து வெள்ளத்திற் போய்விடவே, இப்படி அபசாரமாய்த் தலைக்

கட்டிற்றே யென்று வருந்த நோந்தது. ஆனாலும் இவர்தாம் அந்த வியாக்கியானத்தை ஸ்வாசாராய திருவடிகளிலே வரியடைவே கற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய கருணாகடாகூதத்தை விசேஷித்துப் பெற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டே யடையோலை கொள்ளத் தொடங்கி வினாவில் எழுதி முடித்து ஸ்ரீகோசத்தை நஞ்சியர் திருவடிகளிலே கொண்டு வைத்தார். 'நாம் கொடுத்த ஏடு எங்கே?' என்று அவர் கேட்கவே நடந்தது நடந்தபடியே விண்ணப்பஞ் செய்ய வேண்டியதாயிற்று பிறகு நஞ்சியர் ஸ்ரீகோசத்தை அளித்ததுக் கடாகூலிகையில், தாமருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் விடாமலும் தம்மிடம் அவர் கேட்டிருந்த சில அர்த்த விசேஷங்களும் பொருந்தமாக அமைந்தும் விரிவுமில்லாமல் இருந்த அழகுக்கு மிகவுகந்து 'வாரீர் நம்முடைய பிள்ளையே!' என்று எடுத்தினைத்துக் கொண்டார். அது முதலாக நம்பிள்ளை யென்றே இவர் வழங்கப் பெற்று வந்தார். திருக்கலிகன்றி தாஸர் என்பதும் இவர்க்கு நஞ்சியர் சாத்தின திருநாமம்.

இவருடைய ஞானவைபவத்தைப் பற்றி நாம் விரிவாக எழுத வேண்டுமோ? பெரிய திருமொழி வியாக்கியானத்தில் (5-8-7) * ஒதுவாய்மையு முவனியப் பிறப்பு முனக்கு முன் தந்த அந்தணனொருவன் * என்ற விடத்து. "முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிறாஸபுராணங்களையும் அதிகரித்துப் பாஷா பாதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளும் திகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம் நம்பிள்ளையைப் போலே" என்று பெரிய வாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி யொன்றே இவருடைய ஞானப் பெருமையை விளக்கக் கூடியது. திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் இதிறாஸ புராணதிகளுக்கும் ஆழ்ந்து இன்சுவையே வடிவெடுத்த அர்த்தங்களை யருளிச் செய்வதில் இவர்க்கு ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லை.

லோகாசார்யரென்கிற திருநாமமும் இவர்க்கு உண்டு. அது நிகழ்ந்த வரல... கேண்மின் : இவர் கோயிலில் வாழ்ந்த காலத்தில் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இவர் திருவடிகளிலேயே ஆசிரயித்து ஸகலார்த்தங்களும் கேட்டு வந்தார்கள். 'நம்பெருமாள் கோஷ்டியோ நம்பிள்ளை கோஷ்டியோ!' என்னும்படி மிகப் பெரிய சிஷ்ய கோஷ்டி ஸம்பத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது முதலியாண்டான் திருப்பேரனாரான கந்தாடைத் தோழப்பரும் அங்கு வாழ்ந்து வந்தார். அவரும் வித்வானாயிருக்கச் செய்தேயும் அவரிடத்தில் ஒருவரும் ஆசிரயி யாதிருக்கவே அவர்க்குப் பொருமை யுண்டாகி ஒருநாள் நம்பிள்ளையைப் பெருமாள் கோஷ்டியிலே திரஸ்காரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பரிபலித்துவிட்டுத் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளிஞர். அவருடைய தேவிகள் இந்த அஸஹ்யாபசாரத்தை யறிந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாக வந்து 'அந்தோ! இப்படியும் பாமாசார்பர் திருவடிகளிலே அபசாரப் படுவீரோ? உமக்கு உய்யும் விரகுண்டோ? என் செய்தீர்! என் செய்தீர்! ஐயோ!' என்று பல வஞ் சொல்லி அறுதாபத்தை யுண்டாக்க, தோழப்பரும் அறுதலித்து நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே சென்று கூமைவேண்ட வேணுமென்று பாரித்திருந்தார். அதற்குள்ளே நம்பிள்ளை தாமே தோழப்பர் திருமாளிகையேற வந்து வேரற்ற மாம் போலே விழுந்து தெண்டனிட்டு, தேவீருடைய திருவுள்ளம் கண்டும்படி வர்த்தித்த வடியேனுக்கு தேவீருடைய கூமையில்லது புகலில்லை யென்று பலவுமருளிச் செய்து தாம் கூதாமணம் பண்ணிக்கொண்டார். அப்போது தோழப்பர் அந்த மஹா குணத்திற்கு வியந்து 'ஸ்வாமிந்! தேவீரை இத்தனை நாளும்

சிறிது பேர்களுக்கு ஆசார்யராக எண்ணியிருந்தேன்; இப்போது 'லோகத்துக்கெல்லாம் ஆசார்யர் தேவரீர் என்று திண்ணமாகக் கொண்டேன்' என்றார். அது முதலாக நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரென்று திருநாமம் வழங்கி வந்தது. "துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர் தம்முகப்பால் என்னவுலகாரியனென்றுரைக்க, பின்னை யுலகாரியனென்னும் பேர் நம்பிள்ளைக் கோங்கி, விலகாமல் நின்றதென்றும் மேல்." என்ற உபதேசரத்தின மாலேப் பரமம் இங்கே அது ஸந்திக்கத்தரும்.

நம்பிள்ளை திருவடிகளில் பலர் ஆசாயித்தாலும் பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர்க்கு இருந்த ஆசார்ய பக்தி ஒப்பற்றதென்று தெரிகிறது. உபதேசரத்தின மாலையில் "பின்பழக ராம் பெருமாள்ஜியர் பெருந்திவத்திலன்பதுவுமற்று மிக்க வாசையினால்—நம்பிள்ளைக்கான வடிமைகள் செய் ஆந்நிலையை நன்னெஞ்சே! ஊனமற வெப்பொழுது மோர்" என்று விசேஷித்து அருளிச் செய்கையாலே.

இப்போதிரியரின் திருவடிகளில் பணிந்து அல்லும், புகலும் ஸகலார்த்தங்களையுங் கேட்டுத் தரித்த வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் உலகுக்குச் செய்திருக்குமுபகாரம் கைம்மாற்றது.

பட்டருடைய ஸந்ததியில் தோன்றி மஹா வித்வானாயிருந்த நடுவில் திருவிதிப் பிள்ளை பட்டரும் கந்தாடைத் தோழப்பர் போலவே நம்பிள்ளை யிடத்தில் பொருமை கொண்டிருந்தவர். அவர் ஒருநாள் ராஜஸபைக்குச் சென்றிருந்தார். அந்த ராஜா மஹா விவேகியுமாய், தன்னிடம் வருகிற பண்டிதர்களுையெல்லாம் ஸ்ரீராமாயணதி கார்த்தங்களில் கேள்வி கேட்பவனுமாயிருந்தபடியால் இந்த பட்டரையும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்டான். அதாவது: ஸ்ரீராமபிரான் ஊராயணத்வ ப்ரபுத்தமான பாத்வத்தை மறைத்துக் கொண்டு அஜ்ஞனைப் போலவும் அசுத்தனைப்போலவும் அவதரித்திருக்கையில் "மயா த்வம் ஸமநஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந் அதுத்தமாந்" என்று ஜடாயுவுக்கு முத்தியளித்தது எங்ஙனே பொருந்தும்?—என்று. இக்கேள்விக்கு த்ருப்திகரமான விடையளிக்க பட்டருக்கு ஸ்புரி யாமையாலே ஆலோசிக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்போது ராஜாவும் அர்ப்பானாயிருக்க, இவருடைய பாக்ய வசத்தாலே அங்கு ஒரு ஸ்வாமி தென்பட்டார். அவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்டவர். இந்த பட்டர் அவரை ஏகாந்தமாக நோக்கி "இவ்வாசன் கேட்ட கேள்விக்கு நம்பிள்ளை எப்படி நிர்வஹிப்பது?" என்று கேட்டார். அவர் "ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி" என்கிற க்லோகத்தைக் கொண்டு நிர்வஹிப்பீர் என்று சொல்ல, அதை இவர் தமது மனதில் நன்றாக வாங்கிக் கொண்டு பிறகு ராஜாவிடம் உபந்யஸித்தார். "அரசனும் அதற்கு உகந்து விசேஷஸுத்தாரங்கள் செய்தான். அந்த ஸத்காரத்தினால் ப்ராமாணிகரான விவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே கொண்டு ஸமர்ப்பித்து தேவரீருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிந்திப்போன வொரு சொல்லுக்குப் பெற்ற ஸத்காரமிது: இனி அடியேனை அங்கீகரித்தருளி வாழ்விக்க வேணுமென்று வேரற்ற மரம் போலே விழுந்து ப்ரார்த்திக்க அவரையும் சேர்த்துக் கொண்டு உய்வித்தார். நம்பிள்ளையின் பகவத் விஷயோபயாஸங்களை அவரும் ஏடுபடுத்தி ஸபூத லகஷம் கார்த்தமாக்கியிருந்தார். அதை நம்பிள்ளை ப்ரசாரத்திற்கு நியமித்தருளவில்லை.

நம்பிள்ளையின் வையபவம் அர்த்த விசேஷங்களைப் பொறுத்ததேயாதலால் அவ்வர்த்த விசேஷங்கள் திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களிலும் வார்த்தாமாலை முதலியவற்றிலும் பாக்கிய சாஸிகளால் உய்த்து உணரத்தக்கன.

3. மார்கழி மாதம்.

10. தோண்டாடிப் போடியாழ்வார்.

மன்னியார் மார்கழியில் கேட்டையானது, - துன்னுபுகழ் மாமறையோன் தோண்டாடிப் போடியாழ்வார் பிறப்பால் நான்மறையோர் கொண்டாடும் நாள் என்பது உலகத்தினதே. இவ்வாழ்வார் பேருள்கொண்டு நமக்கு ஊட்டிய அர்த்த விசேஷங்களுள் சிலவற்றை இன்று நாம் அநுஸந்திப்பது நன்று.

இவ்வாழ்வாரருளிய திருமாலையின் சிறப்பை, "திருமாலையறியாதவன் பெருமானையறியான்" என்னும் முதுமொழியே விளங்கக் காட்டும். அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த அத் திவ்யப்பிரபந்தத்தில் "மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று முன்றெழுத்துடையபேரால், அதிரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்" என்ற பாசரத்தில் எடுத்தாளப்பட்ட ஞாபகத்தாபந்துவின் சரிதை நாம் அவசியம் அறியத்தக்கது. இது ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயத்தில் பாக்கக்கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு:—

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

(கூத்தரபந்துவின் உபாக்கியானம்.)

மிகக்கொடிய நடத்தைகளையுடையனாய், பல்வகைப் பாவங்களும் உருவெடுத்து வந்தன வென்னும்படி மஹாபாவியான கூத்தரபந்து என்பானொருவன் இருந்தான்; அவன் தனது கொடுமையினால் தாய், தந்தை மக்கள் மித்திரர் அனைவராலும் கைவிடப்பட்டவனாய், காட்டிலே திரிந்துகொண்டு ஜீவஜிம்மையினால் வயிறுவளர்த்து வந்தான். இங்ஙனம் நெடுநாள் சென்றவளவில், ஒருநாள் ஒரு மாமுனிவர் கொடிய வெய்யில்வேளையில் வழிதப்பி, இப்பாவி திரியுங் கானகத்திலே புகுந்து இவனது கண்ணுக்கு இலக்காயினர். அவரைக் கண்டதும் அவருடைய பரிதாபத்தைக் கண்ட இவனுக்குத் தன்னையுமறியாமல் அம்முனிவர் விஷயத்திற் காருண்யமுண்டாகி, 'மாமுனிவரே! இஃது உம்முடைய வழியன்றே; வழிதப்பி வந்தீர்போலும்; உற்றுநோக்கிப் பாரும்' என்று முனிவரை நோக்கிக் கூற, அவரும் உணர்ந்து, பொறுக்க முடியாத தாறுத்தையுடையவராய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச் செல்லுகையில் அருகே ஒரு அழகிய பொய்கையைக்கண்டு, தாபமிகுதியால் சடக்கென அக்குளத்திற்போய் விழுந்திட்டார். அப்போது அங்கிருந்த கூத்தரபந்து தனது கையிலிருந்த வில்லையும் அம்புகளையும் எறிந்துவிட்டு, அம்முனிவரைப் பிடித்துத் தூக்கித் தீற்றித் தாமரைக்கிழங்குகளை உணவாகக்கொடுத்து விடாயப்போக்கி மகிழ்வித்தான். பிறகு அவர் கரைமீதேறி ஒருமாதத்தடியில் உட்கார அவரது கால்களின் நோவுதீர நன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச்செய்த கூத்தரபந்துவை நோக்கி அம்முனிவர், 'பேருபகாரம்புரிந்த பெரியோனே! யாருடைய சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவன் நீ? உனது வாலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்ன, அது கேட்ட அவனும் 'முனிவர் கோமானே! நான் ஸூர்யவம்சத்தில் வீசுவாதன் என்பவற்கு மகனாய்த் தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனது கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிக்காமல் உள்ளபடி சொல்ல; அவற்றைச் செவியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்தவேணுமென்ற கருத்துக்கொண்டு 'அப்பா! இனி இத்தீய குணங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவகாருண்யத்தையே பாம தர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க

உன்னாலாகாதோ? என்று கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்னும் தீக்குணங்கட்குப் பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து ஒரு சூண்காலமும் இருக்கவில்லை; என்மனம் என்வசமன்று; இது தவிர வேறு நியமமுண்டாகில் சிரமெற்கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்' என்ன; எப்படியாவது இவ்வினை வழிப்படுத்தவேண்டுமென்னும் பேரவாக்கொண்ட முனிவர் 'இது மாட்டாயாகில், எப்போதும் கோலிந்த! கோலிந்த! என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கவாவது உன்னால் முடியுமோ? இருமினாலும் தும்மினாலும் கோலிந்த! என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாகில் உனக்கு மிக்க நன்மைபுண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப்போயினார். அது முதலாக சூத்தரபந்து கோலிந்த நாமத்தை இடைவிடாது ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். சிலகாலங் கழித்து அவன் மரணமடைந்து அந்தணர்குலத்தில் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான். உடனே அவனுக்கு இக் கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க நிர்வேதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தமமான ப்ராஹ்மண குலத்தில் எனக்குப் பிறவிநேர்ந்ததும் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணமுண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோலிந்தநாம ஸங்கீர்த்தநத்தின் பயனன்றோ? ஆகவே எனக்கு மேலான நன்மையை விளைத்த அந்த கோலிந்தனையே நான் ஆராதனஞ்செய்து, *தீண்டாவமுட்புஞ் செந்நீருஞ் சீபுநரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றமிது முடலைவிட்டு* மாய வன்சேற்றள்ளற் பொய்நிலத்தைக் கடந்து நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்தை அடையக் கடவேன் என்பதாகத் துணிந்து அங்குனமே செய்து பரம பாகவதனாகி வீடுமற்றான் என்பதாம்.

இத்திருமாலையிலுள்ள (2) *பச்சைமா மலைபோல் மேனி* (14) *வண்டின முரலுஞ் சோலை* (19) *குடதிசை முடிபைவைத்து*.....இப்பாசுரங்கள் அநவாதமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் தெவிட்டாத அம்ருதமாயிருக்கும்.

இவ்வாழ்வார் இத்திருமலை தொடங்கும்போதே *காவலில் புலனைவைத்து* என்று தொடங்குகின்றார். செவிவாய்கண் முதலிய இந்திரியங்களைச் சிறையில் வைத்து நமன் தமர்தலைகாம்பீதே தாம் எர்த்தனஞ் செய்வதாகக் களித்துப் பேசுகின்றார். இவருடைய சரித்திரத்தில் இவர் சில காலம் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டிருந்ததாகவும் அதன்பலனாகச் சிறையிருந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி தம்மைக் காவலில் வைத்த புலன்களைத் தாம் காவலில் வைத்ததாகப் பேசுகிறவிது, மந்தோதரியினுடைய ஒரு அழகிய பேச்சை நினைப்பூட்டுகின்றது. அதாவது, இராவணன் இராமரானால் கொல்லப்பட்டு மாண்டொழிந்தா னென்பதை யறிந்த அவன் போர்க்களத்திலே வந்து புரண்டமும்போது *இந்திரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா, ஸ்மரத்பிரிவ தத் வைரம் அத்ய தைரேவ நிர்ஜித:* என்றானவன். இராவணன் நெடுங்காலம் இந்திரியநிக்ரஹஞ் செய்து கோரமடி தவம்புரிந்து அதன் பலனாக முவுலகங்களையும் வென்றவன். அந்த இந்திரியங்களானவை இப்பாவி நம்மைப் பங்கப்படுத்திவிட்டானே யென்று கறுவியிருந்து ஸம்யம்பார்த்து அவையே இவனைப் பங்கப்படுத்திவிட்டனவாம். இந்திரியங்களை அடக்கியாண்டவன் இந்திரிய கிங்கரானமையாலே பங்கப்பட்டா னென்றவாறு. அதுபோலவே, இவ்வாழ்வாரும் தம்மை முன்பு பங்கப்படுத்தின [—சிறையிலிட்ட] அவ்விந்திரியங்களைத் தாம் பங்

கப்படுத்திக் காவலில் வைத்து வலித்திபெற்றதாகக் கூறின வித பக்தர்களுக்கு இத்த
தவ முண்டானால் எதுவும் சாதிக்க வெளிதாமென்று காட்டினபடி.

மார்கழித் திருவத்யயநோத்ஸவ வரலாறு.

மாஸங்களிற் சிறந்தது மார்கழி மாதமென்பது, ஸ்ரீ தோசார்பாமிதமாகும். தேவ
தைகளின் திராசம்பமான தை மாஸத்துக்குப் பூர்வபாகியாய் ப்ரபாதஸமயமாயிருப்பதே
அப்படி அந்தமாஸம் கொண்டாடப் படுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும். அந்த மாதத்திற் சக்ரி
ஸ்பாட்சவேகாதசி தொடங்கிப் பெரிய பெருமாள் வடமொழிவேதத்தைக் கேட்டுப்போருவது
ஆழக்கமையிருந்ததாம். அதற்கு அத்யயநோத்ஸவமென்று பெயராம். அப்படி நடந்து வர
நிறைவில் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் ப்ராகாராதி கைங்கர்யங்களைச் செய்தருளின திரு
மங்கலமன்னனகாலத்தில் அவ்வாழ்வாருக்குப் பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்டு ஸம்ஸ்
க்ருத வேதஸாம்யம் தென்மொழிவேதமாகிய திருவாய்மொழிக்கு உண்டென்று தாம் திரு
வுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ஸகலரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்ஞும்படி திருவாங்கம் திருப்பதி
யினின்று திருக்கார்த்திகையானதும் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி ஆழ் வாரை எழுந்
தருளப் பண்ணிக்கொண்டேவந்து திருவாய்மொழி பாராயணம் நடத்தும்படி நியமித்
தருளினார். அப்படிப் பெரியபெருமாள் அதுகாலறித்த நிபமனத்தை சிரஸாவறித்துக் கலி
யனும் திருக்கார்த்திகையானதும் திருவாங்கத்திலுள்ள கோயில் பரிஜகங்களுடன் ஆழ்வார்
திருநகரிக்குப் பயணமாகி அங்குமின்று ஆழ்வாரை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டேவந்து
ப்ரதிஸம்வதஸ்ரமும் சக்லபக்ஷ ஏகாதசி தொடங்கித் தினம் ஒவ்வொரு பத்து விதம் திரு
வாய்மொழி பத்துபத்தையும் பத்துநாள் உத்ஸவத்தில் வடமொழி வேதத்தோடு கேட்பித்த
ருளித் திருவாய்மொழிக்கு வேதஸாம்யம் பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ப்ரகாசிப்
பித்தருளினார். | இப்படி நிகழ்ந்து வாராநின்ற மேற்படி உத்ஸவம் பிறகு காலக்ரமத்தில் நடந்
தேறாமல்நின்று விட, வெகுகாலத்திற்குப்பின் நம் தர்சனஸ்தாபகாசாரியரான எம்பெருமானார்
*பொங்கோதஞ்சுழந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே ஆள்கின்ற செங்
கோலுடைய திருவாங்கச் செல்வனாரின் திருவுள்ளத்தை யடியொற்றித் திருவாய்மொழி
யோடு மற்ற முதலாயிரம் முதலிய பிரபந்தங்கட்கும் வேதஸாம்யமுண்டென்பது ப்ரகாசிக்
குமாறு மார்கழிமாஸத்துச் சக்லபக்ஷ ஏகாதசிக்கு முன்பு பத்து நாள்களில் முதலிரண்
டாயிரத்தையும் ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தொடங்கிப் பத்துநாள்களில் திருவாய்மொழியா
யிரத்தையும் திருவாய்மொழி முடிந்த மறுநாள் இயற்பாவாயிரத்தையும் நம்பெருமாள்
தென்மொழிவேதத்தோடு திருச்செவீசாத்தும்படி ஏற்பாடு செய்தருளினார். அப்படி யேற்
புறத்தில் திருக்கார்த்திகையானதும் ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள பரிஜனம் பலவற்றோடும்
ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி நம்மாழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து
கலியனையும் முன்னிட்டு உத்ஸவத்தை விமர்சையாக நடப்பிக்கலானார். திருக்கார்த்திகை
யானதும் ஆழ்வாரை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பெரிய
பெருமாள் திருச்செவீசாத்தியருளங் காலவெல்லையே இந்தத் தென்மொழி வேதத்துக்கு
அத்யயநோத்ஸவஜனகாலமாகும். முதற் பத்துநாள்களில் நடக்கும் உத்ஸவம் மத்தியான்
காலத்திற்குள் திவ்யப்ரபந்தத்தைப் பெருமாள் திருச்செவீ சாத்தும்படி இருப்பதால் அது

கப்படுத்திக் காவலில் வைத்து வித்திபெற்றதாகக் கூறிவந்து பக்தர்களுக்கு ஜிதேர்த்தியத்வ முண்டானால் எதுவும் சாதிக்க வெளிதாமென்று காட்டினபடி.

மார்கழித் திருவத்யயநோத்ஸவ வரலாறு.

மாஸங்களிற் சிறந்தது மார்கழி மாதமென்பது, ஸ்ரீ தோசார்யாபிமதமாகும். தேவதைகளின் திராரம்பமான தை மாஸத்துக்குப் பூர்வாசியாய் ப்ரபாதஸமயமாயிருப்பதே அப்படி அந்தமாஸம் கொண்டாடப் படுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும். அந்த மாதத்திற் கக்னி லபட்சவேகாத்சி தொட்டங்கிப் பெரிய பெருமாள் வடமொழிவேதத்தைக் கேட்டுப்போருவது வழக்கமாயிருந்ததாம். அதற்கு அத்யயநோத்ஸவமென்று பெயராம். அப்படி நடந்து வரா நிற்கையில் திருவரங்கம் பெரிய கோரிலில் ப்ராகாராதி கைங்கர்யங்களைச் செய்தருளின திருமங்கைமன்னன்காலத்தில் அவ்வாழ்வாருக்குப் பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்டு ஸம்ஸ்க்ருத வேதஸாம்யம் தென்மொழிவேதமாகிய திருவாய்மொழிக்கு உண்டென்று தாம் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ஸகலரும் அறிந்து உஜ்ஜிவிக்ரும்படி திருவரங்கத் திருப்பதியினின்று திருக்கார்த்திகையானதும் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து திருவாய்மொழி பாராயணம் நடத்தும்படி நியமித்தருளினார். அப்படிப் பெரியபெருமாள் அதுக்கூறுத்த சிபமனத்தை சிஸாவஹித்துக் கலியனும் திருக்கார்த்திகையானதும் திருவரங்கத்திலுள்ள கோபில் பரிஜகங்களுடன் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி அங்குமின்று ஆழ்வாரை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும் சுக்லபக்ஷ ஏகாத்சி தொடங்கித் தினம் ஒவ்வொரு பத்து வீதம் திருவாய்மொழி பத்து பத்தையும் பத்துநாள் உத்ஸவத்தில் வடமொழி வேதத்தோடு கேட்பித்தருளித் திருவாய்மொழிக்கு வேதஸாம்யம் பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். இப்படி நிகழ்ந்து வாராநின்ற மேற்படி உத்ஸவம் பிறகு காலக்ரமத்தில் நடந்தேருமல்கின்று விட, வெகுகாலத்திற்குப்பின் நம் தர்சகஸ்நாபகாசாரியரான எம்பெருமானார் *பொங்கோதஞ்சுழந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார் திருவுள்ளத்தை யடிபொற்றித் திருவாய்மொழியோடு மற்ற முதலாயிரம் முதலிய பிரபந்தங்கட்கும் வேதஸாம்யமுண்டென்பது ப்ரகாசிகுமாறு மார்கழிமாஸத்துச் சுக்லபக்ஷ ஏகாத்சிக்கு முன்பு பத்து நாள்களில் முதலிரண்டாயிரத்தையும் ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாத்சி தொடங்கிப் பத்துநாள்களில் திருவாய்மொழியாயிரத்தையும் திருவாய்மொழி முடிந்த மறுநாள் இயற்பாவாயிரத்தையும் நம்பெருமாள் வடமொழி வேதத்தோடு திருச்செவிசாத்தும்படி ஏற்பாடு செய்தருளினார். அப்படி யேற்பாடு செய்கையில் திருக்கார்த்திகையானதும் ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள பரிஜனம் பலவற்றோடும் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி நம்மாழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கலிபனையும் முன்னிட்டு உத்ஸவத்தை விமர்சையாக நடப்பிக்கலானார். திருக்கார்த்திகையானதும் ஆழ்வாரை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பெரிய பெருமாள் திருச்செவிசாத்தியருளுங் காலவெல்லையே இந்தத் தென்மொழி வேதத்துக்கு அத்யயநோத்ஸர்ஜனகாலமாகும். முதற் பத்துநாள்களில் நடக்கும் உத்ஸவம் மத்தியான்காலத்திற்குள் திவ்யப்ரபந்தத்தைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தும்படி இருப்பதால், அது

பகற்பத் து என்றும், பின்பு ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தொடங்கி நடக்கும் உதஸ்வத்தில் திருவாய்மொழிப்பாத்தம் இராத்நிரியில் திருச்செவி சாத்தம்படியிருந்தலால் அது இராப்பத்து என்றும் வழங்குவதாயிற்று. இந்த உதஸ்வங்களில் வடமொழிவேதத்தோடொப்ப திவ்யப் பாத்தங்களும் ஸேவிக்கப்பட்ட பெரிய பெருமானால் மிகவும் திருவுள்ளவுகப்போடு திருச்செவி சாத்தப்படுவதால் இந்த உதஸ்வம் திருவத்யன உதஸ்வமென்று பெரியோர்களால் வழங்கப்படுவது தாயிற்று. (அத்யயனமென்றால்—வேதமோதுதல்.) இப்படி நடந்து வந்த பின்பு உதஸ்வம் கால கௌடில்யத்தால் ஆழ்வார் திருநகரியினின்று ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டேவந்து நடத்துவது கஷ்டஸாத்தபமாய்விட, பிற்காலத்துள்ள பெரியோர் திருவாய்க்கம் திருப்பதியில்தானே ஏறியருளப்பண்ணின கம்மாழ்வாரைக்கொண்டு மேற்படி உதஸ்வத்தைச் சிறப்பாக நடத்தலானார்கள். (வை.மு.கோ. ஸ்வாமிநினைவியாஸமீத.)

4. தை மாதம்.

தைமாதத்தில் ஆழ்வார்களில் திருமழிசை பாழ்வாரும், ஆசாரியர்களில் எம்பார், காரத்தாழ்வான் ஆகிய இருவரும் ஆக மூவர் திருவவதரித்தனர்.

11. திருமழிசைப்பிரான்.

இவ்வாழ்வார் அருளிப் திவ்யியப் பிரபந்தங்கள் இரண்டு. 1. நான்முகன் திருவந்தாதி, 2. திருச்சந்த விருத்தம். இவையோன்றும் திவ்யப் பிரபந்தங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் நிரம்பித் ததும்பிய மிகச் சிறந்த அரிய பெரிய நூல்களாம். இவ்வாழ்வாருடைய காலத்தில் தேவதாந்தாபாத்துவம் கொள்ளும் முதரந்தாஸ்தர்கள் மூன்று திருந்ததனால் அவர்களைத் திருத்தி வழிபடுத்த வேண்வது இவர்க்கு அவசியமாயிற்று. அமைந்தது. ஆகவே, இவர் திருவந்தாதி தொடங்கும்போதே ஸ்ரீமந்நாராயண பாதவதனை மிக அழுத்தமாக அருளிச் செய்கின்றார். அது தலைக்கட்டுமிடத்தாம். "இனியறிந்தேன் நாதரும் நான்முகற்கும் தெய்வம், இனியறிந்தேன் எம்பெருமானுனை" என்கின்றார். இடையிலும் பல பல பாசாங்களினால் தேவதாந்தாக்களின் அபூர்த்தியையும் பாம்புருஷனுடைய பூர்த்தியையுமே பேசுகின்றார். ஆகவே, இவரது திருவந்தாதி பெரும்பாலும் பாதவதனைப் பற்றித் தில்லோக்குடைத்தா யிருக்கும்.

இதில் முதற் பாசாம்—"நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்—யான் முகமாய், அந்தர்தி—மேலிட்டி—அறிவித் தேனாழ் பொருளைச் சிந்தாமற் கொண்டினீர் தேர்ந்து" என்பதாம். இப் பாசாத்தின் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான அவதாரிகையில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளார். அற்புதமான திவ்ய ஸூக்தி காண்மின் ;—

"பாஹ்மாதிகள் ஸம்ஸாரத்தைப் பாவர்த்திப்பிக்க பாதாநானுப்போலே தக்ஷிணுத்திக்கு பாதாநானென் நானென்கிறார்" என்று. இந்த ஸூக்தியின் கார்பீர்யம் வசாமகேசரம். இதன் கருத்தாவது—நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்து வைத்தான் ; அந்த நான்முகனும் மற்றுள்ள ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணிப் போனான். ஆக அவ்விருவரும் இப்படி ஸம்ஸாரத்தை

எளரச்செய்து வைத்தார்களே பன்றி அடியறுக்கப் பார்த்தால்லர்; நான் அங்கனன்றோ
உங்களுடைய ஸம்ஸாரம் வேறும்படியாக ஆழ்பொருள்களை யறிவிக்க முற்படுகிறேன்
கான்மின்—என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எடுத்துக்கொண்ட
யருளியிருப்பது மாமரஸம்.

இப்பாக்கதின கருதலையும் இங்குச் சுருக்கியுரைப்போம். தாரிபப்பொருள்
பலம் பெருமும் புகுதற்பெண்ணுதபடி தன்பக்கவிலே லயமாகித் தன்னை
மேல் புகுதற்கொண்டு உளைய நின்ற நாராயணன் "பஹுபாசம்" என்கிற
ஸங்கஸ்ததாஸம்ஸாசம் பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்து நான்முகக் கடவுளைக் கொண்டு
வயலம் பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டித் தனது திருநாடிக் கமலத்தில் நான்முகனைப்
படைத்தருளினன். பிரமன் ஸ்ருஷ்டிகள் செய்தது வேதங்களைக்கொண்டேயாதலாலும்,
அந்த வேதங்கள் நால்வகைப் பட்டிருந்ததாலும், அந்நால்வகை வேதங்களையும் உச்சரிப்பதற்
காகவே பிரமன் நான்கு முகங்களையுடையவனாகப் படைக்கப்பட்டனாதலாலும், இங்குப்
'பிரமனை' என்னுது நான்முகனை என்றார்.

[நான்முகனும் நான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்.] ஸ்ரீமத் நாராயண
னால் பிறப்பிக்கப்பட்ட அந்த நான்முகன்தானே தலைவனாய் நின்று ஸம்ஹாரக் கடவுளாகிய
சங்கரனைப் படைத்தான். புத்திரன் விநாயகமற்று வழிகெட நடந்தால் அவனைத் தந்தை விலக்
கிட்டு வைப்பது வழக்கம். அதுபோல, எம்பெருமானை ஆரதித்து உய்வு பெறுதற்கென்றே
படைக்கப்பட்ட இவ்வுலகம் வழிகெட நடந்து அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொள்ளுமாயில்
விலக்கிட்டு வைப்பதுபோன்ற காரண களேபா விநாயகம் செய்துநிரவேண்டுவ தொன்றாதலால்
அதற்காகச் சங்கரனைப் படைத்தானாம். சங்கரன் என்ற சொல் (சம் கரோதிதி சங்கர:)
என்ற ஸம்ஸக்ருத் வ்யுத்பத்தியினால் நன்மை செய்பவனெனப் பொருள்படும். மேன்மேலும்
தேடுகளை விளைத்துக்கொள்ள வொண்ணுதபடி காரணகளேபரங்களை ஒடித்துவைப்பதாகிற
ஸம்ஹாரம் நன்மையே யாதலால் இதுதோன்ற இங்கு 'உருத்திரனை' என்னுது 'சங்கரனை'
என்றார். ஆக விப்படி ஸ்ரீமத் நாராயணனொருவனை உத்பாதகன் என்றும், ப்ரஹ்மருத்ராதி
கள் காரியபூதர்களே என்றும் உண்மைப் பொருளுணர்ந்தால் ஸர்வசேஷியான ஸ்ரீமத்நாரா
யணனைத்தவிர்த்துப் பிறிதொன்றையும் பாடுதல்வமாகக் கொண்டாட வழியில்லை. ஆயினும்,
உலகத்தவர் இவ்வுண்மைப் பொருளுணரப் பெறுமையாலே நசித்துப் போகிறார்கள்; இதனை
நாம் கல்வெட்டும் செப்பு வெட்டும் போலே பிரபந்தப்படுத்திப் பகர்வோமாயின் பலரும்
தெளியலாகுமெனத் திருவுள்ளம் பற்றி "இவ்வாழ் பொருளைத் திருவந்தாதிப் பிரபந்த முகத்
தில் உங்கட்கு அறிவிக்கின்றேன்; ஸம்ஸாரத்தின் பொல்லாங்கையும் நான் சொல்லுகிற
அர்த்தங்களின் அருமை பெருமைகளையும் ஆராய்க்து, இவை நெஞ்சில் நின்றும் நழுவி
மங்கிப் போகாதபடியாக உள்ளத்தே தேக்கிக் கொள்ளுங்கள்" என்று துடை தட்டி
யுணர்த்துகிறார் பின்னடிகளில்.

இவ்வாழ்வார் ஆழ்பொருளை அறிவிக்கத் தொடங்கும்போதே 'அறிவித்தே னாழ்
பொருளை' என்று இறந்த காலத்தாற் கூறினது—தம்மைக் கொண்டு அறிவிக்க விரும்பிய
எம்பெருமான் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலும், எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப்பற்றிப்

வளர்ச்செய்து வைத்தார்களே யன்றி அடியறுக்கப் பார்த்தாரல்லர்; நான் அங்கனன்றியே, உங்களுடைய ஸம்ஸாரம் வேறும்படியாக ஆழ்பொருள்களை யறிவிக்க முற்படுகின்றேன் காண்டின்—என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எடுத்துக்காட்டி யருளியிருப்பது பாமரஸம்.

இப்பாசுரத்தின் கருத்தையும் இங்குச் சுருக்கியுரைப்போம். தாரியப்பொருள்கள் யாவும் பெயருமுருவமும் பகுத்தறியவொண்ணாது டி தன்பக்கவிலே லயமடைந்து தானொரு வனுமே காரண பூதனாய்க்கொண்டு உளனாய் நின்ற நாராயணன் “பஹுஸ்யாம்” என்கிற தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்ஷ்டி பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்து நான்முகக் கடவுளைக் கொண்டு வ்யஷ்டி பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டித் தனது திருநாபிக் கமலத்தில் நான்முகனைப் படைத்தருளினன். பிரமன் ஸ்ருஷ்டிகள் செய்தது வேதங்களைக்கொண்டேயாதலாலும், அந்த வேதங்கள் நால்வகைப் பட்டிருந்ததாலும், அந்நால்வகை வேதங்களையும் உச்சரிப்பதற் காகவே பிரமன் நான்கு முகங்களையுடையவனாகப் படைக்கப்பட்டனனாதலாலும், இங்குப் ‘பிரமனை’ என்னுது நான்முகனை என்றார்.

[நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்.] ஸ்ரீமந் நாராயண னால் பிறப்பிக்கப்பட்ட அந்த நான்முகன்தானே தலைவனாய் நின்று ஸம்ஹாரக் கடவுளாகிய சங்கரனைப் படைத்தான். புத்திரன் விநயமற்று வழிகெட நடந்தால் அவனைத் தந்தை விலங் கிட்டு வைப்பது வழக்கம். அதுபோல, எம்பெருமானே ஆராதித்து உய்வு பெறுதற்கென்றே படைக்கப்பட்ட இவ்வுலகம் வழிகெட நடந்து அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொள்ளுமாகில் விலங்கிட்டு வைப்பதுபோன்ற காரண களையா விநாசம் செய்துதிரவேண்டிய தொன்றாதலால் அதற்காகச் சங்கரனைப் படைத்தானாம். சங்கரன் என்ற சொல் (சம் கரோதீதி சங்கர:) என்ற ஸம்ஸ்கிருத வ்யுத்தத்தியினால் நன்மை செய்பவனெனப் பொருள்படும். மேன்மேலும் கேடுகளை விளைத்துக்கொள்ள வொண்ணாதபடி காரணகளையாங்களை ஒடித்துவைப்பதாகிற ஸம்ஹாரம் நன்மையே யாதலால் இதுதொன்ற இங்கு ‘உருத்திரனை’ என்னுது ‘சங்கரனை’ என்றார். ஆக விப்படி ஸ்ரீமந் நாராயணனொருவனை உத்பாதகன் என்றும், ப்ரஹ்மருத்ராதி கள் கார்யபூதர்களே என்றும் உண்மைப் பொருளுணர்ந்தால் ஸர்வசெஷியான ஸ்ரீமந்காரா யணனைத்தவிர்த்துப் பிறிதொன்றையும் பாதெய்வமாகக் கொண்டாட வழியில்லை. ஆயினும், உலகத்தவர் இவ்வுண்மைப் பொருளுணரப் பெருமையிலே நசித்துப் போகிறார்கள்; இதனை நாம் கல்வெட்டும் செப்பு வெட்டும் போலே பிரபந்தப்படுத்திப் பகர்வோமாயின் பலரும் தெளியலாகுமெனத் திருவுள்ளம் பற்றி “இவ்வாழ் பொருளைத் திருவந்தாதிப் பிரபந்த முகத் தால் உங்கட்கு அறிவிக்கின்றேன்; ஸம்ஸாரத்தின் பொல்லாங்கையும் நான் சொல்லுகிற ஆர்த்தங்களின் அருமை பெருமைகளையும் ஆராய்ந்து, இவை நெஞ்சில் நின்றும் நழுவி மங்கிப் போகாதபடியாக உள்ளத்தே தேக்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று துடை தட்டி யுணர்த்துகிறார் பின்னடிகளில்.

இவ்வாழ்வார் ஆழ்பொருளை அறிவிக்கத் தொடங்கும்போதே ‘அறிவித்தே னுழ் பொருளை’ என்று இறந்த காலத்தாற் கூறினது—தம்மைக் கொண்டு அறிவிக்க விரும்பிய எம்பெருமான் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலும், எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப்பற்றிப்

பாசரங்கள் பேசுத் தலைக்கட்டியே திரும்படியான தம் உறுதியினாலும் இப்பிரபந்தம் தலைக் கட்டியாய்விட்டதாகவே நினைத்தாம். இதனைத் தமிழர், தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி என்பர்.

இப்பாசரம் முதலிய இருநூற்றுப் பதினாறு பாசரங்களை [இரண்டு நூலாக] உதவியருளின இம்மஹான் தையில் மகத்தில் திருவவதரித்து நம்மை வாழ்வித்தருளினர்.

12. எம்பார்.

இவ்வாசிரியருடைய திருநாமம் ஸ்ரீகோவிந்த பட்டர் என்பது. உடையவர் யாதவப் பாசரிடத்தில் வேதாந்த சரணம் பண்ணும்போது இவரும் உடனிருந்து அதிகரித்தவர். எம்பெருமானுடைய மாயையினால் இவர் சிலகாலம் சைவசமயப் பற்றுடையராய்க் காள ஹஸ்திசேஷத்திரத்தில் சிவத்விஜயாபிரந்தாவந்து, “தேவு மெப்பொருளும் படைக்கப் பூவில் நான்முகனைப்படைத்த, தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தகுமே.” என்ற திருவாய்மொழிப்பாசரத்தின் ஆழகிய பொருளை மாதுலரான பெரிய திருமலைநம்பி உபந்ய வரித்தருளக் கேட்டு அப்போதே சைவப் பற்றொழிந்து பகவத் பக்த சிகாமணியாய்த் திருமலை நம்பி திருவடிகளிலே ஆசார்யராகத் திருவிவச்சினையும் பெற்று, பிறகு உடையவர்க்கே அறுதி யாக அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டவர். திருமலைநம்பியின் பிரிவை ஆற்றவில்லாதவிவர் மீண்டும் அவர் திருமானிகையேறச் சென்றவளவிலே “விற்ப பசவுக்குப் புல்லிடுவாருண்டோ?” என்றுசொல்லி அவ்வாசிரியர்தம்பால் மீண்டும் உடையவர் திருவடிக் கே அனுப்பப் பட்டன ராதலால் ஓராண்வழி ஆசார்ய பரம்பரையில் எம்பார் உடையவர்க்குப்பின் அடுத்த ஆசிரிய ராயினர்.

ஆசார்யருடைய திருநாமத்தை வஹிப்பதும் சிஷ்யலக்ஷணமாதலால் இவர் எம்பெரு மானுடைய திருநாமத்தையே வஹிக்க விரும்பினர். திருநாழத்தின் ஐக்கியம் ப்ளரும் மயங்குதற்கு ஹேதுவாகுமேயென்றெண்ணி அத்திருநாமத்தின் ஏகதேசவிகாரமாக எம்பார் என்பது இவர்க்குத் திருநாமமாக்கப்பட்டது. இவருடைய சிஷ்யரான பட்டர், எம்பா ரென்கிற இத்திருநாமத்தை ‘எம், பார்’ என்று இரண்டு சொற்களாகப் பிரித்துக் கொண்டு தனியனிட்டருளின அழகு அற்புதமானது.

“ராமாநுஜ பதச்சாயா கோவிந்தாஹ்வா நபாயிரீ
ததாயத்தஸ்வரூபா ஸா ஜீயாத் மத்விசரமஸ்தலீ.”

என்பது எம்பாருடைய தனியன். நிழலானது வ்யக்தியை விட்டு நீங்காதிருத்தல்போல இவர் எம்பெருமானார்தம் இணையடியை விட்டு நீங்காதிருந்தமைபற்றி ராமாநுஜபதச்சாயா என்னப் பெற்றிருந்தார். தாபாதாரர்களுக்கு நிழல் இளைப்பாறு மிடமாயிருப்பதுபோல ஸம் ஸார தாபதத்தரான தமக்கு [பட்டர்க்கு] இவ்வாசிரியர் இளைப்பாறுமிடமாக அமைந்த தனால் ‘எம், பார்’ என்று பிரித்துப் பொருத்தமாகப் பெருள் கொண்ட வாற்றை ‘மத்விச் ரமஸ்தலீ’ என்ற சொல்லால் வெகு அழகாகக் காட்டினர்.

எம்பாருடைய ஜ்ஞாந பக்தி விரக்திகள் லோகவிலக்ஷணமாயிருக்கும். அருளிச் செயல்களிலே இவர் அருளிச் செய்யும் அர்த்த நிர்வாஹங்கள் இன்சுவையே வடிவெடுத்து

தாயிருக்கும். திருவாய்மொழியில் மின்னிடைய மடவார்கள் என்னும் பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டின் அவதாரிகையில் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப் படியில் இவர் விஷயமாக அருளிச் செய்துள்ள சில ஸூ ஸூக்திகளைக் காண்பின் :—

“எம்பார்தாம் பாஹ்ய விஷயங்களில் ருசியில்லாமையாலே பதார்த்த ஜ்ஞானமின்றிக்கே யிருப்பர்; இப்படியிருக்கையாலே ‘ஸ்தீகளுக்கு அஸாதாரணமான சமூகங்கள் எங்ஙனே யிருக்கும்படி?’ என்று சிங்கப்பிராணைக் கேட்டருளிஞர் என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிறவர்தாம் மின்னிடையமடவார் அருளிச் செய்யப்படுக்கால் ‘இந்த ஸந்நியாஸி பிரட்டுப்பாடத் தொடங்கினார்’ என்பதாம் திந்தையுறங்கா வில்லிதாஸர். இவருடைய பகவத் விஷயத்திலவகாஹநமிருக்கும்படி. ஒரு சூத்திர விஷயத்திலே நாலு நாள் வாஸனை பண்ணினவர்கள் போர விதத்தராயிரா நின்றார்கள். அவ்வளவல்லவிறே ஸமஸ்த கல்யாண குணம்மகனோடே நெடுநாள் வாஸனை பண்ணினார் ஒரு இருக்கும் படி.”

“சகவான் முன்னே வந்து நின்றாலும் வா என்பாரையும் கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே, அவன் அல்பம் தாழ்த்தாநென்னு போ என்பாரைப் பெறுவதே!” என்பர் எம்பார்.” என்ற பனவாம். இங்ஙனே எம்பாருடைய ஈடுபாட்டை விளக்கும் அருளிச் செயல் வியாக்கியான ஸூ ஸூக்திகள் பலவுள்ளன. சிலவற்றை ஈண்டுடுத்துக் காட்டுவோம் :—

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2—1) * மெச்சுது சங்க மிடத்தானென்கிற அப்பூச்சிப்பதிகத்தை நம்பெருமான் ஸந்நிதியில் உயர்ந்த பிள்ளை என்கிற அரையர் அபிரயிக்கு மளவில் “அத்துதனப்பூச்சி காட்டுகின்றான் அம்மனே அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்” என்ற விடத்திற்கு—கண்ணே இறுத்துவது மயிரால் முகத்தை மறைத்துக் காட்டுவது முதலாகச் செய்யும் பயங்கரமான பால சேஷ்டைகளைக் கண்ணன் செய்வதாக அபிரயித்துக் காட்டினார். உடையவார்பின்னே எழுந்தருளியிருந்த எம்பார் அந்த அபிரயரீதியைக் கண்டு திருவுள்ளத்திற் குறை கொண்டு, தம் திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக் காட்ட, அரையரும் தாம் முன்னே அபிரயித்த ரீதியை விட்டு எம்பார் காட்டியது போலவே எம்பெருமான் திருத்தோள்களில் சங்கு சக்கரங்கள் தரித்துக் கொண்டிருப்பதை அபிரயித்தார். இதனால் ஏற்படுவதாவது—தூதனாய்த் தன் ஸௌலப்யத்தை வெளியிட்டு ‘நம்மிலே ஒருவன்’ என்று இவ்வுலகத்தவர் கொள்ளும்படி யிருப்பவன், அவர்கள் அஞ்சும்படி சில காலங்களில் ஈசுவரத்வ சின்னங்களான சங்கு சக்கரம் முதலியவற்றையும் காட்டுகின்றனென்பது ஸ்வாபதேசார்த்தமாம். இது எம்பாருடைய திருவுள்ளத்தில் தோற்றின அரும் பெரும் பொருள். அரையர், முதலில் ஸாமான்யமாகவும் பிறகு இங்ஙனே விசேஷமாகவும் அபிரயித்தபடியை கோஷ்டியில் கடாஷித்த எம்பெருமானார் இது எம்பாருடைய திருத்த முகவேயிருக்க வேணுமென்று கருதி, உடனே பின்னே திரும்பிப் பார்த்து எம்பாரே! நீ இருந்தீரோ? என்றாராம்.

பெருமான் திருமொழியில் (6—8) “என்னை வருக வெனக் குறித்திட்டு” என்ற பாசரத்தின் சற்றிடி—“இன்ன மென்கையகத்திங் கொருநாள் வருதியேல் என் சினம் நீர் வன் நானே” என்பது. கண்ணபிரானுலே வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒரு ஆய்ச்சி ‘கண்ணா! இச்

சமயம் நீ தப்பிக்கொண்டே போனாலும் மற்றொரு சமயம் நீ என்னையில் அகப்படாமற் போகாய்: அப்போது நான் என் கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்வேன்' என்பது இங்கு விஷயம்: உய்த்தாரிள்ளை பெண்டிற ஆகாயர், நம்பொருமான் ஸந்ரிதியில் ஒருகாலிப்பாசரத்தை அந்நிதித்தாரது, கையாலே அடிப்பதும் காலாலே துவைப்பதுமாய் அபிரயித்தார். மறு படியும் கண்ணன் ஆய்த்துகையில் அகப்படும்போது அவனை இவன் கையாலடித்தும் காலால் துவைத்தும் தன் கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்வதாக அரையர் அபிரயயப் பட்டபடி. அப்போது கோஷ்டியிலெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் இங்ஙனே அரையர் காட்டிய அபிரயத்தைக் கடாக்கித்து அரையர்க்கு ராவிக்யம் போராதென்று திருவுள்ளம் பற்றி அந்தோ! அப்படி அவள் செய்தாளாகில் "மம சிரஸி மண்டநம் கோபிகா தாடநம்" என்றிருக்கிற கண்ணிரானுக்கு அது வருத்தமோ? அஃது அவனுக்குப் பெறப்பேறாகு மன்றோ: ஆகவே அதுவன்று கருத்து. கண்ணா! நீ மீண்டுமொருகால் என்பால் வந்தவாறே முகங்கொடாமல் முகத்தை மாறவைத்து என் கோபத்திற்குப் போக்குவீடு செய்துகொள்வேன் காண்—என்பதாகவே கருத்துக் காட்டவேண்டுமென்று கொண்டு தாம் (எம்பார்) அவ்வாறாக முகத்தை மாறவைத்துக் காட்ட, அரையரும் கருத்தறிந்து மறுபடியும் அங்ஙனே அபிரயித்துக் காட்டினர் என்பது ப்ரஸித்தம்.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

நாச்சியார் திருமொழியில் (4—11.) "நீடு நின்ற நிறைபுகழாய்ச்சியர்" என்ற விடத்திற்கு, ஆய்ச்சியர்க்கு நிறைபுகழாவது, கிருஷ்ணனை இன்னாள் நாலுபட்டிலிகொண்டாள், இன்னாள் பத்துப்பட்டினி கொண்டாள் என்னும் புகழ்காணும்" என்பாரம் எம்பார். நம்மைப்போலே உண்டிபே உடைபே உகந்தோடித் திரிந்து பழுதே பலபகலும் போக்காமல் முப்போதும் பகவத் விஷயசிந்தனையையாய்ப் போதுபோக்குகிறார்கள் ஆய்ச்சிகள்—என்ற காரணத்தினால் அவர்கட்குப் புகழ் நிறைந்திருக்குமென்று ஸாமான்யமாகச் சிலர் பொருள் கொள்வாராம்: எம்பார் கூறும் பொருளாவது—(விவரிப்போம் கேண்மின்:) கண்ணிரானது வரவை யமுனைபாற்றங்கரையில் எதிர்பார்த்திருப்பார்கள் பல மாதர்: இவன் இப்படிப் பல நேரக்கோ எதிர்பார்த்திருக்குமாறு செய்துவிட்டுத் தன்மனத்துக்கினியாளான ஒருத்தியோடே கலந்திருந்து போதுபோக்கும். அப்போது எதிர்பார்த்திருந்த மாதர்கள் இனி இவன் இங்கேற வருவானாகில் முகங்கொடுத்து ஒரு பேச்சும் பேசக்கடவோமில்லோம்' என்று ஸங்கல்பஞ் செய்துகொண்டு அளவு கடந்த ரோஷத்துடனிருப்பார்கள் பிறகு தனக்கு ஒழிந்தபோது ஒருநாள் கண்ணன் அளவிறந்த அன்பு பூண்டவன் பேர்ல ஆடிப் பாடிக்கொண்டு அவர்கள் முன்னே வந்து நிற்பன். அப்போது அவர்கள் தாங்கள் முன்பு செய்துகொண்ட ஸங்கல்பத்தின்படியே முகங்கொடாமலே யிருப்பார்கள். அப்போது கண்ணன் கண்ணீர் விட்டமூவதும் காலில் கும்பிடுவதுமாய் ஊனுமுறக்கமுமின்றியே பல நாட்களளவும் அவர்களது வீட்டைவிட்டுப் போதே இடைகழித் திண்ணையிலே கிடந்துபடுவன். இப்படி நாலுநாள் பட்டினி கிடந்தபிறகு ஒருத்தி மனமிரங்கி முகங்கொடுப்பாள். மற்றொருத்தி அவ்வளவிலும் மறம் மாறாதே இவன் எட்டுநாள் பட்டினி கிடந்த பின்பு முகங் கொடுப்பாள். மற்று மொருத்தி அவ்வளவிலும் ஊடல் தீராதே இவன் பத்துநாள் பட்டினி கிடந்தபின் முகந்தருவாள். ஆக இங்ஙனே பல பல நாள் பட்டினி கிடந்

தாசிலும் அவ்வாய்ச்சிகள்பக்கவிலே இவன் முகம் பெற நீனைப்பது, அவர்களிடத்துள்ள தேஹ குணம் ஆத்ம குணம் முதலியவற்றாலான வைலக்ஷண்பத்தைப்பற்றவாம். இதனால் அவர்களுடைய புகழ்விற்றுபெறுமாபிற்று.

இங்ஙனே இவ்வாசிரியர் ஆங்காங்குப் பாமாஸமயமான பொருள்களைப் பணிப்பது அருளிச்செயல். வியாக்கியானங்களில் அவ்காஹித்துக் காணவரியது. இவருடைய திருவடிகளிற் பழகின பெருமையினால்தான் பட்டர் விளக்கில் கொளுத்தின தீவட்டிபோலே மிகவு மொளிமல்கினார்.

13 கூர்த்தாழ்வான்.

தைமாதத்தில் ஹஸ்நக்ஷத்திரத்தில் திருவவதரித்தவர் இவ்வாசார்யஸார்வ பௌமர்.

இவ்வாசிரியரோடு ஒப்பிடக்கூடியவர்களும் இவர்க்கு மேம்பட்டவர்களும் முன்னு ம்வதரித்ததில்லை, பின்னும்வதரிக்கப் போகிறதில்லை. புருஷகுணங்க ளெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த ஜீவ கர்ருண்யம் ஆசார்யபக்தி பகவத்பக்தி விரகநி அபிரதிமபாண்டித்யம் ஸத்கர் மாதுஷ்டாநநிஷ்டை முதலிய எண்ணில் பல் குணங்கட்குப் பிற்பிட மென்னவமைந்த இவ்வாசிரியரது திருக்குணங்களில் சிலவற்றை இங்கெடுத்துரைத்துப் அதுபவிப்போம்.

இவர், தமக்கிருந்த விசேஷ ஸம்பத்துக்களை யெல்லாம் துறந்து, இராமானுசனடிக் கீழ்ப்புகுந்து- வாழாங்காலத்திலே, இராமானுசன், திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருவடிகளிற் சென்று பரமபிரயாஸங்கள்பட்டு சரம ச்லோக பாமாஹஸ்யார்த்தத்தை உபதேசிக்கப் பெற்று மீண்டு மடத்திற்கு எழுந்தருளினவளவிலே, ஆழ்வான் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே தெண்டனிட்டுநிற்க, உடையவரும் 'வாராய் ஆழ்வான்! சரமச்லோக பாமாஹஸ்யார்த தத்தை நம்பிகள் எனக்கு உபதேசித்தருளி, இவ்வார்த்தை விசேஷத்தை ஒருவர்க்கும் செவிப் படாதபடி பேணிக் கொண்டிருக்குமாறு நியமித்தருளினபோது, பரமபாகவத சிகாமணி யான ஆழ்வானுக்கு மாத்திரம் அடியேன் இதனை வெளியிடாதிருக்க முடியாதே' என்று நான் விண்ணப்பஞ் செய்ய, 'ஆழ்வானுக்கு இவ்வார்த்தம் கேட்க அதிகாரமுண்டேயாகி லும் பல்வகையாலும், அவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் பரிஷித்தறிந்து ஓராண்டு சச்சுருஷை 'கொண்டு சொல்லும்' என்று நியமித்தருளினார்—என்று ஆழ்வானை நோக்கி அருளிச் செய்ய' அது கேட்ட ஆழ்வானும் * மின்னின் நிலையில மன்னுபிராக்கைகள் * என்ற பரசரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் இவ்வுடலுக்கு நிலையண்டோ இல்லையோ வென்று வியாசுலப்பட்டு ஆலோசித்து, அவ்வார்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றாலல்லது தரித்திருக்க முடியாத பேராசையாலே ஆசார்யனது திருமானிகை வாசலிலே ஒரு மாஸம் பட்டினி கிடக்கை ஸம்வத்ஸர சச்சுருஷையோடொக்கும்' என்று சாஸ்தா முண்டென்றறிந்து அங் னானமே மாஸோபவாஸம் கிடந்து அவ்வார்த்தத்தைப் பெற்றார் என்று ப்ரவித்தம்.

திருவாங்கத்தமுதலார், உடையவர் நியமனப்படி ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்த ரங்கராய்க் காலக்ஷேபஞ் செய்து வருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடி யடைய, தசாஹம் கடந்த பின்பு ஏகாஹத்திற்கு நிமந்தரணஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித் தருளவேணும் என்று உடையவர் திருவடிகளிலே விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடையவரும்,

ஆழ்வாளை நோக்கி 'நீர் போம்' என்ன, ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் கன்றாமல் அப்படியே எழுந்தருள், அமுதனாரும் 'ஆராயர் இங்ஙனே எழுந்தருள்ப் பெறுவதே!' என்று தாழ்ந்து தவாப்பட்டு ஸேவித்து ஏகாஹரராதத்திலே அமுது செய்வித்தார். நம்பெருமாள் ஸந்நிதித் திறவுகோல் அமுதனருடைய ஆதினத்திலிருந்தபடியால் அதை உடையவர் உபாயமாகக் கைப்பற்ற விரும்கோ ஆழ்வாளை ஏகாஹரத்தில் புஜிக்க நிபமித்தார். ஸகலம் ஸம்பூர்ணம் செல்லும் ஸமயத்தில் ஆழ்வான் கோயில் திறவுகோலை நல்விதாகலே ஸ்வீகரித்தருளி, அதைக் கொணர்ந்து உடையவர் திருவடிவாரத்திலே ஸமர்ப்பிக்கலானார். பின்பு *ராமானுஜாரிய தீவ்பாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அசிவர்த்ததாம்* என்று கடல்குழந்த மண்ணுலக முற்றும் போற்றும்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள்ஸந்நிதிக் கைங்கரியங்களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார் என்று ப்ரஸித்தம்.

எம்பெருமானார் ப்ரஹ்ம ஸுத்திரத்துக்கு ஸ்ரீ பாஷ்யம் செய்தருளி, ஆளவர்தார் திருவுள்ளக் குறையை கேட்கக் கருதி, அதற்காக போதாயநவ்ருத்திக்ரந்தத்தைக் கடாகூழிக் கத திருவுள்ளமாய் ஆந்த ஸ்ரீ கோசம் காசபீர மண்டலத்தில் சாரதா பீடத்திலுள்ள தென் றுணர்ந்த ஆழ்வானுடன் சங்கேத எழுந்தருளினவனவின், ஆழ்வான் அந்த வ்ருத்திக்ரந்தத்தை உவரு வினாவில் முழுதும் கடைபிடித்து ஹ்ருதயத்திலே தரித்துக் கொண்டார். பிறகு கோயில் வந்து சேர்ந்து உடையவர், ஆழ்வாளை உசாத்துணையாகக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்ய மருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார். உடையவர் அருளிச் செய்த திவ்ய க்ரந்தங்களெல்லாம் ஆழ்வான் பட்டினலை கொண்டவை என்று பெரியோர் கூறுவர். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் "இதி ஸ்ரீ பகவதராமானுஜவிரசிடே சாரீரக பீழாம்ஸா பாஷ்யே" இத்யாதி வாக்கியங்களை ஸ்ரீ பாஷ்யத்தோடொப்பப் பெரியார் அதுஸந்தித்துவருவது ஆழ்வான் ஸ்ரீ ஸுக்தியென்றேயாம்.

எம்பெருமானார்கோஷ்டியில் உபய வேதாந்த க்ரந்த காலசேஷபம் நடவாநிற்க, 'ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வ சேஷத்வங்களில் எது அந்தரங்க நிருபகம்?' என்று ப்ரஸ்தாவம் நிகழ, எம்பெருமானார் ஸர்வஜ்ஞராய் எழுந்தருளி யிருக்கச் செய்தேயும் இதன் நிஷ்கர்ஷத்தை ஆசார்ய முகேச வெளியிடுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வாளைத் திருக்கோட்டி ஆர்நம்பி பக்கல் அனுப்ப, ஆழ்வானும், நம்பிபக்கல் விடைகொண்டு ஆறு மாஸம் காத்திருந்து ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற் காட்டில் சேஷத்வமே அந்தரங்க நிருபகமென்னும் மஹார்த்தத்தைப் பெற்றுவந்தார். இங்ஙனே இப்பேராசிரியரின் மஹா வைபவங்கள் விரிப்பிற் பெருகும்.

5. மாசி மாதம்.

இம்மாதத்தில் குலசேகராழ்வாரும் திருக்கச்சி நம்பிகளும் திருவவதரித்தனர்.

14. குல சேகராழ்வார்.

இவ்வாழ்வார் சக்ரவர்த்தித் திருமகனான பெருமானைப் போலவே சூதரீய வம்சத்திலே அவதரித்துப் பெரியது சிறியதை நலியாதபடி செங்கோல் செலுத்திப் பரமோதாராயெழுந்தருளியிருந்தபடியால் குலசேகரப் பெருமாள் என்றும் போற்றப்பெற்றார். இவ்

வாழ்வார் எம்பெருமானால் மயர்வற மதிகல மருளப்பெற்று எம்பெருமானுடைய வ்வருட குண விபவாதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து வேதவேத்யனான ஸர்வேச்வரன் சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ர னாய் அவதரித்தாப்போல் வேதமும் வால்மீகி முகத்தில் நின்றும் ராமாயணமாக அவதரித் திருக்கின்றமையாலும் “கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ” என்றும், “மனத் துக்கினியான்” என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீ ராம வருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டுப் போராநிற்க- “சதுர்தச ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீம கர்மணாம், ஏகச்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி” என்கிற ச்லோகத்திற்கு இனைய பெருமானை பிராட்டிக்குத் திருமேனிக் காவ் லாக் வைத்துவிட்டு தர்மாத்மாவான பெருமாள் தாம் ஒருவராய் அநியங்கமான க்ருத் யங்களைச் செய்யும் ரக்ஷஸர்களும் அதிலும் பதினாலாயிரவர்களுமான கரதுஷணத் தினோக் யுத்தத்திற்கு எழுந்தருளினார்; அங்கு எவ்வாறு முடியுமோ? வென்று ருஷி வருந் துகிறான்—என்று அர்த்தம் சொல்லக்கேட்டவாறே பெருமானிடமுள்ள ப்ரோமாதிசயத்தாலே கலங்கி, வானும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வாரில்லாத முறை நீர்க்கத் தாம் சதுரங்கபலத் தோடு புறப்பட்டு எழுந்தருளா நிற்க, இவருடைய கலக்கத்தைத் திரிப்பிக்க மந்திரிகள் சில வைஷ்ணவோத்தமர்களை எதிரே வரவிடுத்து அவர்களின் வா லாப், “தம் த்ருஷ்ட்வா” என்கிற ச்லோகத்தை வ்யாக்யாநிக்கும்படிசெய்ய அவர்களும் “பதினாலாயிரம் ரக்ஷஸர் களையும் தாம் ஒருவராகவே நிர்வலித்து ஆச்ரமம் எழுந்தருளா நின்ற பெருமானின் வீரத்திற் குகந்து ஜனககுல ஸுந்தரியான பிராட்டி பர்த்தாவான பெருமானை ஆவிங்கனம் பண்ணி ஆச்வலிப்பித்தாள்” என்று சொல்லக் கேட்ட ஆழ்வாரும் ஆனென்ற வட்டராய் மீண்டு எழுந் தருளினார். அப்பால் மந்திரிகள் இவர்க்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தாலன்றோ இவ் வாறு கலங்கும்படி ஏற்படுகிறது என்று கருதி அவர்களின் ஸஹவாஸத்தை ஒழிக்க உபாயம் தேடி திருவாராதனப் பெருமானின் சத்கஹாரமொன்றைக் களவு செய்து வைஷ்ணவர்கள் அபஹரித்தார்கள் என்று பழியிட, பரான பரமபுருஷனிடத்தில் பக்திபண்ணும் பரம பாகவதோத்தமர்கள் பர (அந்யர்களின்) வஸ்துவை ஆளாப்பாடார்கள் என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப் பாம்புக்குடத்திலே கையிடுவேன் என்றுசொல்ல, மந்திரிகளும் இவருடைய அத் ய்வஸாயத்தைப் புகழ்ந்து தாங்கள் செய்த அக்ருத்யத்தை விண்ணப்பம் செய்து ஆரத்தை ஆழ்வாரிடம் ஸமர்ப்பித்தார்கள். அப்பால் ஆழ்வாரும் இத்தீயர்களுடன் இவ்வரசாளும் பெருமையை வெறுத்து நல்லார்கள்வாமும் நகிரரங்கமாகிற திருவரங்கம் திருப்பதி சென்று திருக்காவேரி திரைக்கையால் அடிவருடத் திருவனந்தாழ்வான்மேல் திருப்பள்ளிகொண்ட திருமேனியம்மாளைக் கண்ணாக்கண்டு வாயாரப் புகழ்ந்து அநுபவித்து அவ்வநுபவ பீ வஹ ரூபமாகப் பெருமாள் திருமொழி என்கிற திவ்யப்பரந்தத்தை அருளிச்செய்து இவ் வுலகை வாழ்வித்தருளினார்.

15. திருக்கச்சிநம்பியாறுவார்த்தை.

“கிமப்பத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நை ஷாம் சிக்த்யம் குலாதிகம்” என்று நம் ஆசிரியர்கள் உதாஹரித்தருளியுள்ள பிரமாணத்தின் படி, திருக்கச்சி நம்பிகள் திருவவதரித்த வருணம் எது? என்கிற விசாரத்தில் நாம் வாய் வைப்பது அநபேக்ஷிதம். எக்குலத்தினும் சிறந்ததான தொண்டக்குலமே இவர்தாம் அவ் வதரித்த நற்குலமாகும். மாசிமிருகசீருஷத்தில் இவரது திருவவதாரம்.

இவர், ஆளவந்தார்திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து, ஸாமான்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களனைத் தையும் அதிகரித்துப் பரம ஸிலக்ஷணராயினர். அர்ச்சாவதார எம்பெருமானுக்குத் திருவால வட்டத் திருத்தொண்டு செபவதில் இவர்க்கு இயற்கைபான அபிரிவேச முண்டாயது. திருவரங்கப் பெரியகோயிலில் அழகிய மணவாளனுக்கு அந்தத் திருத்தொண்டைச் செய்யப் புகுந்தார். அப்போது பெரிய பெருமாள் “* தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளி கொள்ளுகிற நமக்குத் தாபம் இல்லாமையால் இங்கு உமது திருத்தொண்டு அபேக்ஷிதமாக இல்லையே” என்றருளிச் செய்து, அங்கு நின்றும் திருவேங்கடமலையேறப் போந்து, அங்கே திருவேங்கட முடையானுக்கு அந்தத் திருத்தொண்டைச் செய்யப் புகுந்தார். அப்பெருமானுள் “குளிரருவி வேங்கடத்தில் குளிரநிற்கும் நமக்கும் இந்தத் திருத்தொண்டு அபேக்ஷிதமாக இல்லையே; * அயமேத வேள்வியில் அவதரித்த அத்திகிரி யருளாளப் பெருமானுக்கு அது அபேக்ஷிதமாயிருக்கக்கூடும்; அங்கேறச் சென்று தொண்டு செய்து வாழ்வீராக” என்று ியமிக்க, அங்கு நின்றும் ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்ஜ்வல பாரி ஜாதனான றேரருளாளனுடைய திருவடி வாரத்திலே விடைகொண்டு திருவாலவட்டமும் கையுமாய் ஒழிவில் காலபெல்ல முடனாப் மன்னி அத்தாணிச்சேவகம் செய்து வந்தார்.

அவருடைய ஜ்ஞானாத் தடாச ஸம்பத்ஸம்ருத்தியையும் பக்திவிரக்திகளின் விலக்ஷண பரிபாகத்தையும் கண்டு ஸியத்த எம்பெருமானார், தாம் இவரது திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உபவபெற வேணுமென்று பாரித்து, இவரை எவ்வளவோ அதுவர்த்தித்தும் மனோரத ழலித்தி பெற்றிலர். ஒருநாள் “தோனகஞ் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே” என்ற தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பாசுரத்தின்படி நம்பிகள் பக்கலில் திருப்போனக சேஷம் பெற வேணுமென்று பாரித்தும், எம்பெருமானார்க்கு அதுதானும் வலித்தித்ததில்லையாக, றேரருளாளப் பெருமாள் அர்ச்சாவதாரஸமாதியைக் கடந்து நம்பிகளோடேஸல்லாபம் செய்தருளுகிறபடியை யறித்த அவ்வெம்பெருமானார், தமக்கு சாஸ்த்ரார்த்தங்களிலே சில ஸந்தேஹங்கள் இருப்பதாகவும், அவற்றின் பரிஹாரத்தைத் தேவப் பெருமாள் மூலமாகப் பெற நினைத்திருப்பதாகவும் நம்பிகளோடே விஜ்ஞாபிக்க, நம்பிகளும், அன்றிரவு தேவப் பெருமானுடனே வார்த்தையாடெனையில் எம்பெருமானார்க்கு ஸந்தேஹபரிஹாரமாகப் பெற்று வெளிபிட்டவை ஆறுவர்த்தைகள் என்று ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்கும்.

“செப்டகின்ற பாதத்வம் யானே யென்னச் செப்புதி, வே

றொப்பிலாதாய்! தரிசனமும் பேதமென்றேயுரைத்திடுக.

தப்பிலாத வுரையாறும் ப்ரபத்தியென்றே சாற்றிடுக

அப்ப புகல்கவியைவயன்றி நினைவும் வேண்டா அந்திமத்தில்.

இந்தச் சரீரவவதானந் தன்னிலிசையும் மோக்கமது

அந்தமில்லாக் குணத்தினனுக் காசாரியனும் பெரியநம்பி

சுந்தையுள்ளே இவையெல்லாந் தெளிந்து நோக்கி யினையாழ்வான்

முந்த நினைந்தானிவையிலையே மொழிந்து வருக போ யென்றான்.”

என்று அவற்றைப் பாசுரமாக்கிப் பெரியோர் வழங்கினர்.

இந்த ஆறுவார்த்தைகளின் ஸாரப்பொருளை யீண்டு ஸம்சேஷபமாகவுணர்த்துவோம்;

[முதல் வார்த்தை—அஹமேவ பரம் தத்வம்.]

ஸ்ரீமந்நாராயணனே பாதத்வமென்பது முதல்வார்த்தை. எது ஜகத்காரண வஸ்துவோ அதுவே உபாஸ்யமென்றும் அதுவே முழுமுதற்கடவுள் என்றும் உபநிஷத்துக்களின் கொள்கையாகும். ஏதுஜகத்காரணவஸ்துவென்று ஆராயப் புதுமளவில், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் “ஸ்தேவ ஸோமய! இதமகா ஆஸீத் ஏகமேவ அத்வீதீயம்” என்று ஸத் என்ற சப்தத்தாலே மூலப்பொருள் ஒதப்பட்டது. ஆதனால் ஒரு நிஷ்கர்ஷம் பிறக்க வழியில்லை. மற்றும் உபநிஷத்துக்களை ஆராயுமிடத்தில் வாலுஸநேயகத்தில் “ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏகமேவ அகா ஆஸீத்” என்று ஒதப்பட்டது. முற்காட்டிய உபநிஷத்தில் மூலப்பொருள் ஸத் சப்தத்தாலே கூறப்பட்டது; இதில் ப்ரஹ்ம சப்தத்தாலே கூறப்பட்டது; அந்த வஸ்து மிகவும் பெரிது என்று இதனால் ஏற்பட்டது. இன்னமும் உபநிஷத்துக்களை ஆராயுமளவில் ஐதரேயத்தில் “ஆத்மா வா அயமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்” என்றுள்ளது. இதனால், அந்த மூலப்பொருள் அறிவுடையது என்று மாத்திரம் ஏற்பட்டது. இந்திரன் சந்திரன் ஸூர்யன் யமன் வாயு வருணன் குபேரன் சிவன் பிரமன் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆத்மவர்க்கங்களில் ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் ஸ்ருஜயத்வமே சாஸ்த்ரங்களிற் கூறப்பட்டிருத்தல் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ஒரு ஸர்வேச்வரனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு அஞ்சி நடப்பாருமாய், அவனை ஆரத்தித்துப் பதவிகள் பெற்றிருமாய், சாஸ்த்ரங்களின் அதுவார்த்தை—அதிவர்த்தநங்களாலே புண்யபாபங்களைப் பெற்று அவ்வவற்றின் பயனாகிய சுகதுக்கங்களை அது விப்பாருமாய், ஓரளவுபட்ட ஐச்வர்யங்களை யுடையவர்களாகச் சொல்லப்படுகையாலே அஸ்மதாதிகளைப்போன்ற, அல்லது நம்மைக் காட்டிலும் சிறிது மேம்பட்டவர்களாகவுள்ள தேவர்கள் ஜகத்காரணபூதர்களாயிருக்கத் தகுதியுடையாரல்லர். * “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாத:” இத்த்யாதிபாகவுள்ள மஹோபநிஷத்வாக்யத்தில் நாராயணனே மூலப்பொருளென்று ஸுஸ்பஷ்டமாக ஒதப்பட்டுள்ளது. முந்துற உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ச்ருதிவாக்யங்களில் ஸத் ப்ரஹ்ம ஆத்ம பதங்களால் விவக்ஷிக்கப்பட்ட வஸ்து நாராயணனையாக வடுக்கும். ஏன்? ஸர்வ சாகர்ப்ரத்யயந்யாயத்தாலே காரண வாக்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஏகவிஷயத்வம் வேண்டுகையாலே “பசுமாலபேத” என்று நாத்கால் விலங்குகளைப்பெல்லாம் சொல்லக்கடவதான [ஸாமாந்யமான] பசுசப்தம் “சாகோ வா மந்த்ரவர்க்ஷத்” என்கிற ஸூத்ரத்தின்படி ஆடாகிற பசுவிசேஷத்திலே பர்யவலிக்கு மாபோலே ஸத் ப்ரஹ்ம ஆத்ம பதங்கள் நாராயணனாகிற விசேஷத்திலே பர்யவலித்துவிற்கும். இந்தத் தெளிவைத் தெவப்பெருமான் *அஹமேவ பரம் தத்வம்* என்ற முதல்வார்த்தையினால் உண்டாக்கியுள்ளார்.

இரண்டாம் வார்த்தை—தர்சநம் பேத ஏவ ச.

இது நம் விசேஷ்டாத்வைத விதித்தாந்தத்திற்கு அந்தரங்கமான தொரு வார்த்தையாகும். உபநிஷத்துக்களில் “நேஹ நானாஸ்தி கிஞ்சந” “ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம” இத்த்யாதிகளான வாக்கியங்கள் ப்ரஹ்மமொன்றே யுள்ளதென்றும் வேறு எந்தப் பொருளுமில்லையென்றும், தெரிவிக்கின்றன. “க்ஷரம் ப்ரதானம் அப்ருதாக்ஷரம் ஹா: க்ஷராத்மானா விசதே தேவ ஏக:” “த்வா ஸுபர்க்ஷா ஸயுஜா” இத்த்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களோ

‘வென்னில்’ இத்து அசித்து ஈச்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்களும் உள்ளவென்று தெரிவிக்கின்றன. ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், முந்துறக்காட்டிய அபேத ச்ருதிவாக்யங்களைப்பே முக்கியமாகக் கொண்டு அவ்வைதக்கொள்கையை ப்ரவசனம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய கொள்கையின்படி உண்மையில் ஒருதத்துவமே உள்ளதென்றும் சேதந-அசேதந-ஈச்வரர்-களென்று தத்வத்யம் கிடையாதென்றும் தேறுகிறது. அது தவறு என்று காட்டுவது இந்த வார்த்தை. சேதந-அசேதநங்கள் ஈச்வரனுக்கு சரீரங்களாகையாலே உலகத்தில் சரீர சரீரிகளே ஒற்றுமை வயத்தினால் கூறும் வழக்கில் அபேத ச்ருதிகள் அவதரித்தனவேயல்லது உண்மையில் தனியே மூன்று தத்துவங்கள் இல்லையென்று மறுக்க வந்தவையல்ல. சரீராத்ம பாவத்தாலே அபேதம் நிர்வஹிக்கப் படுகிறது. ஸம்ஸார தசையோடு முக்தி தசையோடு வாசியற எங்கும் பாரமார்த்திகமாகவே ஜீவ பர பேதம் உண்டு—என்று இதனால் விளக்கிற் றாயிற்று.

மூன்றாவது வார்த்தை—உபாயேஷு ப்ரபத்திஸ் ஸ்யாத்.

பகவத்கை முதலியவற்றில் கர்மபோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம், ப்ரபத்தியோகம் எனப் பல உபாயங்கள் எம்மே முமானைப் பெறுதற்கு வழியாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. ப்ரபத் திதனிர மற்ற உபாயங்கள் ஆசிஞ்சர்ப்பமும் ஆரப்பகதித்வமுமே வடிவாகவுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ண வாதிகாரிக்கு ஸ்வரூபவிருத்தங்களாகையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞர்களான அதிகாரிகள் அவ்வுபா யங்களை அனுபவிக்கத்தகுதி உடையவர்கள்; “ப்ரபகாத்ர பரித்யாகத்துக்கு அஜ்ஞாந அசக் திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே பாத ரஜேமது” என்று ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் பிள்ளையுலகா சரிபர் அருளிச்செய்த படிக்கும், “பத்தி முதலாமவற்றில் பதியெனக்குக் கூடாமல், எத்தி னைய முதலில் ஸ்ரீயினைத்து விழுங்காமல்போல், முத்திரையும் நகரேழில் முக்கியமாங் கச்சி தன்னில், அந் திரியருளானத் த அடைக்கல நான் புதுந்தேனே” என்று தேசிகன் பணித்த படிக்கும் சபகததியே ஸ்வரூப விருத்தமான உபாயமன்பது இந்த வார்த்தையின் கருத்து. முமுக்ஷு படியில் சாநாஸேவா காரணத்தின் உபகாமத்தில் “கீழே சில உபாய விசேஷங் களை அறிதேசிக்க” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்துள்ள சூர்ணையும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

நான்காவது வார்த்தை—அந்திமஸ்ம்ருதி வர்ஜநம்.

ப்ரபந்த அதிகாரிகள் சரீரவிடேயாக மடையுங்காலத்தில் “மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர லாயிலட்டிய கஞ்சியும் மீண்டே; கடைவழிவாக் கண்டமடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாவது” இத்தாநிகளிற் சொல்லுகிறபடிபே மனமொழி மெய்களாகிய காரணத்யமும் சிதிலமாய் எம்பெருமானை நினைக்கவும் முடிபாதபடியிருந்து அப்படியே பிராணவியோக மாய்விட்டால் அன்னவர்களுக்கு ஸத்தி கிடையாதோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; வராஹசாமச்சுலோகப் படிக்கும் *எய்ப் பெண்ணைவந்து வட்டிப்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன் அரங்கத்தாவனைப் பள்ளியானே* என்ற அருளிச் செயலின்படிக்கும், போக்யகாலங்களில் மனோவாக் காயங்களை நல்வழிப்படுத்தின மஹான்களுக்கு சரீரவஸூககாலத்தில் நல்லஸ்மாணமில்லையாயினும் குறையிலை யென்பது

இந்த வார்த்தையின் கருத்து. “அந்திம ஸ்ம்ருதிவாஜநம்” என்றிருப்பதால் அந்திம காலத்தில் ஸ்மரணம் இருக்கவே கூடாதென்று நிகேஷிப்பதாகச் சிலப்பொருள் கொள்ளக்கூடும். அது தவறு; அந்திம காலத்தில் நல்ல ஸ்மரணமில்லையாயின் அதனால் ஸத்கதிக்கு ஹாரியுண்டாகுமோவென்று கவலைப்பட வேண்டாவென்பது தாத்ரீமே இங்கு விவகரிதம்.

ஐந்தாவது வார்த்தை—தேஹாவஸானே முக்திஸ் ஸ்யாத்.

செய்த பாபங்கள் அதுபவிக்கப்பட்டுக் கழிந்தால்லது மோக்ஷம் பெற வழியில்லை. பாபங்களோ எத்தனை ஜன்மமெடுத்து அதுபவித்தாலும் மூன்னமும் மேன்மேலும் அவை வளரும்படியாகவுள்ளதேயன்றிக் கழியும்படியாக இல்லையே. “வாயினாற்பாடி மனத்தினால் சிந்திக்கப் போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தாசாகும்” என்கிறபடியே வித்யா மாஹாத்மியத்தினால் பாபங்கள் கழிவதாகக் கொண்டால் உடனே மோக்ஷம் கிடைத்துத் தீரவேணுமே; அப்படி கிடைப்பதாகத் தெரியவில்லையென்று தோன்றும் சங்கைக்குப் பரிஹாரம் இந்த வார்த்தையினால் கிடைக்கிறது. பாபங்கள் ப்ராரப்தமென்றும் ஸஞ்சிதமென்றும் இருவகைப்படும்; பலன் கொடுக்கத் தொடங்கின பாவங்கள் ப்ராரப்தமெனப்படும். இங்ஙனல்லாதவை ஸஞ்சிதமெனப்படும். வித்யா மாஹாத்மியத்தினால் ஸஞ்சித கருமங்கள் தொலையும். ப்ரபந்தாதிகாரிகளுக்கு ப்ராரப்த கர்மாநுபவத்தை இந்த தேஹத்தளவோடே செய்வித்து முடித்து மறுபடியும் தேஹ ஸம்பந்த முண்டாகாதபடி எம்பெருமான் செய்தருள்வனாதலால் “மாணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்கிறபடியே இந்ததேஹத்தின் அவஸானத்திலே மோக்ஷம் திண்ணம் என்பது இந்த வார்த்தையின் கருத்து. ஆர்த்த ப்ரபந்த என்னும் த்ருப்த ப்ரபந்த என்னும் ப்ரபந்தன் இருவகைப்படுவன். வர்த்தமான தேஹத்தை ஒரு படி பொறுத்திருக்கவல்லவன் த்ருப்த ப்ரபந்தன். இதையும் பொறுத்திருக்க முடியாதபடி ஆர்த்தி கனத்தவன் ஆர்த்தப்ரபந்தன். அன்னவனுடைய ஆர்த்திமிருதியையறிந்தவாறே எம்பெருமான் அப்போதே முக்தியளிப்பெனென்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது.

ஆறாவது வார்த்தை—பூர்ணசார்ய ஸமாச்சரய:.

எம்பெருமானார் தாம் எவரை ஆசார்யராகப் பற்றுவதென்று விசார முற்றிருந்தபடியாலே அதற்குப் பரிஹாரம் இந்த ஆறாவது வார்த்தையினால்கிறது. ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களில் தலைவரான பெரியநம்பியை ஆசார்யிக்கும்படி இதனால்நியமனமாயிற்றென்று அறிவது. “பஞ்சாசார்ய பதாச்சரித:” என்றபடி ஸ்வாமி ராமானுஜர் ஐந்து ஆசார்யர்களை ஆசார்யித்தவராயினும், ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் “நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்தரத்தை அபதேசித்தவனை” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர் இவர்க்குப் பெரிய நம்பியே யாவர்.

ஆக இவ்வாறு வார்த்தைகளையும் எம்பெருமானார் திருக்கச்சி நம்பிகள் மூலமாக லபிக்கப் பெற்று க்ருதார்த்தரானார்.

6. பங்குனி மாதம்.

இம்மாதத்தில் ஆழ்வாரொருவரும் அவதரித்திலர். ஆசாரியர்களில் நஞ்சீயர் ரென்பவர். பங்குனி புத்தாத்தன்று திருவவதரித்தனர்.

16. நஞ்சீயர்

இப்பெரியார் அத்வைத ஸம்பந்தாயத்தில் அவதரித்திருந்தவர். மாதவாசாரியர் என்பது இவருடைய திருநாமமாக இருந்தது. வேதாந்தி என்பது இவர்க்குச் சிறப்புத் திருநாமம். ஷட்தர்சனங்களுக்கும் ஷடாஸநமிட்டு நிகரற்றவிதவானாக மேல்நாட்டில் எழுந்தருளியிருந்தவர் இவர். மதாந்தாஸ்தர்களான வித்வான்கள் பலரையும் திருத்திப் பணிகொண்டருளின எம்பெருமானார் இவரையும் திருத்திப் பணிகொள்ள விரும்பியிருந்தார், ஆனால் அவருடைய வாழ்நாளில் இந்த மனோரதம் நிறைவேறாதொழியவே தமது சரம ஸமயத்தில் ஆழ்வான் திருக் குமாரரான பட்டரை விசேஷேஷண கடாஷித்தருளி தர்சனஸ்தாபகராக நியமித் தருளின காலத்து “மேல்நாட்டிலுள்ள வேதாந்தியைத் திருத்திப்பணிகொண்டு - வாழ்விக் கக் கடலீர்” என்று நிபமனம் தந்தருளலாயிற்று. பட்டரும் அதனை நிறைவேற்றுவதற் குரிய ஸமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

இந்நிலைமையில் மேல் நாட்டில் நின்றும் ஒரு அந்தணர் யாத்திரை யடைவிலே நம் பெருமான் ஸந்திதிக்கு விடைகொண்டு பட்டரையும் திருவடி தொழுதார். அப்போது வேதாந்தியின் பிரபாவங்களை வார்த்தை யடைவிலே எடுத்துரைத்தார். “மேல் நாட்டில் வேதாந்தி பென்று ஒரு பெரிய வித்வான் இருக்கிறார்; அவருடைய வித்தையும் கோஷ்டியும் போலே உமக்குமிருக்கக்கண்டு களிக்கின்றேன்” என்று பட்டரை நோக்கிக் கூறினர். அவர் திரும்பி ஸ்வதேசத்திற்குச் சென்று வேதாந்தியை நோக்கி “ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீரங்கத்தில் பட்டரென்று ஒருவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார்; அவர் அத்விதீய வித்வான்; அவருடைய சிஷ்ய கோஷ்டிகளின் பெருமையும் வாசாமகோசரம்” என்று சொல்ல, வேதாந்தியும், “அவர் நமக்கு ஒத்த வித்வானே? அவர்க்கு என்ன சாஸ்திரம் வரும்?” என்று கேட்க; அதற்கு அவ்வந்தணர் “பட்டர் உம்மிலும் சிறந்த வித்வானே யாவர்; தர்க்க வியாகரண மீமாம்ஸா கள் முதலிய ஸகல சாஸ்திரங்களும் அவர்க்கு வாசோவிதேயங்கள்” என்று கூறினர். வேதாந்தியும் அதுகேட்டு “இவ்விபூதியிலே நமக்கு ஒருவரும் எதிரில்லை பென்று ஷட்தர்சனத்திற்கும் ஷடாஸநமிட்டு அதன்மேலே உயாவிருந்தோம்; பட்டரென்பவர் நம்மிலும் அதிகர் என்று இவர் சொல்லுகிறாரே!” என்று அன்று தொடங்கித் திடுக்கிட்டிருந்தார்.

அவ்வந்தணர் மீண்டு மொருகால் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கு வந்து பட்டரைத் திருவடிதொழுது, தேவீருடைய, வைபவங்களை யெல்லாம் வேதாந்திக்குச்சொன்னேன்; தர்க்க வியாகரண மீமாம்ஸாதி ஸகல சாஸ்திரங்களும் தேவீர்க்கு வாசோ விதேயங்களென்று சொன்னேன்; அவரும் அது கேட்டு விஸ்மயப்பட்டிருக்கிறார்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதற்கு பட்டர் “திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் நமக்குத் தெரியும்

என்று வேதாந்திகளிடம் சொல்லிற்றிலீரே!" என்றருளிச் செய்ய, அந்தணரும், அப்படியே சொல்லுகிறேனென்று சொல்லிச் சென்று வேதாந்தியிடம் "பட்டர்க்குத் திருநெடுத்தாண்டக சாஸ்தரம் அஸாதாரணம்" என்று கூற, அது கேட்ட வேதாந்தி அந்த சாஸ்தரம் இன்னதென்று அறியப் பெருதவராகையாலே அது என்னே வென்று மிகவியப்புக் கொண்டிருந்தார்.

இங்ஙனே சில நாள் சென்றபின், எம்பெருமானாருடைய நியமனப்படி வேதாந்தியைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றிய பட்டர் எம்பெருமாள் ஸந்நிதியிலே நியமனம் பெற்றுப் புறப்பட்டு மேல்நாட்டிலெழுந்தருளிக் காவேரிக் கரையில் சிறுப்புத்துரண்டையில் நின்றருள, அப்போது அங்கு எழுந்தருளியிருந்த திருமலை அனந்தாழ்வான், பட்டர் எழுந்தருளின செய்தியறிந்து சடக்கென வந்து ஸேவித்து 'ஐயோ! ஸுகுமாரான நீர் கடும்மலையும் கடந்து இத்தனை தூரம் எழுந்தருளலாமோ?' என்ன, பட்டரும், அனந்தாழ்வான் திருவடியிலே விழுந்து ஸேவித்து "மேல்நாட்டிலே போய் வேதாந்தியைத் திருத்தி நம் தர்சனப் பரவர்த்தகாராகும்படி பண்ணென்று நம் உடையவர் நியமித்தருளினாரே; அப்படியே எம்பெருமானும் விடை ஸந்தித்து நியமித்தருளினார்" என்று சொல்ல; அனந்தாழ்வானும் 'எங்கள் குடிக்கரசே! வாரும்' என்று பட்டரை மிகவுழுகந்து அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் திரு நாராயணபுரத்திலே மஹாவைபவமாக மங்களாசாஸனம் செய்வித்து வேதாந்திகள் விஜயஞ் செய்திருக்கிற ஊர்க்கும் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு சென்றார்.

சிஷ்யர்கள் பலர் பிருதாவனிகள் கூறத் திருப்பல்லக்கிலே பட்டர் எழுந்தருளாநிற்கக் கண்ட அங்குள்ள அந்தணர் சிலர் பட்டரை நோக்கி "நீர் ஆர்? எங்கேற எழுந்தருளுகிறீர்?" என்று கேட்க; அதற்கு பட்டர் "நாம் இராமானுசனாக; வேதாந்திகளுடனே தர்க்கிக்கப் போகிறோம்" என்று கூற, அதுகேட்ட அவர்கள் "தேவரீர் இப்படி ஸம்பரமத்துடனே எழுந்தருளினால் வேதாந்திகளைக் காண்பது அருமைப்படும்; அவருடைய சிஷ்யப்ர சிஷ்யர்கள் தலைவாசலிலே யிருந்து, வந்த வித்வான்களுடனே நாலாறுமாதம் தர்க்கித்து அவர்களை உள்ளே புகுரவொட்டாதே புறம்பே தள்ளிவிடுகிறார்கள்; அங்ஙனமாகாமே அவரை நேரிகண்டு தர்க்கிக்க ஒரு உபாய முரைக்கிறோம் கேளும் ;

வேதாந்திகள் மிக்கசெல்வச்சிறப்புடையவராதலால் தினப்படியாக ப்ராஹ்மண ஸந் தர்ப்பணை வெகு விசேஷமாக நடத்திவருகிறார். புஜிக்க வருகிற பிராமணர்களுடனே கலந்து தேவரீரும் போஜனசாலையிற் சென்று சேர்தல் நன்று; அங்கு வேதாந்திகள் அவசியம் நிரீகூழிக்க வருவர், அப்போது காணலாம்: ஆகையாலே பரிஜந பரிபர்ஹங்களை யெல்லாம் இங்கே நிறுத்தித் தனியே யெழுந்தருளத்தக்கது" என்று ஸதுபாயம் சொல்லினர்.

பட்டரும் அவ்விதமாகவே போஜனசாலையிற் சென்று சேர்ந்து, பங்குதியில் எழுந்தருளியிராமல் வேதாந்திகள் பக்கத்திலேயே நிற்க, அவரும் 'பிள்ளாய்! இங்கு ஏன் நிற்கிறீர்?' என்ன, 'பிணைக்காக' என்று பட்டர் சொல்ல; எல்லோரும் புஜிக்கிற விடத்திலே போய் உட்காரும்' என்று வேதாந்திகள் சொல்ல, "நான் அன்ன பிணைக்கு வந்தேனல்லேன்" என்று பட்டர் சொல்ல, அது கேட்ட வேதாந்திகள் இவர் வித்வானாயிருக்கக்கூடும் என்

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

‘‘ஹெண்ணி ‘‘கா பிச்சா?’’ என்று கேட்க, பட்டரும், ‘‘தர்க்க பிச்சா’’ என்ன, வேதாந்திகள் இதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு ‘‘முன்னே நாம்கேள்விப்பட்டிருந்த பட்டால்லது வேறொருவர் பட்டானே வந்து காாமல் நின்று இங்கனே சொல்லப்பெறார்; இவர் அந்த பட்ட ரேயாபிடுக்கக்கூடும்’’ என்று சிச்சரித்து ‘‘நம்மைத் தர்க்கபிச்சை கேட்டீர்; நீர் பட்டரோ?’’ என்ன, அவரும் ஆம்என்ன; அவ்வளவிலே வேதாந்திகள், அவருடைய வித்யாவைபவம் காண்போமென்று குதூஹித்துத் தர்க்கிக்கத் தொடங்கினார். ஒருவர்க்கொருவர் மத்தவாரணம் நினைங்குமாபோலே தர்க்கிக்க, இங்கனே ஒன்பதுநாள் சென்றபின்பு பத்தாநாளில் பட்டர் அத்வைதத்தை ஸ்வஸ்வரூபமாகக் கண்டித்து விசிஷ்டாத்வைதத்தை ஸ்தாபித்து, திருநெடுந்தாண்டகத்தின் விழுமிய பொருள்களையும் அழகாக உபந்யஸித்தருள, வேதாந்திகள் ஸ்ம்மட ஸந்தோஷ விவசராய் எழுந்திருந்து அஞ்ஜலி ஹஸ்தராய் நின்று ‘‘உம்மை மதுஷ்யமாத்ரமே யென்றிருந்தேன், உம்மோடு நம்பெருமானோடு வாசியில்லை; உறங்கும் பெருமாள் அவர், உலாவும் பெருமாள் நீர்’’ என்று பலவாறு துதித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுது அடியேனே அங்கீகரித்தருள வேணுமென்று விஜ்ஞாபிக்க, பட்டரும் தாமெழுந்தருளின காரியம் மிக விரைவாகப் பலித்தமைக்குத் திருவுள்ளமுவந்து வேதாந்திகளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் ப்ராஸாதித்தருளி மஹாபாகவதோத்தமராக்கி விசேஷகடாக்ஷஞ் செய்தருளி ‘‘வேதாந்திகளே! நீர் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தீர்; நாம் உமக்குப் பாக்கச் சொல்லலாவ தொன்றுமில்லை; வேதாந்தார்த்தங்களிலே தெளிவுபெற்ற நீர் இனி மாயாவாதீதியை ஸ்வாஸநமாக த்யஜித்து அருளிச்செயல்களை ஒதி நம் எம்பெருமானார் தர்சனத்தை நிர்வஹித்துப் போர்’’ என்று நியமித்து, அவ்வளவிலே நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் திருவத்யயநோத்ஸவம் ஆணித்தான படியை ஸம்ரித்தருளி விரைந்து கோயிலேற வெழுந்தருளப் புறப்பட்டு மார்கழி மாதம் அமாவாசியையன்று திருவரங்கம் வந்துசேர்ந்து அன்றுமாலே நம்பெருமாள் திருமுன்பே விடைகொண்டு நிற்க; பெருமானும் ‘‘பட்டரே! நீர் புறப்பட்டுப் போன காரியம் என்னாயிற்று’’ என்று கேட்டருள, பட்டரும் ‘‘வேதாந்திகள் தேவீருடைய திருவடிகட்கு அடியவராயினர்’’ என்று விஜ்ஞாபிக்க, ‘‘அவரைத் திருத்திப் பணிகொண்டபடி எங்கனே?’’ என்று பெருமாள் கேட்க, பட்டர் உடனே ‘‘இங்கனேகாணும்’’ என்று சொல்லித் திருநெடுந்தாண்டகத்தைத் திருவோலக்கத்திலே உபந்யஸித்தார். இந்த இதிலாஸத்தை அடியொற்றியே நாளைக்கும் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் திருவத்யயநோத்ஸவத் தொடக்கத்திற்கு முன்னாள் திருநெடுந்தாண்டகத் திருநாளென்று மிகச்சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றதென்று பெரியார் கூறுவர்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

இது இங்ஙனமிருக்க, வேதாந்திகள் ஸ்வதேசத்திலே திருமாலடியார்களைப் பூசித்து வரும் நாளில், ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தியெய்தி உத்தமாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து, இனி, பட்டர் திருவடிவாரத்திலேயே நிறவும் அடிதாறுமாக நித்யவாஸஞ் செய்யவேணுமென்று அறுதியிட்டேக் கோயிலே நோக்கிவெழுந்தருளா நிற்கையில் சிறப்புத்தூரிலே அனந்தாழ்வானைக் கண்டு ஸேவித்துநிற்க, அவரும் ‘‘வாரீர் வேதாந்திகளே! ஸுகுமாரான நீர் இங்கனே செய்யலாமோ? வேர்த்தபோது நீராடிப் பித்தபோது அழுது செய்து பட்டர் திருவடிகளே சரணமென்றிருந்தால் உம்மைப் பாம்பதத்தினின்றும் தள்ளிவிடுவாருண்டோ?’’

இனி என்? திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வையக நிஷ்டாவாசம் என்று ஆசீர்வதித்துப் போகவிட்டார். வேதாந்திகளும் பயணகதியிலே போய்க் கோயிலேற எழுந்தருளி பட்டர் திருவடிகளிலே வேற்ற மாம்போலே விழுந்துகிடக்க, பட்டரும் மிகவுழுகந்தருளி 'நம்முடைய சீயர்வந்தார்' என்று வாரியெடுத்துக் 'கட்டிக்கொண்டருளி ஒருவனும் பிரியாமல் தம்முடைய ஸந்நிதியிலேயே வைத்துக்கொண்டு ஸகலார்த்தங்களை யும் பாஸர்த்தருள, ஜீயரும் பட்டரையன்றித் தேவுமற்றறியேன் என்றிருந்தார். [பட்டர் 'நம்முடைய சீயர்' என்று சொல்லி அணைத்துக்கொண்ட அன்று தொடங்கி வேதாந்திகளுக்கு நஞ்சீயர் என்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.] உபதேசரத்தினமாலையில் "நம்பெருமாள் நம் மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை யென்பர், அவரவர்தமேற்றத்தால்—அன்புடையோர், சாத்து திரு நாமங்கள் தாமென்று நன்னெஞ்சே, ஏத்தனைச் சொல்லி நீயின்று" என்ற பாகரம் இங்கு அதுஸந்திக்க வரியது.

நஞ்சீயருடைய ஆசார்ய ப்ரேமம் பரம விலகூணமானது. ஒரு கைசிக த்வாதசியன்று பட்டர் ப்ரஹ்மாதத்தி லெழுந்தருளித் திருவிதி யலங்கரிக்கப் புறப்பட்டவாறே நஞ்சீ யரும் ஸ்ரீபாதம் தாங்கப்புக. "உத்தமாச்ரமியாய் த்ரிதண்ட நாரிபான வுமக்கு இக்காரியம் தகாது" என்று பட்டர் முதலானார் மறுத்துக்கூற, அப்போது நஞ்சீயர் 'எனக்கு நீ துணையாகி என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்மென்னும் பொருளுடையதான "ஸகாமா கோபாய" என்கிறமந்திரத் தைச் சொல்லி ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட இந்த முக்கோல்தானே இன்று எனக்கு விரோதி யாகி றதோ? இக்கோல் எனக்குத் துணையல்லவோ? ஸ்வரூபரக்ஷணத்திற்கு இக்கோல் இடையூறு யின், இஃது எனக்கு வேண்டா' என்றுசொல்லி த்ரிதண்டத்தை விட்டெறியப் போனாராம். அப்போது அவருடைய பக்திவிசேஷத்தைக்கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்.

பட்டர் திருவணையாட எழுந்தருளுகிறபோது, பகலெல்லாம் வழிநடந்தருளின ஆயா ஸத்தாலே ஒரு மாதத்தடியிலே நஞ்சீயர் மடியிலே திருமுடிவை வைத்துக் கண்வளர்ந்தருள, ஓரிரவெல்லாம் துடைமாறுதல் அசைத்தல் செய்யாதே நஞ்சீயர் இருந்தார் என்பதும் இவ ருடைய ஆசார்ய ப்ரேமத்தின் கனத்தை விளக்கும்.

நஞ்சீயர் நெடுநாள் வரையில் அருளிச் செயல்களின் வாஸநையையும் அறியாதவரா யிருந்துவைத்தும், பட்டரை ஆச்ரயிக்கப் பெற்றபின்பு ஆசார்யகடாக்ஷ விசேஷத்தினால் சிறிது காலத்திலேயே திவ்யப்ரபந்தங்க ளெல்லாவற்றையும் ஒதித்தரித்து, அவற்றில் விசேஷார்த் தங்கள் நிர்வஹிப்பதில் நல்ல விரகராய் விளங்கினர்.

நாலாயிர வியாக்கியானங்களிலும் ஸ்ரீவசந பூஷணாதி ரஹஸ்யங்களிலும் "என்று ஜ்யாருளிச் செய்வர்" என்று பணிக்குமர்த்த விசேஷங்கள் இவருடையவையே. இங்குச் சிலவற்றையெடுத்துக் காட்டுவோம்; ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் (69) * அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம் இய்யபாது தஞ்சமேன்? என்கிற நினைவு குலைகை யென்று ஜ்யாருளிச்செய்வர் * என்றுள்ளது. நோயாளியாய்க் கிடந்தவொரு சிஷ்யரை விசாரிக்கைக்கு நஞ்சீயர் எழுந்தருளினாராம்; அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இவரை நோக்கி 'அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்ப கொன்றையருளிச் செய்யவேணும்' என்று பிரார்த்தித்தாராம். அப்போது இவர் அவர்க்கு அருளிச்செய்த வார்த்தையாமிது— 'இப்போது நமக்குத் தஞ்சமேது?' என்று ஸ்வரக்ஷண

சிந்தையாகிற கவலை கொண்டிருக்கிறீர்; இந்தக் கவலையற்றிருப்பதுதான் அந்திம காலத் துக்குத் தஞ்சமாவது, என்று. இவ்வாத்மாவின் உஜ்ஜீவனத்திற்கு உறுப்பான எம்பெரு மான் பண்ணிப்போடுகிற சிந்தனை பணிப் பதற்கு இவனுடைய ஸ்வரகூடண சிந்தை இடையூறு தலால் அது மாறவேண்டுமென்று தெரிவித்தருளினாராயிற்று.

பட்டர் அடிக்கடி நஞ்சீயர் திருவாக்கினாலே ஆழ்வார் பாசரங்களைப் பேசுவித்து இவருடைய சரிபாடுகண்டு பரவசராவொன்று பல ஐதீஹ்யங்களினாலறியப்படுகின்றது. திரு வாய்மொழியில் (7-2-9) * என் திருமகள் சேர்மார்பனே! * என்கிற பாசரத்தின் ஈட்டிலே யுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யுமவை கேட்கைக்காக நஞ்சீயரை யழைத்தருளித் தாம் அழுது செய்யா நிற்கச் செய்தே இத்திருவாய்மொழியிய லைக் கேட்டருளா நிற்க, இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே * என் திருமகள் சேர்மார்வனே யென்னுமென்னுடையாவியே யென்னும் * என்று இயலைச் சேர்த்தருளிச் செய்ய, அத்தைக் கேட்டுக் கைபையுதறி ‘ரங்கநாதா!’ என்று அணையிலே சாய்ந்தருளிஞர் பட்டர் என்று அருளிச்செய்வர். அப்போது திருமேனியிலே பிறந்த விக்ருதியைக் கண்டு இவர்க்கு பகவத் ப்ராப்தி அணித்தாகிறதோ வென்று அஞ்சியிருந்தேனென்று ஜீயாருளிச் செய்வர்.”—என் றுள்ளது.

(இதன் விவரம் வாருமாறு—)

பட்டர் ஸ்ரீரங்கேசபுரோஹிதராயையாலே அடிக்கடி பகவத்ஸந்நிதியிலே உபந்யா ஸங்கள் செய்தருளினாரும். அதற்காக முன்னாடி நஞ்சீயரையழைத்து அருளிச் செயல் பாசரங்களைச் சொல்லவிட்டுச் செவிக்கினிதாகக் கேட்பதுவழக்கம். அழுது செய்து கொண் டே ஒருநாள் கேட்டருளாநின்றார். அப்போது இயல்ஸேவிக்கின்ற நஞ்சீயர் இப்பாசரத்தை ஸேவிக்கையில் “என்திருமகள் சேர்மார்வனேயென்னும்” என்கிற விடத்தில் நிறுத்தாமல் ஏகச்வாஸமாகவே முதலடியை முழுதுஞ்சொல்லி நிறுத்தினாராம்; என்னும் என்பதற்கு— என்று சொல்லுகின்றான் என்கிற பொருள்தவிர, “என்று சொல்லப்படுகிற” என்கிற அர்த்தமும் உண்டாதலால் என்திருமகள் சேர்மார்பனென்று சொல்லப்படுகிற என்னுடைய ஆவியேயென்றாள் என்று விவக்ஷித்து நஞ்சீயர் முதற்பாதம் முழுவதையும் ஏகவாக்கிய மாகக் கொண்டு நிறுத்தினாடி. பட்டர் அந்த இன்சுவையையறிந்து “திருவுள்ளமுடை குலைப்பட்டா ரென்றதாயிற்று. ஆழ்வாருடைய பிராணன் ஒரு வாயுகிச்சேஷமல்ல; திவ்யதம் பதிகளையாயிற்று ஆழ்வாருடைய ஆவி—என்றதாயிற்று. என்திருமகள் சேர்மார்பனென்று சொல்லப்படுமதான என்னுவிபே! என்று எம்பெருமானுக்கு இதுவொரு விளியாயிற்று.

ஈட்டில் மற்றோரிடமும் காண்மின்; * வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட * (5—7—7.) என்ற பாசரத்தின் விபாக்கியானத்திலே— “பட்டர் ஸ்ரீபுஷ்பயாகம் அணித்தானவாறே நஞ்சீயரைப் பலகாலும் இயல் கேட்டருளுவர். ஒரு கோடையிலே திருவிதியிலே ஸீரைவிட்டு எழுந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை [—* வந்தருளி யென்னஞ் சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்தே! என்கிறபாட்டை] இயல் சொல்லு மென்று ஜீயரை யருளிச் செய்து தாம் இத்தை அநுஸந்தித்திருந்து அனந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல் சொல்லி ‘யமநியமாதிகாமத்தாலே த்பேய வஸ்துவை மனனம்பண்ணிப் புறம்

புள்ள பராக்கையறுத்து அதுஸந்திக்கப்படுக்காலும் சுக்கான்பரல்போலே யிருக்கக் கேட்க
நெஞ்சுகள் பதஞ் செய்யும்படி, தார்மிகராயிருப்பார் இவை சில சுச்சொற்களைப் பொ
கட்போபோவதே! என்றருளிச் செய்தார். நஞ்சீயர் இவ்வார்த்தையை உருத்தோறுமருளிச்
செய்வார்—என்பது ஈட்டுஸ்ரீஸூக்தி. இதன் பொருளை நம்முடைய புன்சொற்களாலே
விவரிக்கவேண்டுமா? மேற்குறித்த பரமபோக்யமான ஸ்ரீஸூக்தியையே அநவாதம் ஆவ்
குத்தி பண்ணலாமே.

பெரியதிருமொழியிலே *தூவிரியமலருழக்கி* (3—6.) என்கிற திருமொழியின் அவ
தாரிகையிலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்துள்ள திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் கேண்மின்;
“நஞ்சீயருடைய நோவிலே பெற்றி அறியப்படுக்து இங்குத்தைக்கு வேண்டியிருக்கிறது
என்னென்று கேட்க;” என்று தொடங்கியுள்ளது. அதாவது நஞ்சீயர் திருமேனியிலே
நோவுசாத்திக் கொண்டெழுந்தருளியிருந்தபோது, பெற்றியென்கிற சிஷ்யர் ஸேவிக்கவந்து
‘திருவுள்ளத்தில் ஏதேனும் விருப்பமிருந்தால் அருளிச் செய்யவேணும்’ என்று விண்ணப்
பஞ் செய்தாராம்; அதற்கு ஜீயர் இரண்டுமேரோதங்களைத் தெரிவித்தருளினாராம்; (1)
தூவிரியமலருழக்கி யென்ற திருமங்கையாழ்வார் பதிகத்தை அரையர்ஸேவிக்கக் கேட்கப்
பெறவேணும். (2) பெருமாளெழுந்தருள முன்னும் பின்னும் ஸேவிக்கவேணும்—என்று
இவ்விரண்டுவிருப்பங்களுள்ளனவாகப் பணித்தாராம்; அப்போதே வரந்தரும் பெருமா
ளரையர்ஸ்வாமியை வரவழைத்துப் பாட்டுக் கேட்பிக்கையில் *தானாக நினையானேல் தன்
னினேந்து வைவெற்கு, ஓர் மீனாயகொடி நெடுவேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ* என்கிற பாசுர
த்தை அரையர் பாடுகையில் நஞ்சீயர் பரவசராய்ச் சிலவார்த்தைகள் பேசி மோஹித்தா
ராம். அதே தருணத்தில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினு ரென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

நஞ்சீயர் பட்டர் திருவடிகளில் ஆசிரயித்தபின்பு நெடுங்காலம் பட்டர்பாடே அர்த்த
விசேஷங்கள் கேட்டு இன்புறவேணுமென்று இருந்தார். இருக்கையில் பட்டர் திருநாட்
டுக்கெழுந்தருள நேர்ந்துவிட்டது. இந்த ‘வருத்தத்தினால் நஞ்சீயர் திருவாய்மொழியில்
(4—3—11) *வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடே* என்கிற பாசுரத்தை
யருளிச்செய்யும்போது உருத்தோறும் வெகுநிர்வேதப்படுவாராம்; (ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்
மின்;—) “வையம் மன்னி வீற்றிருந்தென்கிற விடத்தே *மம்மைப்போலே வாய்ப்புருசாகாகப்
பறிகொடாதே நெடுங்காலம் பூமியிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ யோ யோ தே *நாட்டாரோடியல்
வொழிந்தென்கிறபடியே தங்கள் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றவிருக்கப்பெறுவர்க ளென்று ஜீயர்
உருத்தோறுமருளிச்செய்வார். பால்யத்திலே பட்டரைப் பறிகொடுத்தாரிறே அவர்.” என்று.
பட்டர் இருபத்தெட்டு அல்லது முப்பத்திரண்டு பிராயத்திலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினு
ரென்று சிலர் கூறுவதுண்டு; இதற்குப்போதுமான பிரமாணம் கிடைத்திலது; ஆராய்ந்து
பார்க்குமளவில், பட்டர் ஐம்பது ஐம்பத்தைந்து பிராயம் எழுந்தருளியிருந்தா ரென்று
சொல்வதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. தூற்றிருபத்தைந்து திருநகரத்திர மெழுந்தருளி
யிருந்த எம்பெருமானாரை நோக்குமிடத்து பட்டர் எழுந்தருளியிருந்தது ஸ்வல்பகால
மென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே நஞ்சீயர் நிர்வேதப்பட வேண்டிற்று.]

எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களையும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும் பாக்கப் போகிற ஆழ்வார்பாசாங்களை நஞ்சீயர் அதுஸந்திக்கும் ஸமயங்களில் அடிக்கடி ஒரு வார்த்தை யருளிச் செய்வராம்; அதாவது—“ எம்பெருமானுக்கு விக்ரஹமில்லை விபூதியில்லை குணமில்லை பென்பார் செய்யாத துஷ்க்ருத மில்லை; அவர்களோடே யிருந்த உறவை யறுத்துக் கொண்டு ஸ்வாமியின் திருவடி நிழலிலே வந்துசேர்ந்த அடியேன் செய்யாத ஸுக்ருத மில்லை ” என்று.

பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமருளிச் செய்தது முக்கியமாக நஞ்சீயருடைய திருவுள்ள வுகப்புக்காகவே பென்றும் அந்த பாஷ்யம் நஞ்சீயர் திருக்கையாலேயே பட்டோலை கொள்ளப்பட்டதென்றும் பெரியார் கூறுவராதலால் ப்ரஸங்காத் அந்த பாஷ்யத்தின் பெருமையையும் இவ்விடத்திலே சிறிது பேசிக்களிப்போம். அன்றியும், நஞ்சீயருடைய திருவவதார நக்ஷத்ரமான பங்குனி யுத்தரம் ஸ்ரீரங்க நாச்சியாருடைய திருநக்ஷத்ரமாகவு முள்ளது; “ ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபதலாளிதத்வம் ” [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே] என்று, ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் தமது திருவடிகளிலே பட்டரை மீட்டுக்கொண்டு சீராட்டி வளர்த்ததாக பட்டர் தம்மாலேயே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருத்தலால் அந்தப் பெரிய பிராட்டியாருடைய நன்னிலை பட்டருடைய திவ்ய ஸூக்திப் பெருமையை யது விப்பதும் பாங்காகும்.

17. ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யப் பெருமை.

ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு த்ரிமதஸ்தர்களாலும் பாஷ்யமியற்றப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் நமது விசிஷ்டாத்நாத ஸம்பீரதாயத்திற்கான பாஷ்யம் பட்டருடையதேயாம். இதற்கு பகவத்குணதர்ப்பண மென்று திருநாமம் சாத்தினது சாலப் பொருத்தம். குணாதுபவஞ் செய்பக் குணாஹல முன்னவர்கள் சுடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியென்கிற பகவத்விஷய திவ்யகார்த்தத்தில் போது போக்கவேணுமென்பது ப்ரவீத்தம். அதில் அவகாஹிக்க ப்ராப்தியற்ற சுத்தஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்கள் சாஸ்த்ரஜ்ஞானமுமுன்னவர்கள் அற்புதமாகக் குணாதுபவஞ் செய்ப விரும்கிளை அவர்களுக்கு இந்த ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமே சரணமென்பது புருத்தம். ஏற்கெனவே ஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு சங்கரபாஷ்யம் தோன்றியுள்ளது. கீர்க்குணப்ரஹ்மவாதிகள் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களுக்கு அர்த்தஞ்சொல்லப் புறப்படுவது ஸாஹஸமென்றே பட்டர் திருவுள்ளம் போலும்.

பகவத்குணங்களை அற்புதமாக அதுபவித்தற்கென்றே அமைந்த இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு ஆழ்வார்களின் சுரர்சொற்களில் ஆழ்ந்தவர்களன்றோ பொருள் சொல்ல முன்வரவேண்டும்; அவ்வருளிச் செயல்களுக்கு அதிமாத்ரம் வைதேசிகர்களான புறச்சமயிகள் இதற்குப் பொருளுரைப்பதாக விழிந்து மனம்மோரனபடியெல்லாம் வியாக்கியானம் செய்திருப்பது என்னே! என்று மிகவருந்தியே பட்டர்தாம் வியாக்கியானிக்க எம்பெருமானுருடைய நியமனம் பெற்றிருந்தார். குணாதுபவத்திற்கென்று இட்டுப்பிறந்தவர்களில் தலைவரன்றோ பட்டர். அருளிச்செயலமுதக் கடலில் அல்லும் பகலும் குடைந்தாடி அரும் பெரும் பொருள்களை அற்புதமாக அதுபவித்தும் அதுபவிப்பித்தும் போந்த பாமரவிக

ஸார்வபௌமரான பட்டர் அருளிச்செய்த பாவ்யத்தை நம்மவர்களிலும் பரிபூர்த்தியாக ஸேவிப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. உண்மையில் இந்த பாவ்யத்தை யதுபவிக்க அதிகாரிகள் துர்லபர்கள்; ஏனென்றால் “பரிசிதமிவ அதாபி கஹநம் பஹுமுகயவாணீவிலஸிதம்” என்ற ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரை நோக்கித் தாம் வேண்டினபடியே அதிகம்பிரமான வாக்கிலாஸங்களைக் கொண்டே பெரும்பாலும் இந்த பாவ்யத்தை அமைத்தருளியுள்ளார். ஆகவே இதற்கு அதிகாரிகள் மிகச் சிலரேயாவர். ஒருவாறு அதிகாரம் பெற்றவர்களும் இதைக்கொண்டு போதுபோக்குவிதைக் காணோம். ‘அவச்யமானபோது எடுத்துப் பார்ப்பது’ என்கிற முறையில் இதைப்பெடுத்துப் பார்ப்பவர்கள் சிலருளரே யன்றி ஸ்ரீபாவ்ய கீதாபாவ்யாதிகளைப் போலவே இதையும் நியமேந ஸேனிக்கப் பெறுவாரில்லை யென்கிற நிர்வேதம் நமக்குப் பெரிதுமுளது. திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவகாஹநமில்லாமையோடுகூட அவற்றில் தவேஷ முமுள்ளவர்கள் இந்த பாவ்யம்முத ஸாகரத்தில் இறங்கித் திருப்பதே மிகக்ஷேமம் என்றும் நாம் கருதியிருப்பதுண்டு.

இங்ஙனே நாம் பேசத்தக்க பெருமை இந்த பாவ்யத்துக்கு உள்ளதென்பதை இங்குச் சிறிது நிரூபிக்க விரும்பி ஸஹஸ்ரநாமத்திலிருந்து சில திருநாமங்களை யெடுத்துக் கொண்டு, பிறருடைய பாவ்யத்திற்காட்டிலும் பட்டருடைய பாவ்யத்திலுள்ள ஸ்வாஸ்ய அதிகசயத்தை அருளிச்செயல் ரவிகர்களுக்கு அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

“ஸத்கதிஸ் ஸத்க்ருதிஸ் ஸத்தா ஸத்பூதிஸ் ஸத்பராயண :” என்ற விடத்தில் ஸத்க்ருதி: என்ற திருநாமத்திற்குப் பிறர் செய்த பொருள் யாதெனில்; ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலான சிறந்த காரியங்களைச் செய்பவர் என்பது. இப்பொருளை பட்டர் ஒன்றாக மதித்திலர். கீழே * வஸுப்ரதோ வாஸுதேவோ வஸுர் வஸுமநா ஹவி : * என்று வாஸுதேவ நாம சரவிணமிருப்பதால், இந்த பிரகாணத்திலுள்ள பல திருநாமங்கள் வஸுதேவாத்மஜான கண்ணிரானுடைய குண சேஷ்டிதங்களைத் தெரிவிப்பனவாகக் கொண்டு * வஸுரேதா : * என்கிற திருநாமம் முதலாகப் பல திருநாமங்களைக் க்ருஷ்ணாவதார கதாப்ரதிபாதகங்கள் தலே பட்டர் வியாக்கியானித்தருளினார். ஸ்பஷ்டமாக இப்படியே அவதாரிகையும் இப் பட்டருளினார். ஸத்க்ருதி : என்னுமிந்தத் திருநாமம் அந்த பிரகாணத்திலிருப்பதால் இதற்குப் பிறர் செய்த பொருள் விரஸ மென்று கருதி, தமிழ் வெண்ணெய் களவு செய்தது, உலோடாப்புண்டிருந்தது, குரவை யாச்சியரோடு கோத்தது முதலான சிறந்த சேஷ்டிதங்களைச் செய்பவர்—என்கிற அழகிய பொருளைச் செய்தருளினார் பட்டர். ஆண்டாள் திருப் பாவியில் “உன்றன்னைச் சிறு பேரழைத்தனவும் சேறியருளாதே” என்கிறாள். ‘கண்ணை! உனக்குப் பெரிய பெரிய பெயர்களிருக்க அவற்றை விட்டுச் சிறிய பெயரை விட்டு உன்னை யழைத்ததற்காக நீ சேற்றம் கொள்ளலாகாது’ என்று இங்கு க்ஷமை வேண்டப் படுகிறது. இங்குச் சிறிய பெயராகக் கருதப்படுவது எது? என்று ஆராயுமளவில் பட்டர் திருவடிகளிலே, கேட்ட மஹாசார்யர்கள், நாராயணன், தேவாதிதேவன் இத்யாதி நாமங்கள் சிறிய பெயரென்றும், கோலிந்தன் கோபாலான் இத்யாதி திருநாமங்கள் பெரிய பெயரென்றும் அருளிச்செய்கிறார்கள். ஏனென்றால் அவன்உகக்கும் திருநாமம் எதுவோ அதுவே பெருமை பெற்ற தென்றும், அவன் வெறுக்கும் பெயரே சிறுமை பெற்ற தென்றும்

கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. திருவாரப்பாடியில் இடையர்க்குத் தலைவனுப் வந்து பிறந்து கன்றுகளையும் பசுக்களையும் மேய்த்துப் பெருமை பெற நினைத்திருக்கையில் 'கன்று மேய்த் திரிதலகந்த காளாய்!' என்று கூப்பிட்டால் அவன் திருவுள்ள முகக்குமேயல்லது 'நாராயண! ஸஹஸ்ரண்டவாஸா!' என்றால் உகக்குமோ? மிக மிக வெறுப்பன்றோ வுண்டாகும். கோவர்த்தன மலையைக் கட்டையாகத் தூக்கி நின்ற போது அவ்வதிமாவில் 'சேஷ்டி தந்தைக் கண்டு அநிசங்கித்தவர்கள் "தேவோ வா த்வம்?" (தேவனு நீ?) என்ன? அதற்கு மிகச் சித்தினுனன்றோ. உங்களில் ஒருத்தனாய் இடையனான வெண்ணைத் தேவனென்று புழிக் கிறீர்களோ பாவிகளா! என்றாயிற்று அண்டர்கோன் சீறியது. இவற்றுக்கெல்லாம் நன்கு பொருந்தவன்றோ பேசவேணும். * நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான் * என்றும் * நாத் தத்துழாய் முடி நாராயணன் * என்றும் அநியாயமாய் உண்ணச் சிறு பேராரிட்டுப் பேசினோமே. கோயிர்தன் கோபாலன் எங்கிற பெரும்பெயர்களை விட்டே பேசாத பிழையைப் பொறுத்தருளவேணும்—என்று சொல்லுவதாகப் பொருள்கொள்வதே பொருத்தமான தென்று கொண்டு ஆசாரியர்கள் இப்படி வியாக்கியானித்தருளினர். இந்தச் சுவையையுபயிப்பாக்கியமற்றவர்கள் இற்றைக்கும் இதற்கு விபீதமான பொருளை பெழுதியும் பிப்பியும் வரக் காணா நின்றோம். நிற்க. ரஸிகர்கள் ஸத்க்ருதி: என்ற பர்க்குத் திருநாமத்தின் பாஷ்யம் அமைத்திருக்கு மழு வக நோக்கவேணும். ஜகதஸ்ருஷ்டிமுதலிய வியாபாரக் களை பகவானுக்குச் சிறந்தவை யென்கிறார் சங்கராசாரியர்; அவையெல்ல சிறந்தவை *நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணையுனென்னுமீனச்! சொல்லே! * என்றும் * தானாயன் கடிமனையில் தயிருண்டு நெய்ப்பருக நந்தீன்பெற்ற வானாயன் * என்றும் நம் ஆழ்வார்கள் சடுபடும்படியான சனச்செயல்களை சிறந்தவை யென்கிறார் பட்டர். *மத்தறு கடைவெண் ணைய களவீரில் உரவிடையாப்புண்டு எத்திற முரவினோடினைந்திருந்தேங்கிய எளிவே! * என்று நம்மாழ்வாரை ஆறுமாஸம் மோறுவிக்கச் செய்து செய்கிவிட்டு மற்றொன்றையா ஸத்க்ருதி யென்பது! என்றாயிற்று பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றியது.

இனி வேறுதிருநாமங்கொறிச் செல்வோம். "விஜிதாத்மா விதேயாத்மா ஸத்கீர்த்திச் சித்தஸம்சய:; உதீர்ணஸ் ஸர்வதச் சக்ஷ: அநீசச் சாச்வதஸ்திர: * என்றவிடத்துள்ள பல் திருநாமங்களுக்குப் பிறருடைய பாஷ்யத்தின் சுவையின்மையும் பட்டருடைய பாஷ்யத்தின் சுவையிருகியும் திருநெக்கப் படுகின்றன. விஜிதாத்மா என்பதற்கு முனத்தையுட்கொள்வா லிதேவத்திரியர் என்ற கருத்திற் சென்றார்கள் பிறர். இதில் என்ன கவையுள்ளது? பணிந்தவர்கள் விஷயத்தில் தாம் தாழ்ந்து வெற்றியை அவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தோல்வியைத் தாம் ஏற்றுக் கொள்பவர் என்கிற கருத்தை விவரித்தருளியுள்ளார். இது வற்றோ? எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகந்த பொருள். * அடிச்சியோம் தகையினா பணியர்ப்பு ஆழியக்கண்ணாவன் கோலப்பாதம் * என்று பக்தர்கள் விரும்பாநிற்க "மம சிரஸி மண்டநம் கோபிதாதண்டநம்" என்று பேசும்பெருமானது திருவுள்ளமுகக்கும் வியாக்கியானமிது வன்றோ. * கூட்டாரை வெல்லுஞ்சிர்க் கோயிர்தா! * என்ற அண்டரன் பாரதத்திற்கு புருஷ வியாக்கியானம் செய்தருள்வின்ற ஆசாரியர்கள் "கூட்டாவர்களைத் தேர நகடிப்பதும் கூடுமவர்களுக்கு நீ தேற்றிருப்பதாமன்றோ உன்னியல்பு" என்று கருத்தை விவரித்தருள்கிறார்கள். அதற்கு வழிகாட்டியாகவுள்ளது இவ்விடத்து பாஷ்யம்.

இதற்கடுத்த திருநாமத்திற் செல்வோம். 'விஜிதாத்மாவிதேயாத்மா' என்ற இவ்
 ததில் அகாரபாசலேஷமிருப்பதாகக் கொண்டு 'அவிதேயாத்மா' என்று பதம்பிரித்த
 கருத்ததொரு பொருளையுரைத்தனர் பிறர்; யாருக்கும் விதேயப்படாத ஸ்வரூபமுள்ள
 உண்பதாகப் பட்டர் * விதேயாத்மா என்றே திருநாமமாகக் கொண்டு, நிற்பதே இருபு
 டிதேயப்பதே—போவதோ வருவதோ உண்பதோ எல்லாவற்றிலும் பக்தர்களினுடைய
 கருத்தினை விதேயப்படிருக்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவர் என்று இவ்வழகிய கருத்தைக் காட்டி
 பட்டர் * கணிகண்ணன் போகின்றான் கர்மரூபங்கச்சி மணிவண்ணன். நீட்டக்க வேண்
 டிய முன்றன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள் என்றால் உடனே பைந்நாகப்பாய்
 சுருட்டிக்கொண்டு கிளம்புவதும், *பைந்நாகப்பாய் விரித்துக்கொள் என்றால் அப்படியே
 மணிகண்ணன் விரித்துக் கொள்வதன் செய்து திருமழிசைப்பிரான் பேல்வார்திறத்தில்
 சொன்னவண்ணஞ் செய்தபெருமானென்றும் யதோக்தகா? யென்றும் திருநாமம் படைத்து
 பக்தவிதேயத்தை விதிபடிதமாக்கியிருக்கின்ற எம்பெருமானது திருவுள்ள முகக்கவேணு
 மானால் 'விதேயாத்மா' என்னது. வேறுவகையாகச் சொல்லலாகுமோ? ஜ்ஞானீது ஆத்மைவ
 மே மதம்* என்று கீதையிற் கூறியிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளந்தான் என்ன?
 ஞானிகளுக்கு நான் சரீர பூதனென்று ஸர்வசரீரியான பகவான்தானே வாய்விட்டுச்
 சொல்லுகின்றான். ஆத்மாவைக்குறித்து ஸர்வாத்மநா விதேயமாயிருக்கையன்றோ சரீர
 லக்ஷணம். ஞானிகளுக்கு விதேயனல்லனாகில்,* ஜ்ஞானீத்வாத்மைவ மே மதமென்று அவன்
 தான் கூறினதும் அதற்கு மஹாசார்பர்கள் அழுத்தம் திருத்தமாக வியாக்கியான மிட்
 டிருளினதும் என்னாகும்? தனது விதேயத்வத்தை வாயாற் சொன்னவளவன்றிக்கே அனுஷ்
 டானதிலுமின்றோ காட்டியருளாகின்றான். "ஸேநயோருபயோர் மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மே
 அப்யதி" என்று அர்ஜுனன் கட்டளையிடவும் அப்படியே தான்செய்யவும் பாங்காக
 வன்றோ தன்னைப்பமைத்து வைப்பது. பார்த்தஸாரதி யென்று பெயர்சுமந்து நிற்கிறானே.

அடுத்த திருநாமத்திலும் செல்வோம், சிங்நஸம்சய: என்றொரு திருநாமம். 'எல்லா
 வற்றையும் கையிலிக்கு நெல்லிக்கனிபோல் எப்போதும் பார்ப்பவராதலால் ஸந்தேஹ
 மற்றவர்' என்கிற கருத்தில் பாஷ்யம்மைத்தனர் பிறர். ஐயம் திரிபு மறப்பு முதலானவை
 யில்லாமை ஞானத்திற்கு அதிகசயம். ஆகவே, பகவான் அதிகயித்த ஞானம்படைத்
 தவர் என்றதாயிற்று. இப்பொருள் ஸஹஸ்ரநாமத்தில் மற்றும் பலதிருநாமங்களாலும்
 வெளிவந்ததே. இதில் கவையொன்று மில்லையென்று கருதிப் பட்டர் அழகாக வியாக்கி
 யானித்தருளியுள்ளார்! இதற்குமுன்னேயுள்ள ஸத்கீர்த்தி: என்ற திருநாமத்திற்குப் பிறர்
 போல் ஸாமான்யமான பொருளைப் பணிபாமல் 'ஸௌலப்ப மிருப்பதினாலேயே யதார்த்த
 மானபுகழ்பெற்றவர்' என்று பாக்ருதாறுகுணமாகப் பொருளருளிச் செய்தாராதலால்
 சிங்நஸம்சய: என்றவித்திருநாமத்திற்கு அதையொட்டியே அழகிய பொருள்பணிக்கின்றார்!
 அதாவது, எம்பெருமான்விஷயத்தில் தெளிவுபெறாதவர்களுக்குப் பலவகையான ஸந்தேஹங்
 களுண்டாகுமாம்; அவர் அறியக்கூடியவரோ அறியக் கூடாதவரோ? எளியவரோ அரிய
 வரோ? நமக்கு வசப்படுவரோ மாட்டாரோ? என்றிப்படி பலஸந்தேஹங்கள் தோன்றுமாம்!
 அவற்றைத் தமது நடத்தையினால் உடனே அறுத்திடுவாராம். தாம் தாரிதரிய மின்றியிருப்

இதற்கடுத்த திருநாமத்திற் செல்வோம். 'விஜிதாத்மாவீதேயாத்மா' என்ற இவ்விடத்தில் அகார்ப்ராச்ச்ஸேஷமிருப்பதாகக் கொண்டு 'அவிதேயாத்மா' என்று பதம்பிரித்து அதற்குத்தகுந்த பொருளையுரைத்தனர் பிறர்; யாருக்கும் விதேயப்படாத ஸ்வரூபமுள்ளவரென்பதாக. பட்டர் * விதேயாத்மா என்றே திருநாமமாகக் கொண்டு, நிற்பதோ இருப்பதோ கிடப்பதோ போவதோ வருவதோ உண்பதோ எல்லாவற்றிலும் பக்தர்களுடைய கட்டளைக்கு விதேயப்பட்டிருக்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவர் என்று இவ்வழிபு கருத்தைக் காட்டியருளினர். * கணிகண்ணன் போகின்றான் கர்மரூபுங்கச்சி மணிவண்ணு! கீகடக்க வேண்டா—நீயுமுன்றன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்* என்றால் உடனே பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொண்டு கிளம்புவதும், *பைந்நாகப்பாய் விரித்துக்கொள்* என்றால் அப்படியே யீண்டிவந்து விரித்துக் கொள்வதுஞ் செய்து திருமழிசைப்போன் பேல்வார்திறத்தில் சொன்னவண்ணஞ் செய்தபெருமானென்றும் யதோக்தகாரி பென்றும் திருநாமம் படைத்து பக்தவிதேயதையை விகிதபடிதமாக்கியிருக்கின்ற எம்பெருமானது திருவுள்ள முகக்கவேணுமானால் 'விதேயாத்மா' என்னுது வேறுவகையாகச் சொல்லலாகுமோ? * ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவமே மதம்* என்று கீதையிற் கூறியிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளந்தான் என்ன? ஞானிகளுக்கு நான் சரீர பூதென என்று ஸர்வசரீரியான பகவான்தானே வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றான். ஆத்மாவைக்குறித்து ஸர்வாத்மநா விதேயமாபிரக்யை யன்றோ சரீரலக்ஷணம். ஞானிகளுக்கு விதேயனல்லனாகில்,* ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமே மதமென்று அவன்தான் கூறினதும் அதற்கு மஹாசாரியர்கள் அழுத்தம் திருத்தமாக வியாக்கியான மிட்டருளினதும் என்னாகும்? தனது விதேயத்வத்தை வாயாற் சொன்னவளவன்றிக்கே அனுஷ்டானத்திலுமன்றோ காட்டியருளாவின்றான். "ஸேநமோருடயோர் மத்யே ரதம் ஸ்தாபயமே அச்யத!" என்று. அர்ஜுனன் கட்டளையிடவும் அப்படியே தான்செய்யவும் பாங்காக வன்றோ தன்னையமைத்து வைப்பது. பார்த்தஸாரதி யென்று பெயர்கமந்து நிற்கிறானே.

அடுத்த திருநாமத்திலும் செல்வோம். சிந்நஸம்சய: என்றொரு திருநாமம். 'எல்லாவற்றையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோல் எப்போதும் பார்ப்பவராதலால் ஸந்தேஹமற்றவர்' என்கிற கருத்தில் பாஷ்யமமைத்தனர் பிறர். ஐயம் திரிபு மறப்பு முதலானவை யில்லாமை ஞானத்திற்கு அதிசயம். ஆகவே, பகவான் அதிசயித்த ஞானம்படைத்தவர் என்றதாயிற்று. இப்பொருள் ஸஹஸ்ரநாமத்தில் மாறும் பலதிருநாமங்களாலும் வெளிவந்ததே. இதில் சுவையொன்று மில்லையென்று கருதிய பட்டர் அழகாக வியாக்கியானித்தருளிபுள்ளார்! இதற்குமுன்னேயுள்ள ஸத்கீர்த்தி: என்ற திருநாமத்திற்குப் பிறர் போல் ஸாமான்யமான பொருளைப் பணிபாமல் 'ஸௌலபம் மிருப்பதினாலேயே யதார்த்தமான புகழ்பெற்றவர்' என்று பாக்ருதாருணமாகப் பொருளருளிச் செய்தவராதலால் சிந்நஸம்சய: என்றவித்திருநாமத்திற்கு அதையொட்டியே அழகிய பொருள்பணிக்கின்றார்! அதாவது, எம்பெருமான்விஷயத்தில் தெளிவுபெறுதவர்களுக்குப் பலவகையான ஸந்தேஹங்களுண்டாகுமாம்; அவர் அறியக்கூடியவரோ அறியக் கூடாதவரோ? எரியவரோ அரியவரோ? நமக்கு வசப்படுவரோ மாட்டாரோ? என்றிப்படி பல ஸந்தேஹங்கள் தோன்றுமாம்! அவற்றைத் தமது நடத்தைபினால் உடனே அறுத்திடுவராம். தாம் தாரிதரிய மின்றியிருப்ப

பவர் என்பதைத் காட்டிலும் பிறரை தாரிதீய மற்றவர்களாகச் செய்பவர் என்பது எப்படி சிறந்ததோ, அப்படியே தாம் ஸந்தேஹமற்றவராயிருப்பவர் என்பதைக் காட்டிலும் பிறரை ஸந்தேஹமற்றவர்களாகச் செய்பவர் என்பது சிறந்ததென்று நாம் விவரிக்க வேண்டுமா? அதிலும், தம்முடைய பாத்வத்தைக் காட்டி ஸந்தேஹ மறுப்பவரென்னுமல் தம்முடைய எளிமையைக் காட்டி ஸந்தேஹ மறுப்பவரென்றுரைத்தது ரஸவத்தாம்.

அவ்விடத்திலேயே அநீசர் என்ற திருநாமத்தின் பாஷ்யத்தையும் நோக்குவது. 'தமக்குமேல் ஈசுவரனில்லாதவர் அநீசர்' என்றார் பிறர். 'தமக்குத் தாம் கடவரல்லாதவர்— பக்த பராதீநத்வத்தாலே ஸ்வாதந்தீயமிழந்தவர் அநீசர்' என்றருளிச் செய்கிறார் பட்டர். * வில்லி புதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பர் * என்று ஆண்டா ளருளிச் செய்தபடி பக்தர்கள் வெநீரைக் காய்ச்சி, * நாரண றீராடவாராய் * இன்று நீ றீராடவேண்டு மெம்பிரானோடாதேவாராய் * என்றழைத்தால் றீராட வோடிவருவதும், சில பூக்களைப் பறித்துக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு * செண்பகப் பூச்சூட்ட வாராய் * மல்லி கைப் பூச்சூட்ட வாராய் * இருவாட்சிப் பூச்சூட்ட வாராய் * என்றழைத்தால் பூச்சூட் வோடிவருவதுமான எம்பெருமானை எந்த பாஷ்ய முகப்பிக்கு மென்று காண்க.

இனி மற்றோரிடத்திற்குச் செல்வோம். * வஸுர் வஸுமநாஸ் ஸத்யஸ் ஸமாத்மா ஸம்மிதஸ் ஸம: * என்ற விடத்தில் * அஸம்மித: * என்று திருநாமமாக்கி பரிச்சிந்தர் என்கிற பொருளைக் காட்டினர் பிறர். விலைகொடுத்து வினைவாங்குமாப்போலே இல்லாததொரு அகாரத்தைக் கொண்டு கூட்டி ஏதுக்கு இந்தச் சுவைக் கேடான பொருளைப் பணிக்க வேண்டு மென்று நிர்வேதங் கொண்ட பட்டர் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அடியார்களுக்குப் பரிச் சிந்தரோயாவர் என்கிறா ஸம்மித: என்றே கொண்டு. * அமுகையு மஞ்சி நோக்குமந்நோக்கும் அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும், தொழுகையுமவை கண்டவசோதை தொல்லை யின்பத் திறுதிகண்டாளே * என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசரத்தில் 'தொல்லையின்பத்து இறுதிகண்டாள்' என்பதற்கு—தொல்லையின்பமாகிய பகவானை [அபரிச்சிந்தனென்று ஒதிக் கிடப்பதற்குப் பிரதியாக]ப் பரிச்சிந்தனாகக் கண்டாள் யசோதை—என்று சொல்லிப் பொருவ தொரு இன்சுவைப் பொருளுக் 5 ஆகரம் பட்டரோயாவர்.

* நியந்தா நியமோயம: * என்கிற விடத்திலும் * ஆதாரநிலபோதாதா * என்கிற விடத் திலும் "அநியம:-நியம:" "அயம:-யம:" "அதாதா-தாதா" என்று இரண்டுபடியாகவும் பதச்சேதம் செய்து வியாக்கியானமிட்ட பிறர் * விஜிதாத்மாவிதேயாத்மா * என்ற விடத்தி லும் * ஸமாத்மாஸம்மிதஸ் ஸம: * என்ற விடத்திலுங்கூட அப்படியே இரண்டுவிதமாகவும் பதச்சேதம் பண்ணி இரண்டுவகைப் பொருள்களையும் காட்டலாமாயிருந்தும் ஏன் காட்ட வில்லை? என்று ஆராயுமளவில், பகவத் குணங்களிலே ஆழங்காற்படுவதற்கீடான திவ்யப்ரபந்தாம்ருதஸாகர அவகாஹனம் பட்டர்க்குப் போல் பிறர்க்கு இல்லாமையினால்தான் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எளிதாக அறுதியிடலாம்.

பாத்வம் ஸௌலப்யம் என்கிற இரண்டுவகுப்புகளுக்கூறிய பெருமைகளும் எம் பெருமானிடத்து உள்ளன. இரண்டையும் அறுபவிக்க நாம் இட்டுப்பிறந்திருக்கிறோம். ஆனாலும் அறுபவத்தில் நெஞ்சை நீர்ப்பண்டமாக்குவன எளிமைக்குணங்களேயன்றிப்

பாத்வருணங்களல்ல. நம்மாழ்வார் *உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்க* என்று தொடங்கிப் பாத்வத்தை யதாபதித்தவர் சிறிதும் விகாரமடையாமல் பேசிப் போந்தார்; அவர் தாமே *எத்திறமுால்கொழிணந்திருர் தேங்கிய வெளியே* என்றும் *பிறந்தவாதும் வளர்ந்த வாதும்* என்றும் பேசி ஆறுமாதம் மோழித்தா *சார்த்தியற்றுக் கிடந்தார். இத னையே ஆழ்வான் அகிமாதுஷஸ்தவத்தில் *தாத்தூக் ந தே சரிதம் சூர்யஜ்ஞாஸ் ஸஹந்தே* என்றும் *சூர்த்திகரோதி விதுஷாம் ஹ்ருதயம் ததேதத்* என்று மருவிச்செய்தார். ஆகவே எளிமைக் குணங்களைப் பெரும்பாலும் விவரிக்க நம் ஆசாரியர்கள் குறுகலிக்கின்றார்கள்— ஆழ்வார் காட்டியிருக்கின்ற வழியென்று கொண்டு. இதனால் பாத்வத்திற்கு உள்ள் னை குணங்களில் இவர்கள் புகையும் பொருளையுமுடையவர்களென்று அர்த்தமல்ல. அகதனைகளையும் பூபரிமீதமாக அருளிச்செய்தே போருகிறார்கள். எளிமைக் குணங்களை யதாபதிக்க இடம் வர்ப்பதாகக் கிடைக்குமானால் அவ்விடத்தையுபேசியாது நன்கு பற்று கிறார்கள்.

உருக்கமான அர்த்தவிசேஷங்களை யருளிச் செய்வதில் எம்பெருமானாகக் காட் டியும பட்டர் மிக வல்லவொன்பது பதவதிஷய நிவ்பகார்த ரவிகர்களுக்கு அறிப வெளியு. மஹாமேதாயான இவருடைய புத்திக்கு அநாயாஸமாக கோசரிக்கும். பொருள் மறைப்பொருடைய புத்திக்கு சீரமப்பட்டும் காலிக்க முடியாதென்றால் இது அநிசபேகதியன்று. சிலவிடங்களைக் கொண்டு இதைபும் முதலிப்போம்.

இத ஸஹஸ்ரநாமத்திலேயே *அர்த்தோ கர்த்தோ மஹாகோச: 1* என்றவிடத்தில் அர்த்த என்கிற திருநாமத்தை வியாக்கியானிக்கிற பிறர் : தாம் விரும்பவேண்டிய பொரு ளில்லாதவா: என்று உரைத்தனர். இது நம்போல்வார்க்கும் தோற்றக்கூடிய பொருளே பட்டர் அருளிய பொருளோவென்னில்; அற்பபலன்களை விரும்பக்கூடிய பாக்கிய ஹீனர்களால் *அரும்பிப்பாடாதவர்* என்பதாக. இதற்கடுத்தபடியாகவுள்ள மஹாகோச: என்கிற திரு நாமத்திற்கு: அந்நம்ப. பாரணமபாதிக்கான ஐந்து மஹாகோசங்களில் இருப்பவர் என்கிற பொருள் பிறால் உரைக்கப்பட்டது. அர்த்திகளான பத்தர்களுக்கு அளவிறந்து கொடுத் ததுவகட ஒருசாருங் குறைப்பாத *வலிதிகளையும் சநாகாங்களையும் தம்முடைய பொக்கிச்மாகவுடையவர்* என்பது பட்டாருளிச் செய்த பொருள். இப்படியாக நாம் எடுத்ததுபவிக்கக்கூடிய அற்புதமான பொருள்கள் அளவுகடந்து விளங்குகின்றன இவ் வரசிரிபருடைய பாஷ்யத்தில்.

18. ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்ய பரிசீலனம்.

சஞ்சயர், திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படியுடைய கண்ணிறன்சிறத்தாம் புக்கும் திருப்பாவைக்கும் வியாக்கியானமும் அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீஸூக்தத்திற்கு ஸம்ஸ் கிருதத்தில் ஒருபாஷ்யம் இட்டருளினதுண்டு. ஆனால் அது துப்தமென்று தெரியு வதற்கு யத்தெட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு தேவநாகரீஸிபிஸ் அட்டிட்டு வெளியிட்டு பட்டாள பாஷ்யம் இவருடைபதன்று. அது இவருடையதாயிருக்கச் சிறிதும் ஒள்கெட்டி

பரத்வகுணங்களல்ல. நம்மாழ்வார் *உயர்வறவுயர் நலமடைவன்* என்று தொடங்கிப் பரத்வத்தை யதுபவித்தவர் சிறிலும் விகாரமடையாமல் பரிபு போந்தார்; அவர் தாமே *எத்திதமுரலிஹே டினைந்திருந் தேங்கிய வெளிவே* என்றும் *பிறந்தவாறும் வளர்ந்த வாறும்* என்றும் பேசி ஆறுமாதம் மோஹித்து உணர்க்தியற்றுக் கிடந்தார். இதனையே ஆழ்வான் அகிமா.வஷஸ்தவத்தில், *தாத்தருக் ந தே சரிதம் ஆர்யஜநாஸ் ஸஹத்தே* என்றும் *ஆர்த்ரிகரோதி விதுஷாம் ஸ்ருதயம் ததேதத்* என்று மருளிச்செய்தார். ஆகவே எளிமைக் குணங்களையே பெரும்பாலும் விவரிக்க நம் ஆராய்க்கள் குதுகலிக்கின்றார்கள்—இதுவே ஆழ்வார் கர்ட்டியிருளின வழியென்று கொண்டு. இதனால் பரத்வத்திற்கு உள்ளீடான குணங்களில் இவர்கள் பகையுடைய பொருளையுமுடைய பவர்களென்று அர்த்தமல்ல. அக்குணங்களையும் அபரிமிதமாக அருளிச்செய்தே போருகிறார்கள். எளிமைக் குணங்களை யதுபவிக்க இடம் வாய்ப்பாகக் கிடைக்குமானால் அவ்விடத்தைப் பேசுகியாது நன்கு பற்று கிறார்கள்.

உருக்கமான அர்த்தவிசேஷங்களை யருளிச் செய்வதில் எம்பெருமானாகக் காட்டிலும் பட்டர் மிக வல்லவரென்பது பகவத்விஷய திவ்யகர்த்த ரவிகர்களுக்கு அறிப வெளிது. மஹாமேதாவியான இவருடைய புத்திக்கு அநாயாஸமாக கோசரிக்கும். பொருள் மற்றையோருடைய புத்திக்கு சரமப்பட்டும் காணிக்க முடியாதென்றால் இது அதிசயமாகத்தியன்று. சிலவிடங்களைக் கொண்டு இதையும் முதலிப்போம்.

இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்திலேயே *அர்த்தோ நர்த்தோ மஹாகோச : * என்றவிடத்தில் அர்த்த : என்கிற திருநாமத்தை விபாக்கிபாணிக்கிற பிறர் : தாம் விரும்பவேண்டிய பொருளில்லாதவர்' என்று உரைத்தனர். இது நம்போல்வார்க்கும் தோற்றக்கூடிய பொருளே. பட்டர் அருளிய பொருளே வென்னில்; அற்பபலன்களை விரும்பக்கூடிய பாக்கிய ஹீனர்களால் விரும்பப்படாதவர்—என்பதாக. இதற்கடுத்தபடியாகவுள்ள மஹாகோச : என்கிற திருநாமத்திற்கு 'அந்நமய ப்ராணமயாதிகளான ஐந்து மஹாகோசங்களில் இருப்பவர்' என்கிற பொருள் பிறரால் உரைக்கப்பட்டது. 'அர்த்திகளான பக்தர்களுக்கு அளவிறந்து கொடுத்தாலுங்கூட ஒருநாளும் குறைபடாத கவனிதிகளையும் ரதநாகரங்களையும் தம்முடைய பொக்கிசமாகவுடையவர்' என்பது பட்டாருளிச் செய்த பொருள். இப்படியாக நாம் எடுத்ததுபவிக்கக்கூடிய அற்புதமான பொருள்கள் அளவுகடந்து விளங்குகின்றன இவ்வாகிரியருடைய பாஷ்யத்தில். *

18. ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்ய பரிசீலனம்.

நஞ்சியர், திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படியுடைய கண்ணினுண்டிருத்தாம் புக்கும் திருப்பாவைக்கும் வியாக்கியானமும் அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீஸூக்தத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் ஒருபாஷ்யம் இட்டருளினதுண்டு. ஆனால் அது லுப்தமென்று தெரிய வருகிறது. பத்தெட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு தேவநாகரிகியில் அட்டிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ள பாஷ்யம் இவருடையதன்று. அது இவருடையதாயிருக்கச் சிறிலும் ஒளகிய

மில்லை என்பதை அடிபெயர் எத்கெனவே நீ நடுத்திருக்கின்றேன். (அதுவருமாறு:—) இந்த பாக்யத்தில் இடையிடையிலே ஆபத்தான பிரயோகங்கள் காணப்படுகின்றன. (பக்கம் 26-ல்) “லபேயம் இதி” என்றும், (பக்கம் 51-ல்) “ப்யஞ்ஜத்யி:” என்றும் இங்ஙனே பலவகையான பிரயோகங்கள் நஞ்சியருடைய அபரதிமவைதுஷ்பத்திற்கு ஒவ்வாம விருத்தி. இவற்றிற் ஒரு டி. ஸமாதானஞ் சொல்லிவிடலாமென்று வைத்துக் கொண்டாலும் ஸர்வாத்மனா அஸமாதேயமாக ஒரு விஷயமுள்ளது. (அதாவது) நஞ்சியர் பட்டருடைய திருவடிகளில் ஆசார்யித்துத் தேவமற்றறியா திருந்தவரென்பது விவாத மற்ற விஷயம். அங்ஙனம் ஆசாரிபூதரான பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை இவர் உதா ஹரிப்பதானால் “ததுத்தம் ஆசார்ய பாதை:” என்றருளிச் செய்யலாகுமே யல்லது வேறுவித மாக இருக்கமாட்டாது. இப்போது வெளிவந்துள்ள மேற்கூறிய பதிப்பில் (பக்கம் 48-ல்) “ஸ்ரீவத்ஸ சிஹ்ந மிச்சாரயி ப்ரதிபாதிதம். ததாத்மஜைச்ச பட்ட பராசரபாதை:.....இதி” என்றும், (பக்கம் 49-ல்) “ஸ்தாபிதஞ்சைதத் ஸ்ரீவத்ஸ சிஹ்ந மிச்சாரை: பட்டபராசர பாதைச்ச” என்றும் (பக்கம் 51-ல்) “ததைவ பட்ட பராசர பாதை: நிர்வ்யூடம்” என்றும் இங்ஙனே பலவிடங்களிற் காண்கிறது. ஸாக்ஷாத் சிஷ்யர்கள் அருளிச்செய்யும் கிரந்தங்களில் ஸ்வா சார்யர்களைப்பற்றி இப்படியருளிச்செய்கிற முறை இதுகாறும் வேறு எந்த நூலிலுங் கண்ட தில்லை. பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாக்யத்தில் ஆழ்வானைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கிறபோது “நாதபாதைச்ச” என்கிறார். நயனாராசார்யர் தேசிகனைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கும்போது “ஆசார்ய பாதைச்ச” என்கிறார். நஞ்சியர் பட்டர் திருவடிகளில் வைத்திருந்த ப்ராவண்யம் ஒப்புயர் வற்றது. அப்படியிருக்க, “ஆழ்வானுடைய திருக்குமாரர் சொல்லியிருக்கிறார்” என்றெழுதி யிருப்பதென்றே கொண்டே இது நஞ்சியருடைய நிபந்தமன்று, அர்வாசிரப்ரணீதமே யென்று எளிதில் அறுதியிடத் தட்டில்லை.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

19. பெரிய பிராட்டியார் பெருமை.

பங்குனி யுத்தரம் பெரிய பிராட்டியாருடைய திரு நகூத்திரமாதலால் பிராட்டியா ருடைய பெருமையும் இங்குச் சிறிது அதுபவிக்க ப்ராப்தமாகிறது. எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியால் ஏற்றமா? பிராட்டிக்கு எம்பெருமானால் ஏற்றமா? என்கிற வெரு விசாரம் நமது ஆசார்ய கோஷடியிலுண்டு. இந்த விசாரமே அவசியமற்ற தென்றும் ஒருவரைத் தாழ்த்தி மற்றொருவரை ஏற்றமாகச் சொல்வது எதற்காக வென்றும் சிலர் மறுப்பு. பிராட்டியும் மற்ற சேதநர்களைப்போலே எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவளே யாதலால் இவளால் எம்பெருமானுக்கு ஏற்ற மென்று சொல்வதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி யென்பார் சிலர். பிராட்டியின் அம்சமாகிய ஆண்டாளைத் துதிக்கின்ற வேதாந்த தேசிகர் கோதாஸ்துதியில் * ரங்கேச்வரஸ்ய தவ்ச ப்ரணயாநுபந்தாத் * (21) என்கிற ச்லோகத்தில் “வாசாலயந்தி வஸுதே: ரஸிகாஸ் த்ரீலோகீம் ந்யூநாதிகத்வஸமதாவிஷையர் விவாதை:” என்றருளிச் செய்திருப்பது ரஸிகர்களால் அகங்குழைந்து அதுபவிக்கத்தக்கது. இந்த ச்லோகத்தின் ரஸகனமான தாற்பரியத்தைச் சிறிது விவரிக்கிறேன்; விவாஹகாலங்களில் தம்பதிகளுக்கு மாலை மாற்றுதல் நடைபெறும் முறைமையின்படியே ஆண்டாளுடைய திருக்கலியாணத்தி லும் நடைபெறுமாயிற்று. அப்போது குழாங்கடிக் கண்டு களிக்கப் பலர் திரள்வர்களே.

அந்த திரளில் பரவிக்ராயிருப்பார் வாளாவிருக்கவில்லாமல் தம் தம் நெஞ்சில் தோற்றிய வாய் சொல்லுவார்கள்; இராமபிரானுக்கும் லீதா பிராட்டிக்கும் திருமணம் நடந்த காலத்தில் “நம்பியைக்காண நங்கைக்கு ஆயிராயனம் வேண்டும்” என்று சிலர் கூறினதாகவும், “கொம்பினைக் காணுந்தோறும்—சூரிசிற்ரு மன்னதேயாம்” என்று சிலர் கூறினதாகவும் கம்பர் பேசினானே. அப்படியே இங்கும் எம்பெருமானைத் தாழ்த்தி ஆண்டானே உயர்த்திப் பேசுவாரும், ஆண்டானேத் தாழ்த்தி எம்பெருமானை உயர்த்திப் பேசுவாரும், இருவரும் ஏற்றத்தாழ்வியியே ஸமமாகவே விளங்குகின்றனரென்று பேசுவாருமாய் இங்ஙனே அக்கால அக்கரித்துப் பேசொலியுண்டாயிற்றென்பது இந்தச் ச்லோகத்தின் கருத்து. இப்பெருமானுக்கு எங்களுடைய ஆண்டாள் தேவியாக வாய்க்காவிடில் இவனுடைய புருஷோத்தமத்வம் காசுக்கு உதவுமோ? என்று பெண் வகுப்பினர் பேசுவர். ‘உங்களுடைய ஆண்டாளுக்கு எங்கள் பெருமான் மணவாளாக வாய்க்காவிடில் * கோங்கலரும் பொழில் மாவிருஞ்சோலையில் கொன்றைகள் மேல், தாங்கு பொன்மாலையோடுடனாய் நின்று தூங்குகின்றேன் * என்று இவள்தானே சொல்லிக் கொண்டபடி இவள் உபயோக மறவளாக ஆய்விடுவளன்றோ’ என்று பேசுவர் மணமகன் வகுப்பினர். இருவகுப்பினுஞ் சேராத தடஸ்தர்கள் ‘ஏற்றத்தாழ்வு பேசுவதில் நமக்கென்ன யோக்க்யதை?’ என்று கொண்டு இருவரையும் பற்றி ஸமமாகவே புகழ்ந்து பேசுவார்கள். ஆனால் ஸமமாகப் பேசுகிற வார்த்தை எடுபடாது. ஏற்றத்தாழ்வான வார்த்தையில் தான் கஷிப்ரதிக்ஷிகள் விரைவில் மலிந்து பெரிய இரைச்சலாக ஆய்விடும். அது இந்தச் ச்லோகத்தில் * த்ரிலோகம் வாசா லயந்தி * என்பதனால் காட்டப்பட்டது. எவ்வுளவு ஏற்றத் தாழ்வுகள் சொன்னாலும், தம்பதிகளுள் ஒரு வ்யக்தியினிடத்திலும் சிறிதும் விரோதமின்றியே விரோத வார்த்தைகளே யாகுமத்தனை என்பதை ரஸிகர் : என்ற அழகிய சொல்லால் ஸுசிப்பித்தருளினார். இப்படி ஆண்டாள் விஷயத்திற் போலவே பெரிய பிராட்டியார் விஷயத்திலும் ந்யூநாதிகத்வஸமதா விஷயக விவாதங்கள் பொருந்தக் குறையில்லை. எம்பெருமானுக்கு சேஷித்வமும் பிராட் டிக்கு சேஷத்வமும், அப்படியே எம்பெருமானுக்கு ஸகல ஜகத்பதித்வம் ப்ரஹ்மமான ஏற்றமும் பிராட்டிக்குப் பதீத்வம் ப்ரயுக்தமான தாழ்வும் அபலபிக்க வொண்ணாதவை யாகை யாலே பிராட்டிக்குத் தாழ்வு சொல்லுவதும் கூடும். இப்படி சாஸ்த்ரியமான தாழ்வு இருக் கச் செய்தேயும் ஒரு அபிமான விசேஷத்தினால் “ஜ்ஞானீது ஆத்மைவ மே மதம்” என்று எம் பெருமானும் சொல்லிவைத்த கண்க்கிலே பிராட்டியை உயர்த்தியும் எம்பெருமானைத் தாழ்த் தியும் சொல்லுவது கூடும். * தைவதம் தம்பதீ ந : * என்றபடி பெருமானும் பிராட்டியு மிருவரும் தாயும் தம்ப்பனும் போலே ஸமமாகக் கருதத் தக்கவர்களென்பதும் உள்ளது.

ஆனாலும் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டியினுல்தான் ஏற்றமென்பது வேதம்முதற் கொண்டு ஸகலப்ரமாணங்களாலும் தேறுவதாகும். * ச்ரத்தயா தேவோ தேவத்வமச்சுதே * என்பது ப்ரஸித்தமான வேதவாக்கியம். இதனை நம் ஆசாரியர்கள் உதாஹரித்து எம் பெருமான் பிராட்டியினால் தெய்வத்தன்மைபெறுவதாக வியாக்கியானித்தருளுகிறார்கள். [பிராட்டிக்குள்ளுப் பல திருநாமங்களில் ச்ரத்தா என்பது மொன்று.] இப்படி வேதம் சொன்ன விஷயமானது வேதோபப்ரம்மணங்களில் தலையான ஸ்ரீராமாயணத்தினால் நன்கு முதலிக்

கப்படுகின்றது; இராவணனுக்கு மாரீசன் ஹரிதமுரைக்குமிடத்தில், *அப்ரமேயம் ஹி தத் தே ஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா * என்கிறான். இராவண! நான் விச்வாமித்ர முனிவனுடைய யாகத்தில் அந்த இராமனுடைய வீரம் கண்டிருக்கிறேன்; அப்போது அவன் பிரமசாரியா யிருந்தான். அந்த நிலைமையிலேயே அவனுடைய பிடார் அஸத்மயமாயிருந்தது. பிறகு அவன் ஜநகராஜன் திருமகளைக் கைப்பிடித்தவனாயினான். - அதனால் அவனுக்குண்டான அதிசயம் சொல்லிமுடியுமோ? பிராட்டியைக் கைப்பிடித்ததனாலே விலகாந்மான வொரு தேஜஸ்ஸை வடிவெடுத்தவனாக வன்றோ இராகவன் இராநின்றான்—என்றல்லவோ; மாரீச னுரைத்தது.

இவ்வர்த்த விசேஷத்தை நம் ஆசாரியர்கள் தங்கள் திவ்யஸூக்திகளாலே மிகவும் உபப்நம்ஹித்தருளினார்கள். பட்டர் ஸ்ரீகுணாத்நகோசத்தில் பிராட்டியின் வைபவமாக அருளிச்செய்தவற்றில் சில அர்த்தங்களை இங்கு அதுபவிப்போம். அதில் *வேதாந்தாஸ தத்வசிந்தாம் முரபிதூஸி யத்பாத சிஹ்நைஸ் தாந்தி * என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி மிக அற்புதமானது. எது பாதத்துவமென்று விசாரிக்கப்படுகந்த வேதாந்தங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திரு மார்பில் பிராட்டியின் திருவடிச்சுவகெண்டு இவனேபரமபுருஷனென்று நிர்ணயித்துக் கவலை தீர்கின்றனவாம். இதனால் பிராட்டியின் ஏற்றம் நன்கு அறியலாகும். *திருவில்லாத் தேவ ரைத் தேதேன்மின் தேவு* என்ற திருமழிசைப்பிரான்திருவாக்கும் இங்கு அதுஸந்திக்க வுரியது. ஆனதுபற்றியே நம் ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானை விசேஷிக்குமிடங்களில் ச்ரிய: பதியாய் என்று முந்துற முன்னம் அருளிச் செய்கிறார்கள்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கநாதனை இருநூற்று முப்பதுச்சுலோகங்களால் துதித்துவிட்டுப் பின்பு ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரைத் துதிக்கவிழிந்து பத்தெட்டுச்சுலோகங்கள் பணித்து மீண்டும் ஸ்ரீரங்க நாதனிடஞ் சென்று அப்பெருமானைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தி ஒரு விண்ணப்பம்—தேவர யென்று ஒருச்சுலோகம் கூறுகின்றார்;—

“ச்ரிய: ஸ்ரீ: ஸ்ரீரங்கேசய! தவ ச ஹ்ருத்யாம் பகவதீம்
ச்ரியம் த்வத்தோபி உச்சைர் வயமிஹ பணம: ச்ருணுதாம்,
த்ருசௌ தே பூயாஸ்தாம் ஸுகதரளதாரே ச்ரவணத:
புநர் ஹர்ஷோத்கர்ஷாத் ஸ்புடது புஜயோ: கஞ்சகசதம்” என்று.

(இதன் கருத்து.) திருவுக்குந் திருவாகிய திருவரங்கநாதனை! தேவரீருக்கும் இனிய ளான நாச்சியாரை தேவரீருக்கு மேற்பட வுயர்த்திப் புகழப்போகிறேன். தேவரீர் பொறுமையின்றி ஆதரவோடு திருச்செனி சார்த்தியருள வேணும். அங்ஙனம் தேவரீர் கேட்டருள்கிறீரென்பதை இங்கு எல்லாரும் தெரிந்துகொள்ளவேணும்; நாச்சியார் விஷய மான துதி மொழிகளை அடிபென் விஜ்ஞாபிக்கும் போது தேவரீருடைய திருக்கண்கள் ஆனந்த மிகுதியினால் கருவிழி சுழன்று மிளிர்வேணும்; அவ்வளவே போதாது; ஆனந் நத்தி. மேலானி பூரித்துக் கவசம் இருபிளவாகி பொழியவேணும். மறுபடியும் புதிய கவசம் கொணர்ந்து சாத்துவார்கள். அதுவும் பிளவுண்ணவேணும். இப்படியே

தூற்றக்கணக்கான கவசங்கள் பிளவுபடுமாறு தேவரீர் ஆனந்த மிருதியைக் காட்டிக் கொண்டே திருச்செவிசாத்தவேணுமா என்பதாம். இதனாலும் பிராட்டியின் வைபவம் மிக்க மேம்பாடுடைய தென்பது விளங்கும்.

மற்றொரு ச்லோகமும் காண்மின்:—“அபாங்கா பூயாம்ஸோ யதுபரி பரம் ப்ரஹ்ம தத்பூத்” என்கிறார். பிராட்டியின் கடாக்ஷாதீசயங்கள் பட்ட விடமே பர்ப்ரஹ்மம் என்கிறது இதனால்.

எம்பெருமானுடைய பெருமை பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தினால் வந்தது என்பதற்கும் பிராட்டியின் பெருமை இயற்கையானது என்பதற்கும் ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார்:—புஷ்பத்திற்கு ஏற்றம் எதனாலே என்று உலகத்தில் கேள்வி பிறப்பதுண்டு; பரிமளத்தினால் என்று விடை யளிப்பதுண்டு. இதுபோல் ‘பரிமளத்திற்கு எதனால் ஏற்றம்?’ என்று உலகில் கேள்வி பிறப்பது கிடையாது. இயற்கையாகவே அதனுடைய ஏற்றம் ப்ரஸித்தம். இவ்வண்ணமாகவே, எம்பெருமானுக்கு யாரால் ஏற்றம் என்கிற கேள்வியும், பிராட்டியினால் என்கிற வினாடையும் உண்டு; பிராட்டிக்கு யாரால் ஏற்றம்? என்கிற கேள்வியே கிடையாது; அவனுடைய ஏற்றம் ஸ்வதஸ்ஸித்தம் என்றும் அருளிச் செய்கிறார்—தவஸ்பர்சாதீசம் என்கிற ச்லோகத்தினால்.

எம்பெருமானுடைய பெருமை பிராட்டியினால் என்று சொன்னால் அப்பெருமைக்கு ஒரு குறைபாடு ஏற்படாதே? என்று சிலர் சங்கிப்பதை அதுவதித்து வினா யளிக்கு மழகு ஆச்சரியமானது; மாணிக்கமானது ஒகிரினால் மேன்மை பெறுவதாயினும் பராதீன விவாஹசாலித்வமாகிற குறைபாடு அதற்குண்டாவதில்லை யன்றோ என்கிற த்ருஷ்டாந்தம் இங்குக் காட்டி யருளுகிறார். ஆக இவற்றால் ஏற்படுவதென்ன? பூவும்மணமும் மணியொமாளியும் போலே பெருமானும் பிராட்டியும் விட்டுப்பிரியவில்லாதவர்கள் என்றதாகிறது. மணத்தைக்கொண்டு புஷ்பத்தை விரும்புவது போலவும் ஒளியைக்கொண்டு ரத்னத்தை விரும்புவது போலவும் பிராட்டியைக்கொண்டு எம்பெருமானை விரும்புகிறோமென்று காட்டும் முகத்தால் பிராட்டியின் பெருமை விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

கம்பர் வாலிவதப் படலத்தில் பிராட்டியின் பெருமையை விளக்கியிருக்கும் பரிசும் இங்கு ப்ரஸ்ங்காத் குறிப்பிடலாகிறது. வாலி ஸ்ரீராம பண்ணத்தினால் அடிபட்டு எழிந்து பெருமானை நோக்கிப் பலபல பேசுகையில் “அரக்ககோரழிவு செய்து கழிவரேல் அதற்கு வேறோர், குரக்கினத்தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூற்றாய்விடா, இரக்கமென்றோருத்தா யென்பால் எப்பிழை கண்டாயப்பா, பாக்கழியிது நீ பூண்டால் புகழை யார் பரிக்கற் பாலார்?” என்று கேள்வி கேட்டான். இதற்குப் பெருமாள் பணிக்கிற விடைகள் ஒரு புறமிருக்க, வாலிதானை தானறிந்த விடையொன்று விளையுமின்றான் காண்மின்:—

“கோலியல் தருமமுங்கள் குலத்துதித்தோர்கட் கேல்லாம்

ஒலியத் தேழுதலொண்ணு வருவத்தா யுடைமை யன்றோ?

ஆலியைச் சனகன்பெற்ற வன்னத்தை அமிழ்தின்வந்த

தேவியைப் பிரிந்த பின்னைத் திகைத்தனைபோலுஞ் செய்கை.”

என்ற செய்யுளில் பின்னடிகள் போக்கத் தக்கன. பிராட்டி உட்கிருந்தால் நீ இத்தகைய இரக்கமற்ற செயல் செய்திருக்கமாட்டாய்; அவள் பிரியலுற்றதனாலேயே நீ இங்ஙனே செய்யலாயிற்று என்றபடி. மஹாவித்வானான அரசாணிபாலை, வேங்கடாசாரிய அத்வரியும் இக்கருத்தைத் தழுவி லட்சுமீஸஹஸ்ரத்தில் ஒரு ச்லோகம் கூறியுள்ளார்;—

த்வய்யேவாயததே க்ருபா ரகுபதேர் தேவஸ்ய ஸத்யம் யதோ
வைதேஹி த்வதஸந்நிதள பகவதா வாலீ நிராகா ஹத:
நிந்யே காபி வதம் வதூஸ், தவது ஸாந்நித்யே த்வதங்கவ்யதாம்
குர்வாணோப்யவீத: பதந்நசரண: காகோ விவேகாஜ்ஜித:

இதன் கருத்து:—பெரிய பிராட்டி யாரே! பெருமாள் காருணிகரென்று பேர்பெற்றிருந்தாலும் அவருடைய கருணை உம்முடைய ஆதினமேயாகும். இஃது எங்ஙனே தெரிகிறதென்னில்; அப்பெருமாள் உம்மோடு கூடியிருந்த காலத்திற் செய்த செயலையும் உம்மைப் பிரிந்திருந்த காலத்திற் செய்த செயலையும் போக்குமிடத்து இது நன்கு தெரிகின்றது. காகாஸாரனிற் காட்டில் கொடிய பாதகியில்லை. பெருந்தீம்பனான அவனையும் பெருமாள் காத்தருளினது உம்முடைய ஸாந்நியப் பராவத்தினாலன்றோ? நீர் மிதிலையில் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் நாடகையென்கிற வொரு பெண்ணைக் கொலைசெய்தார்; நீர் இலங்கைப்பதியிலிருந்த காலத்து அவர் வாலியை வதஞ் செய்தார். ஆகவே உம்முடைய ஸம்ச்சேஷம் அவர்க்குக் காருண்யத்தை ஊட்டுகின்றதென்றும், உம்முடைய விச்சேஷம் அவர்க்கு அதனை ஒட்டுகின்றதென்றும் சொல்லத் தட்டுண்டோ? என்றவாறு.

“ஸஹதர்மசரீம் சௌரே: ஸம்மந்த்ரிதஜகத்திதாம், அநுக்ரஹமயீம் வந்தே நித்யமஜ்ஞாத நிக்ரஹாம்.” என்ற தேசிகஸூக்தியும் பிராட்டியின் பெருமையை வெகு அழகாகக் காட்டும். இன்னமும் விரிப்பிற் பெருகும்.

20. கத்யத்ரயத்தின் பெருமை.

ஸ்வாமியெம்பெருமானார் நவவிதிகள் போலவும் நவரத்னங்கள் போலவுமருளிச்செய்த ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களுள் சரணாகதிகத்யம் ஸ்ரீரங்ககத்யம் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் என்கிற மூன்று திவ்யக்ரந்தங்கள் கத்யத்ரயமென்று வழங்கப்பெறும். இவற்றுள் சரணாகதிகத்யம் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் பங்குனியுத்தரத் திருநாளில் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருமான சேர்த்தியிலே அநுஸந்திக்கப்பட்டதென்று ஸம்ப்ரதாயம். மூன்று கத்யங்களும் அப்போதே அநுஸந்திக்கப்பட்டன வென்பாருமுளர். இந்த கத்யங்களின் சொல்லின்படும் பொருளின்படும் அநுபவரவிகர்களுக்கே அறியத்தக்கதாகும். அது நிற்க: இந்த சரணாகதிகத்யத்தில் முதலில் பெரியபிராட்டியாரை நோக்கிப் புருஷகாரப்பாத்தி செய்யப்படுகிறது; “பகவச்சரணாவந்த சரணாகதி: யதாவஸ்திதா அவிரதா அஸ்து மே” என்று பிராட்டியைநோக்கி ஸ்வாமி பிரார்த்தித்தவுடனே, பிராட்டியின் திருவாக்கிலிருந்து “அஸ்து தே; தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே” என்கிற அநுக்ரஹவாக்யம் அவதரித்துள்ளது. இங்கு, * அஸ்து தே * என்றவளவோடு நில்லாமல் * தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே * என்று

அதிகமான வொருவாக்யம் காண்கிறதே, இது எதற்காக? என்று விவேகிகள் விமர்சிக்க
தேரும். ச்ருதபாகாசிகாசார்யரான ஸ்ரீஸுதர்சனபட்டர் சாணாகதிகத்யத்திற்கு மாத்திரம்
ஸம்பந்தமாக வொரு பாக்யம்ருளிச் செய்துள்ளார்; அதில் இவ்விடத்தில் “ஸம்பந்தி
நீஸ்தரணமபி ஸர்வசப்தாபிப்ரேதம்” என்று அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. சாணாததி செய்கிற
ஒருவர்க்குமாத்திரமே, சாணாததியினால் பலனா? அல்லது அவரோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்
களுக்கும் பலனுண்டா? என்றொரு விசாரம். கர்த்தாவான வொருவனைப் பலனையனுபவிக்க
முடியுமாதலால் ஒருவர்க்கேதான் பலன்; ஸம்பந்திகளுக்குப்பலன் அஸம்பாவிதம்—என்று
சொல்லுகின்ற சிலர் மேலெடுத்துக்காட்டிய * ஸம்பந்தி நீஸ்தரணமபி ஸர்வசப்தாபிப்ரேதம் *
என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியைக்காட்டிக் காணப்பெற்றபின்பு ‘ஸம்பந்திகளுக்கும் பலனுண்டு என்
னாலும் ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்த முடையவர்களுக்குச் சொன்னால் சொல்லலாமேதவிர, பாம்
பராஸம்பந்த முடையவர்களுக்குச் சொல்லவே முடியாதென்று கூறத் தலைப்பட்டார்கள்.
இக்கூற்று பொருந்தமுடையதன்று. ச்ருதபாகாசிகாசார்யர் சாணாகதிகத்ய பாக்யத்தில்
அருளிச்செய்தது மாத்திரமேயன்றி ஸ்ரீபாக்யத்தில் * அதிலபுவநஜந்மேத்யாதி மங்களச்
லோகத்தில் * விநத விவிதபூதவ்ராத ரகஷிகதீகேஷி * என்றவிடத்து விவரணத்திலும் விபுல
விசதமாக அருளிச் செய்துள்ளார். அதுவும் இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது. விநத விவிதபூத
வ்ராத ரகஷிகதீகேஷி என்பதற்கு—வணங்கின பலவகைப்பட்ட ப்ராணி ஸமுஹங்களை
ரகஷிப்பதையே முக்கியமான விசதமாகக் கொண்டவன் என்று சப்தார்த்தம். இங்கு
[பூதவ்ராத] என்றவிடத்திலுள்ள நிதியை ச்ருதபாகாசிகாசார்யர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்;
பூதவ்ராத மென்பதற்கு ப்ராணிஸமுஹமென்று பொருளானாலும் இதில் சிறிது உட்புகுந்து
ஆராய வேண்டும். ப்ராஹ்மண ஸமுஹம் என்று சொன்னால், அந்தத்திராஸிலுள்ளவர்கள்
யாவரும் அந்தணர்களேயென்றும் அந்தணரல்லாதார் அந்திராஸில் யாருமில்லென்றும்
தெரியவரும். பல அந்தணர்களின் திரட்சியையே ப்ராஹ்மணஸமுஹமென்கிறோம். ராஜ
பரிஷத் என்றும் ஒருவ்யவஹார முள்ளது. ப்ராஹ்மணஸமுஹமென்ற வ்யவஹாரம் போன்ற
தல்ல இந்தவ்யவஹாரம். ஏனென்னில், பல அரசர்களின் திரட்சியை ராஜபரிஷத் தென்
கிறோமல்லோம். மந்திரிகளும் ப்ராஜைகளுமாகிய பிறரும் அரசனோடு கூடியிருக்கு மிருப்
பையே ராஜபரிஷத் தென்கிறோம். ப்ராஹ்மணஸமுஹம் என்ற விடத்திலும் ஷஷ்டதத்
புருஷ ஸமாஸமே கொள்கிறோம்; ராஜபரிஷத் என்ற விடத்திலும் அந்த ஷஷ்டதத்புருஷ
ஸமாஸமே கொள்ளுகிறோம். ஸமாஸத்தில்வாசியில்லையாதினும் பொருளில் நெடுவாசி புள்
ளது. பூதவ்ராத மென்கிற இவ்விடத்தில் ச்ருதபாகாசிகா ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—

“மூதஸ்வந்வி வாतो மூதவாத: । ச்ஸ்ரீதஸ்வந்விநோ஽பி தத எவ காணாத் மகாவதோ ரக்ஷா இத்யமி-
பாய: । * பசுமீநுஷ: பக்ஷி வா யே ச வுணவஸ்ஸ்ரயா: । தைவ தை ப்ரயாஸநி த்விணோ: பரம பதம் *
பாய: ।

என்று, விநத விவித பூதங்களை மாத்திரம் ரகஷிக்கை யன்றிக்கே அந்த ப்ராணிகளோடு
ஸம்பந்தப்பட்டவர்களையுங் கூட முற்சொன்ன விநதர்களின் விநதியே காரணமாக ரகஷிக்
கிறுனெம்பெருமான் என்றதாயிற்று. தத்வடிகையில் வேதாந்த தேசிகள் இவ்வர்த்தத்தை
வெகு அழகாக உப்பாதித்துப் பொருந்த வைக்கிறார்;

“ भूतसंवन्धी वातः अत्र तानि तदीयानिच । षष्ठ्या संवन्धसामान्योक्तेः । अन्यथा वातशब्दनैर-
पेक्ष्यात् । नद्यत्र सत्रवत् संहतानामेव प्रवृत्तिः फलावाप्तिर्वा । ”

என்பவைய அன்னிடத்து தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகள். விரத விவித பூதங்களோடு ஸாக்ஷாத் ஸம் பந்தமோ பரம்பராஸம்பந்தமோ ஏதேனுமொருபடி தொடர்புடையவர்களையும் எம்பெரு மான் ரக்ஷித்தருளுகிறான் என்பது வலித்தார்த்தம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்கு இங்ஙனே விவ க்ஷயில்லை யாகில் இங்கே வ்ராத சப்த ப்ரயோகம் பண்ணியிருக்கமாட்டார். இப்படி அர்த்தம் கொண்டால் தான் வ்ராத சப்தம் ஸப்ரயோஜக மாகும். இல்லை யானால் விவித என்னும் சப்தத்தோடு புறருத்தமாகும்—என்றாயிற்று தேசிகன், நிருபித்தருளியிருப் பது. எம்பெருமானுடைய குடல் துடக்குள்ள நம்போன்றவர்களும் அவருடைய ஸம் பந்தமே பற்றுகாக உத்தீர்ணராவோ மென்பது நிண்ணிதாயிற்று. இதனையே தேசிகன் நியாஸதிலகத்தில் இரண்டு ச்லோகங்களினால் அதிரமணீயமாக அருளிச் செய்கிறார். *அந் தோநந்தக்ரஹணவசக : என்பது முதல் ச்லோகம். ப்ராப்யத்தைப் பெறுவதற்கு ஸ்வத : சக்தியற்ற வொருவன் பிறருடைய துணையினால் தாராளமாகப் பேறு பெறுவான் என்பதற்கு இந்த ச்லோகத்தில் மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் காட்டியுள்ளார். கண்ணில்லாத குருடன் கண்டெரிந்த வொருவனுடைய ஸஹாயம் பெற்று வழி நடந்து செல்வது போலவும், காலில்லாத முடவன் ஓடக்காரனால் ஓடம் வாயிலாகக் கரை சேர்க்கப்படுவது போலவும், ஞானமும் நன்னடத்தையுமில்லாத சிஷ்யன் ஞான மனுட்டான மிவை நன்றாகவே யுடைய குருவினால் ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடத்தப் பெறுகிறான் என்று பூர்வார்த்தத்தில் காட்டினார். மேல் மூன்றாவது பாதத்தில் “புங்க்தே போகாந் அவிதித ந்ருப : ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி :” என்றொரு ஆச்சரியமான த்ருஷ்டாந்தம் காட்டியருளுகிறார். ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே ஒரு அமாத்யன் நெடுநாள் ஸேவை பண்ணி அநவதிகமான பொருளைத் திரட்டி நிதியா கச் சேமித்து வைத்துவிடுகிறான் ; அதனை அந்த அமாத்யனுடைய வம்சபரம்பரையில் தோன்றினவர்களெல்லாரும் [புத்ர பௌத்ர நபத்ரு பரம்பரையா] நீண்டகாலம் அதுப வித்துவருகிறார்கள். அவர்கள் அந்த த்ரவ்யத்தை முதன் முதலாகக் கொடுத்த மஹா ராஜனையும் பார்த்தவர்களல்லர் ; பணியிடைகள் செய்து அதனைப் பெற்ற ஸ்வகுல கட ஸ்தான அமாத்யனையும் பார்த்தவர்களல்லர் ; அவ்வமாத்யனுடைய பரம்பரையில் தோன் றினவர்களென்கிற ஒரு காரணங்கொண்டே அப்பொருளை நிராபாதமாக அதுபவித்து வரு கிறார்கள். இது ஸர்வஜநீகமாக உலகில் காணும் விஷயம். இதனையே முக்கிய த்ருஷ்டாந்தமா கக் காட்டுகிறார் தேசிகன். பகவானிடத்தில் சரணாகதி செய்த மஹாபுருஷனோடு பரம்பராஸம் பந்த முள்ளவர்களுக்கும் பேறு தப்பாதென்பதை த்ருடப்படுத்துவதற்காகவே அருமையான இந்த மூன்றாவது த்ருஷ்டாந்தம் நிருபிக்கப்பட்டது. மஹாராஜ ஸ்தானத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனை வைத்து, அமாத்யஸ்தானத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜரை வைத்து தத்வம்ச பரம்பரையில் தோன் றின ப்ரஜையின் ஸ்தானத்தில் தம்மைவைத்துப் பேசுகிறார். ஸ்ரீராமாநுஜ ஸம்பந்தமோன்றே தமக்குப் பேற்றுக்குடல் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறார்.

அமாத்யன் பொருள் சேமித்து வைத்தது வாஸ்தவமாக இருந்தாலொழிய தத் ஸம்பந்திகள் வட்டியையதுபவிக்க முடியாதன்றோ. அதுபோல ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸம்பா

பலனை அதுபவிக்க முடியாததால் ஸ்ரீராமாதுஜர் சேமித்து வைத்திருப்பது மெய்யே. யென்று நிரூபிக்க வேண்டுவது அவசியமாயிற்று. அதற்காக *உக்த்யா த்நுபவம்* லக்ஷய்யாதே பர்தயாயி லக்ஷமணமுநேர் பவதா விதீர்ணம், ச்ருத்வா வரம் ததந் பந்த மதாவலிப்தே நித்யம் ப்ரஸீத பகவந் மயி ரங்கநாத! * என்கிற அடுத்த ச்லோகமருளிச் செய்தார். இதில் *ச்ருத்வா வரம் ததநுபந்தமதாவலிப்தே* என்ற மூன்றாவது பாதம் உயிரினது. ஸ்ரீராமாதுஜர்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் ஒருவரம் கொடுத்திருப்பதாக இதில் ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. அந்த வரம் எப்படிப்பட்டதென்று நாம் எளிதாகத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே இங்கு * ததநுபந்தமதாவலிப்தே * என்று தமக்கொரு விசேஷணமிட்டுக் கொள்ளுகிறார். இந்த விசேஷணம் இங்கு எதற்காகவென்று ஆராயவேணும். ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்ரீராமாதுஜரை நோக்கி “ உமக்கும் உமது ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கும் உஜ்ஜீவனம் தந்தோம்” என்று வர்மளித்திருந்தாலொழிய இந்த விசேஷணம் இங்குப் பொருந்தாதன்றோ. ஒரு வரப்ரஸீதமும் இல்லையானாலுங்கூட * விநதவிவிதபூதவ்ராதாநைக்ஷகத்சேஷ * என்ற விடத்து நிரூபிக்கப்பட்ட தத்வார்த்தத்தின்படிக்கும், * புங்கதே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி : * எக்ஷிட்ட த்ருஷ்டார்தஸ்வாஸ்யத்தின்படிக்கும் எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும் பேறு ப்ராப்தமாயிருக்க, விசேஷித்து ஒரு வரப்ரஸீதமும் ச்ருதமானால் கிம்புந: ? மணவாளமாமுனிகளும் யதிராஜயிம்சதியில் * காலத்யேபி * (18) என்கிற ச்லோகத்தில் * கேஷமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்தர ! பவத்ச்ரீதாநாம் * என்று தலைக்கட்டியிருக்கிறது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

ஆகவே, உய்யும்வழி புணரகில்லாத அஸ்மதாதிகளும் உய்வதற்குறுப்பாக அவதரித்த சரணாகதிகத்தியத்தின் பெருமை ஒப்புமுயர்வுமற்றதே. ... *

7. சித்திரை மாதம்.

இம்மாதத்தில் ஆழ்வார்கள் பதின்மருள் ஒருவரும் அவதரிக்கவில்லையாயினும் அறகு ஆசாரியர்களால் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட மதுரகவிகளும், ஜகதாசாரியரான எம்பெருமானாரும், அவர்க்குப் பாதுகாஸ்தாரீயரான முதலியாண்டானும், திருமலைபனந்தாழ்வானும் (இம்மாதத்தில்) திருவவதரித்தவர்கள். இவர்களுடைய பெருமைகளை அடைவே அதுபவிப்போம்.

21. மதுரகவிகள்.

இவர் ஆழ்வார்திருநகரிக்கருகிலுள்ள திருக்கோளூரில் சித்திரையில் சித்திரை நாளில் திருவவதரித்தவர். வகுள பூஷண பாஸ்கரோதயத்திற்கு அருணோதயம் போன்றது இவரது திருவவதாரமென்பர் பெரியோர். நம்மாழ்வாரிற் காட்டிலும் திருநகரத்திரத்தில் இவர் மூதுவர் என்பது இதனால் விளங்கும். இவர் வேதசாஸ்திரங்களை இளமையிலே பயின்று செவிக்கெனிய செஞ்சொற் கவிகளைப் பாட வல்லவராய் அதனால் மதுரகவி யென்று திருநாமம் பெற்று மெய்

தித்து வைத்திருப்பது வாஸ்தவமாக இருந்தாலொழிய ஸ்ரீதேசிகனும் பின்புள்ளாரும் அதன் பலனை அனுபவிக்க முடியாததால் ஸ்ரீராமாநுஜர் சேமித்து வைத்திருப்பது உண்மையே யென்று நிரூபிக்க வேண்டுவது அவசியமாயிற்று. அதற்காக *உக்த்யா தநஞ்ஜய விபீஷண லக்ஷயயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷமணமுநேர் பவதா விதீர்ணம், ச்ருத்வா வரம் ததநு பந்த மதாவலிப்தே நித்யம் ப்ரஸீத பகவந் மயி ரங்கநாத!* என்கிற அடுத்த ச்லோகமருளிச் செய்தார். இதில் *ச்ருத்வா வரம் ததநுபந்தமதாவலிப்தே* என்ற மூன்றாவது பாதம் உயிரானது. ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் ஒருவரம் கொடுத்திருப்பதாக இதில் ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. அந்த வரம் எப்படிப்பட்டதென்று நாம் எனிகாகத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே இங்கு *ததநுபந்தமதாவலிப்தே* என்று தமக்கொரு விசேஷணமிட்டுக் கொள்ளுகிறார். இந்த விசேஷணம் இங்கு எதற்காகவென்று ஆராயவேண்டும். ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்ரீராமாநுஜரை நோக்கி “உமக்கும் உமது ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கும் உஜ்ஜீவனம் தந்தோம்” என்று வர்மளித்திருந்தாலொழிய இந்த விசேஷணம் இங்குப் பொருந்தாதன்றோ. ஒரு வார்பாஸாதமும் இல்லையானாலுங்கூட *விநதவிவிதபூதவ்ராதாநைக்ஷகதீக்ஷை* என்ற விடத்து நிரூபிக்கப்பட்ட தத்வார்த்தத்தின்படிக்கும், *புங்கதே போகாந் அலிதிதந்ருபஸ்ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:* என்றிட்ட த்ருஷ்டாந்தஸ்வாஸ்யத்தின்படிக்கும் எம்பெருமானாரூடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும் மேலு ப்ராப்தமாயிருக்க, விசேஷித்து ஒரு வார்பாஸாதமும் ச்ருதமானால் கிம்புந: மணவாளமாமுனிகளும் யதிராஜனிம்சதியில் *காலத்ரயேபி* (18) என்கிற ச்லோகத்தில் *கேசமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர! பவத்ச்ரிதாநாம்* என்று தலைக்கட்டியருளினது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

ஆகவே, உய்யும்வழி புணரவில்லாத அஸ்மதாதிகளும் உய்வதற்குறுப்பாக அவதரித்த சாணாகதிகத்தியத்தின் பெருமை ஒப்புமுயர்வுமற்றதே. *

7. சித்திரை மாதம்.

இம்மாதத்தில் ஆழ்வார்கள் பதின்மருள் ஒருவரும் அவதரிக்கவில்லையாயினும் பிறகு ஆசாரியர்களால் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட மதுரகவிகளும், ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானாரும், அவர்க்குப் பாதுகாஸ்தாபியரான முதலியாண்டானும், திருமலையனந்தாழ்வானும் (இம்மாதத்தில்) திருவவதரித்தவர்கள். இவர்களுடைய பெருமைகளை அடைவே அனுபவிப்போம்.

21. மதுரகவிகள்.

இவர் ஆழ்வார்திருநகரிக்கருகிலுள்ள திருக்கோளூரில் சித்திரையில் சித்திரை நாளில் திருவவதரித்தவர். வகுள பூஷண பாஸ்கரோதயத்திற்கு அந்நீணைதபம் போன்றது இவரது திருவல்தாரமென்பர் பெரியோர். நம்மாழ்வாரிற் காட்டிலும் திருநாத்தூர்த்தில் இவர் மூதுவர் என்பது இதனால் விளங்கும். இவர் வேதசாஸ்திரங்களை இளமையிலே பாரின்று செனிக்கினிய செஞ்சொற் கவிகளைப் பாட வல்லவராய் அதனால் மதுரகவி பென்று திருநாமம் பெற்று மெய்

புணர்வினால் நிறைந்து மஹா விரக்தராய் விஷ்ணுபக்தி விஞ்சி யோக நிஷ்டையிலும் தேர்ந்து தீர்த்த யாத்திரை திவ்ய தேச யாத்திரைகளிலே திருவுள்ளமுடையராய்ப் புறப்பட்டு ஸஞ்சரிக்கலுற்று வடநாட்டுத் திருப்பதிகளைச் சேவித்துக்கொண்டு வருகையில், திருவயோர்த் தியிலிருந்து ஒரு நாளிரவில் திருக்கோணு ரெம்பெருமானைத் திசை நோக்கித் தொழுபவ ராய்த் தெற்குத் திண்கில் கண்ணெழுத்திய பொழுது அப்பக்கத்திலே வானுற வளர்ந்து விளங்கு கின்றதொரு திவ்யமான பேரொளிபக் கண்ணுற்று அது இன்னதென்றறியாமல் திகைத்து நின்றார்; அச்சுடர் முச்சுடரொளியினும் மிகு விளங்கியதனால் வெகு வியப்புற்று, அச் சோதியையே குறியாகக் கொண்டு விரைவாக நெடுவழி கடந்து நடந்து வந்து ஆழ்வார்திரு நகரியையடைந்து, அதில் அவதரித்தருளியுள்ள சடகோப முனிவரது திருமேனி விளக்கத் தைச் சேவித்து, இதவே அத்தலை நெடுந்தூரம் பிரகாசித்ததென்று அறிந்து வியந்து, அவ் வாழ்வாரது நிலைமை முன்பு தாம் கேள்வியுற்றிருந்த டியே அப்ராக்குதமாயிருக்கக் கண்டு அவர்க்குக் கட்டிலனும் வாய்ப்புலனும் உள்ளனவா வென்பதைச் சில உபாயங்களினால் பரி சோதிப்பவரானார். அப்பொழுது காரிமாறப்பிரான் கண் திறந்து கடாசுதித்து இவர் கேட்ட கேள்விக்கு அற்றவிடை சொல்லிப்புகு, அது கேட்டு மதுரகவிகள் ஆழ்வாரது ஞான வைப வத்திற்கு அதிசயித்து நடுபட்டு அவரையே ஆசாரியராகக் கொண்டு சரணம் புகுந்தனர்.

அவ்வாழ்வார், பக்தியின் பரீவாஹருபமாக அருளிச் செய்த சதுர்வேத ஸாரமங்கிய நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களை இம்மதுரகவிகள் தாம் பட்டோலைகொண்டு கைத்தாளமெடுத்த ப் பண்ணிசையாடு அவற்றை எப்பொழுதும் பாராயணஞ்செய்து கொண்டு திருக்குரு கூர்நம்பிக்கு ப்ரதாநசிஷ்யராய், ப்ரதாழ்வானுக்கே பணிவிடைபுரிந்தொழுகின சத்ருக்நாழ் வானைப்போல் பகவத் பக்தியினும் பாகவதப்ரதிபத்தியையே பரமாநுஷ்டாநமாகத் தலைக் கொண்டு அவ்வாழ்வார்விஷயமாக 'கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பு' என்ற திவ்ய ப்ரபந்தத்தைப் பாடி முழுசுஷ்டுக்களுக்கு உபகரித்தருளினார்.

பகவத் பக்தியிற் சிறந்தவர்களையே ஆழ்வார்களென்று சிறப்பித்துக் கூறுதலும், அவர்கள் அருளிப் ப்ரபந்தங்களையே திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் என்று கூறுவதும் ஸம்ப்ரதாய மாயிருக்கவும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடக்கமான நம்பூருவாசாரியர்கள் இம்மதுர கவிகளை ஆழ்வார்களது கோஷ்டியில் சேர்த்து இவரருளிய கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பையும் அருளிச் செயல்களினிடையே சேர்த்தருளினார் என்பது மணவாள மாமுனிகளின் உபதேசரத்தின் மாலையில்

“வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்போல்
சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை—ஆர்த்தபுகழ்
ஆரியர்கள் தாங்கள் அருளிச்செயல் நடுவே
சேர்வித்தார் தாற்பரியந் தேர்ந்து.”

என்ற பாசரத்தினால் அறியத்தக்கது. இப்பாசரத்தின் உரையில் பின்னாலோகஞ் சீயர்—
“இதுதான் *யிலுஞ் சுடரொளி* நெடுமாற் கடிமை தொடக்கமானவற்றின் ஆர்த்தத்தை
ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதின் ஆர்த்த கௌரவத்தை விசாரித்து, நன்றியிருப்பதொரு ஹாரத்

தைச் சமைத்து அது ஒளிபெறும்படிச் சலாக்யமாயிருப்பதொரு நாயகக்கல்லை அதன் நடுவே பதித்தாற்போலே அருளிச் செயல்கள்தான் நிறம் பெறும்படி அவற்றின் நடுவே இதைச் சேர்த்தார்கள். சேர்த்த சேர்க்கையின் சாதாரணத்தாலேயே முத்துமலை தொடக்கமாய் ஆபரணதிகள் நிறம்பெறுவது. அதுபோலேயாய்த்து இது.”—என்றருளியுள்ள ஸூக்திகளும் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.

கம்பர் தாம் ஆழ்வார் விஷயமாகச் சடகோபரந்தாதி பாடுவதற்கு, இக்கண்ணிறன் சிறுத்தாம்பை வழிகாட்டியாகக் கொண்டமையை அவர் தாமே வெளியிட்டுரைத்த

“மன்றேபுகழுந் திருவழுந்தூர் வள்ளல் மாறனைமுன்
சென்றே மதுரகவிப்பெருமாள் தென் தமிழ்த்தொடையில்
ஒன்றே பதிகமுரைத் தவன்பொன்னடியுற்றுநின்றான்
என்றே பதிகம்பதிகமதார்க இசைத்தனனே”

என்னும் பாயிரமும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

ஆழ்வார்களுடைய நிஷ்டையிற் காட்டிலும் மதுரகவிகளின் நிஷ்டை மிகச் சீரியதாகப் போற்றப்படுகின்றது. ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் சரம பர்வ நிஷ்டாப்ரகாணத்தில்—“உண்டபோ தொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே! அவர்கள் பாசுரங் கொண்டன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடக்கடவது, அவர்களைச் சிரித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே! அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக்கடவோம்” என்றருளிச் செய்துள்ள திவ்ய ஸூக்திகளை நோக்கினால் தக்வார்த்த நிஷ்கர்ஷ விஷயத்தில் மதுரகவி களின் ஸ்ரீஸூக்தியே சீரிய சிங்காசனத்தில் அமர்ந்திருக்க உரிமையுடையதாகு மென்று நிச்சயிக்கப்படும்.

இவர் நம்மாழ்வாருடைய அருளிச் செயல்களை ஆழ்ந்து நோக்கி பகவத் பக்தியிற் காட்டிலும் பாகவத பக்தியே மிகச் சிறந்ததென்கிற தத்துவப்பொருளை உறுதியாகக் கைக் கொண்டார். ஆழ்வார் முதற்பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில் தமக்கு நிரூபகமாக “திரு மால் திருப்பேர் வல்லாரடிக்கண்ணிருடிய மாறன்” என்றருளிச்செய்து, சரமப்ரபந்த மாகிய திருவாய்மொழியின் முடிவில் “வந்தவரெதிர் கொள்ள மாமணி மண்டபத்து, அந்த மில் பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை” என்று தாம் திரு நாட்டிலும் பாகவத கோஷ்டியில் அந்வயிக்கப் பெற்றதையே பேராக அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார். இந்தச் சுவடறிந்த மதுரகவிகள் பாகவதநிஷ்டைக்குமேற்பட்ட புருஷார்த்தமில்லை யென்று துணிந்தார்.

ஸ்ரீராமாயண புருஷர் நால்வரில் ஒருவரான சத்ருக்நாழ்வாளை இவர்க்கு ஒப்புச் சொல்வர் பெரியோர். வேதத்தின் உபப்நும்ஹணமாக அவதரித்த ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ரர் என்கிற நால்வரும் நான்கு அர்த்தங்களை அதுஷ்டித்துக்காட்டினர். ‘பெரியோர் சொல்வதைச் சிறியோர் செய்யக் கடவர்’ என்கிற ஸாமான்ய தரும முறையைப் பித்ருவாக்ய பரிபாலநாதி முகத்தாலே ஸ்ரீராமபிரான் அதுஷ்டித்துக் காட்டினார். சேஷ பூதன் சேஷி விஷயத்தில் கைங்கரியம் பண்ணி ஸ்வரூபலாபம் பெறக்கடவன்’ என்கிற

விசேஷ நருமத்தை இளையபெருமாள் அனுட்டித்தார். பாதாழ்வானும் இந்த சேஷ சேஷி முறைமையையே பரிபாலித்தவராயினும் இவர்க்கு விசேஷமுண்டு; நிர்ப்பந்தப்படுத்தி அடிமை செய்தார் இளையபெருமாள்; இவர் அங்ஙனன்றியே 'சேஷி உகந்த அடிமையே சேஷ பூதனுக்கு ஆதரணியம்' என்னுமிடத்தை அனுட்டித்துக் காட்டினார். பெருமானைப் பிரிந்து தரித்திருக்கமாட்டாமையாகிற தன் செல்லாமைமையப் பாராது, பெருமானுடை திருவுள்ளத் தையே பார்த்துச் சித்திராகூடத்தி னின்றும் மகிழ்ச்சியுடனே மீண்டாரன்றோ இவர். அப் படிப்பட்ட பாதாழ்வானை யல்லது வேறொன்றுமறியாதே யிருக்கையாலே பகவத் சேஷத்வ காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வத்திலுன்றினார் சத்ருக்நாழ்வான்.

சத்ருக்நர்க்கு வால்மீகி முனிவர் விசேஷணமிடும்போது * நித்ய சத்ருக்ந : * என்றார். பாஹ்ய சத்ருக்களை மாத்திரமேயன்றி ஆந்தரசத்ருக்களான இந்திரியங்களையும் வென்ற வர் என்று அதற்குப் பொருளுரைத்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை 'அவ்விரந்தரிய ஐயத்தின் எல்லை எவ்வளவென்னில்?' பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் என்ற ராமஸௌந்தர்யத் திலும் துவக்குண்ணு தொழிகை. அதாகிறது—“பெருமானைப் பற்றும்போதும் தன் உகப் பாலையாதல் அவருடைய வைசக்ஷண்யத்தாலே யாதலன்றிக்கே தனக்கு உத்தேச்யனான பாதாழ்வான் உகந்த விஷயமென்று பற்றுகை” என்றருளிச் செய்தார். மதுரகவிகளின் நிஷ்டையும் இப்படிப்பட்டதே யென்பது “தேவுமற்றறியேன்” என்றதனாலும், “திரிதந்தா கிலும்” என்னும் பாகவத்தினாலும் அறியலாம்.

“பகவத் பக்தியிற்காட்டிலும் பாகவதபக்தி சிறந்தது” என்று சொல்லுவதன் தத்து வம் சிந்து விவரிக்கப்படுகிறது; ஒருவன் ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் அன்பு வைத்தால் அவ் வன்பு அளவற்றதுமாயிருந்தால் அஃது அவ்வஸ்துவோடே நின்றுவிடாமல் அதனோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களிலும் பெருகிச் செல்லுமென்பதை அனைவரும் தம் தம் அநுபவத்தாலறிவர். அப்படியே பாகவத பக்தியென்பது பகவத் பக்தியின் எல்லை நிலமாகவுண்டாமது. பகவத் பக்தியின் உறைப்பையே பாகவத பக்தி வெளிப்படுத் தும். ஸ்வாமியின் பாதுகைகளிலே நாம் ஆதரவுவைத்து அவற்றைக் கண்களி லொற்றிக் கொள்வதும் தலைமீது அணிந்துகொள்வதும் அலம்பித் தீர்த்தம் பருகுவதும் செய்கிறோம்; இதனால் நமக்கு ஸ்வாமியிடத்துள்ள பக்தி அபாரமானது என்பதேயன்றோ வெளியாகின் றது. அதுபோலவே, 'எம்பெருமானும் வேண்டா, அவன் உறையும் - திருப்பதியும் வேண்டா, ஆழ்வாரும் அவருடைய அருளிச்செயல்களுமே உத்தேச்யம்' என்று பேசினாலும் பகவத் பக்தியின் முதிர்ச்சியே விளங்கின்றனாகும்.

22. எம்பெருமானார்.

* ஆழ்வார்கள் தாங்களவதரித்த நாள்களிலும் வாழ்வான நாள் நமக்கு—எழ்பாரு முய்ய எதிராசருதித்தருளுஞ் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையாம். இத்திருநன்னானின் சிறப்பை மணவாளமாமுனிகள் ஒரு சீரியசெய்யுளினால் வெளியிட்டருளியுள்ளார்; அது

“சங்கரபாக்கரயாதவ பாட்ட பரபாகார்தங்கள் மதம்

சாய்வுறவாதியர் மாய்ருவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திருநாள்

வெங்கலி யிங்கினி விறு நமக்கிலையென்று மிகத்தளர்காள்

மேதினி நஞ்சுமை யாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கியநாள்

மங்கையாளி பராங்குச் முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திருநாள்

மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திருநாள்

செங்கயல் வானிகள் சூழ்வயல் நாளுஞ் சிறந்தபெரும்பூதூர்ச்

சீமா னினையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே” என்பதாம்.

இஃது ஆர்த்திப் பிரபந்தத்துள் முப்பத்திரண்டாவது பாசாமாகும். எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பலபல மாயமதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலிந்து வேதங்களுக்கு ஏலாத பொருள்களை ஏற்பட்டுரைத்துத் தத்வார்த்தங்களுக்குக் கேட்பத்தை விளைத்திருந்தார்கள். அதனால் வேதங்களும் ‘நமது கதி இப்படியாயிற்றே!’ என்று சாலவும் வருந்திக் கிடந்தன. எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைந்து அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டன.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

அன்றியும், இந்நிலத்தில் கலிபுருஷன் நெடுநாளாகச் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு தன்னுடைய பாக்கிரமமே எங்கும் ஓங்கி வருமாறு அரசாட்சி புரிந்து வந்தான்; அன்னவனும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே ‘கலியுங் கெடுங்கண்டு கொண்மின்’ என்ற மூதுவர்மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்த்ததுபோலுமென்று துணிந்து இனி நாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கில்லையென்று தளர்ச்சி யடையத் தொடங்கிவிட்டான்.

அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியானவள் ‘ஸர்வம் ஸஹா’ என்று பெயர் பெற்றிருந்தாலும் நல்லார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன்மீது வாழப்பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சச் சுருள்போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கி நிற்பள். தீயவர் ஒருவரிருவர் இருப்பினும் இரும்பு மூட்டை தாங்குவதனால்போல் மிக மெலிந்து நிற்பள். உடையவர் திருவவதாரத்திற்கு முன்னே நல்லார்கள் மிகமெலிந்து தீயார்களே மிக மலிந்திருக்கப் பெற்றதால் பூமிப் பிராட்டி பொறுக்கொணாச் சமையினால் மிகவும் துயருற்றுக் கிடந்தாள்; அன்னவள் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே, இனி இந்நிலவுலகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லாராகவே வாழ்ச்சி பெறுவார்களென்று சிக்கெனத் துணிந்து இனி நமக்குப் பொறுக்க வொண்ணாத பாரம் சிறிதுமிதா தென்று தேறித் துயர்விடத் தொடங்கினள்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஏற்கெனவே திருவவதரித்து அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதவியருளி யிருந்தாலும் அவற்றுக்கு ஸர்வதோ முகமான ப்ரசாரம் ஏற்படாமலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அணையாமலும் மிருந்ததனால் ‘நம் முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்பட வில்லையே!’ என்று அவர்களெல்லாம் கனிப்பின்றியே குன்றியிருந்தனர்; எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே ‘இனி ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத் விஷயாதி திவ்யக்ரந்தங்கள் ஓங்கப் பெறுமாதலால் நமக்கொரு குறையில்லை; நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதசாகமாகப் பணைக்கும்படியான

பாக்கியம் வாய்க்க நற்சமயம் விளைந்திட்டது என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலாத ஆனந்த மெய்தத் தொடங்கினர்.

அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பாம்பதத்தில் பரவாஸுதேவனாக வீற்றிருந்து எழுலகும் தலிக்கோல் செலுத்தி யிருக்கு மிருப்பிலும், திருப்பாற் கடலில் அடியார்களின் கூக்குரல் செவிப்படுமாறு வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன் மேலே கள்ள நித்திரை கொண்டு உறங்குவான் போல் யோசு செய் திருக்குமிருப்பிலும், ஹிரண்யாக்ஷ ஹிரண்யகசிபு ராவண கம்ஸ சிசுபாலாதிகளை யெல்லாம் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ்விக்க ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதரியவுயிர்க்குரியாய்க் கர்த்து எங்கும் பரந்துறையுமிருப்பிலும் திருப்பதிபெறாதே, கோயில் திருமலை பெருமான்கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே, பின்னாற் வணங்குஞ் சோதியாய் நித்பஸம் நிபண்ணியிருந்தும், அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணி கொள்வாசில்லாமையாலே அர்ச்சாவதாரமும் அப்யோஜனமாக ஆய்விட்டதே! என்று வருந்த வேண்டி யிருந்தது எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே. இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்த வன்றே “ஸர்வதேச தசாகாலேஷு அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாது ஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்” என்று கீழேயூழி நாடெங்கும் போற்றும் படிபாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத் திகளுப் இனி ஒளிமல்குமென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் குறைதீர்ந்து மகிழ்த தொடங்கினர். ஆக இங்ஙனம் வேத வேதாந்தங்கள் களிப்புறவும், கலிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாது மகிழ்வுறவும், பூருவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெரு மான்கள் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் இத்திருவாதிரை யொன்றேயாகும்.

எம். பெருமானார் திறத்தில் வேதாந்த தேசிகனுடைய ஈடுபாட்டைப்பற்றிச் சிறிது பேசுவோம். தேசிகன் எம்பெருமானாரைத் துதித்த அமுதமொழிகள் விடுதி விடுதியாகப் பல பல இரத்தாலும் யதிராஜஸப்ததி யென்கிற ஸ்தோத்ரம் வெகு அமைதியுடன் அமைந்ததா கும். உடையவர்ஸம்பந்த முடையவர்களுக்குத் தான் நேரே எம்பெருமான்வரையில் இடையறாத தொடர்பு உண்டு என்பதைத் தெரிவித்தருள்வதற்காக * கம்பயாத்தம் குரும் வந்தே * என்று தொடங்கி, பெருமான், பிராட்டி, ஸேனை முதலியார், நம்மாழ்வார், நாத முனிகள், உட்பக்கொண்டார், மணக்கால்சம்பி, ஆளவந்தார், பெரிய நம்பி இவர்களை ஒவ்வொரு ச்லோகத்தினால் வந்தி யிறைஞ்சி வழியடைவதானே எம்பெருமானார் துதியில் இழந்திருக்கிறார்.

அதுதன்னில் முதன்முதலாக எம்பெருமானாரை வணங்கும் ச்லோகம் “ப்ரணாமம் ஸக்ஷிமணமுநி: ப்ரதிக்குஹ்ணாது மாமகம்” என்பது. இதில் உடையவர்க்கு தேசிகன் தாம் நமஸ்காரத்தை தானங்கொடுப்பதாகக் கூறினவிது மிக்க சுவையுடைத்து. * காரேய்கருணை யிராமானுசன் தமது பரமௌதார்யத்தினால் நமக்குச் செய்தருளியிருக்கும் மஹோபகாரத் துக்கு நாம் ஒரு கைம்மாறு செய்யவேண்டும்; அவர் நமக்குச் செய்தருளின தானத் திற்கு ப்ரதிதானம் நாம் செய்ய வேண்டும்; அது என்ன? நம் தலையைக்கொடுப்பதுதான்—

என்று காட்டியருளுகிறார். இத்தால், * தலையல்லால் கைம்மாறிலாத பெரு நன்றிகளைச் செய்தருளின மஹாதபாவர் எம்பெருமானார் என்பது பெறணிக்கப்பட்டது. இது வொரு சிறந்த உக்தி சமத்காரம்.

இதற்கு அடுத்த ச்லோகம் * உபவீதி மூர்த்வ புண்ட்ரவந்தம்... சிகயா சேகரிணம் பதிம் யதீநாம் * என்பது; முந்தாற முன்னம் உடையவரை இங்ஙனே அதுபவித்துப் பேசினது பரமரஸம். புறமதங்களிலுள்ள ஸந்நியாசிகளைப் போலன்றியே எம்பெருமானாருடைய திருமேனித் தோற்றமே நெஞ்சைக் கவர்வது என்றிடுபடுகின்றார். யஜ்ஞோபவீதத்தையும் சிகாபந்தத்தையும் துறந்தும், கோரண புண்ட்ரமின்றியும், ஒற்றைத்தண்ட மேந்தியும் “காணிலு முருப்பொலார்” என்னும்படி யிராநின்ற யதிகளின்படி யன்றியே பரம விலக்ஷணமான திவ்யமங்கல விக்ரஹ ஸந்நிலேசங்களை யுடையவர் என்றது, விக்குமழகு சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்கும். “காஷாய சோபி கமநீய சிகாநிவேசம் தண்ட தாயோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம், உத்யத் திநேசநீப முல்லஸ தூர்த்வபுண்ட்ரம் ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்கரே.” என்ற ஆழ்வானுடைய திவ்ய ஸூக்தி தேசிக னுடைய ஹ்ருதயத்திற் பதிந்திருந்து இங்ஙனே வடிவெடுத்து வெளிப்பட்ட தென்னலாம்.

அதற்குமேல்ச்லோகத்தில், இராமானுச தூற்றந்தாதியில் “அடையார் கமலத் தலாமகள் கேழ்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நார்தகமும் படர்தண்டும், ஒண்சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமு மிந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென் றிடையே, யிராமானுச முனியாயின் விரிநிலத்தே” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள பாசரத்தைத் தழுவி, பஞ்சாயு தாழ்வார்களும் ஒன்று சேர்ந்து எம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்தபடியோ! என்று பெரி யோர்கள் உல்லேகித்துக்கொண் டிருந்த விஷயத்தை யெடுத்துரைத்தருளினார். அதற்கடுத்த ச்லோகத்தில் ராமானுஜன் என்கிற திருநாமத்திற்கு விலக்ஷணமான வொரு விசேஷார்த் தத்தை நிர்வஹித்தருளா நின்று கொண்டு தம்முடைய பாண்டித்ய பாகர்ஷம் நன்கு விளங்குமாறு ஸூக்தி விர்யாஸம் செய்தருளி யிருக்கிறார். இது இன்சவையே வடிவெடுத்த ச்லோகமாதலால் ரவிகர்களின் உள்ளம் உகக்குமாறு ஈண்டு ஸங்க்ரஹேண விவரிக்கப் படுகிறது.

[சமிதோதய சங்கராதி கர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருத யாதவப்ரகாச:; அவரோபித வான் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாலாஜஸ் ஸ ஏஷ பூய:] என்பது அந்தச்லோகம். இதில் அற்புதமான சிலேடை அமைந்திருக்கின்றது. எம்பெருமானார்க்கு ராமானுஜன் என்ற திருநாமம் மாதலான திருமலை நம்பியால் இடப்பட்ட தென்பர் பெரியோர். அது இளைய பெருமானார்க்கு ப்ரலித்தமாக வழங்கிவரும் திருநாமம். லக்ஷ்மணன் கைங்கர்ய ஸாம் ராஜ்யமே நிருபகமாக இருந்ததுபோலே இவரும் கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திவ்யதேசங்களில் நித்ய கைங்கர்ய தூரந்தராக எழுந்தருளி யிருக்கப்போகிற ரென்பதை உட்கண்ணு லுணர்ந்து நம்பிகள் இவர்க்கு இந்தத் திருநாமம் மீட்டருளின ரென்று ஸம்ப்ரதாய வருத்தர்கள் ஸாதிப்பது. ராமானுஜ நாம பர்யாய மாகவே லக்ஷ்மணமுநி யென்கிற திருநாமமும் வழங்கிவருகின்றது.

கண்ணபிரான் பலராமனுக்குத் தம்பியாக அவதரித்ததனால் ராமாநுஜனென்று கண்ணனையும் சொல்வதுண்டு. “வே ராமாநுஜ! வே ஜகத்த்ரயகுரோ வே புண்டரீகாஷ!” என்று முருந்தமாலையிலுமுள்ளது. உடையவரை இளைய பெருமானுடைய அபராவதாரமென்று சொல்வது போலவே கண்ணபிரானுடைய அபராவதாரமென்றும் சொல்லத் தகுதியுண்டு. கண்ணன் அஷ்டம கர்ப்பமாக அவதரித்தது போல உடையவரும் குரு பரம்பரையில் எட்டாவது ஆசார்யராக அவதரித்துள்ளார். உலகுக்கெல்லாம் மாதா பிதாக்களாகிய பெருமானையும் பிராட்டியையும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண மாதா பிதாக்களான வஸுதேவ தேவிகளின் ஸ்தானத்தில் வைத்துவிட்டு, ஸேனை முதலியார் முதலாகக் கணக்கிட்டால் ஆசார்ய பரம்பரையில் எட்டாவது ஸ்தானம் உடையவருடையதேயாம். [ஸேனை முதலியார், நம்மாழ்வார், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஆளவந்தார், பெரிய நம்பி, எம்பெருமானார் என அடைவு காண்க.] கண்ணன் “சாது சனத்தை நலியுங்கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ் சோதியுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த” என்கிறபடியே கம்ஸனை வதைப்பதற்காக அவதரித்தாப் போலே உடையவரும் “இராமாநுசனித்தலத்துதித்து—இறந்தது வெங்கலி” என்று அமுதனார் அருளிச் செய்தபடியே கலிபுருஷனுடைய வதத்திற்காகவே அவதரித்தார். அந்த கம்ஸனுடைய வதமானது கிருஷ்ணாவதாரத்திற்கு நெடுநாள் முன்னமே ஆகாசவாணியினால் உலகிற் பரவினுப்போல் உடையவரால் விளையக்கூடிய கலி புருஷவதமும் இவருடைய திருவவதாரத்திற்கு நெடுநாள் முன்னமே ஆகாசவாக் குப் போன்றதான “கலியங்கேடுங் கண்டுகோண்மின்” என்ற நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தினால் உலகிற் பரவியது. கண்ணபிரான் கம்ஸ வதத்திற்கு அங்கமாக ஸ்ரீநாதசகடபமனார்த்தாதிகளான பலபல தீப்பப் பூதிகளடங்க வழக்கினுப்போலே உடையவரும் கலிபுருஷத்வம்ஸத்திற்கு அங்கமாக “சாருவாகமத நீறு செய்து சமணச் செடிக்கனல் கொளுத்திடே சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிரு சாங்கியக் கிறி முறித்திட, மாறுசெய்திடு கணைத வாநியர்கள் வாய் தகர்த்தற மிருத்து மேல்வந்த பாசபதர் சிந்தி யோடும் வகை வாதுசெய்த வெதிராசனார், கூறுமா குருமதத்தொடோங்கிய குமாரிலன் மதமவற்றின்மேல் கொடிய தர்க்க சாம் விட்டபின் குறுகி மாய வாகியரை வென்றிட, டீநீ வாகில் வருபாற்கான் மத விலக்கடிக்க கொடியெறிந்து போய் மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு வீரர் நானு மிக வாழியே” என்றும், “தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ் சடையோர் சொற்கற்ற சோம்பரும் குனிய வாதரும், நான் மறையும் நிற்கக் குறம்பு செய் நீரும் மாண்டனர் நீணிலந்தே பொற் கற்பகம் எம்மிராமானுச முனி போந்த பின்னே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலபல தீய வாதிகளை நிரவரித்தருளினார். கண்ணபிரான் யாதவ குலத்திற் பிறந்து ஆயர் குலத்தில் ஒளித்து வளர்ந்தாப் போலே உடையவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குலத்திலே பிறந்து அத்வைதி ஸந்யாஸி கோஷ்டியிலே ஒளித்து வளர்ந்தார். இங்கனே அனேக வகைகளால் கண்ணபிரானுக்கும் எம்பெருமானார்க்கும் ஒற்றுமையும் நிர்வஹிக்கக் கூடியதா யிருக்கின்றது.

பிரக்ருதத்தில், மேலே உதாஹரித்த *சமிதோதய* இத்யாதி ச்லோகத்தில் தேசிகன் உடையவர்க்கும் கண்ணனுக்கும் ச்லேஷ சமத்காரம் பொலிய ஒரு ஒற்றுமை நயங்கூறி

பருஞ்சிறார். [சமீதோதய சங்கராதி கர்வ:] இது கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பெருமான விசேஷணம். பாணஸூர யுத்தம் முதலான பிரகாசங்களில் “கார்த்திகையானும் கரி முதத்தானும் கனலும் முக்கண் மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதகிட்டு” என்கிற படியே சங்கராணுகிய சிவபிரான் முதலான தெய்வங்களின் செருக்கை யடக்கியவன் கண்ண பிரான். உடையவரோ வென்னில், சங்கராசாரியர் முதலான பறமதத்தவர்களின் தூர்வாதச் செருக்கை யடக்கினவர்.

[ஸ்வபலாத் உத்தருதயாதவப்ரகாச:] “கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யத் தரிஷ்யதி” என்கிறபடியே யயர்தி சாபத்தாலே மங்கிக்கிடந்த யாதவர்களின் பிரகாசத்தைத் தனது வலிமையினால் விளைவித்தவன். கண்ணபிரான். உடையவரோ வென்னில்; முதலில் தமக்கு உபாத்யாயராயிருந்த யாதவப் பிரகாசனையும் தமக்கு அடிமைப்படுத்திக்கொண்டு அவரை வாழ்வித் தருளினவர்.

[அபார்த்தாந் ச்ருதே: அவரோபிதவாந்] இதில் முதற்பதம் ‘அ—பார்த்தாந்’ என்றும், ‘அப—அர்த்தாந்’ என்றும் பிரியும். ச்ருதி யென்று வேதத்திற்கும் பெயர், கீர்த்திக்கும் பெயர். பார்த்தன் என்று அர்ஜுனைச்சொல்லி அர்ஜுன விரோதிகளான தூர்யோதனாதிகளை அபார்த்தார்களுன்கிறது. அவர்களைக் கண்ணபிரான் [ச்ருதே: அவரோபிதவாந்] கீர்த்தியிலிருந்து கீழே யிறக்கிவிட்டான். பாண்டவ பகஷபாதியாயிருந்து தூற்றுவதைத் தடுத்தா னென்றபடி. எம்பெருமானாரோ வென்னில், [ச்ருதே: அபார்த்தாந் அவரோபிதவாந்] இதர மதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை நிரவரித்து ருஜுவான அர்த்தங்களை ஸ்தாபித்தருளினா ரென்றபடி. ஆக இப்படியுள்ளாலே கண்ணபிரானுடைய காரியங்களும் எம்பெருமானுடைய காரியங்களும் ஒற்றமைகொண்டிருக்கையாலே, பலராமாதுஜான அந்தக் கண்ணபிரானே மீண்டும் ஸ்ரீராமாதுஜராக இருந்திருவதுதான் செய்தருளினான் என்னலாம் என்று ச்லேஷமாயாதையிலே பரமரஸமாயப் பேசியதுபவித்தார். இனி, அபார்த்தங்களை நிரவரித்து ருஜுவான அர்த்தங்களை ஸ்தாபித்தமை விவரிக்கப்படுகிறது.

எம்பெருமானார் தர்சனம்.

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயமானது எம்பெருமானார் தர்சனமென்றும் ஸ்ரீராமாதுஜாவித்தார்த மென்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. ‘ஸ்ரீராமாதுஜரால் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட மதம்’ என்று இதைக்கொண்டு சிலர் சொல்லுவார்கள். உண்மையில் அங்ஙனமன்று; ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களை இயற்றி ஸ்ரீராமாதுஜரால் பரிபாலனம் செய்யப்பட்ட வித்தார்தம் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். இவ்வர்த்தத்தை மணவாளமாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில்

“எம்பெருமானார் தர்சனமென்றே யிதற்கு, நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தாரா—அம்புலியோர் இந்தத் தர்சனத்தை யெம்பெருமானார் வளர்த்த, அந்தச் செயலறிகைக் கா.”

என்ற பாசரத்தினால் வெளியிட்டருளினார். ‘ஸ்ரீராமாதுஜமதம் நவீநம்’ என்கிறவாதம் தேசிகனுடைய காலத்திலேயே தோன்றியதாகத் தெரிகின்றது. யதிராஜஸப்ததியில் “யதிசுக்மா ப்ருத்தருஷ்டம் மதமிஹ நவீநம் ததபி கிம்?” என்கிறச்ச்லோகத்தில் அந்த வாதத்தை அதுவ

புரீசாகாதுஜபாஷ்டத்வத ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த மேற்றிசைபாரும் பூரீராமா
ந.ஜ.குடைய கொள்கைப் பிசுடும் ஏற்புடையது என்பதை நிரூபித்துள்ளாரென்று கேள்

புதிதாய்வுகளைத் தவிர்த்து, பழங்காலத்தில் மொழிபெயர்த்த மேற்கூறியவர்களும் புதியவர்கள்
கொள்கைகள் போன்றவைகளும் வந்தனவையே என்பதை நிரூபிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

விப்புகிறோம். அத்தைவதம் த்வைதம் என்கிற மற்ற இரண்டு தரிசனங்களிற் காட்டிலும் நமது விசிஷ்டாத்வைததர்சனத்தின் வைலக்ஷண்யத்தை அறிந்து கொண்டால் இதுவே புராதனமாக இருக்கக்கூடியதென்றும் இதுவே உலக அநாவர்த்திற்கு இணங்கியதென்றும் யாவருமிசையத்தக்கதாயும்.

உபநிஷத்துக்களில் சிலவாக்கியங்கள்—ஒரு தத்துவமே உள்ளதாகவும் பல தத்துவங்கள் கிடையாதென்பதாகவும் பேசுகின்றன. *நேஷா நநாஸ்தி கிருசந* என்றிது முதலான வாக்கியங்களினால் உலகத்தாவன்கள் கிடையாதென்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிறது. *ஏகமேவ அத்வீதீயம்* *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்* என்றிவைமுதலான வாக்கியங்களினால் ஒரே தத்துவமுள்ளதாகக் காட்டப்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களுள்ள உபநிஷத்துக்களிலேயே பல தத்துவங்களுண்டு என்பதைக் காட்டுகின்ற வாக்கியங்களும் ஒதப்பட்டிருக்கின்றன. *கூஷம் ப்ரதாநம் அம்ருதா கூஷம் ஹர : * த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா* என்றிவை முதலான வாக்கியங்களால்—சித்து அசித்து ஈச்வரன் என்கிற மூன்று தத்துவங்கள் அறிந்தனியே உள்ளனவாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகிற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன. ஒன்றோடொன்று தத்துவம் என்று சொல்லினிடால் பல தத்துவங்களுண்டு என்று சொல்வது பொருத்தம். பல தத்துவங்களுண்டு என்றே தத்துவமென்பது பொருத்தம். பார்த்தவாதி பல தத்துவங்களுண்டு என்றே ஒன்றே தத்துவமென்பது பொருத்தம். பார்த்தவாதி களான உபநிஷத்துக்கள் அஸங்கதமாகச் சொல்லமாட்டார்கள். இவற்றை மாற்றப் பாடு சிறிதுமீன்றியே ஸங்கதமாகப் பொருத்தவிடுகிற வழி என்ன? என்பது மாறப்பட்ட வேண்டும். ஒரு தத்துவமே உள்ளதென்று ஒதுகின்ற உபநிஷதவாத்தங்கள் அத்தைவதச்ருதி (அல்லது) அபேதச்ருதி என்று வழங்கப்படும். பல தத்துவங்களுண்டு ஒதுகின்ற உபநிஷதவாக்கியங்கள் த்வைதச்ருதி (அல்லது) பேதச்ருதி என்று வழங்கப்படும்.

ஸ்ரீசங்கராசார்யஸ்வாமிகள் மேற்குறித்த அத்தைவதச்ருதிகளை முக்கியமாகக்கொண்டு ஒன்றேதான் தத்துவமென்று நிர்வஹித்தார்கள். த்வைதச்ருதிகளான பேதச்ருதிகளை ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலாமென்றும் கருதினார்கள். சேதனப்பொருள்களும் அசேதனப்பொருள்களும் உள்ளனவாகத் தோற்றுவது மாயையின் தோற்றமேயாதலால் அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகக்கொண்டு பேதச்ருதிகளை நிர்வஹித்துவிடலாமென்பது இவர்களின் கருத்து. ஆகவே, த்வைதச்ருதிகளைத் தள்ளி அத்தைவதச்ருதிகளையே முக்கியமாகக் கொண்டபடியால் இவர்கள் அத்தைவதிகள் என்று வழங்கப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீமத் ஆநந்ததீர்த்தஸ்வாமிகள் த்வைதச்ருதிகளான பேதச்ருதிகளை முக்கியமாகக் கொண்டு அத்தைவதச்ருதிகளை ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலாமென்று கருதுகின்றார்கள். ளாதலால் அவர்கள் [மத்வாசார்யஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்] த்வைதிகள் என்று வழங்கப்படுகின்றார்கள்.

ஆக மேற்கூறிய இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ஒருவகையான ச்ருதிவாக்யங்கள் ஒதுக்கப்பட்டு ஒருவகையான ச்ருதிவாக்யங்களே முக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

விப்படுகிறோம். அத்வைதம் த்வைதம் என்கிற மற்ற இவ்விதரிசனங்களிற் காட்டிலும்
பலது விசிஷ்டாத்வைதத்தானத்தின் வைவசுஷணயத்தை அறிந்து கொண்டால் இதுவே
புராதனமாக இருக்கக்கூடியதென்பதும் இதுவே உலக ஆராயத்திற்கு இணங்கியதென்
றும் யாவருமிசையத்தக்கதாகும்.

உபநிஷத்துக்களில் சுவாக்ஸிபங்கள்—ஒரு தத்துவம் பற்றாகவும் பல தத்து
வங்கள் கிடையாதென்பதாகவும் போடுகின்றன. *நேஷு வநாந்தி சிஞ்சந* என்றிது
முதலான வாக்கியங்களினால் உதத்தவஸ்காள் கிடையாதென்பதும் பஷ்டமாகச் சொல்லப்
படுகிறது. *ஏகேவ அத்வீத்யம்* *ஸ்ர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* இததாத்மயமிதம் ஸர்வம்*
என்றிவைமுதலான வாக்கியங்களினால் ஒத்தத்துவமுள்ளதும் காட்டப்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களுள்ள உபநிஷத்துக்களால் பல தத்துவங்களுள்
தென்பதைக் காட்டுகின்ற வாக்கியங்களும் நுதப்பட்டிருக்கின்றன. *சுகரம் ப்ரதாநம் அம்ருதா
சுகரம் ஹர : * த்வா ஸுபர்ணா ஸயஜா ஸகாயா * என்றிவை முதலான வாக்கியங்களால்—
சீத்த அசித்த சர்வம் என்கிற மூன்று தத்துவங்கள் சித்தனியே உள்ளனவாக
பஷ்டமாப்த் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இவை ஒன்றோடொன்று மாண்படுகிற வார்த்தைகளாக
பற்றவும் என்ற சொல்லைப் பல தத்துவங்களுள்
பல தத்துவங்களுண்டுதல் ஒன்றே தத்துவமென்பது பொருத்தது. யதார்த்தவாதி
களால் உபநிஷத்துக்கள் எவ்வதாரமாகக் கொல்லப்பட்டன
பாடு சித்திரித்தியே ஸந்தரமாகப் பொருத்தவிடுகிற வி
வென்றும். ஒரு தத்துவமே உள்ளதென்று ஒதுகின்ற உபநிஷத்துக்கள் அத்வைதச்ருதி
(அஸ்ஸது) அபிபதச்சுதி என்ற வழங்கப்படும். பல தத்துவங்களுண்டுதல் என்ற
உபநிஷத்வாக்கியங்கள் தத்துவாப்தி (அஸ்ஸது) பிபதச்சுதி என்றவாக்கியம்.

பூதீசங்கராசார்யஸ்வாமிகள் மேற்கூறிய அத்வைதத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு
ஒன்றேதான் தத்துவமென்று நிர்வஹித்தார்கள். த்வைதத்துவமான ப்ரகர்ப்புரிசு
ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலாமென்றும் கருதினார்கள். கொளப்பொருள்களும் அசேத
னப்பொருள்களும் உள்ளனவாகத் தோற்றுவது மாஸபதம் தோற்றமேபாதலால் அப்
படிப்பட்ட தோற்றத்தை கொக்காகக்கொண்டு பெதாதுகளை நிர்வஹித்துவிடலாமென்
பது இவர்களின் கருத்து. ஆகவே, த்வைதச்சுருதிகளைத் தள்ளி அத்வைதச்சுருதிகளைப்பே
முக்கியமாகக் கொண்டபடியால் இவர்கள் அத்வைதிகள் என்று வழங்கப்படுகிறார்கள்.

பூதீமத் ஆகந்ததீர்த்தஸ்வாமிகள் த்வைதச்சுருதிகளைத் தோற்றத்தினை முக்கியமாகக்
கொண்டு அத்வைதச்சுருதிகளை ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹித்தார்கள். கருதுகின்றார்க
ளாதலால் அவர்கள் [மத்வாசார்யஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்] வைதிகள் என்று வழங்கப்
படுகின்றார்கள்.

ஆக மேற்கூறிய இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ஒருவகையான ச்ருதிவாக்யங்கள்
ஒதுக்கப்பட்டு ஒருவகையான ச்ருதிவாக்யங்களே முக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன

என்பது தேறுகின்றது. சித்த அசித்து ஈசுவான் என மூன்று தத்துவங்கள் ஸத்யமாக உள்ளன என்றே அர்த்தம். ஸ்ரீ பங்காசார்யஸ்வாமிகளுக்கும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று. ஸ்ரீ பங்காசார்யஸ்வாமிகளுக்கும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று.

உபாசகர் வாக்கியங்களைல்லாவற்றையுமே ஸமாஸப். நித்தி ஒன்றையும் ஒதுக்காமல் மிகவும் பொருத்தமாகவும் நிர்வஹித்தருளினார் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்கள். எங்கேயோ பிழையில்; உபாசகர் ஒருவஸ்துவைப் பல்வென்றும் ஒன்றேபென்றும் சொல்லுவதற்குப் பொருத்தமுண்டி. 2 தாஹரணமாக ஒரு கடியாரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம்; அஃது ஒன்று? பலவா? என்று கேட்டால் ஒன்று என்றே சொல்வோம். ஆனால் அதை நாம் உணர்நிப்பார்க்குங்கால் அதில் பலபல வஸ்துக்கள் அவயவங்களாகச் சேர்ந்திருப்பது புலப்படாமற் போகாது. பல அவயவங்களோடு கூடிய அவயவினை வஸ்து ஒன்றே என்று ஏற்படுமே யல்லது வேறுவிதமாக ஏற்படாது. இங்ஙனமே பல் பலவஸ்துக்களையும் நாம் 2 தாஹரணமாகக் கொண்டு பார்க்கலாம். படுக்கை, தலையணை, வண்டி, வீடு முதலான ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஒருவிதத்தில் ஒரேவஸ்துவாகவும் மற்றொருவிதத்தில் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அதுபவஸித்தம்.

உண்மையே எடுத்துக்கொள்வோம்; ராமானுஜன் என்பவன் ஒருவன் என்று சொல்லுகிறோம். பல உறுப்புகளைக் கூடின ஆத்மாவாகிய அந்த வ்யக்தி ஒருவன் என்ற தாகுமேயன்றி, அவனிடத்தில் பல வஸ்துக்கள் இல்லை பென்றதாக விரித்திக்க மாட்டாதன்றே? ராமானுஜன் சிவப்பயிருக்கிறாருென்று சொல்லும்போது அவனுடைய தேஹம் அர்த்தமாகிறது. ராமானுஜன் மேதாவி என்று சொல்லும்போது ஆத்மா அர்த்தமாகிறது. எவ்வுயிர் சிவப்புகிறம் தேஹரீர்த் ஏற்குமேயல்லது ஆத்மாவுக்கு ஏலாது. மேதாவிந்மே ஆத்மாவுக்கு ஏற்குமேயல்லது தேஹத்திற்கு ஏலாது. ஆகவே ஒரே பதம் சில ஸமயங்களில் அந்நாவைக் குறிப்பதும் சிலஸமயங்களில் உறுப்பைக்குறிப்பதாயும் தேறுகின்ற தென்பது மறைக்கமுடியாது.

இனி, முதற்காட்டிய பேதச்ருதிகளையும் அபேதச்ருதிகளையும் எடுத்துக்கொள்வோம். சித்து அசித்து ஈசுவான் என மூன்று தத்துவங்களுள்ளனவாகச் சொல்லுகிற வாக்கியங்கள் வாஸ்தவமாக அப்படிப்பட்ட மூன்று பொருள்கள் இருப்பதைச் சொல்லுகின்றன வாதலால் பொருத்தம். ஒன்றே என்று சொல்லுகிற வாக்கியங்கள் சேதநாசேதனப் பொருள்களைச் சரீரமாகக் கொண்ட பாம்பொருள் ஒன்றே என்கிற உண்மையைக் காட்டுகின்றன வாதலால் இவையும் பொருத்தம். இப்படி ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டுவதே நம் விரித்தாந்தத்தின் முழுமுதற்கொள்கை. இதை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் முதற்பதிகத்தில் “உடன்மீசை உயிரேன” என்ற அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்தியினால் காட்டியருளினார். அதை நினைக்கக் கொண்டே ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலிய ஆபாயக் காமணிகள் உபாசகம் செய்தருளினார்கள்.

என்பவன் தன் மனத்தால் தன்னை ஆசித்து நரவான் என மூன்று தத்துவங்கள் வந்தமர்ச
வந்தவன் என்ற ஆதிதம் தன் மனத்தால் தன்னை ஆசித்து நரவான் என மூன்று தத்துவங்கள் வந்தமர்ச
வந்தவன் என்ற ஆதிதம் தன் மனத்தால் தன்னை ஆசித்து நரவான் என மூன்று தத்துவங்கள் வந்தமர்ச

என்பவன் தன் மனத்தால் தன்னை ஆசித்து நரவான் என மூன்று தத்துவங்கள் வந்தமர்ச
வந்தவன் என்ற ஆதிதம் தன் மனத்தால் தன்னை ஆசித்து நரவான் என மூன்று தத்துவங்கள் வந்தமர்ச
வந்தவன் என்ற ஆதிதம் தன் மனத்தால் தன்னை ஆசித்து நரவான் என மூன்று தத்துவங்கள் வந்தமர்ச

நம்மைமயே எடுத்திக்கொள்ளோம்; ராமானுஜன் என்பவன் ஒருவன் என்று
கொள்ளுகிறோம். பல மனத்தால் தன்னை ஆசித்து நரவான் என மூன்று தத்துவங்கள் வந்தமர்ச
வந்தவன் என்ற ஆதிதம் தன் மனத்தால் தன்னை ஆசித்து நரவான் என மூன்று தத்துவங்கள் வந்தமர்ச

ஆதி, முதற்காட்டிய பைதச்சுதிகளையும் அபேதச்சுதிகளையும் எடுத்திக்கொள்
வோம். சித்திரை ஆசித்து நரவான் என மூன்று தத்துவங்கள் வந்தமர்ச
வந்தவன் என்ற ஆதிதம் தன் மனத்தால் தன்னை ஆசித்து நரவான் என மூன்று தத்துவங்கள் வந்தமர்ச

எம்பெருமானாரும் கீதாபாஷ்யமும்.

ஸ்வாமியருளிச்செய்த கீதாபாஷ்யம் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான திவ்யகார்த்தங்களில் ஆங்காங்கு அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள அர்த்த விசேஷங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளைப் பின்பற்றியே யுள்ளன வென்பது உட்புகுந்து அறியத்தக்க விஷயம். “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களோருங்கவிவோர்” என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதை இங்குச் சிந்தி விசதி கரிக்க விரும்புகிறேன். முதலில் கீதாபாஷ்யத்தை பெருந்தகை கொள்ளுகிறேன்; கீதையில் (7—16) * சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸூக்ருதிநோர்ஜநா, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பாதர்ஷப * என்கிற சீலாகம் பாஷ்யமானது. இதற்குச் சங்கராசார்யர் தமது பாஷ்யத்தில் அர்த்தம் செய்திருப்பது எங்கு யென்னில்; திருடர்களாலும் புலி முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்களாலும் பிணிகளாலும் அர்த்தியையடைந்தவன் ஆர்த்தன்; பகவானுடைய தத்துவத்தை உணர்விரும்பினவன் ஜிஜ்ஞாஸு; செல்வம் பெற விரும்புமவன் அர்த்தார்த்தி; விஷ்ணுவின் தத்துவத்தை அறிந்தவன் ஜ்ஞாநி—என்பதாக. ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் இவ்வழியைச் சிறிதும் பின்பற்றாமல், இழந்துபோன செல்வத்தை மீண்டும் பெற விரும்புமவன் ஆர்த்தனென்றும், புதிதாகச் செல்வமடையக் கோருமவன் அர்த்தார்த்தி யென்றும், பிரகிருதிக்குப் புறம் நான் அத்மானை யடையக் கோருபவன் ஜிஜ்ஞாஸு வென்றும், ஆத்மஸ்வரூபம் எம்பெருமானாகச் சேஷப்பட்டிருக்குந் தன்மையதென்கிற அந்வுடையவனாய் அவ்வாத்மவஸ்துவோடு சில்லாமல் எம்பெருமானைப் பெற ஆசைப்பட்டு அவனையே பரம ப்ரப்யாகாக நினைத்திருப்பவன் ஜ்ஞாநி பென்றும் அர்த்த விவரணம் செய்திருப்பதானது ஆழ்வார்களின் வாயைப் பின்பற்றியதே யாகும். திருவாய்மொழியில் * ஒரு நாயகமா யென்கிற பதிகத்தில் பட்ட வடச்வர்யகாமன், அபூர்வ வைச்வர்யகாமன், கைவல்யார்த்தி ஆகிற இவர்களை யிப்படுத்தும் திருநாரணன் தாஸ்காலம் பெறச் சிந்தித்து உய்வாரைப் புகழ்ந்தும் அருளிச் செய்ததும், இப்படியே திருப்பல்லாண்டிலும் இந்நால்வகையதிகாரிகளையு மெடுத்துரைத்திருப்பதே ஸ்வாமிக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்து நின்றன.

இங்கு மிக முக்கியமான விஷயம் ஒன்றே குறிக்கொள்ளத்தக்கது. மூலத்திலுள்ள ஜ்ஞாநி என்கிற பதத்திற்கு சங்கராசார்யர் எழுதிவைத்த பொருள் “ஜ்ஞாநி—விஷ்ணு தத்த்வவித்” என்று. நம் ஸ்வாமி இப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணுக “பகவத் சேஷதைகாஸ ஆத்மஸ்வரூபவித்-ஜ்ஞாநி” என்றருளிச் செய்திருப்பது அவ்வாறு ஸ்ரீஸூக்தியாகிற அமுத வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தது காரணமாகவே யாகும். இஃது இங்குச் சிறிது விவரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (73) * அஹமார்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்த்த மென்னும் படி தாஸ்யமிதே அந்தாங்க நிருபகம் * என்ற சூர்ணை யில் வியாச்சகியானத்தில் “நிருக் கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆழ்வான் ஆறுமாயும் னெளித், நின்று மஹாநதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிதே இது” என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்துள்ளார். எம்பெருமானார் கோஷ்டியிலே உபய வேதாந்த கார்த்த காலசேஷம் நடவாநிற்க, “ஆத்மாவசுர ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிருபகமாகச் சொல்லப்படா நின்றன; இவற்றி

னுள் அந்தரங்க நிபந்தகம் என்? என்று திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸ்தாவம் நிகழ்ந்ததாம். ஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞரா பெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்ய முகேந வெளி யிடவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் மூர்ந்த ஆழ்வானை நோக்கி 'வாய் ஆழ்வான்! திருக்கோட்டி யுள் நான் நம்பினேன். ஸன்ந்து இதனை யறிந்து வா'தும்' என்று நியமிக்க, ஆழ் வாமை கம்பி ஸன்னிதிக் கழிந்த நளி தண்டன் ஸமர்ப்பித்தாச் சொந்தியை விண்ணப்பஞ் செய்த ஆமாதம் செவித் தெர்தம் அவர் இரங்கக் காணாமையால் புறப்பட்ட புக, நம்பி அவரைபைத் தாள்வற மதிநலமருளப் பெற்ற ஆழ்வார் அடியேனுள்ளா னென்று அருளிச் செய்தபடி கண்டபடி என்று மொழிந்தருள, ஆழ்வாதம் தன்யோஸ்யி பென்று எழுந்தருளினாம். ஆகக் கருத்து யாதெனில்: திருக்கோட்டியுள் நம்பி யெடுத்தக் காட் டிய * அடியேனுள்ளா னென்று பாகரம் திருவாய்மொழி எட்டாம்பத்தில் * கண்கள் சிவந் தென்கிற பதிகத்தில் இரண்டாம் பாட்டின் முதல் வாக்கியம். * கண்கள் சிவந்து என்கிற முன் பாட்டின் * அடியேனுள்ளா னென்கிற இப்பாட்டும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபதிக்கும்மை. இவற்றை இரண்டாம் பாட்டினுள்ள முதல் விசேஷணமாகிய அடி யேனுள்ளா னென்பதனை வட்டி. முமான் ஜீவாத்மாவை அநுபரீகசித்திருக்குமவன் என்று சொல்லுகிறது. * நான் தன்னான் என்றவது, என்னுள்ளான் என்றவது பொய்ச் சித்திரம். ஆதலால் அப்பால் அடியேனுள்ளா னென்று சொல்லுகிறார். அடியே னென்பதன் ஆதாரவந்த தாமதமான பதமென்ற ஆழ்வார் கொண்டிருக்கார். காணாநி தியைப் பார்த்தத்தினுள் * கண்கள் சிவந்து சொல் காணாநிதிகளில் வந்திருக்கும். அவ்விடங் களி லெல்லாம் தீதருள என் * அத்மாவே அடியேனென்கிற சொல்லுக்குப் பொரு ளாகப் பட்ட மேல் பாட்டின் விண்ணப்பமே' என்றவிடத்திற் பெடுத்துக்கொள்வதாம். வெறுந் துறையி ண்ணை * ஸர்ய முடியாதன்றோ; தேவந விசிவ்மனான ஆத்மாவே விண்ணப்பத் செய்த முடியாததால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அத்தமாகக் கொள் வதற்கில்லை. எந்த இடத்திலும் அடியே. * அடியேனுள்ளா னுடனுள்ளான் * என்கிற பாகரத் தில் பார்த்தாம் அடியேன் கொண்டிரு வெறும் ஆத்மாவே அத்தமாக வேண்டிய சித் திரம் பந்த முள்ளது. அசேதகரீரே நருக்கு வாசகமான சொல் [உடலென்பது] தனிப்பட இருப்பதனால். இந்த மருமம் நுருலவாஸ பாக்கிய மில்லாதார்க்கு அறியவரிது. திருக் கோட்டியுள் நம்பி ஆளவந்தார் ஸ்ரீ பாதத்தில் கேட்ட மஹார்த்தம்தான். இது ஆழ்வான் வழி யாக ஸ்வாமிக்கு விதிப்பால் கிடைத்தபடியால் இந்த மஹார்த்தம் திருவுள்ளத்திலேயே ஊட் டியிருந்து ஸேஷமில் ஜ்ஞாநீ யன் * மயிரான சொல்லுக்குப் பொருள் விவரித்தருளுமாத்தான் அற்புதமாக வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. ஆத்மாவக்குள்ள ஜ்ஞாத்ருத்வமானது விஷ்ணு தத்வத்தை யறிவதற்காக வென்று ஸங்கராசார்பர் கொண்டார்; தான் பகவச் சேஷதை காஸன் என்று தன் ஸ்வரூபத்தை யறிவதற்காக வென்று ஸ்வாமி கொண்டார்; உலகில் ஸாதனத்திற் பாட்டில் ஸாத்திர சித்தந்த தென்பது ஸித்தமாகபாலே, சேஷத்வஜ்ஞாந மாகிற ஸித்தத்திற்கு துஷச் சத்வம் ஸாதனமென்று கொள்ளப்பட்ட சேஷத்வமே ஜீவாத் மாவாகுந் அந்தரங்க நிபந்தகமென்று விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

பகவத் கலைக்கு உடைய வ்யகாரரான எம்பெருமானார் அருளிச் செய்திருக்கின்ற பாவ்யத்தை அழ்ந்து கொள்ளுதல் அதனுடைய அருமை பெருமைகள் பேச்சுக்கு நிலமல்ல. ப-9

[illegible][illegible]

ஸம்சேஷபமாக அருளிச் செய்திருந்தாலும் வியாக்கியான சைலிபானது அமுதினுமாற்ற வினிதே. இப்போது ஒரு ச்லோகத்தின் பாஷ்ய பங்கத்திகள் சைவற்றை யெடுத்துக் கொண்டு அவற்றிலுள்ள ரஸ விசேஷங்களை அதுபவிக்கவும் அதுபவிப்பிக்கவும் னிரு ம்பியெழுநின்றேன்.

எட்டாவது அத்யாயத்தில் பதினான்காவது ச்லோகம்—

[அநந்ய சேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யசு; தத்யாஜம் ஸுலபம் பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:] என்பது.

“ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்” என்று பகவான் தன் தனக்கு உயிர் நிலையாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாலிதக் வேண்டியபடியையும் மேலும் தன் பரிசையும் இனியருளிச் செய்கிறான் (கண்ணபிரான்)—என்பது. உவாதாரிகைபட்டுக் கலோகத்தை வெகு அழகாக எப்பாக்கியானித்தருளி யுள்ளான். அந்த ச்லோகத்தின் கருத்து என்னவென்றால், அர்ஜுனா! எவன் இடைவிடாமல் என்னை யெழுந்தும் நெஞ்ஞாநா ரொடுத்தாதவனாய் என்னையே ஸ்மரிக்கிறானோ, அவன் தன் ஸர்ச்சைஷத்தை விரும்பியிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான் ஸுலபன்—என்பதாம். இதில் [அவனுக்கு நான் ஸுலபன்] என்கிற பகுதிக்கு பாஷ்யம் செய்தருளி யிருக்கின்ற அழகு தான் இங்கு ஸத்ஸம்ப்ரதாய ரஸிகர்களால் அதுபவிக்கத்தக்கது.

என்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்க வேணுமென்கிற விருப்பமுடையவனுக்கு அடையத் தகுந்தவனுமாகிறேன் நான். (அதாவது) அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்க மாட்டாதவனாய் [அவனைப் பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டாதவனாய்] நானே அவனை வரிக் கிறேன். என்னை யடைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும், அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும், என்னிடத்தில் அதிகமான பித்தி முகலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். * நாயமாத்தமாச்ருதியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரபித்தமாயிருப்பதோடு இந்த கிதையிலேயே மேலே பத்தாவது அத்யாயத்தில் 10, 11 ச்லோகங்களாலும் சொல்லப் படுகிறது—என்பதாம். (இது கீதாபாஷ்ய மொழி பெயர்ப்பு.)

ஆரியர்கள்! ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம் இங்கே பொதிந்திருக்குமழகை என் சொல்லுவோம்!. ஸ்வகத ஸ்வீகார மென்றும் பரகதஸ்வீகாரமென்றும் இரண்டு சொல்லு வதுண்டு; சேதநன் தான் எம்பெருமானைப் பற்றுவதானது ஸ்வகத ஸ்வீகார மென்றும், எம்பெருமான் தானே சேதநனை விரிப்பதானது பரகதஸ்வீகாரமென்றும் சொல்லப்படும். ஸத்ஸம்ப்ரதாயச் சுவடறியாதார் இதை துஷிப்பதுமுண்டு. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்—“இவன் அவனைப் பெற நினைக்கும்போது ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று; அவன் இவனைப்பெற நினைக் கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று” என்று அருளிச்செய்த விடத்தில் வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள்—

“உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாபோலே ஸ்வாமியான அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ ப்ரதந்த்ரண இச்சேதநனவன் தான் பனியாய்த் தன்ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரண அவனைப் பெற நினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில், இப்படி விலக்கணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப் ஸாதநமாகா

தென்று...ஸ்வாமி...பாதத்தரணை அவன் ஸ்வம்மாய் பாதத்தரணையிருக்கிற இவனை
ஸ்வேயந்தராய்...பாதத்தரணையில் பாதகமும் பாதபந்தகமாக மாட்டாதென்கை.
(9) ஸ்வாமி...ஸ்வாமி...ஸ்வீகாராநாராயத்வமும் பாதகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும்
காட்டப்பட்டது.

பாதத்தரணிச் செய்தும் ஸ்ரீஸூக்திகள் மேலே காட்டிய கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை
அடியாகக்கொண்டவையென்று நன்கு புலப்படுகின்றது. தாம் முன்பு ஒரு
வேஷத்தால் கீதாபாஷ்யத்தில் ஸம்ஸ்கிருதத்தாலே அருளிச் செய்ததை பின்பு மற்றொரு
வேஷத்தாலே ஸ்ரீவசந்தியா வியாக்யானத்தில் த்ராவிடத்தாலே அருளிச் செய்தாரென்று
அறுதிபடுத்தியுள்ளே.

கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விமர்சிப்போம். [* தத்வியோகம்
அஸஹமாந: அஹமேவ தம் விதணே *] ஞானியான சேதநனைப் பிரித்திருப்பதை எம்மேரு
மால் தான்பொறுத்திருக்கபா...பாதவனாய் தானே அந்த சேதநனை விரிப்பதாகக் கூறுகின்ற
விதத்தால் பாதகதஸ்வீகாரமென்பது.

மதப்பிரப்த்யநுகுலோபாஸநலிபாகம் 'அஹமேவ' ததாமீதி அர்த்த:.] இந்த வாக்கியமானது
ஸ்வகதஸ்வீகாரம் பாதபந்தகமாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில் விவரித்தல்லாம் எம்பெரு
மானுடை பாதத்தரணை வியாக்யானத்தையன்றி இவன் தலையாலே விளையித்துக் கொள்ளுமா
ஒன்றுமில்லை என்கிற விதம் பாதபந்தகம் ஸாரார்த்தம் தெளிவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில்
* நாயமாத்மபிரபுதிஸ்யாயம்...அச்சுரீட்டியருளின பாஷ்யகாரி, பாதகதஸ்வீகாரத்திற்கு
அதுவே பாதபந்தகமென்று கொண்டு முகத்தாலே பிறருடைய அசட்டு வாதங்களையும்
அகற்றினாராயிற்று.

இவ்விடத்தில் தாத்ரபந்தகத்தில் தேசிகன் "உக்தஸ்ய அதிவாத மாந்ரத்வசங்
காவ்யதாஸாய ச்ருதிமூலதாமாஸு—* யமேவேதி" என்றருளிச் செய்திருப்பதும் ஆழ்ந்து
நோக்கத்தக்கது. இதனால் பாதகதஸ்வீகாரவித்வேஷிகளின்வாதம் வேதாந்தவிருத்த மென்
பது முதலேச் சாட்டினது.

எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீபாஷ்யமும்

ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யம்...செய்யும்போது ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளை இடை
விடின்றித் திருவுள்ளத்தில் சிங்களம் செய்துகொண்டேயிருந்தா என்பது உபயவேதாந்தங்
களிலும் அந்த அறிவுபெற்ற மதநான்களுக்கே அறியவெளிது. ஸ்ரீபாஷ்யத்திலிருந்து சில
விடங்கள் சுண்டிெடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. முதல்அத்யாயம் முதல்பாதத்தில் (ஸூ. 21.)
* அந்தஸ் தத்தர்மோபதேசாத் * என்கிற ஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யம்...செய்து தலைக்கட்டி,
பிறகு ப்ராஸங்கிகமாக வொரு விஷயமெடுத்துக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்;—எம்பெரு
மான் விபவாவதாரங்கள் செய்தருள்வதானது * பரித்ராண்ய ஸாதாநாம் விநாசாய ச துஷ்க்
ருதாம் * இத்யாதி கீதாஸூக்தியின்படி ஸாதாபரித்ராணத்திற்காகவும் துஷ்க்ருத்விநாசத்திற்
காகவுமானாலும் ஸாதாபரித்ராணமென்றே உத்தேசம்; துஷ்க்ருத்விநாசம் ஸங்கல்பமாத்தி
ர்த்கிலும் ஆகக்கூடிய தாதலால் அது ஆதுஷங்கிகமேயொழிய பாதநமன்று—என்றருளிச்

செய்துள்ளார். துஷ்க்ருத் விநாசகம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகிறதும் போலே ஸாதுபரித்ராணமும் ஸங்கல்பஸாத்யமாகக் கூடாதேர்வென்று கேள்வி பிறக்கும். இது ஸங்கல்பஸாத்யமன் றென்றும் நேரில் அவதரித்தேசெய்யக்கூடியதென்றும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்துள்ளார். [மூன்றும்பத்து—முதற்பதிகம்—பாட்டு 9.] * மழுங்காத வைதுதியசக்கரநல் வலத்தையாய், தொழுங்காதல் களிற்றளிப்பான் புள்ளூந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில், தொழும்பாயார்க்கு அளிந்தால்டன் கூடர்ச்சோதி மறையாதே * என்கிற பாசரம் இன்சுவையே வடிவெடுத்தது. எம்பெருமான் ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய கூக்குரலுக்கேட்டு அரைகுலையத் தலைகுலைப் படுவீன்கரையிலே ஓடிவந்து விழுந்தானென்கிற இதிஹாஸம் ப்ரவலிதமானது. எதற்காக ஓடிவரவேண்டும் ; * கருதுமிடம் பொருதுவாவல்ல திருவாழியாழ்வானைத் திருநாட்டி டிந்தே எவினான் அவன் ஒரு கொடியில் காரியஞ்செய்து முடிக்கமாட்டானோ ? அவனுக்குத்தான் ச்ரமம் கொடுக்க வேணுமோ ? ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரங்களுக்கும் ப்ரவலியாகவுள்ள ஸங்கல்பம் எங்குப்போய்விட்டது ? அதனால் யானையினிடரை அவன் பாதத் தீர்த்திருக்கலாமே. இவ்விரண்டுபடியும்ன்றிக்கே அறப் பதறியோடிவந்தது எவர்காக ? என்று நம்மாழ்வார் கேள்வி கேட்டிறவர் தாமே ஸமாதானத்தையும் *தொழுங்காதல் களிற்றளிப்பான் புள்ளூந்து தோன்றினையே* என்ற அடியினால் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தார். மடுவீன்கரையிலேவந்து நின்ற எம்பெருமானை நோக்கி கஜேந்திராழ்வார் * நாலும் களேபரஸ்யாஸ்யத்ராணார்த்தம் மதுஸூதக, கரஸ்தகமலாந்யேவ பாத்யோரர்ப்பிதும் தவ * என்றான் ; (அதாவது, என்றேனுமொருநாள் அழிந்தேபோகக் கூடியதான இவ்வுடலைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக நான் கரைந்தேனல்லேன் ; எம்பெருமானே ! என்னைநேரில் ஸேவித்து உன்றன்மொன்னடிகளில் இத்தாமரைமலர்களைப் பணிமாறுவதற்காகவே கரைந்தேன்—என்றான்.) இப்படிப்பட்ட ஆவல்கொண்ட பக்தசிகாமணிகளின் ஆசையை ஸங்கல்பக்தினால் தலைக்கட்டுதல் எங்கனே ஸாத்யமாகும் ? ஒருநாளாமாகாது. நேரில் அவதரித்தேதானாக வேண்டும்—என்பது ஆழ்வாரால் நிலைநாட்டப்பட்ட விஷயம். இதனைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்வாமி * அந்தரதிகாரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்—

“साधुपरित्राणमेवोद्देश्यम् । अनुषङ्गिकस्य दुष्कृतां विनाशः, संकल्पमात्रेणापि तदुपपत्तेः.”

[ஸாதுபரித்ராணமேவ உத்தேச்யம் ; ஆநுஷங்கிகஸ்து துஷ்க்ருதாம் விநாசஃ; ஸங்கல்ப மாத் ரேணாபி ததுபபத்தே:] என்றருளிச்செய்தது.

இன்னமுமொன்று காண்மின் ; மூன்றாமத்யாயத்தில் இரண்டாவது பாதத்தில் (ஸூ. 34.) * உபபத்தேச்ச * என்பது. இதற்கு இதரபாஷ்யகாரிகள் ஒருவரும் செய் யாத—செய்யமுடியாத—அவர்களுடைய சிந்தைக்கும் நோயால்லாத அர்த்தத்தை ஸ்வாமி அருளிச்செய்துள்ளார் ; ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தி வருமாறு:—

“प्राप्यस्य परमपुरुषस्य स्वप्राप्तौ स्वस्यैवोपायत्वोपपत्तेः * नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यः . . . तन् स्वामिति अनन्योपायत्वश्रवणात् ” என்றும், “ * अमृतस्यैव सेतुरिति अमृतस्य तस्य मयमेव प्रापक इति सेतुत्व-व्यपदेशोपपत्तेश्च ”

முக்கியமானவொரு பாசரம். * என்னில் முன்னம் பார்த்து * என்பதே இதில் உயி
ரான வார்த்தை. இதனைத் திருவுள்ளத்தில்கொண்டே எல்லாம் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்
யத்தின் முடிவில் * அநாஸ்துத்தி ஸத்திரபாஷ்யத்தில் * ஈச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:
அத்யர்த்த ப்ரியம் ஜ்ஞாநம் லப்த்வா கதாசித் ஆவர்த்தபிஷ்யதி * என்றார் செய்து
‘சேதநலாபபே ஈசவரணுக்குப் பேறு’ என்கிற ஸத்யம் பரமபுருஷஸ் பரமபுருஷன்
ஸ்தாபித்தருளினார். இதில் * பரமபுருஷ: ஜ்ஞாநம் லப்த்வா * என்கிற பரிஸேகம் வித்
யாஸபானது எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தில் திருவாய் மலர் பழகக்கடகல் அநவரதம்
தூலையெந்நிறபடியை நன்கு காட்டுகிறது. சீதையில் * ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: * என்று
பகவான்தானே சோதிவாய்கிறந்து உணரித்ததையும் உடனே உதாஹரிக்கிறார். * எல்லாங்
கண்ணென்றிருக்கிற மஹாத்மா மிகவும் துர்லபன் என்று பகவான் தன் திருவாக்காலே
சொன்னால் அப்படிப்பட்ட ஒரு மாஞானியை ஸரீக்கைக்கு அவன் எவ்வளவோ பாதிபதி
சிறவன் என்பது விளங்கவில்லையா வென்கிறார். இப்படிப்பட்ட அரளிச்செயலாழ்
பொருள்கள் ஸ்ரீபாஷ்யதீதாபாஷ்யாதிகளில் ஆங்காங்கு பார்த்து விளங்குகின்றமையால்
* தமிழ்மறைகளாயிரமுநின்ற முதல்தாம் சடகோபன், மொழிநால் வளர்த்த இதத்தாய்
இராமானுசன் * என்றும் * மாறஜுரைசெய்த தமிழ்மறைவார்த்தைதான் வாழியே * என்றும்
உண்மையுணர்ந்த பெரியார் உலகமுதக்கப் போற்றிவந்தனர்.

23. முதலியாண்டான்.

ஸ்வாமியெம்பெருமானார்க்கு ஸதேஹாதரிகள் இருவ—காச்சியாரம்மை யென்றும்,
தாமரையாளம்மை யென்றும். அவர்களுள் மூத்தவளுடைய திருக்குமாரர் முதலியாண்
டான். பச்சை வாரணப்பெருமாள் கோவிலில் சித்திரை மாதம் புனர்வசு நன்னாளில் தோன்
றிபவர். பண்டு தீரோதாயுகத்தில் ராமாவதாரத்தில் ஸ்ரீமத் நாராயணன் ஸ்ரீராமனாகவும்
ஆதிசேஷன் ஸக்திமணனாகவும் அவ்வித்திருந்து, பெருமாள் இளையபெருமானிடம் ஒழிவில்
காலமெல்லாம் வழுவிவாத அடிமைகளைக் கொண்டு போந்தமை ப்ரஸித்தம். அந்த அவ
தாரத்தில் ஒரு பரமார்த்தம் பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தில் பட்டது; வகுத்த விஷ
யத்தில் அடிமை செய்வது ரஸமேயல்லது அடிமை கொள்வது ரஸமன்று என்றுபட்டது.
அதனால், அந்த ஆதிசேஷனை சேஷியாக வைத்துத் தான் சேஷபூதனாக விருந்து அடிமை
செய்து களிக்கக் காதல்கொண்டு த்வாபரயுகத்தில் அந்த ஆதிசேஷனை நம்பிமுத்தபிரா
னென்கிற பலராமனாக முன்தோன்றலாய்த் திருவவதாரித்ததாத் தான் “பலதேவற்கோர்
கீழ்க்கன்று” என்று ஆண்டாளருளிக் செய்தபடி அவன் தம்பியான க்ருஷ்ணனாகத்
தோன்றி, பலராமனுக்கு ரோஷித்வத்தையும் தனக்கு சேஷத்வத்தையும் காட்டி நின்ற விடத்
திலும், செய்து போந்த அதிமாதுஷ சேஷபூதங்களாலே சபக்த சேஷித்வமே உலகறிய
நின்றபடியால் அக்குறை தீர மீண்டும் ஒரு அவதாரம் செய்யத்திருவுள்ளம் கொண்டு
இக்கலியுகத்தில், தம்பியான இளைய பெருமாள் இளையர்வாரென்கிற ஸ்வாமியாகவும்
தான், தாசரதியென்கிற விஜயாமத்துடனே முதலியாண்டானாகவும் திருவவதரிக்கலாயிற்று.

* பாதுகே யதிராஜஸ்ய கதயந்தி யதாச்யயா, தஸ்ய தாசரதே: பாதேள சிரஸா தாச
யாம்யஹம் * என்பது இவ்வாசிரியருடைய தனியனாதலால் ஸ்ரீராமாநுஜ பாதுகா என்றே

இவர் வசங்கப் பெற்று வந்தார். எம்பார்க்கு ராமாநுஜபதச்சாயை யென்கிற ப்ரஸித்தி போல இவர்க்கு ராமாநுஜபாதுகை யென்கிற ப்ரஸித்தி நிகழ்த்தது.

பின்னர் ஆச்சரமஸ்ஸீகரம் செய்துகொண்டு தென்னத்தியூர் கழலிணைக்கீழ் வார்த் திருநெல்வேலி மீல் கூரத்தாழ்வானைக் கூட இவரும் ஸ்வாமிபை ஆச்சரித்து வேதாந்த சாஹஸ்வர்த்தங்களை ஆக்கித் தல்விசுவாமிருந்தார். திருத்தகப்பனாரான வாதாவ குல திலக-ஆந்திராராயண நெய்யாழ்வாரைத் தலைபை ஸாமரம் சாஸ்தாங்களை யும் திட்டிப் பார்த்துக் காணும் பரித்திருந்தபடியால் ஸ்வாமிபின் அபிமானத்திற்கு ஆழ்வாரைப் பாலவே இவரும் தலைநிந்தார். பின்னர் இவ்விருவரையுமே தண்டும் பவித்திரமுடைய திரு அப்பன் திருநெல்வேலி.

* லௌகிகே ஸமய சாரே க்ருதகல்போ விசாரத : * என்று ஸ்ரீராமச்சாணையார் ஸ்ரீராமபணத்திற் கூறினார். ஸ்வாமிபின் சிஷ்யவர்க்கங்கருள் இவர் லௌகிக ஸாமர்த்தியம் சிறப்புதல் போன்றது யிருந்ததனால் ஸ்ரீரங்கநாத தீவ்பாலய கைங்கர்ய பிவஹன பாரதரத்வம் இயங்கு ப்ராப்தமாயிற்று. ஸேனைமுதலியார் போல விருந்து அரசர்க்கு கைங்கரியத்தை ஆற்றுவந்தபடியினாலேயே இவர்க்கு முதலியாண்டானென்று திருநாமமாயிற்றென்பர் பெரியார். கோயிலொழுகில் இவரைப்பற்றின ப்ரஸ்தாவத்தில்—
“முதலியாண்டானும் குறட்டி லேயிருந்து கோயில் கார்பத்தை யும், உள்ளே கருவுகல வாசலிலே யிருந்து திருமேனி அபசாரத்தையும், ஸன்னிதியிலேயிருந்து திருப்பவள வுப சாரங்களை யும் உடைபவர் மனாபாபடி ஆராய்ந்துகொண்டு அனைத்தழகும் கண்டருளப் பவனவிரிவாய்நடி தந்தார்” என்று சொல்லுகிறது.

திருமாய்மொழியீட்டில் (2—9—2.) * ஞானக் கை தா * என்றவிடத்தில் “எம் பார்க்கு ஆண்டானருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது; அதாவது—ஒரு கணத்தில் விழுந்தவன் என்னை? ” என்கிற சொத்தொல் எடுக்குமவர்களுக்கு பெரிதாய் உதவ வலுக்கு உதவித் தருகிறது; அது அப்பே யாகிறது என்று” —என்கிற ஸ்துதியை ஸ்ரீவெங்கி டம்மாநாயகர் தரும் விவரணை வருமாறு;—முதலியாண்டான் ஒருகால் திருநாராயணபுரத்தி லெழுந்தருள் இருக்கையில் அந்நடைய சிஷ்யரான வெரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கோயிலிலே வந்து எம்பார் ஸன்னிதியில் கைங்கர்யம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அப்போதொரு நாள் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு எம்பார் திருவிலச்சினை ஸாதிக்க விருக்கையில் இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் தமக்கும் [சகராங்கனம்] ஸாதிக்கும்படி வேண்டினார். அப்போது எம் பார்க்கு “உமக்கு விசேஷஸம்பந்த முண்டோ?” என்று அவரைக் கேட்டது; தேவீருடைய ஸம் பந்தம் ஸம்பந்தம்” என்று அவர் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவ்வளவிலே எம்பார் இவர் முதலியாண்டானுடைய ஸ்ரீபாதத்தவரென்று அறியாதே “இவர்க்கும் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங் களைப் பண்ணி இவரைக்கொண்டு கைங்கரியங்களும் கொண்டெழுந்தருளியிரா நிற்கை யில் ஆண்டானும் திரும்பிக் கோயிலிலே யெழுந்தருள், அப்போது அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஆண்டானை வந்து ஸேவிக்க, ஆண்டானும் முன்புபோலே இவரைக்கொண்டு வேண்டும் கைங்கரியங்களைக் கொள்ள, அப்போது எம்பாருமறிந்து ஆண்டான் பக்கலிலே யெழுந்

இவ்வாறு உத்தரவிட்ட பின்னர், உள்பார்க்கு ராமநாதபுரத்தைச் சாமை யென்கிற ப்ராவிர்த்தி
மேலும் உள்பார்க்கு ராமநாதபுரத்தை யென்கிற ப்ராவிர்த்தி கிடைத்தது.

[illegible][illegible]

(2-9-2.) * ஞானக் கை தா * என்றதில் “என
பார்க்கு... மார்த்தைய சம்பப்பது : ஆதாவது ஒரு கணத்தில்
விழுந்...
னுக்கு மேலிதாயிருக்கும்...
இதன் விவரம்... — முதல் பண்டான் ஒரளவு நீருடைய அந்த
மெழுகு... குக்கையில்... கெற்பால வொரு புதிதவேஷனமா...
கந்த... கங்கியப் பண்ணிக் கொண் டுத்தார். அப்போது
தான் சில நேரங்களாகக் கூடிய எம்பார் திருவில்சீகோ ஸ்திக்க விருக்ஷத்தில்
பூனைகள்... [பச்சாங்கனம்] ஸாதிக்ஞும்படி வேண்டினார். அப்போது
‘ஈர்... பந்து... முண்டா?’ என்று அவரைக் கேட்டது; இதன்முடிவு
‘பந்தம் ஸம் பந்தம்’ என்று அதன் விண்ணம் செல்லி, அவ்வளவில்
முதல்பாண்டாய்... அறியாதே இவர்க்கும் பஞ்ச வஸ்துவங்
களையும் பண்ணி இவரைக்கொண்டு கைக்கரியங்களும் கொண்டெழுந்த நிமிச
மில்... யெழுந்தருள், அப்போது அந்த பூனைகள்
அவர்... மீண்டும்...
கைக்கரியங்களைக் கொண்டு, அப்போது எம்பாருமறித்து ஆண்டான் பச்சாவில்

தருளி, கனக்க அப்சாரப்பட்டேன் என்றருளிச்செய்ய, இவருடைய திருவுள்ளத்தில் க்லேசத்தையறிந்து அப்போது ஆண்டானருளிச் செய்த வார்த்தை—“ ஒரு கிணற்றிலே விழுந்தவனுக்கு இரண்டுபேர் கைகொடுத்தால் எடுக்குமவர்களுக்கும் எளிதாய் ஏறும் வனுக்கும் எளிதாயிருக்குமே; அடியேயாகிறது” என்று. ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே அழுந்தினவனுக்கு அடியேனும் கைகொடுத்து தேவரீரும் கைகொடுத்தால் என்ன குறை? தேவரீர் தவறாக ஒன்றுஞ் செய்துவிட வில்லைபே; எதற்காகக் கொடுத்தே? என்பது முதலியாண்டானுடைய பரமோதார மதுரமான திருவாக்கு. [கை கொடுப்பதாவது- ஞானக்கை கொடுப்பது]

முதலியாண்டான் பணித்தவார்த்தைகளென்று ஆர்ப்பவாகச் சில காண்கின்றன. ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு ஸ்வாபதேசார்த்தம்போலே சிலவார்த்தங்கள் அருளிச்செய்தாராம்; அவையாவன—

1. பிராட்டிக்குச் சிறையிருப்புப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு.
2. பிராட்டி இளையபெருமாள்விஷயத்தில் அபசாரப்பட்டு உடனே பெருமானைப் பிரிய நேர்ந்ததுபோல, சேதநர்களுக்கு பாகவதாபசாரம் எம்பெருமான் திருவடிஸம் பந்தத்தை விலகப்பண்ணும்.
3. பிராட்டிக்கு அசோகவனம் போலே இவர்களுக்கு பாக்ருதிஸம்பந்தரூபமான தேஹம்.
4. பிராட்டிக்கு அரக்கிகளின் ஸஹவாஸம்போலே இவர்களுக்குப் புத்ரகளத்தாதிகளின் ஸஹவாஸம்.
5. பிராட்டிக்கு மாரீசமாராதிநுகக் காட்சிபோலே இவர்களுக்கு “பாஸியேனைப்பலநீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்னும்படியான விஷயங்களின் காட்சி.
6. பிராட்டிக்குத் திருவடிசுரப்பட்டாப்போலே இவர்களுக்கு ஆசார்யன் நேர்படுவது.
7. பிராட்டிக்குத் திருவடிகொன்ன ஸ்ரீராமகுணங்களோலே இவர்களுக்கு ஆசார்யனு, தேசிக்கும் பகவத்விஷயாதிகள்.
8. பிராட்டிக்குத்திருவடி அடையாவங்கள் கூறித் திருவாழிமோதிரம் கொடுத்ததுபோல இவர்களுக்கும் குருபாம்பராட பூர்வகமான திருமந்திரமோதிரம்.
9. பிராட்டி திருவடிக்குச் சூடாமணிகொடுத்தார்போல இவர்கள் ஆசார்யன்விஷயத்தில் * தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே * என்றிருக்குமிருள்.
10. பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானது திருமகளாருடைய ஸஹவாஸமும் பெயர்செய்த பாகமாயிருந்ததுபோல இவர்களுக்கு பாகவதன் பாலமும் அவர்களுடைய திவ்யஸூக்திகளுமே தாரகமாயிருக்கும்.
11. பெருமான் பிராட்டியிருந்தவிடத்தேவந்து விரோதிகளை எதிர்த்து அவனை நாக் கொண்டதுபோல, எம்பெருமான் * ஆவாராந்துகொண்டிருக்கும் அலைநீர்ச்சடலுள் முத்தம் நாவாய்போல் பிறனிக்கடலுள் சென்று துணங்குதல் போல திறைவந்து * பெயர்செய்த ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம் போன்ற விரோதிகளை வேரோட்ட

சுருளி, கனக்க அபசாரப்பட்டேன்' என்றருளிச்செய்த, இவருடைய திருள்ளத்தில் க்லைசத்தையறிந்து அப்போது ஆண்டாளருளிச் செய்த வார்த்தை—“ஒரு கிணர்திலை விழுந்தவனுக்கு இரண்டினர் கைகொடுத்தால் எடுக்காமலானாரும் எனிறாய் ஏழை வனுக்கும் எனினாயிருக்கும்படி; அப்படியெய்திற்று கண்ட, ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே அழுந் தினவனுக்கு அடியேனும் கைகொடுத்து தேவரீரும் கைகொடுத்தால் என்ன புகழ்? தேவ ரீர் தவறாக ஒன்றுக்குச் செய்துவிட வில்லைபடி; எதற்காக இப்படி? என்பது முதலி யாண்டாளனுடைய பாரோதா மதாமான திருவாக்கு. [காந்தாநிப்பதாவது—தானக்கை கொடுத்தது]

முதலியாண்டான் பணித்தவார்த்தைகளென்று அப்படியாகச் சில காண்கின்றன. பூரீசாயணத்திற்கு ஸ்வாமிதார்த்தம்போலே சிவனார் மதகன் ஆருளிச்செய்தாராய்: அவையாவன—

1. பிராட்டிக்குச் சிறைவிருப்புப்போலே பூரீவைஷ்ணவாகாரத்தா ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு.
2. பிராட்டி இனையபெருமான்விஷயத்தில் அபசாரப்பட்டேன் பெருமான் பெரிய வேந்தனுபோல, சேதநர்களுக்கு பாகவதாபசாய் எம்பெருமான் திருவடிஸம் பந்தத்தை விலகப்பண்ணும்.
3. பிராட்டிக்கு அசோகவனம் போலே இவர்களுக்கு பித்தலைப்பந்தாபமான தீதமம்.
4. பிராட்டிக்கு அரக்ககளின் ஸஹவாஸம்போலே இவர்களுக்கும் பதங்காபாதிகளின் ஸஹவாஸம்.
5. பிராட்டிக்கு மாரீசமாரீசநகர் காட்சிபோலே இவர்களுக்கும் “பாக்கியோன்” ஸர் காட்டிப்படுப்பாயோ” என்னும்படிபான விஷயங்களின் சாட்சி.
6. பிராட்டிக்குத் திருவடி சேர்ந்தாற்போலே இவர்களுக்கும் ஆசாரியன் சேர்ந்தவன.
7. பிராட்டிக்குத் திருவடி சேர்ந்த பூரீபாமநுணங்கள்போலே இவர்களுக்கு ஆசாரியனாக தேசிகரும் பகவத்கலிபாதிகளும்.
8. பிராட்டிக்குத்திருவடி உடையாலன்சார் கூறித் திருவாசனேசரம் கொடுத்ததுபோல ஆவாகளுக்கும் குறையம்பா தர்வமமான திருமார் தோரம்.
9. பிராட்டி திருவடிக்கு உடையாலிகொடுத்தாற்போலே இவர்கள் ஆசாரியன்விஷயத்தின் உதலையல்லால் சைம்மாழிலேனே * என்றிடுக்கு.
10. பிராட்டிக்கு பூரீவிசேஷாபர்வானை திருமகளானாறு, பாலையுமம் போன்ற காரமாயிருந்ததுபோல இவர்களுக்கு பாகவதாபசாய் உடையாலன் திருவடி சேர்ந்தவன.
11. பிராட்டிக்கு உடையாலிருந்தபடித்தெய்வம் விசேஷமாக * விசேஷ அபர்வானை கொண்டதுபோல, எம்பெருமான் * ஆவாரார்த்தியைப்பெற்று ஆலைசர்க்கடலுளமுந் தம் பாலாபிமம் பிறவிக்கடலாபர்வாறு துளங்குமலகலிடந்தீதமவந்த * விசேஷ விசேஷாபர்வாழர் பொல்லாலைமுந் * மருத்துடர் பாலாபிமம் விசேஷ விசேஷ.

2-10

விவேதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையில் அனந்தாழ்வான் முதலானோர் இதையறிந்து வந்து 'இப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றலாமோ? நாங்களும் இனித் திருமலையைவிட்டு இங்கே தான் படுகாடு கிடக்கவேண்டும் போலும்' என்ன; அதையே திருமலையப்பனுடைய நியமனமாகக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திருமலையேமெல்லுந்தருளிக் கோனரியிலேநீராடி அப்பனைக் கண்களாராவும் நின்று ஸேவித்து அனந்தாழ்வானுடைய திருப்பணிகளையும் கடாசித்து உள்ளம்பூரித்து * வளர்த்ததனால் எம்பெற்றேன் வருகவென்று அவரை மிகவுகந்து மூன்று நாள் அவ்விடத்தில் அழுதுசெய்யாமலே யெழுந்தருளியிருந்தார். இங்கு அறியத்தக்க பொருவிசேஷம்;—

பூதத்தாழ்வார் தமது திருவந்தாதியில் திருவேங்கடமலையை வருணித்து ஒரு பாசரம் அருளிச் செய்துள்ளார்;—

“பெருமழைவழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று, இருகணிள முங்கில் வாங்கி—அருகிருந்த தேன்கலந்துநீட்டும் திருவேங்கடங் கண்டார், வான்கலந்த வண்ணன் வரை.” (75)

என்பதாம் அது.

இதன் பொருள் யாதெனில்; மதநீர் பெருகப்பெற்ற யானையானது தனது பேடைக்கு இனிய உணவுகொடுத்து அதனை தருப்தி செய்கிக்க விரும்பி முங்கில் குருத்தைப் பிடுங்கித் தேனிலே தோய்த்து அப்பேடையின் வாயிலே பிழிகின்றதாம்; இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிக்கு இடமான திருமலையானது நீலமேக நிறத்தான எம்பெருமான் உவர்தா எழுந்தருளியிருக்குமிடம், என்பதாம். மலைகளில் பெரும்பாலும் இங்ஙனே நிகழ்வது இயல்வாதலால் இயற்கையான அந்நிகழ்ச்சியை ஆழ்வார் எடுத்துக்கூறினார் என்கொள்ளலாம்.

பூபதிகாசரமத்து வழியிடையின்கணுள்ள ஒரு திவ்யதேசத்தை வருணிக்கிற திருமங்கையாழ்வாரும் “வரைசெய்மாக்களிறிள வெதீர் வளர் முளை யளை மிகு தேன் தோய்த்துப், பிரசவாரி தன் இளம்பிடிக்கருள் செய்யும் பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே” என்று இங்ஙனே அருளிச் செய்திருக்கின்றாராதலால் மலையை வருணிக்குமிடத்து இங்ஙனே வருணித்தல் கவிமரபு என்றுங்கொள்ளலாம்.

ஆழ்வார்களின் திருவாக்கானது சாமானியமாகக் கணிகளின் போக்கிலே நிர்வஹிக்கத் தகுந்ததன்றே. ஏதேனும் விசேஷார்த்தத்தை உட்கொண்ட அருளிச் செய்வதன்றோ ஆழ்வார்களுடைய வழக்கம். மேலெடுத்துக் காட்டிய பூதத்தாழ்வார் பாசரத்தில் உறையும் விசேஷார்த்தம் ரஹஸ்யமாக அதுஸர்திக்கப்பட்டு வருவதொன்றும். குறிக்கொண்மின் :—

மேலே விவரித்தபடி எம்பெருமானார் திருவேங்கடமலைக்கு எழுந்தருளியிருக்கையில் அங்குள்ள முதலிகள் பலர் ஸ்வாமியைத் திருவடி தொழுது ‘அஸ்மதாதிகளுக்கு ஹிதமாக ஏதேனும் சில அர்த்த விசேஷங்கள் அருளிச் செய்யவேணும்’ என்று [உபந்யாஸ மொன்று செய்தருளுமாறு] வேண்டிக் கொண்டார்கள். அப்போது அவர்களது பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றத் திருவுள்ளங் கொண்ட எம்பெருமானார், த்வபம் என்கிற மந்தாராதனத்தை * அகலகில்லேனிறையும் * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசரத்தோடே ஸமந்வயப்படுத்தி அழகாக உபந்யஸித்தருளுகையில் மூலமந்திரமாகிய திருவஷ்டாசூர மஹாமந்தரத்தின்

பொருளையும் * ஸர்வதர்ஸாக் இப்பாதி சரம ச்லோகத்தின் பொருளையும் சேர்த்து உபய
லித்தருளிச் சோதாக்கலை மரணந்த பாவசராக்கினர். அப்போது அந்தப் பெருங்குழ
லின் அடிப்பாடிவாய். “பூதத்தாழ்வார் இத்திருமலை விஷயமாக அருளிச் செய்திருந்த
ஒரு பாசரத்தின் உள்ளுறை பொருளை அடியோம் இன்றே அறியப்பெற்றோம்” என்று பிடிவை
யுடைய பெருமதமையே என்கிற இந்தப் பாசரத்தை யெடுத்து எம்பெருமானுடைய
உபயோகத்திற்குத் தக்கவகையில் உபயலித்தாராம்.

பாசரத்தின் அடிப்பகுதிமதவேழம்” என்றது எம்பெருமானுடையேயாம். இராமா
யண ஆதீதந்தாதிமலில் உபயோகித்த பாறன் புகத்தமிழ் ஆனந்தம் பரம்பரையார் விநாயக
எல்லரிடாக் குச முனி அவர்” என்று அமுதனார் எம்பெருமானுரை ஒரு யானையாகத் த
ருவித்த அருளிச் செய்திருப்பதனால் இது பொருத்தும், யானைக்கும் எம்பெருமானுடைய
பலபடியானாலே ஸாய்யம் நிர்வஹிக்கலாம்; அது நிச்ச.

[மாப்பிடிக்கு முன்னின்று]

யானைப் பேடைக்கு ‘பிடி’ என்று பெயர். யானைக்கு இஷ்டவிஷயமாயிருக்கும்
யானைப் பேடை. அதுபோலே எம்பெருமானுக்கு இஷ்டர்களாயும் ச்ரோதாக்களாயுமிருக்
கின்ற பக்தர்கள் இங்கு விவக்ஷிதர்கள்; அவர்களுடைய முன்னே நின்று கொண்டு.
(ஸன்னிதியில் பெருமாள் திருமுன்பே செய்தருளின உபந்யாஸமாகையாலே நிற்குகொண்டு
ஸாதித்தபடி.)

[இருகண் இளமுங்கில் வாங்கி.]

இரண்டு கண்டகையைய * முங்கில் என்றது—இரண்டு கண்டங்களாயிருக்கின்ற
பரம பரகம்பமான த்வயத்தை. “ஷட்பதேதாயம் த்விக்கண்ட:” என்று பூர்வ வாக்ய
பெருமான் உத்தரவாக்யமொன்றும் இரண்டு கூறுகளாகவன்றே த்வயநுப்பது. முங்கிலை
னது பதனங்கள் பிறகு மென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். த்வயமும் மத்தர பதன
மென்று பரவித்தி பெற்றன. ஆகவே ‘இருகண்ணி முங்கில் வாங்கி’ என்றது—த்வயத்தை
உபந்யாஸ விஷயமாகச் சித்திக்கொண்டு என்றபடி.

[அருகிருந்த தேன்கலந்து நீட்டும்]

த்வயத்தின் இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டு தேன்கள் இருக்கின்றன. “எனக்
கென்றும் தேனும் பாபமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்.....கமோ நாராயணமே” என்
கிறாடியே திருமந்த்ரம் ஒரு தேனாகச் சொல்லப்பட்டது. * கீதா முருந்தமுகபங்கஜீது
துல்யா * என்கிறபடியே, திருவரின் உள்ளிடான சரம ச்லோகம் கண்ணபிரானுடைய
முகாஸித்தத் தேனாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆக இவ்விரண்டு தேன்களும் த்வயத்தின்
இரண்டுகூறும் உள்ளனவாதலால், “அருகிருந்த தேன் கலந்து” என்றது திருமந்
த்ரார்த்தத்தையும் சரம லோகார்த்தத்தையும் கலந்துகொண்டு த்வயார்த்த முபந்யலித்
தமையாகச் சொன்னபடி.

ஆக இங்ஙனே தேவரீர் உபந்யலித்தருளினபடியை மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற
வரான பூதத்தாழ்வார் எங்கெனவே அகக்கண்ணினால் ஸாக்ஷாத்கரித்தே இப்பாசரமருளிச்

செய்தருளிஞரென்பதில் ஐயமில்லை—என்று அனந்தாழ்வான் இவ்விசேஷார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தருளினதாக ரஹஸ்ய ஸம்பிரதாயம்.

திவ்வியப்பிரபந்த வியாக்கியானங்களில் அனந்தாழ்வானுடைய நிர்வாஹங்களாகச் சில காண்பதுண்டு; பெருமான் திருமொழியில் * ஊனேறு செல்வப்பதிகத்தில் * எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே * என்றவிடத்துப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—[“ ஏதேனுமாவேனே ”] அனந்தாழ்வான் இவ்விடத்துக்கு “ திருவேங்கடமுடையான் தானாகவுடையையும் ” என்னும், “சேஷபூதர் திருளுக்கு” புறம்பான சேஷியாகிலும் அமையு மென்கை ” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காண்கிறது. குலசேகராழ்வார் ஏதேனுமொரு படி திருமலையில் வாஸத்தையே தமக்குப் பரம உத்தேச்யமாகக்கொண்டு இத் திருமொழி பாடினாதலால் திருவேங்கடமுடையானாக இருக்கப்பெற்றாலும் திருமலையில் வாஸத்திற்குக் குறையில்லாமையாலே அனந்தாழ்வான் இப்படியருளிச் செய்தாரென்க. சேஷியான திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமைசெய்து ஸ்வரூபம் நிபந்தனங்கடவனான சேஷபூதனுக்கு சேஷியாகவே யிருக்கப்பெறுகை அறிஷ்டமேயாகும்; ஆகவே திருவேங்கடமுடையானாக இருக்கப்பெறுகை ஆழ்வார்க்கு உத்தேச்யமன்று; ஆனாலும் திருமலையில் இருப்பையே உத்தேச்யமாகக்கொண்டு அருளிச்செய்யும் பாசரமாதலாலும், “ மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே ” என்கிற சொல்தொடைக்கு அஸங்கோசாத் செய்யக்கூடியபொருள் இதுவாதலாலும் அனந்தாழ்வான் ஸேவகநியாக அருளிச்செய்தபடி.

திருவாய்மொழியில் (6—8—1.) * பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ * என்றபாட்டில் * நன்னலப்புள்ளினங்கான் வினையாட்டியென் ஞானிரந்தேன் * எ.ப. விடத்திற்கு = தானுபாகவேனுமென்று இரக்கி ஞானல்லன், உபய வி, துணைபயன் உங்களுக்கு நான் கொடுக்க கீங்கள் அவற்றை ஆளவேனுமென்று இரக்கி ஞன் என்பது ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளப்பற்றின பொருள். எம்பெருமானார் கோஷ்டியிலே சீக்கடர்கள் ஒரு சர்ச்சை பண்ணினார்களாம்—இவள் உபயவிபூதியையும் கொடுத்தாவிட்டாளாகில் அவன் வந்தால் தானுமவனும் எங்கே யிருப்பது? என்று, அப்போது அனந்தாழ்வான் பணித்தாராம்—“ இக்குருவிகாட்டின விடத்தே ” என்று, ரஸிகஸார்வபெளமர்களின் சங்கையையும் ஸமாதானமும் பரமபோக்யமாயிருக்குமிதே.

25. ஸ்ரீராமநவமியநுபவம்.

ஸ்ரீராமாவதாரமும் சித்திரைமாதத்திலேயாதலால் ஸ்ரீராமசரிதத்தில் ஒன்றிரண்டு பகுதிகளை யீண்டெடுத்து அதுபிப்போம்.

ஸ்ரீராமாவதாரம்.

* ஸஷி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்தி:; அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே லிஷ்ணுஸ் ஸநாதந : * என்ற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தின்படி ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸ்ரீராமபிரானுசத்திருவவதாரம் செய்தது ராவணஸம்ஹாரத்திற்கென்று தெரிந்துகொள்ளு

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

கிரேமாமானும், ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே அகில ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை அவலீலையாகச் செய்துபொருகின்ற பகவானுக்கு * பொல்லாவரக்களைக் கிள்ளிக்களேதலாகிற இந்த அற்பகாரியம் ஸங்கல்பலேசமாத்திரத்தினால் நிறைவேற்றக் கூடியதாயிருக்க, இதற்காக நேரேவந்து பிறந்து பாடதனபடவேண்டுமென்று விவேகிகள் விமர்சிப்பார்கள். உண்மையில் சாவணஸம்ஹாரத்திற்காகவன்று இவ்வவதாரம். இவ்விஷயத்தில் நம் ஆசார்பர்களின் உண்மையை இங்ஙனம் நுக்கமாக வெளியிடுவோம். ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸ்ரீராமகோஷ்டியில் ஆர்வலிக்கவந்தகாலத்தில் அவனை அங்கிகரிக்கவே கூடாதென்று ஸுக்ரீவமஹாராஜர் வலிதாக ஆசேஷித்தார். ஸ்ரீராமபிரான் அவ்வாசேஷபத்தைச் சிறிதும் ஏற்றுக்கொள்ளாமலே “நத்யேஷம் கதஞ்சந” என்று ஒரு விலையாக நின்ற போதும் மீண்டும் ஸுக்ரீவன் வலிதாக ஆசேஷித்தான். இந்த விபீஷணனை நாம் சேர்த்துக் கொண்டால் நமக்கு மிகுந்த ஆபத்துவிளையும் என்று காட்டி ஆசேஷித்தான். அது கேட்டுப் பெருமானுக்கு ஒரு ஆவேசம் வந்துவிட்டது. அப்போது தம்மையும்மறந்து ஒரு வார்த்தை அருளிச் செய்தார்; * பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந், அங்குல்யக்ரேண தாந ஹந்யாம் இச்சந் ஹரிக்ணேச்வர.” என்கிற ச்லோகம் இந்த பிரகாசனத்தில் பெருமாள் திருவாக்கில் நின்று வெளிவந்திருக்கின்றது. பூமண்டலம் முழுவதிலுமுள்ள துஷ்டப் பூண்டுகளைத் தையும் ஆகாயாஸமாக ஒருநொடிப்பொழுதில் இச்சாமாத்திரத்தினால் தொலைத்திடுவேன்— என்று அருளிச் செய்திருக்கிற பெருமானுடைய வார்த்தை உண்மையில் அர்த்தம் மவிந்ததாக இருக்கவேணுமே பொழிய, ஸமயம் வந்தவாறே நம்போல்வார் ஸ்ரீமத்கம்பிரமாகச் சொல்லிப், பொருகிற சுஷ்கவார்த்தையாக இருக்கக் கூடியதன்று. இதனால் ராவணனென்ற ஒரு புழுவை நசுக்குவதற்காகப் படைதிரட்டிக் கொண்டு வந்தமையிலே என்று நன்றாக தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

இவ்வர்த்தத்தைக் கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “கூலேப்தே: கில தக்ஷிணஸ்ய நிவஸந்” என்கிறச்லோகத்தினால் வெகு அழகாக அருளிச்செய்தார். அதில், “தஸ்மாத் வநாத்ரீச்வர ஸ்ரீமந்ஸுந்தர! ஸேதுபந்தநமுகா: க்ரீடாஸ் தவாடம்பரம்” என்று முடித்திருப்பது உண்மைப்பெருமானுணர்த்தினபடியாகும்.

குரங்குகளின் காலிலே தலைமடுத்து ஸமுத்ராசனாகி பண்ணி ஸேது கட்டி இத்தனையும் செய்யாதொழியில் ராவண ஸம்ஹாரமாகாது என்று நினைப்பார் அறிவிலிகளேயாவர் என்று காட்டினபடி. அபிமுகர்களான பக்தர்களுக்கு வடிவழகைக் காட்டி அவர்களை அக மகிழ்விக்கச்செய்யவும், விமுகர்களான ராவணாதிகளையும் வடிவழகைக்கரட்டி வசிகரிக்கப் பார்ப்பதற்குமே காட்டில் பிறந்து பாடதன பட்டான் என்று அறுதியிடக் கடவது.

விச்வாமித்ர யாக ஸம்ராக்ஷணம்.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் பாலகாண்டத்தில் பதினெட்டாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவவதாரம் கூறப்பட்டது. அந்த ஸர்க்கத்தினிடையிலேயே விச்வாமித்திர முனிவன் தசரதசக்காவாத்திட்டம் வருகிற செய்தியும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அராய்ச்சித் தலைவர்களின் வித்திராந்தத்தின்படி, விச்வாமித்திர முனிவன் தன்னுடைய வேள்வி

காத்தற்பொருட்டு ஸ்ரீராமபிரானைத் தன்னுடன் கூட அனுப்பவேண்டுமென்று இரக்கவந்த போது ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு வயது பன்னிரண்டென்று அறுதியிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, பன்னிரண்டு வருஷ காலம் ஸ்ரீராமபிரானுடைய வாழ்நாள் கழிந்த வரலாறுகளை வால்மீகி முனிவர் எவ்வளவோ விரிவாகக் கூறியிருக்கலாம். கண்ணபிரானுடைய பால் சேஷ்டதங்களை முனிவர்களும் ஆழ்வார்களும் மிக விரிவாகப் பேசியுகந்து உள் குழைந்து அறுபவித்துள்ளார்கள்.

“மச்சொடு மானிகை யேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக் கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காம்பு துகிலவை கீறி நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய்” என்றும், “ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச் சேற்றா லெறிந்து வளை துகில் கைக்கொண்டு காற்றில் கடியனாய் ஓடியகம் புக்கு” என்றும், “தேனுகன்பிலம்பன் காளியனென்னுந் தீப்பப்பூடுக ளடங்கவுழக்கி” என்றும் பேசுக்கூடிய கண்ணபிரான் சரிதைகளைப் போன்ற சரிதைகள் நம் இராமபிரானுக்கு இல்லையாயினும், “மனத்துக்கினியான்” என்று ஆண்டாள் உகந்து திருநாமம் சூட்டப் பெற்ற இப்பெருமானுக்கும் பல சரிதைகள் மனத்துக்கினிபனவாக இளம்பிராயத்திலே நிகழ்ந்தவையிருக்குமே. அவற்றைப்பற்றி இரண்டொரு ஸர்க்கமாவது வால்மீகி முனிவர் இயற்றியிருக்கலாம். ஏன் இயற்றவில்லை என்று அவரை யார் கேட்பது? தேவலோகத்திலே மிக விஸ்தாரமாகவுள்ள ஸ்ரீராமாயணத்தில் அந்த பால்யசேஷ்டதங்கள் வருணிக்கப்பட்டிருக்க லாம். வால்மீகி ராமாயணத்தில் முதன்முதலாக நாம் அறுபவிக்கக் கூடிய ஸ்ரீராம சரித்திரம் விச்வாமித்ரயாக ஸம்ரக்ஷணமென்பதே.

ஒரு நாள் தசரத சக்ரவர்த்தி சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து தனது திருக்குமாரர்களின் விவாஹத்தைப் பற்றிப் புரோஹிதருடனும் பந்துக்களுடனும் கூடி ஆலோசித்துக்கொண் டிருக்கையில் விச்வாமித்ரமாமுனிவர் அவ்வரசனைக் காணக் கருதி அவ்விடம் வந்தனர். அம்முனிவரைக் கண்டு மகிழ்ந்த மன்னவன் அவரை நன்கு ஆர்த்து, “மாமுனிவரே! புதல் வர்களின் விவாஹத்தைக் குறித்து நான் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் நீர் தற்செயலாய் வந்தீர்; இதனால் நான் அடையும் ஆனந்தம் அளவற்றது; ஐயனே! நான் உமக்குச் செய்ய வேண்டுவதென்ன? எனது தானத்திற்கு நீரே தகுந்த பாத்திரமாயிருக்கின்றீர்; எனது ஜன் மம் இப்பொழுதுதான் பயன் பெற்றது; நீர் எந்தக் காரியத்தைக் குறித்து இங்கே வந் தீரோ, அதை மொழிந்தீராயின் அதை உமது அனுக்கிரகத்தினால் நிறைவேற்றுகிறேன் ஐயப்படவேண்டா” என்றான்.

இது கேட்டு முனிவர் மிக மகிழ்ந்து மன்னவனைச் சிறிது புகழ்ந்துவிட்டு பிர புவே! நீ சொன்ன சொல் தவறாதிருக்கவேண்டும்; நான் ஒரு யாகஞ் செய்யத் தொடங்கி தீக்ஷயிலிருக்கின்றேன்; அதற்கு ராக்ஷஸர்களிருவர் மிக இடையூறு செய்கின்றனர். எனது விரதம் வெகுவாய் நடந்தேறி முடிய வேண்டிய தருணத்திலிருக்கின்றது; ஸுபாஹு மாரீசர்களின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் நானிங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கிறேன்; அவர்களை நான் சபிக்கலாமென்று பார்த்தாலோ, யாகஞ் செய்யும் அத்தருணத்தில் கோபம் கொள்ளலாகாதல்லவா? ஆகவே உனது மூத்த குமாரனாகிய ராமனை என்னுடன்

அவசியம் அனுப்ப வேண்டும், அவனை நீ சிறு பிள்ளை யென்று நினைவாதே ; ராமன் மஹா
பிரான் என்றும் உண்ணாமல் பராக்ரமமுடையனென்றும் நான் அறிவேன் ; நானே மாற்றி
மலித்தால் துறவிகளும் அறிவார்கள். எப்படியும் எனக்கு நீ ராமனைக் கொடுத்தே
யாக வேண்டும். அவனது உதவி எனக்குப் பத்து நான் வரையிலுமே வேண்டும். அத
னால் உமக்கு நீசுத்த சோஷமமும் புகழும் உண்டாகும். மனத்தில் கொஞ்சமும் யோசனை
யும் வேண்டாம் வேண்டாம்” என்று மொழிந்தனர்.

அந்தச் சேட்ட தசரத சக்ரவர்த்தி உடனே கலங்கி வருத்தி முர்ச்சித்தான்.
அவன் நினைவு வந்த பின் பெரித்த ஆரசன், “ மாமுனிவரே! பான் பிறந்து அறுபது ரா
மன்னைக் கொண்டு வந்தேன். எவ்வளவோ விரதங்களை பதவித்தத்து மிகவும் கிரமப்பட்டு இந்த
ராமனை அருடையாகப் பெற்றேன் ; அதை நினைத்தாயினும் தேவீர் இவனை உதைத்துத்
கொண்டு போகாமலிருக்க வேண்டும் ; தவிரவும் தேவீருடைய யாகத்தைக் கெடுக்கின்ற ஆசை
கர்களோ பிரதாரங்களில் தலைவர்கள் ; அவர்களோடு போர்புரியானது குழந்தைக்குத்
தீதாம் அல்லலை ; அதலால் தேவீர் க்ஷமத்தருளவேண்டும்” என்று பலவும் கூறினான்.

தேவ முனிவர் கோபவேசம் கொண்டு பேசவே, வலிவெட முனிவர் ஆரசன்கூடத்
தேறுதல் கூறி ராமனை பனுப்ப இசைவித்தனர். பிறகு விச்வாமிதார் ராம லக்ஷ்மணர்களை
உதைத்துக் கொண்டு சென்ற தம்முடைய வேள்வியை இடைபூதகற்றி நிறைவேற்றிக்
கொண்டனர்—என்பது கதை.

இப்போது விமர்சிப்போம். விச்வாமிதர் முனிவர் இது வரையில் எவ்வளவோ விர
தங்களை பதவித்தத்திருக்கிறார். அவர் செய்து முடித்த வேள்விகள் பலபல. அக்காலங்
களில் அவர் பாருடைய சகாயத்தைக் கொண்டு தமது விரதத்தை நிறைவேற்றினார். ஒரு
பருடைய சகாயத்தையும் பாடவில்லை. அன்றியும், அவரைப்போன்ற மற்றும் பல பல
முனிவர்களும் அரசன்பங்களில் பல வேள்விகளைச் செய்தவர்களுண்டு ; அவர்களுக்கும்
இடைபூதகன் பல தேர்த்திருக்கக்கூடுமே, அவர்கள் தசரத மன்னவனிடம் வந்து ராம
பிரானை பாசீர்தார்தவொன்றில்லை.

இப்படியிருக்க, விச்வாமிதார் இச்சமயத்தில் தசரதனிடம் வந்து சிறு பிள்ளையை
வேண்டி யதைத்துக்கொண்டு மானதாகக் கதை ஏற்பட்டதற்கு நிதானம் என்ன? என்று
ஆராயவேண்டும். அவதார சரித்திரம் முழுவதும் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப விசேஷ
மடியாகவே நிகழ்த்திருப்பதனால் இந்த சரித்திர ஸங்கடமும் ஒரு காரணர்த்தமாகவே
ஸங்கல்பிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது.

தன் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை யென்று மாத்திரம் நினைத்திருக்கின்ற தசரதனுக்கு
இவன் ஸாக்ஷாத் பரம புருஷன் என்பதை உணர்த்தவேணும் என்பது ஒன்று. எம்
பெருமான் ஸர்வாத்மநா பாதத்தான் என்பதை ஸ்வாநுஷ்டானத்தினால் பிரகாசப்படுத்திக்
கொள்வதே இந்த பிரகாரத்திற்கு முக்கியமான பிரமேயமாகும்.

விச்வாமிதர் முனிவன்விண்ணே விரயம் தோற்றச் செல்லா நின்ற ராம லக்ஷ்மணர்
கள் “ இமேள ஸ்ம முநி சார்தூல! கிங்கரோள ஸமுபஸ்திதேள ; ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம்

வை சாஸநம் கர்வாவகிம்" என்று சொல்லித் தங்களுடைய அட்பந்த பாரதந்திரியத்தை வெளியிட்டுக்கொண்ட அழகு அநுபவ ரவிகர்களுடைய நெஞ்சைப் பரவசமாக்கும்.

—ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒருவிசேஷார்த்தம்:

அசோகவனத்தில் கதறுகின்ற பிராட்டியானவள், “* மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் மஹதஸ்தி ந ஸம்சய:; ஸமர்த்தாவபி தேள யந்மாம் நாவேசேஷதே பந்தபேள. ” என்றாள். விநோதிகளைத் தொலைத்து என்னை ரகசிக்கைக்குறுப்பான ஆற்றல்படைத்த (ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களாகிற) இரண்டு ஆண்புலிகளும் என்னைக் கட்டாவிடப் பிழைநுக்கிறார்களோ, இவ் வன் பாபத்தின்பலனையன்றோ என்றாள் பிராட்டி. இங்கு “துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் மஹத்” என்றிருக்கிறது. கிஞ்சித் என்றால் சிறிது என்றபடி, மஹத் என்றால் பெரிது என்றபடி. ஒரு பாபம் சிறிதாயும் பெரிதாயுமிருக்குமாவென்று விவரிக்கவேண்டும். இங்கே சிலர் கூறுகிற அர்த்தமாவது; கிஞ்சித் என்பதற்கு சிறிது என்று பொருள்; கிஞ்சித் என்பதன்விது (ஏதோ வேண்டு) என்று பொருள்பட்டு நிற்கும். மஹத் என்பதோ வேரு பாபம் நான் பண்ணியிருக்க வேண்டுமென்று பிராட்டி கூறுவதாகக் கொள்ளலாமென்கிறார்கள்.

அங்கனன்றிக்கே, சிறிதாயும் பெரிதாயுமிருக்கிற பாபம் தனக்கு உண்டென்று பிராட்டி கூறுவதாகவே கொள்ளக் குறையில்லை. ஒரு பாபமே சிறிதாயும் பெரிதாயுமிருப்பதாகச் சொல்லுகிறபடியன்று. சிறியதான பாபம் ஒன்று; பெரியதான பாபம் ஒன்று ஆக இரண்டு பாபங்கள் இங்கே விவக்ஷிதமென்னலாம். பாகவத் விஷய அபசாரத்தைச் சிறிய பாபமென்றும், பாகவதவிஷய அபசாரத்தைப் பெரிய பாபமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லக் காணுகின்றோம். பிராட்டி திறத்தில் அவை யிரண்டு மெங்ஙனே யென்னில்; காட்டுக்குப் புறப்படும் ஸமயத்திலே தன்னை உடன்கொண்டு செல்லமாட்டேனென்ற பெருமானே நோக்கி *கிம் த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப:; ராம ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரீயம் புருஷவிக்ரஹம் * என்று கடிந்து கூறினாள். இங்கே “ஸ்த்ரீயம் புருஷவிக்ரஹம்” என்றது பாகவத் விஷயாபசாரம்; இதைத்தான் “மம கிஞ்சித் துஷ்க்ருதம்” என்றது.

பெருமாள் மாரீச மாயமான்பின்னே யெழுந்தருளினபோது கபடமான கூக்குரலைக் கேட்ட பிராட்டி இனையபெருமானே நோக்கி பலவார்த்தைகள் சொல்லிவருகையில் “அநார்ய கருணாரம்ப ந்ருசம்ஸ குலபாம்ஸந” என்று தொடங்கி “மம ஹேதோ: ப்ரதிச்சந்ந: ப்ரயுக்தோ பரதேந வா, தந்ந ஸித்த்யதி ஸௌமித்ரே தவ வா பரதஸ்ய வா” என்று இனைய பெருமானே யும் பரதாழ்வானையும்பற்றி மிகக் கடுமையாகச் செவி புதைக்கவேண்டும்படி பழித்துக் கூறினது பாகவதாபசாரம். இதைத்தான் “மம மஹத் துஷ்க்ருதம்” என்றாளாயிற்று.

பாகவதாபசாரத்தின் மிக்க கொடுமையை ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் *திமிம் கில திமிங்கிலோ கிலதி... நிவ்ருத்திமபி தர்மமத்தி அநகதத்வவிந்ரிக்ரஹ: * என்கிற ச்லோகத்தினால் வெகு அழகாக அருளிச் செய்தார்.

—ஸ்ரீ விபீஷணசரணாகதி.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் விபீஷண சரணாகதிப்பொன்பது ஒரு சிறந்த நாகரணம். விபீஷணன் ராவணனுக்குப் பலவாறு உண்மைகளை உபதேசித்தும் அவன் கேளாமல் திரஸ்கரித்ததனால் நான்கு ஆண்டுகளோடு உப ஆகாயத்திற் கிளம்பி ஸ்ரீராமபிரான் வானர முதலிகளோடு கூட எழுந்த துன்பிடுக்கு மிடத்திற் குரோக வந்து வானரவீரர்களை போக்கி அடிபெணை வீசுதல் இராமராமது திருவாய் நூட்டு அளாக்கவேணும் என்று நினைக்கிக் கையில் அந்த வானர வீசிகள் அவனிடத்தில் பிங்கு அதிசங்கை கொண்டு, ராமகொண்டிக்கு அவனால் மஹத்தான அபாயம் விரோயுமென்றெண்ணி அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளவே கூடாதென்று இராமபிரான் விடத்தில் பிரபலமாக ஆக்ஷேபங்கள் செய்ததாகவும், சுற்றப்பட்டாது விசாரம் நடந்து, விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொள்ளவே போகிறேன் என்று இராமபிரான் திருவாய் மலந்தருளி அடிபெணை அவனைச் சேர்த்துக் கொண்டதாகவும் வரலாறு.

இப் சித்திராஸத்தில் நாம் உய்த்துணரவேண்டிய நுட்பங்கள் பலவுண்டு. சிலவற்றை இப்பொழுது எடுத்துக் காட்டுகாம்.

விபீஷணன்வான் வந்த புதும்போது “* நிவேதயத மாம் கழிப்ரம் விபீஷணமுபஸ் திதம், ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே.” என்று வானர முதலிகளை போக்கி முன்னிட்டுப் போகப் பெருமான் ஸர்வலோக சரண்யென்று விபீஷணன் ஸந்தேதம் சொல்லுவதும், பின்பு கொண்டு வந்திருக்கின்றான். இவ்வூர் இன்னொருவரோட்கிற் வாகியில் நினைவு எப்படிப்பட்டவர்களைடும் உபதேசகத் திருவுள்ளம் பற்றிக் காத்த நுப்பலம் பெருமான் என்னுமிடத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டேயன்றோ விபீஷணன் ‘ஸர்வலோக சரண்யாய’ என்று ஒலமிடுகிறான். பெருமானுடைய உண்மையான ஸ்வபாவத்தை இங்ஙனே தெரிந்து கொண்டு நுக்கும்போது விபீஷணன் கோர்கொடு கோரே பெருமான் திருவடி வாரத்திலே வந்து விழுந்தி நஞ்சலாமே. ஆப்போது எவ்விதமான ஆக்ஷேபஸமாதானங்களுக்கும் இடமாதே! வானர வீசிகள் பாக்கமர் காட்டிப் பரிபலித்தவை யொன்றும் அவகாசம் பெற்றிராதே. பெருமான் காட்டுங் காவலுமாக இருக்கிறாரல்லவோ. *உத்பபாத கதாபாணி: என்று உயரக்கொம்பின விபீஷணன் நேராக ஸ்ரீராம பாதாவந்தங்களிலே வந்து விழுந்து ‘ஆந்தோவடி யெற்கு அருளாயுன்னருளே’ என்றால் விபீஷணனுடைய அபேக்ஷிதம் மிக எளிதாகத் தலைக்கட்டியிராதோ? வானர வீரர்களை வேண்டுவானேன்? அவர்கள் தடியும் தாம்பு மெடுத்துத் தகர்க்கப் புதுவானேன்? ஒருவிதமர்ன கஷ்டத்திற்கும் அவகாசமில்லாதபடி, விபீஷணன் நேராக ஸ்ரீராம பாதங்களில் வந்து விழுந்து உயந்திருக்கலாமே; ஏன் அங்ஙனம் செய்பவிலை? என்று அரப வேண்டிவது அவசியமல்லவா?

ஸ்ரீராமராவில் தெனும் கொருள் என்னெல்லிஸ்; கேண்மின். நேராகப் பெருமான் திருவடிகளில் புதுவது முறைமைபன்று; “வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பாரிந்து” என்கிறார் ஆழ்வார். பாகவதர்களை முன்னிட்டிக் கொண்டே பகவான் திருவடிகளில் புகவேணும். யானைப்பாகளை முன்னிட்டிக் கொண்டல்லது யானையினருகிற் செல்லவொண்ணாது. “தென்னாய் வடவானாய் குடபாலாய் குணபாலபதபாலாய்!” என்று யானையாகக் கூறப்படுகிற பகவானிடத்தே பாகவதர்களாகிற

11

பாகனை முன்னிட்டே புகவேணும். இது செந்த சாஸ்தார்த்தம். இதனை அனுஷ்டித்துக் காட்டினன் விபேஷணாழ்வான். ஆளது பற்றியே ஆழ்வானென்ற பட்டமும் பெற்றான்.

இங்கனே முறை தப்பாமே வந்து புருத்த விபேஷணன் மீது வாயா வீர்கள் தோறா புத்தி கொண்டது. ஏன்? பாம ஸாத்திகளுள் விபேஷண னென்பானொருவன் இலங்கையி லுள்ளன் என்பது ஸாக்ஷி மஹாநாடார்க்குத் தெரியாதா? விபேஷணன் ஸாத்திகளன்றிக்கே அபொக்கியனாகவே யிருக்கவுமாம். இருந்தாலென்ன? அவன் ஒரு நால்வருடன் வந்து புருத்ததனால் சாமகோஷ்டிக்கு என்ன அவத்யம் விளைந்திடுமீ! பெருமானா! உம்மீரம் அநிபாதவனோ ஸாக்ஷிவன். * பிசாசாக் தாநவர்க் யசுஷர்க் ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாக். அங்ருளயக்ரோண தாக் ஹம்யாம் இச்சக் ஸாரிகணேச்வர!." என்ற பெருமான் புத்திராக எடுத்து காக்க வேண்டும்படியோ ஸாக்ஷி ஹுடைப அநிவிருப்பன. மாமாமேழ் செற்றவன்றே அநித்திலனோ? அநித்திருந்தாம் எதற்காக அஞ்சி விபேஷணன் பிற பாடலெடுக்கப் புருத்தது? என்று ஆராய வேண்டாவா?

ஆராயுமளவில் தேறும் பொருள் இது காண்கின். இதனை நம் வாயால் வெளி யிடுவதற் காட்டினும் கவிசகாவர்த்தியான கம்பர் வாக்கினால் வெளியிடுவது மிக நன்று என நினைக்கிறோம். விபேஷண பரிசுரஹத்தைப் பற்றின ஆசேஷ ஸமாநானங்களெல்லாம் முடிந்த பின்பு பெருமான் ஸாக்ஷி ஹுக்குக் கட்டளை யிடுவதைக் கம்பர் கூறுகின்றார் :—

“கூதலான் அபயமென்ற பொழுதத்தே அபயதானம்
நதலே கடப்பாடென்பது, இயம்பினீரென்பால் வைத்த
காதலான், இனிவேறெண்ணக் கடவதென்? கதிரோன் மைக்க
கோதிலாதவனை கீயே எனவயிற் கொணர்நி யென்றான்.”

என்பதாம் அந்தச் செய்யுள்.

இது தன்னில், “இயம்பினீர் என்பால் வைத்த காதலான் இனி வேறெண்ணக் கடவ தென்?” என்பது ஸாமாக நேர்க்கத்தக்கது. “ஸாக்ஷிவா! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர் களும் விபேஷணனை அங்கேறிக்கொண்டென்று வலிதர மறுத்ததற்குக் காரணம் நான் அநிபேனோ? விபேஷணனிடத்தில், கோஷயிருப்பதாக உண்மையில் நினைத்து நீங்கள் மறுத் தவர்களல்லீர். என்னிடத்தில் நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற காதலுண்டே, அது எல்லை கடந் தது. அஸ்திரே முப்பாய சங்கை பண்ணுவதற்குக் காரணமான அந்தக் காதலின் மிகுதி யினால் மருண்டு மறுத்தீர்களத்தான். இத்தனை உரம்போமம் நீங்கள் என்பால் கொண் டிருப்பது மறுத்தாலும் உலககிணத்தென். உன்னை விவரபட இரக்கவன் திருவர்ப் பமலந்தருளியதைக் கம்பர் ஸுதரம் போல் அகிமத்திருக்கின்ற அழகு என்னே!

பகவானிடத்திலே கோஷ்ட காதல் பாகவத சிகாமணிகளிடத்தே அதிகங்கையை விளைக்குமோ என்று கேட்க வேண்டா, பரதீழ்வான் பாம பக்தி தலை பெடுத்துப் பெரு மாளைத் திருப்பி யெழுந்தருளப் பின்னிக்கொண்டு போகச் சித்திரகூடம் நோக்கிப் பரி வரங்களுடனே வரும்போது குறும்பெருமானிடத்தில் நடந்த செய்திகளை நன்கு அறி விர்களே! (அதைச்சிறிது விவரிப்போம்) குறும்பெருமான் இராமபிராஸுடைய சக்தி விசேஷங்

பாதலே முன்னிட்டே புகவேணும். இது சிறந்த சாஸ்தார்த்தம். இதனை அஹம்ஸத்தாக் காட்டினான் விபீஷணனுடனான். ஆனது பற்றியே ஆழ்வானென்ற பட்டமும் பெற்றான்.

இங்ஙனே முறை தப்பாமே வந்து புகுந்த விபீஷணன் மீது வார வீரர்கள் தீவிரம் புத்தி கொண்டது ஏன்? பரம ஸாத்விகனான விபீஷண னென்பானொருவன் இலங்கையி லுள்ள என்பது ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்க்குத் தெரியாதா? விபீஷணன் ஸாத்விகனாழ்க்கே அபாயக்கியனாகவே யிருக்கவுமாம். இருந்தாலென்ன? அவன் ஒரு கால்வருடின் வந்து புத்தத்தனால் ராமகொஷ்டக்கு என்ன அவத்யம் விளைந்திடுமீ! பெருமானுடைய வீரம் உத்தமாதவனோ ஸுக்ரீவன். * பிசாசாக் தாநவாந் யக்ஷரீகம் பாஜீயமாநுசைவ ராகக்ஷஸாந். அங்குள்யக்ஷோண தாந் ஹந்யாம் இச்சக் க்ஷரீகணேசுவர!..” என்று பெருமான் புத்திராக எடுத்தா ளாக்க வேண்டியபடியே ஸுக்ரீவனுடைய அறிவிருப்பது. ராமமேழ் செற்றவன்கே அறிந்திலனோ? அறிந்திருந்தும் எதற்காக அஞ்சி விபீஷணன் உடையெடுக்கப் படுத்தான்? என்று ஆராய வேண்டாவா?

ஆராயுமளவில் சேதமும் பொருள் இது காண்கின். இதனை கம் வாயால் வெளி யிடுவதிற் காட்டிலும் கவிசக்ரவர்த்தியான கம்பர் வாக்கினால் வெளியிடுவது மிக நன்று என நினைக்கிறோம். விபீஷண பரிசுரஹத்தையே பற்றின ஆசேஷா ஸமாதானங்கெல்லாம் முடிந்த பின்பு பெருமான் ஸுக்ரீவனுக்குக் கட்டளை யிடுவதைக் கம்பர் கூறுகின்றார் :—

“ஆதலான் அபயமென்ற பொழுதந்தே அபயநானம்
நதலே கடப்பாடென்பது, இயம்பினீரென்பால் வைத்த
காதலான், இனிவேறெண்ணக் கடவதென்? கதிரோன் மைந்த!
கோதிலாநலனை நீயே என்வயிற் கொணர்தி யென்றான்.”

என்பதாம் அந்தச் செய்யுள்.

இது தள்ளில், “இயம்பினீர் என்பால் வைத்த காதலான் இனி வேறெண்ணக் கடவ தென்?” என்பது ஸாமாக நோக்கத்தக்கது. “ஸுக்ரீவா! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர் களும் விபீஷணனை அங்கீகரிக்கலாகாதென்று வலிதரக் மறுத்ததற்குக் காரணம் நான் அறிவேனோ? விபீஷணனிடத்தில் கோஷமிருப்பதாக உண்மையில் நினைத்து நீங்கள் மறுத் தவர்களல்லீர்; என்னிடத்தில் நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற காதலுண்டே, அது எல்லை கடந் தது. அன்றானே அபாய சங்கை பண்ணுவதற்குக் காரணமான அந்தக் காதலின் மிகுதி யினால் மருண்டு மறுத்தீர்களத்தனை. இத்தகைய பரமப்ரேமம் நீங்கள் என்பால் கொண் டிருப்பது பற்றிச் சாலவும் உவக்கின்றேன்” என்று விரிவுபட இராகவன் திருவாய் மலர்ந்தருளியதைக் கம்பர் ஸுத்தரம் போல் அமைத்திருக்கின்ற அழகு என்னே!

பகவானிடத்திலே கொண்ட காதல் பாகவத சிகாமணிகளிடத்தே அதிகந் கையை விளைக்குமோ? என்று கேட்க வேண்டா; பாதாழ்வான் பரம பக்தி தலை பெடுத்துப் பெரு மானைத் திருப்பி யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போகச் சித்திரகூடம் நோக்கிப் பரி வாரங்களுடனே வரும்போது குஹப்பெருமானிடத்தில் நடந்த செய்திகளை நன்கு அறி விர்கதோ! (அதைச்சிறிது விவரிப்போம்) குஹப்பெருமான் இராமரோஹுடைய சக்தி விசேஷங்

கனையும் நன்கறிந்தவர் ; பாதாழ்வானுடைய பக்தியின் கனத்தையும் நன்கறிந்தவர். அன்னவர் அப்பாதாழ்வானை நோக்கி விபரீதமாகச் சங்கித்து,

“ அஞ்சன வண்ண னென்னுருயிர் நாயகனாளாமே
வஞ்சனையாலா செய்திய மைந்தரும் வந்தாரே
செஞ்சரமென்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாலோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாயக்குகனென்றேனை யோதாரோ.
ஆழநெடுந்திரை யாறு கடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படைகண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ
தோழமை யென்றவர் சொல்லிய சொல்லோரு சொல்லன்றோ
ஏழைமை வேடனிறந்தில னென்றேனை யேசாரோ.”

(கம்பர்)

என்கிறபடியே அதிபாவ்ருத்திகள் செய்யப் பார்த்தது எத்தனாலே ? பெருமாள்மீது கொண்ட காதலின் மிகுதியாலன்றோ.

உள்ளத்தை உள்ளபடி உணாவல்ல யோகிகளில் தலைவரான பாதாழ்வாறு மாமுனி வரும் பாதனைப் பார்த்து * கச்சிங்க துஷ்டோ வ்ரஜஸி ராமஸ்யாக்லிஷ்ட கர்மண : * [பாதா ! உன்னைப் பார்த்தால் எனக்கு மிகவும் அதிகதூக்க உண்டாகிறதே. : இராமனுக்கு ஏதோ தீங்கிழைக்கப் போகிறாய் போலே தோன்ற நின்றுபே. அத்தோடு இராமன் ஒரு வர்க்கும் ஒரு தீங்கும் இழைப்பவனல்லனே ; அன்னவன் திறத்து நீ தீங்கிழைக்க நினைக்கவும் தகாதே ; ருஜுவான புத்தியுடன் செல்லுகின்றாயா ?] என்று கேட்டிருக்கின்றார். ஒரு யோகிச்சேஷ்டர் இப்படி அஸ்தாரோ கலங்கினாரென்றால் காதலின் கனமே யன்றோ இதற்குக் காரணமாக வநின்றும்.

அயர்வறு மமரங்க னென்று போற்றப்பட்ட சித்ய ஸூரிகளுக்கும் இங்ஙனே அஸ்தாரோ அபாய சங்கையுண்டு. “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்கிற ஸாமகான கோஷத்தைக் கேட்கும் திருவனந்தாழ்வான் அந்த ஸாமகோஷத்தை அனூர ராகஷஸர்களின் கோலாடமல மென்று மருண்டு மயங்கிச் சிறி அழலை உமிழ்கின்றனென்று திருமழிசைப். பிரான் தமது உட்கண்ணினம் கண்டு பேசுகின்றார்; —“ஆவ்ரு! ஆவராம்! அது கேட்டு அழ்ந்துமிழும் பூங் காராவு” என்பது அவ்வாழ்வானுடைய பார்ச்சம். பட்டரும் ஸ்ரீ குணசக்தி கோசத்தில்— “ஸ்வேதமாத் அஸ்தாநாகக்ஷா வ்யஸநிபிரப்யுழ்ச்சார்ங்க சக்ராலிமுக்கையை: ஆநந்தைகார்ணவம் ஸ்ரீ: ! பகவதி ! யுவயோராஹுரஸ்தாநாதம்” என்கிறார். பரமபதத்தில் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ப்ரோமத்தாலே கலங்கிக் காப்பிட்ட நிற்பர்களைவந்த இதில்.

ஆகவே விபிஷணாழ்வான் திறத்து ஸூகீவ மஹாபாஜப்பருதிகள் கலங்கினது கடும். அது ப்ரோமத்தின் மிகுதியாலத்தனை என்கிற துட்பம் இங்கு அறியக் கிடக்கின்றது.

வானர வீரர்கள் எவ்வளவு தான் ஆகேஷித்தாலென்ன? இதை இராமபிரான் பொருள் படுத்த வேணுமோ? அவர்களுடைய ஆகேஷ மொழிகளைச் சிறிதும் செவியேற் காமலே ‘ஹாராய்! விபிஷணா!’ என்று சடக்கென அழைத்துக் கொள்ளலாகாதா? ‘அங்க தனே! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? சரபனே! நீ என்ன கூறுகின்றாய்? ஜம்பவானே! நீ என்ன

இயம்புகின்றாய்? என்றிப்படி அவ்வொரு துணைக்கும் கேட்டுக் கொண்டு கிடக்கவேணுமா? அந்தக் காலதாமதம் விபிஷணனுக்குப் புண்ணிறப் புனிப்பெய்தா லொக்குமே; பெருமாள் திருவாக்கிலிருந்து என்ன கட்டளை வெளிவர்ப்புகுமென்றதோ! என்று அவன் குடல் குழம்பி நிற்கும்படியாக அவ்வொரு காலதாமதம் செய்தது என்! என்று ஆராய வேண்டும்.

எம்பெருமான் ஆசிரித் பரதந்தரியமே ஹிவெடுத்தவனாகையாலே எதைபும் ஸ்வ தந்திரனாகச் செய்ய விரும்பாமல் அடியார்களோடு ஒரு மிடறாகக் கலந்து செல்வதே கடமை யென்று விசதம் கொண்டவனாதலால், அத்தகைய தனது விசதத்தையும் வழுவாத காரி தைல் இங்கு அற்பத்தக்க சாஸ்தார்த்தம். அங்கனே அடியவர்களோடு கூடிக் கலந்து பெருமாள் ஒரு விரத்தாரணம் வெளியிடும்போது மிகவும் அற்புதமான வொரு சாஸ்தார்த தத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார். அஃது என்னென்னில்;—

விபிஷணன் துஷ்டனாகையால் அவன் அங்கீகரிக்கத் தக்கவனல்லன்—என்றார்கள் ஸுக்ரீவாதிகள். விபிஷணன் துஷ்டனல்லனாகையாலே அங்கீகரிக்கத் தகுந்தவனே என்றார் திருவடி. ஆக இங்கனே விளைந்த இரண்டு பக்ஷங்களையும் கண்டித்தார் பெருமாள். இர ண்டு பக்ஷங்களையும் எங்கனே கண்டித்தாராக முடியும்? திருவடியின் பக்ஷத்தைத் தழுவியே யன்றோ விபிஷணனை அங்கீகரித்திருக்கின்றார் என்று கேள்வி பிறக்கும். விஷயம் அது வன்று. இவனை அங்கீகரிக்கலாகா தென்று ஸுக்ரீவாதிகள் கூறியதைக் கண்டித்தது நிர் விவாதம். திருவடியின் கூற்றாவது—“இவன் அதுஷ்டனாகையாலே அங்கீகரிக்கத்தக்கவன்” என்பது. இதில் அனுஷ்டனாகையாலே என்கிற காரணைத்தியானது பெருமாள் திருவுள் ளத்திற்கு இசையாகது. * நோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம் * என்கிற பெருமான் திருவாக்கானது திருவடியின் பக்ஷத்திற்கு [எகதேசத்திற்கு]க் கண்டன மாக நிற்கின்றது. சரணாகதரான் குற்றவாளரை அங்கீகரிப்பதே நலம் என்கிற பெருமாள் திருவுள்ளம் வெளியாயிற்று. இங்கனே பல சாஸ்தார்த்தங்கள் பொதித்து நிற்குமிடம் விபிஷண சரணாகதி பரகாரணம்.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு சிறிய சங்காபரிஹாரம்.

வால்மீகி ராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கத் தில் அங்கதனுடைய பிராயோபவேச முயற்சியை மறுத்துக் கூறுகின்ற மாருதியானவர் “தஸ்யாபத்யஞ்ச! ஸாஸ்த்யந்யத் தஸ்மா தங்கத! கம்யதாம்” என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதன் கருத்து யாதெனில், அங்கதா! ஸுக்ரீவனுடைய கட்டளையின்படி வீகாபிராட்டி பைக் கண்டுபிடித்து வெற்றிபுடன் திரும்பிப் போகமாட்டாத நம்மை ஸுக்ரீவன் கொலை செய்துவிடுவான் என்று நீ ஏன் அஞ்சுகின்றாய்? ஒருகாலும் ஸுக்ரீவன் அப்படி கொடுங் தொழில் புரியமாட்டான். அவனுக்கு நீ தவிர வேறு புத்திரனுமில்லை; உன்னையே அவன் சொந்த மகனாகப் பாவித்து அன்பு பாராட்டி யிருப்பதனால் அவனைப்பற்றி நீ அஞ்ச வேண்டா; உனக்கே அவன் பட்டம் கட்டுவான்; இங்கே தற்கொலை செய்துகொள்ள வேண்டா; ஊருக்குத் திரும்பிப் போகலாம்—என்பதாம். இதனால் ஸுக்ரீவனுக்கு வேறு மகனில்லை யென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாகக் காட்டப்பட்டது.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

பன்னிருதிங்காநுபவம்—சித்திரை—ஸ்ரீராமவமியநுபவம்
 (1—5) “நாயே புத்ர: ப்ரதிஷ்டாப்ய: ஸகுணே நிர்குணே ஸி, கதம்
 ப்ருணம்” மார் ஸுக்ரீவோ ஜீவயிஷ்யதி” என்று கூறியிருக்கிறான். ஸுக்ரீவன் தன் பாக
 பாக, பாகத்தில் ஆரவிய. கொடுப்பதை விட்டு சத்ருவின் புதல்வனான எனக்கு ஏன்
 கொடுப்பான்? என்பது இப்போது கருத்தாதலால் இவை பாஸ்பா விருத்தமாக
 இருக்கின்றனவே; ஸுக்ரீவனுக்குப் புத்திரன் கிடையாதென்று மாருதி சொல்லியிருக்கி
 ருத் புத்திரன் உண்டென்று அங்கதன் வார்த்தையினால் விளங்குகின்றது; இந்த விரோ
 தத்தைப் பற்றிப்பதெங்கனம்? என்று சிலர் கேட்பதுண்டு.

(பரிபாடம்) இங்கு விரோதமே கிடையாது. அங்கதன் வார்த்தையினால் ஸுக்ரீ
 வனுக்கு மகனிருப்பதாக விளங்குகின்றதென்று கொள்ள இடமில்லை. “வயிற்றில் பித்த
 பிள்ளையாக இருந்தால், அவன் குணவானே நிர்குணனே எப்படி யிருந்தாலும் அவனுக்கு
 பாகம் அளிக்கலாகும்; எனவே ஸுக்ரீவனுக்கு ஒளரஸபுத்திரனல்லேன்! விரோதயின்
 புதல்வனுக்கு இருக்கிறேன். இப்போது குணமற்றவனாய்விடுகிறேன். இப்படிப்பட்ட
 என்னை அவன் எதுக்கு ஆதர்ப்பான்” என்பதை அங்கதனுடைய வார்த்தையின் கருத்தாத
 லால் விரோதத்திற்கு உதயமேயில்லை யென்று கண்டு கொள்வது.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

அபூவமான ஸ்ரீராமாயணக் கதையொன்று.

தேவாடமொழியில் (1—5—5) * மானேய் நோக்கி மடவானை * என்னும் பாசுரத்
 தில் “கண்ண சிதைப உண்டை வில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிந்தா!” என்ற விடத்திற்கு
 விபாங்கியானமருளிச் செய்யா. நின்ற நம்பிள்ளை, க்ருஷ்ணவதாரத்தில் “நாறிய சந்தம்
 நயக்கிறை நல்கென்னத், தேறியவனும் திருவுடம்பிற் பூச) ஊறிய கூலினை உள்ளே
 யொடுங்க, அன்றேற வருவினாய்!” என்கிறபடியே நடந்ததான கூனி கூன் கிமிர்ந்த வா
 லாற்றை முந்தாற முன்னம் அர்த்தமாக அருளிச் செய்து, பிறகு பகஷாந்தரமாக ராமான
 தார கதை யொன்றை அர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார். “வநவாஸ ஹேது பூதையான
 குண்டைபுத் சொல்லிற்றாய், பால்யத்திலே பெருமான் சுண்டிவிற்கொண்டு திரியா நிற்க
 லீலாஸ மதுபவித்தாரென்றான்; அத்தைப்பற்றிச் சொல்லிற்றுகவுமாம்” என்பது சநி முப்
 பத்தாறுபிரப்படி ஸ்ரீஸூக்தி. ராமாவதாரத்தில் இங்கனே பொரு சரிதை நடந்ததாக
 எங்கே கூறப்பட்டுள்ளது? என்று பலரும் வினவுவதுண்டு;

(விடை) வடமொழிப் புராணங்களில் எந்த புராணத்தில் எந்த இடத்தில் இக்
 கதை கூறப்பட்டிருக்கின்ற தென்பது நம்முடைய ஆராய்ச்சிக்குப் புலனாகவில்லை. வால்
 மீகி ராமாயணத்தில் இஃது இல்லை யென்பது அனைவருமறிந்ததாகும். கம்ப ராமாயணத்தில்
 இக்கதை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வாலியின் வதமான் பின்பு இராமபிரான் ஸுக்ரீவனுக்கு
 முடி சூட்டி அவனுக்குச் சில ஹிதோபதேசங்கள் செய்யும்படி [கிட்டுந்தா காண்டத்து
 அரசியற் படலத்தில்]

“ சிறியுரேன்றிகழ்ந்து கோவ செய்வன செய்யல் மற்றிக்
 நெறியுந் யானோர் தீமையிழைத்தலாவனாச்சி நீண்டு
 குறியதந்மேனியாய் கூனியாற் குவவதனோளாய் !
 வேறியன வேய்தி நோய்தின் வேந்துயாக் கட்டின் வீழ்ந்தேன்.”

என்பது பெருமானுடைய பாசாமிக் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இராமன் சிறுவனாயிருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் கையில் சிறு விலும மண்ணுண்டையுங் கொண்டு விளையாடி வரு கையில் விற்கொண்டு எய்த உண்டை மந்தரை யென்னுங் கூனியின் முதுகின் புறத்தே தெறிக்க, அவள் தனது கூனுண்டையை இராமன் இங்ஙனம் பரிஹலித்தன னென்று தவறாகக் கருதி மனம் வருந்தி அவன்மேற் சினங்கொண்டு, ராஜபுத்திரனாகையாலே அப் பொழுது ஒன்றும் செய்யமாட்டாமற் சென்று தனக்கு வாய்க்குந் தருணம் நோக்கிக் கறுக் கொண்டிருந்து, பின்பு தசரதன் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்ட நிச்சயித்ததை உணர்ந்தவளவில் கோபதாபம் மிக்கவளாகி, அதற்கு எட்டிப்பாவது தான் தடை செய்ய வேண்டு மென்று நிச்சயித்த, கைகேயிக்குக் கலகஞ் செய்து அவள் மனத்தை மாற்றி அவ னைக் கொண்டு இராம பட்டாபிஷேகத்தைத் தவிர்த்து அப்பெருமானை வனம் புகுவித்த னள்—என்கிற இதிலாஸம் மேற்கூறித்த கம்பர் செய்யுளிற் பொதிந்துள்ளது. அவர் ஒரு வ்டமொழிப் புராணத்தின் ஆதாரங் கொண்டே கூறியிருத்தல் வேண்டும்.

8. வைகாசி மாதம்.

ஆழ்வார்களுள் தலைவரான நம்மாழ்வாரும், ஆசாரியர்களுள் மஹேயரான பட்ட ரும் இம்மாதத்தில் திருவவதரித்தவர்கள். அடைவே விசாகமும் அனுஷ்டமும் இவர்களது திருநாட்களாக.

26. நம்மாழ்வார்.

காரிமாறன், குருகூர்ச்சடகோபன், வகுளபரணன், மகிழ்மலைமார்பினன், ஸ்ரீச டாரி, ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர்...இவைமுதலான திருநாமங்களும் இவர்க்குள்ளன. ஆழ்வார் களுள் இவர் ஐந்தாமவராகத் தோன்றினரெனினும் வைபவனிச்செஷங்களினால் இ வ ரே முதன்மைபெற்றவர். இவர் அவயவியென்றும், மற்றையாழ்வார்கள் இவர்க்கு அவயவபூதர் களென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவபரமாசார்யர்களால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு காலனிச்சே ஷத்தில் திவ்வியப் பிரபந்தங்களெல்லாம் லோபமடைந்திருக்கையில், ஆசார்யபரம்பரையில் தலைவரான ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் இவ்வாழ்வார் விஷயமாக மதாசனிகள் அருளிச் செய்திருந்த * கண்ணிறுண்டிறுத்தாம்பு பிரபந்தத்தை நியமத்தின்ப ஜபித்து யோகதசையிலே இவரை ஸாக்ஷாத்கரித்து இவர் முகமாகவே நாலாயிரதிவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் உபதேசிக்கப்

பெற்றார். ஆனதுபற்றியே இவருடைய வாழ்த்திருநாமத்தில் “நாதனுக்கு நாலாபிர முரைத்தான்வாழியே” என்று அதுஸந்தானம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

உலகில் பயிர்செய்பவன் தான் செய்யும்பயிர் பழுதுபட்டாலும் சோம்பிக் கைவாங்காமல் பின்னையும் க்ருஷியையே பண்ணுமாபோலே கல்பந்தோறும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி படைப் பண்ணிப் போராடின்ற எம்பெருமான் அந்த ஸ்ருஷ்டி ஸபலமாகாமலிருந்தும் சிறிதும் விரக்தியடையாமல் என்றேனுமொருநாள் பலிக்கவேயாசிக்கு மென்று உகந்து ஸ்ருஷ்டி படைப் பண்ணிக் கொண்டுவந்தும், படைத்த அந்த ஜகத்தில் அதுபாவேசித்தும், அறியவேண்டு மர்த்தங்களைபெல்லாம் அறிவிக்குமதான சாஸ்தாங்கனையுபதேசித்தும், * உதந்துவான் கோல் யோசு, செய்தபெருமான் * என்கிறபடியே நிதாமுத்தரையாலே ஜகத ராஜனா கிருதைபண்ணியும், சித்தித்தவுபாயத்திற்குத் தருதியாக * மனிசரு ம் மற் றும் ப்ருஷ்டம் படைப்பெனச் செய்த * என்கிறபடியே மருஷ்யாதி யோனிகளிலே கண்காணப் பட்ட நிதாமுத்தரையாலே ஆடிவை யாவாருண்டோ” என்று இவ்வைகாபிமாகத் தேடித்திரியா சிவனாகிய தா! ஸ்ருஷ்டம் அடிமைக்கிசைத்தவந்து அவனுடைய க்ருஷியைப் படைப்பெனச் செய்தபெருமான் அந்த அருந்திவருந்தவதே * உகவியற்கையாக இருத் ததே. இவ்வுகவியற்கையையாற்றி ஸம்ஸாரி சீதகர்களைத் தாங்களில் ஈடுபடுத்திப் ப வதற்குத் தன்னாலாகாமலும், ம்ருகத்தைக் கொண்டே ம்ருகத்தைப்பிடிப்பதே ஸம்ஸாரிகளிடிலாருகைக் கொண்டே ஸம்ஸாரிகளை வலைப்படுத்திக் கொள்ள வேணு மென்றும் நிச்சயித்து, அப்படிப்பட்ட அதிகாரியைத் தேடுகையில், * அன்பொடு தென் னிசைபொங்க * என்கிறபடியே தனது அன்பார்ந்த நோக்குக்குப் பள்ளமடையான தென் னியாவில் இவ்வாழ்வார்மேலே தன்னுடைய கடாசுதாம்ருத தாரையைப் பெருகவிட் டான். இதனைஇவ்வாழ்வார் தாமது முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில் “பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார் இவ்வகாலம்” என்கிற பாசர்த்தினால் வெளியிட்டார்.

ஆக, திவ்ய கடாசுதமடியாகத் தோன்றின இவ்வாழ்வார்க்கு அளவுகடந்த ஆதி சயங்கள் அமைந்தன. உபய விபூதியிலு மடங்காத பெருமை வாய்ந்த பரப்ரத்தமத் தைத் தம்முடைய ஹருதய ஏக தேசத்திலே படக்கி “புலியுமிருவிகம்பும் நின்னகத்தே, நீ என் செவியின் வழி புதுந்து என்னுள்ளாய், அவிவின்றியான் பெரியன், நீ பெரியை யென்பதனை யாறறிவார்? ஊன் பருகுநேமியாய்! உன்ரு.” (பெரிய திருவந்தாதி) என் கிற பாசர்த்தினால் எம்பெருமானோடே போராடும்படியான பெருமை பெற்றார்; (அதாவது) பிரானே! நீ பரப்ரஹ்ம மென்று பேர் சுமக்கின்றாயே, இது உனக்குத் தகுமா? தன்னைக் காட்டிலும் பெரியதொரு வஸ்து வில்லாதபடி தானே மிகப் பெரிதாகவுள்ள வஸ்துவன்றோ பரப்ரஹ்ம மென்னத்தகும்; என் செவிவழியாகப் புதுந்து என்னுள்ளே அடங்கி நிற்கி ராய் நீ; உபய விபூதிமானான உன்னையு மடக்கிக் கொண்டிருக்கிற நானன்றோ பெரியவன்; என்னுள் அடங்கி நிற்கிற நீ பெரியவனாகத் தகுமோ? என்று கேட்டால் விடை பிறுக்க வல்லமை யில்லை யாயிற்று எம்பெருமானுக்கு நாமெல்லாரும் கூட பகவானே ஹருதயத் தில் அடங்கிக் கொண்டிருக்கிறோ மென்று ஒவ்வொருவரும் நினைத்துக்கொள்ளலாமாறு

பெற்றார். ஆனதுபற்றியே இவருடைய வாழ்த்திருகாமத்தில் "பாதுதலம்" என்ற
முறைத்தான்வாழியே" என்று அதுஸந்தானம் செய்யப்பட்டு வருவென்றது.

[illegible]

உய்ய உடைய கடவுடையாகத் தோன்றின இவ்வாழ்வார்திரு அரவுகட்கா. திரு
சுப்பிரமணியமேதகா. உய்ய விழுதிமனது மடங்காத பெருமை வாய்ந்த பரந்த பரந்த
நாத. திருவடைய திருநகராக வீரசுந்தரிலை யடக்கி உய்யுதிருநகரம் தம் திருநகரத்தி
யென நினைவின் வழி புரந்த என்னுள்ளாய், அனினித்தியான் பெரியன், நீ பெரிய
பெண்பதின் பரந்தியார்? உன் பருதுமேயியாய்! உன்னு." (பெரிய திருவந்தாதி) என
கிற பரந்தியனைக் கங்கை நதிகாற்றினுடையோடும்படியான பெரு நம பெற்று; (அருமையு)
பிரானே! உன் பரந்தியை மென்று பேர் கமங்கின் னுமே, இது உனக்குத் தருமா? தருமக்
காட்சனும் பெரியதொரு வயது கிள்ளாதபடி தானே மிகப் பெரிதாகவுள்ள உய்யுதிருநகர
பரந்திய மென்னத்தரும்; என் செவிவழியாகப் புரந்த என்னுள்ளே அடங்கி உய்யு
தியே; உய்ய விழுதிமானை உன்கையு மடக்கிக் கொண்டுருக்கி, உனக்குப் பெரியவன்;
என் உய்யுதிருநகரம் பெரியவனாகத் தருமோ? என்னு கிட்டால் கிடை பிறந்த
வன் உய்யுதிருநகரம் பெரியவன் பெரியவன் பெரியவன். நாமெல்லாருங் உடையவர்களை தருதபடி
உய்யுதிருநகரம் பெரியவன் பெரியவன் பெரியவன் தருமோருவரும் நினைத்துக்கொள்ளலாம்.

ஹம் "கண்கள் சிவந்து பெரிவாய் வாயுஞ் சிவந்து கனிந்து, உள்ளே வெண்பலிலகு சுடிலகு விலகுமகர குண்டலத்தன், கொண்டல் வண்ணன் சுடர் முடியன் கான்று தோளன் குளி சார்க்கன், ஒண் சங்கைத் வாளாழியர் னொருவன் அடியேனுள்ளானே" [திருவாய் மொழி 8-8-1.] என்னும்படியும் * வெள்ளைச் சரிசங்கோடாழியேந்தித் தாமரைக் கண்ணென்னென்றொடுநிலாடே, புள்ளைக் கடர்கின்ற வற்றறைக்காயீர்! என் சொல்லிச் சொல்லுகென் * [தி. 7-8-1.] என்னும்படியும் இவர் திருவுள்ளத்தே எம்பெருவான் அடங்கி நிற்குந் தன்மை லோக விலகாணமன்றோ.

இவ்வாழ்வாருடைய நயானச் சீலாகமரக வழங்கிவருகின்ற

* யத்கோஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் காராயணே வஸதி யதா ஸக்கசகர:, யம்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை கமோ வதுளபூஷணபாஸ்கராய. *

என்கிற சீலாகம் நம்பிள்ளையருளிச் செய்ததாகப் பெரிபார் பகர்வர்; பட்டர் அருளிச் செய்த தென்பாருமுனர். முத்தகமானவிது பாருளிச் செய்ததாயினுமாக. அந் புதமான சீலாகாத்நமிது. நமமாழ்வார் இவ்வுலகின் அகன்றோனெய்கற்றத் தோன்றிய விலகாண ஸூர்பன். எல்லாரும் காட்ட ஸஹஸ்ரகோணான ஸூர்பன் தளது ஆயிரங் கிரணங்களினாலும் புறநோபுப் போக்குகின்றான்; இந்த வகுள பூஷணபாஸ்கார் தமது ஆயிரம் பாசாங்களினாலும் உலகத்தின் அகவிருளைப் போக்குகின்றார். ஸூர்பன் * த்யேயஸ் ஸதா ஸலித்ருமண்டல, மத்யவர்த்தீ காராயணஸ் ஸாஸிஜாஸகஸ்க்ரிவீஷ்ட:, கேயூரவாக் மகரகுண் டலவாக் கிரீட ஹாரீ ஹிரண்மயவபுர் த்ருதசங்கசகர: * என்று உலகமெங்கும் ஸூர்பலித் தமாக அந்தணர் பாவருமறுஸந்திக்கின்ற சீலாகத்தின் படியே திவ்யபரண திவ்யபுத பூஷிதான ஸ்ரீமந்நாராயணன் தன்னிடத்திலே நித்பவாஸஞ் செய்யப் பெற்றவன்; இந்த வகுள பூஷண பாஸ்காரும் *கண்கள் சிவந்து* என்று கீழேயெடுத்துக் காட்டிய பாசாத்தின் படியே அப்படிப்பட்டவர். [யம்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ரா:] சிலேடையாக அமைக்கப்பட்டது; வேதபாதிபத்யமான ஸூர்பன் மண்டலத்தை அந்தணர்கள் ஸந்த்யா ஸந்தகக்ருத்யத்தினால் முச்சந்தியும் தொழுதின்றனர்; மண்டல மென்று திருவவதாஸ்தலத் திற்கும் பெயர்; ச்ருதியென்று காதுக்கும் பெயர்; திருக்குருவர் என்றோ ஆழ்வார் திருக்கீர் யென்றோ காதில் விழுந்தவாதே ஸகலபக்த ஜகத்களும் மத்தகத்திடைக்கைகளைக் கூப்பி நிற்பர். ஆக இவ்வகைகளாலே உள்ளபடி ஸூர்பனென்றே நிரூபிக்கத் தகுந்தவர் இவ் வாழ்வார்.

இவருடைய திருவவதாஸ்தல மஹர்ஷிகளும் தங்களுடைய புராண நூல்களில் ஸூர்பித்திருக்கின்றார்கள். என்கிற யென்னில்; ஸ்ரீபாகவதத்தில் பதினொராம் ஸகந் தத்தில் ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் முப்பத்தெட்டாவது சீலாகத் தொடங்கி ஸ்பஷ்டமர்கலே காணலாம்; * ச்ருதாதிஷ்ட நரா ராஜா கலேள, துச்சத்தி ஸம்பவம், கலேள கலு பவீஷ்யத்தி நா ராயணபாராயண: * த்ரமிடேஷ்ட பூச: தாம்ரபர்ணீ நதீ யதா * என்பவை முத லான சீலாகங்கள் குறிக்கொள்ளத் தக்கவை. ச்ருதயுகம் முதலான முன்புகங்களில் தோன்றியிருந்தால் மனிசர்கள் கலியுகத்தில் அவதரிக்க வேறு மென்று ஆசை கொண்டி

U-12

திருவாய்மலர்ந்தருளிய திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு ;—வால்மீகி மறர்வுதி
பாவவர் ராமகதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று தொடங்கி, கங்கையின் உற்
பத்தி ஸுப்ரஹ்மண்யலுடைய உற்பத்தி புஷ்பகவர்ணம் முதலான கதைகளைப் பாக்கப்
பேசி வாக்கில் அசத்திப்படைத்தார். வேதவியாஸர் மஹாபாரதத்தை * காராமணகதை பேன்
திகத் தொடங்கி பிஷ்ம முதலான பற்பலருடைய உத்பத்திப் பகர்வர்களை விரிவாகப்
பேசுகையாலும், “பூசல்பட்டோலை” [யுத்தபுஸ்தகம்] என்னும்படி பாரதப்போர்வகை
களையே பாக்கநின்ற வகுளித் தபடியாலும் அஸத்தீர்த்தகத்திலே மிகவும்பாத்த வாகை
அசத்தமாத்திக் கொண்டார். இப்படிப்பட்ட அவதானங்களின் எகதேசமும் ஆர்வாரருளிச்
செயலில் இடம்பெற்றிருக்கவில்லை. “மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு மதுருத பிராணடிமல்”
என்று தாமேபணித்தபடி எம்பெருமான் விஷயம்ல்லாத ஒரு காலமும் கலகாசபடி அந்
தனையும் பகவத்கிஷ்யமெயாக ஆருளிச் செய்த பாகரங்களை மட்டுக்குக்கும். இவாதுபாகரங்
களில் பெருமையைப் பற்றிக் கம்பர் சடகோபரந்தாடிகளில் கூட்டிள்ள செய்யுள்களில் ஒன்று
கேளீர் :—

“அந்தமீலா மறையாயிரத் தித்த வரும் பொருளைச்
தேந்தமிழாகத் திருத்திலனைல் நிலத்தேவர்சளும்
தந்தம்விழாவமழகு மென்னும் தமிழார்கலியின்
பந்தம்விழாவோமுகுங் குருகூர் வந்த பண்ணவனே!” என்பதாம்.

வேதப்பிராளுள்களையே நிரம்பக்கொண்ட ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் அவதரிக்கவில்லை யென்றால்
கொள்களையும் உத்ஸவங்களையும் சேட்பாரார்? எனனுங் கருத்துப்பட அமைந்துள்ள
இப்பாகரத்தின் கவை விலாநாணமானதே. சைவ சபயத்திலும் தேவாரம் முதலியன
தொன்றியிருந்தாலும் சிவாலயங்களில் அவற்றிற்கு ஒரு மதிப்பு கொடுக்கப் பட்டிருக்கவு
மில்லை, உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தங்களை நிர்வஹிக்குந் திறத்தில் அவற்றைத் துணைகொள்
வாருமில்லை. பாரஹ்மண பரிக்ரஹமும் கிந்வத் பரிக்ரஹமு மஹ்வையன்றோ அனை. நமது
ஸர்ப்பாதாயத்தில் அப்படியவந்திக்கே நமது பூருவாசாரிபர்கள் யாவரும் தென்மொழி
வெறமாசிப திவ்யப்பிரபந்தங்களை வலக்கண்ணாகவும், வடமொழி வெதத்தை இடக்கண்ணா
கவு மன்றோ கொண்டிருந்தார்கள். கூத்தாழ்வான் ஆழ்வார் விஷயமாக ஆருளிச்செய்த
* த்நானித்யல்லத்தஜந * என்றச் லோகமும் * பக்திப்பாவபலதத்புத * என்றச் லோகமும்
அமைந்திருக்கு மாறாக நெஞ்சால் நினைப்பரிதே. [அவ்வாறெனச் லோகங்களும் ஸ்ரீவைகுண்ட
ஸ்நவத்தின் தொடக்கத்தில் காணத்தக்கன.] ஆழ்வாரைத் தொழ்பதற்குள்ளு. தொன்றிய
இத்தச் லோகங்க ளிருக்கட்டும்; எம்பெருமானை யநுபவித்துக்கொண்டு போம்போதும்
சாதுடைய நாயகமெயன்றோ அவ்வான் பட்டர் முதலவர்க்கு இடையறாமலிருப்
பது. ஆதலால் அவ்வந்தவந்தில் * ஸ்ரீமத பராக்ருச முரிந்தாமனோகிவ ஸரீத் * என்றச் லோகமும்,
வெதவந்தில் * ஆம்நாயாகநம் யதபிச சிரோ யச்ச முர்த்தி சடாரே : * என்றச் லோக
மும், ஸ்ரீரங்காராஜஸ்தலத்தில் * வடதள...கமலாஸ்தந சடகோபவாக்வபுஷி ரங்கக்ருஷ்ண
சப்தமக * என்றச் லோகமும் இவைபோல்வன பலவும் உண்டாயின. தக்க உண்மை.

நம்மாழ்வாரைப் பற்றியே மற்றொருவகையான அநுபவம்.

இக்கவையுதத்தில் தொடக்கத்தில் திருவஸதரித்துத் தொண்டிற்கு அழகுந் தா
சொல மாலைகள் சொன்ன நம்மாழ்வார் நம்முடைய ஸ்ரீ வைகண்டை தரிசனத்திற்கு இந்த
யுதத்தில் பரதம பரவர்த்தகராக விளங்கினார். ஸ்ரீமத நாதமுனிகள் தொடங்கு துணைந்
தார் எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலான ஆசிரியர்கள் அநேக திவ்ய சாந்தங்

களால் இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளின தெல்லாம் இவ்வாழ்வாருடைய திவ்யப் பரபந்தங்களை மூலமாகக் கொண்டே யாம்.

“நாதோபஜ்ஜும் பரவ்ருத்தம் பஹுபிருப்சிதம் யாமுநேய ப்ரபந்தை : த்ராதம் ஸம் யக் யதீந்த்ரைரித மகில தம:கர்சநம் தர்சநம் ந:” என்று அருளிச்செய்த தேசிகன் தாமே ஸ்ரீ குரு பாம்பராஸாரத்தில்—“ஸ்ரீமந் நாதமுரிகளுக்கு ஸ்ரீ மதுர கவிகள் முதலாக வுண்டான ஸம் ப்ரதாய பாம்பரையாலும் திருவாய்மொழி முகத்தாலும் யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத் த்ரதாயும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலும், ஆளவந்தார் தமது ஸ்ரோத்தரத்தில் ஆழ்வாரைத் துதிக்கும் ச்லோகத்தில் “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:” என்றே அருளிச் செய்கையாலும் நம்மாழ்வாரே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லித்தாந் தத்திற்கு முதன்மையான ப்ரவர்த்தகர் என்னத் தட்டில்லை.

உபநிஷத்துக்களில் த்வைத பரமாகவும் அத்வைத பரமாகவுங் காண்கின்ற பற்பல வாக்கிபங்களை முறையே அந்வைதிகளும் த்வைதிகளும் அநாதரித்தது போலல்லாமல் விசிஷ்டாத்வைதிகள் எல்லாவற்றையும் அழகாகவே ஆதரித்த நிர்வஹித்து வருவதானது ஸர்வேச்வரனுக்கும் சேதநாசேதநங்களுக்குமுள்ள சரீராத்ம பாவத்தைக் கொண்டே யாகும். இதனை முதன் முதலாக நமக்கு விளங்கக்காட்டிக் கொடுத்தருளின ஆசிரியர் நம்மாழ்வாரே யாவர். திருவாய் மொழியில் முதற் பதிகத்தில், “திடவிசம் பெர்வளி நீர் நிலம்வை மிசை, படர்வொருள் முழுவதுமாய் அவையவை தொறும், உடன்மிசை யுயிரேனக் கார் தெங்கும் பரந்துளன், சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரணை.” என்றுள்ள பாசரம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்தங்களினைத்துக்கும் ஜீவாத வாகும். இங்ஙனே ஆழ்வார் காட்டியருளின வழியைப் பின்பற்றியே ஆசாரியர்கள் பேதா பேத ச்ருதிகளை ஒருங்கிணைப்பார்கள்.

மற்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லித்தாந்தத்திற்கு உள்ளீடான அர்த்த விசேஷங்கள் யாவும் ஆர்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலிருந்தே ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான ஸாரியர்களால் சிஷ்கர்விக்கப்பட்டவை யாகும். “பாஷ்யகாரர் இதனை ஸ்ரீமந் வாக்கிபங்கள் ஒருங்க விதிவர்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும், “செம்ப சிஷ் பதிகம்” நாம் தெரிய வேகித் தெனியாத மறை நின்ற தெனிகல் பதிகம் என்ற பதிகம் ப்ரவர்த்தகராகமும் இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்தி வந்தும்.

நாதராக ப்ரபந்த ரு விஷயமுங் காட்டுவோம். ஸ்ரீமதுமானார், சுப்பிரம னியை, த்ராத சேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்” என்று எம்பெருமானாக் குருநாதராக ப்ரபந்த ருளியுள்ளார். சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபமும் ஸ்திதியும் ப்ரவ்ருத்தமும், தெல்லாம் எம்பெருமானிடம் வழக்கா யிருக்கு மென்பது இதன் கருத்து. இவ்வர்த்தத்தை எம்பெருமானார் எங்கிருந்து க்ரஹித்தருளினார் என்று ஆராய்ந்த பார்க்கு மளவில், திருவாய்மொழியில் முதற்பதிகத்தில் காவ்ரு ஐந்த ஆறும் பாசரங்கலி, ஐந்து முறையே க்ரஹித்தருளினார் என்றே புலப்படுகின்றது. அவற்றுள் * நாமவனிவனுவன் * எங்கென பாசரத்தில் ஸகல சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுக்கு அநின மென்றது. அதற்கடுத்த * அவரவர் தமதமது * என்ற பாசரத்தில் ஸகல ப்ரவர்த்தங்காறினு டையவர் ஸ்திதி [ரக்ஷணம்] எம்பெருமானனை மென்றது. அதற்கடுத்த * நின்றனரிருந் தனர் * என்ற பாசரத்தில் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானனை மென் னது. ஆக இங்ஙனே மூன்று பாசரங்களினாலும் தேறின பொருளையே எம்பெருமானார் ஸ்வாதீந்ரீவிதேத்பாதி யான ஒரு ருர்ணையினால் தொகுத்தருளினார்.

இப்படி ஆழ்வார் அருளிய அர்த்த விசேஷங்களையே உடையவர் பெரும்பாலும் ப்ரபர்யாஸ முகத்தாலும் ஸ்ரீ பாஷ்யாதி திவ்யக்ரந்தமுகத்தாலும் ப்ரவசனஞ் செய்தருளினது பற்றியே “தமிழ் மறைகளாயிரமும் சுன்ற முதல்தாய் சுடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த

“நாதோடஜ்ஞம் பரவ்ருத்தம் பஹுபிருப்சிதம் யாமுநேய ப்ரபர்ணை : த்ராதம் ஸம்
யக் யத்ந்த்ரைதி மகில தம:கர்சகம் தர்சகம் ந:” என்று அருளிச்செய்த தேசிகள் தாபேம
ஸ்ரீ ப்ரதாபம் பாஸாத்திஸ்—“ஸ்ரீமத் நாதமுனிகளுக்கு ஸ்ரீ மஹா கவிகள் முதலாக வான்
டான ப்ரதாபம் தாய பாம்பரையாலும் திருவாய்மொழி முடிந்தாலும் போகதலாசரிஸை
ஸாசநாதம் தாபம் நம்மாழ்வார் ஐசார்யானார்” என்றருளிச் செய்திருக்கலானும்,
அளவந்தார் தமது கீதோத்தரத்தில் ஆழ்வாசைத் துதித்துத் “லோகத்தல்” “ஆத்யம்ய
ந: சூலபதி” என்றே அருளிச் செய்கையாலும் நம்மாழ்வாரை ஸ்ரீ லைவண்ணவ . ததாத
தத்தத்து முதன்மைபான பாவந்ததகர் என்னத் தட்டில்கை.

இப்படி தந்தை அருளிய வர்த்த விசேஷங்களையே உடைபவர் பெருப்பாற்
பலப்பாடு முதல்தாலும் முதி பாய் பாதி திவ்யகர்த்தமுதத்தாலும் ப்ரவணஞ் செய்த தன்
பற்றியே "சென் மொழிவாயி"மும் சன்ற முதல்தாப் சடகோபம், விமாயம்பால் வார்த

என்றும். "உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் போகத்தொறும் திருவாய் மொழியின் மணந்தரு
மீவ்விசை மன்னுமிடந்தொறும்புக்கு நிற்கும் இராமானுசன்" என்றும் பல
பாசரங்கள் திகழ்கின்றன.

இவ்வளவும் உடையவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஆழ்வார் விஷயமாக நூதி
யில்லையென்பது வாதத்தை யிசைந்து சொன்ன ஸமாதானம். இனி இரண்டாவது வகையான
ஸமாதானமே உதன்பில்; ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில், * அகிலபுவநஜம் * என்றவ்வா
மங்க * போகம் * ஆழ்வார் விஷயமாகவும் அழகாக அமைக்கப்பட்டன தென்பதைப் போதி
யாகும். இவ் வாதம் பாரம்பரிய ருபி வருவதுண்டு. இது சாஸ்திரப்பிரமாணப் பேணி அந்நவ
திருவாய்மொழியை ஆர்த்தமாயினும் ஒரு அபிவிருத்திக்கு வெளியிடப் பெறுகின்றது.

அகில புவநஜம்மஸ்தேம பங்காதி லீலே = நுகத்த்ஸ்ருஷ்டி ஸம்பாத்தா ஸம்ஹாராதி மோ
கதாபாஸமாசு [விஹாராட்டாக]வே நடத்துகிறவன் எம்பெருமான் என்றபடி. இரண்டாவது
வகை ஆழ்வார்க்கும் பொருத்தமாக அந்நவிகின்றது. "உணர்ந்து சோறு பருகுநீத்
தின்னதும் பெத்தியு மெல்லாம் கண்ணன்" என்று ஆழ்வார்தாம் அருளிச் செய்தபடியே
புவநஜம்மஸ்தேமபங்காதி லீலானுன் எம்பெருமானை அந்நவமாக [எல்லாமாக]க்கொண்டவர்
ஆழ்வார் என்றபடி. இதையிலே "வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:"
என்றவர்கள் விராஜன் இழைவாடே பேசிப் போனான். அப்படி அவன் சொல்லி வாய்முந்
வதந்தான். ஆழ்வார் திருவவதரித்து * எல்லாக் கண்ணன் * என்று பேசியருளினாதலால்
ஆர்த்தச் சிறப்பை உடையவர் முத்துற வெளியிடுகிறான். ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபஸம்
ஹாரமும் * வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி * என்பதே யாதலால் அங்கும் ஆழ்வாரையே ஒருவாறு
ஸ்மரித்துத் தலைக்கட்டுகின்றார் போலும். * அகிலேத்யாதியான இந்த முதல் விசேஷணத்திற்கு
எல்லா விசேஷங்களையும் படைத்து அளித்து அழிப்பதற்கு ஆதிகாரண பூதனான் எம்
பெருமானோடே சேரட்டி நிலைமைகொண்டு லீலே புரிகின்றவர் ஆழ்வார் என்றுரைப்பாருமுனர்;
* மின்னிடை மடவார்கள் முதலான திருவாய்மொழிகளில் எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வார்க்
கும் லீலா பாவ்ருத்திகள் காணத் தக்கன.

விநத விவித பூதவ்ராத ரகைஷிகதீக்ஷை = தன்னை வணங்கின பலவகைப்பட்ட ஜந்
னமுற்றங்களோ ரகதிப்பதையே விரதமாகவுடையவன் என்று இவ்விசேஷணம் எம்பெருமா
னாக அந்நவியப்பதுபோலவே ஆழ்வார்க்கும் பொருத்தமாக அந்நவிக்ரும். எங்ஙன
யெனில்; ரகைஷிகின்ற அதிகாரம் திருவடிகளுக்கே யாகும். "சேரட்டியுமவனும் விநத
திருவடிகளிடாது; தின்கழலாயிருக்கும்" என்கிற முழுசுப் படி ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க.
பாதகா ஸம்ஸாரத்தில் [பாபாவபத்தி—42.] * ஜகதாமபிரகிணை த்ரயாணா மதிகாரம்
மணிபாதுகே வஹந்த்யோ:— யுவயோ: * என்ற ச்லோகத்தை ஊன்றி கோக்குமிடத்து விநத
விவித பூதவ்ராத ரகைஷிக தீக்ஷைதவம் ஆழ்வார்க்குப் பொருத்தத் துட்டுண்டோ? ஸ்ரீசுட
கோபனென்று வழங்குகின்ற திருவடிகளை ஆழ்வாரில் வேறுபட்ட தன்றே.

ச்ருதி சிரஸி வீதீப்தே = ச்ருதிகளின் சொல்லாகிய உபநிஷத்துக்களில் எம்பெரு
மான விளங்குபவன். இவ்விசேஷணம் ஆழ்வார்க்கும் மிகப் பொருத்தம். ச்ருதி யென்று
சொல்லுகிற செஞ்சொல்லாகிய திருவாய்மொழியைச் சொல்லிற்றாய், சொன்னென்று ஒவ்
வொரு பதிகத்திலும் முடிவு பாகாததைச் சொல்லிற்றாய் அதிலே கியமேக * குருகர்ச் சட
கோபன் * என வருதலால் கியமணப்பாசரங்களாகிய ச்ருதி சிரஸியில் ஆழ்வார் விளங்குபவர்
என்றபடி. அன்றியே, திருவாய்மொழியின் தலைபான ஸ்தானத்திலே கண்ணிறுண் சிறுத்
தாம்பேலும் திவ்யப்ரபந்தம் ஸம்பாத்தாய் ப்ராப்தமாதலால் ச்ருதிசிரஸ்ஸென்று அதைச்
சொன்னபடியாய் அதிலே * தேவு மற்றறியேன் * என்னும்படி விசேஷண நீப்தர் ஆழ்வார்
என்றலும் மிகப் பொருத்தம்.

ப்ரஹ்மணி = ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் மிகப் பெரியன் எம்பெருமான். இப்
பெருமை ஆழ்வார்க்கு அற்புதமாக அமையும். எங்ஙனே பெனில்;— ஆழ்வார் பெரிய

புத்த மணி - ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் மிகப் பெரிய எம்பெருமான். இப்
பெருமை ஆழ்வார்க்கு அற்புதமாக அமைபும். எங்ஙனே பெணில்; ஆழ்வார் உபாய

திருவந்தாழ்வார் எம்பெருமானைப் போலத் திருவாழ்வாரைச் செட்டித்து (அதாவது) புகழ்
 மிகு வித்திடுவான் என்றத, நீ பென் செவியைக் கழித்துத் தென்னுள்ளாய் அவிவின்றி; நீன்
 பெரியன் நீ பெரிய பென்பதின் பாரதவார், ஊன்பருகு மேலியாயுள்ளு. " இதை
 பொருள் :- எம்பெருமானைப் புகழ்க்கல்களும் மேலுலகங்களுமாகிய வெல்லாம் உன்
 னிடத்திலுள்ளன; அப்படி பெண்ணாவதற்குத் தாக்கென்கொண்டா கின்ற நீ என்சாதவழி
 யாக என்னுள்ளே புருத்த பெரியனாகுகின்றாய்; ஆனாலும் 'பாழமம்' எனது உணக்குப்
 போயிருக்கிறது. எது என்வாழ்வர்தந்தையரும் பெரிதான வஸ்துவோ அது பாழம
 மென்னத்தாம்; கிபுநிகளாமரத்தாம் வந்தித்தக்கொண்டிருக்கின்ற நீ பெரியவனா? அல்
 லது கிபுநிகளின் வந்திக்கிற வுன்னாயுள் கடத்திசுர்த்து வந்திக்கிற நான் பெரியவனா? என்ற
 ஆராயவேண்டியவா? இதனை நன்கு ஐராய்க்கதல் நானே மிகப் பெரியவனாவேன்; பாழம
 மென்னும் பெயர் பெறுதற்கு நானே தகுதியுடையவனாவேன்; என்னுள்ளே ஒரு முகம்
 யில் அடக்கித் திடக்கவல்ல உன்ன பாழமமென்று சொல்ல வென்னுமோ? இதனை
 கியோ ஐராய்க்கத்பார் எம்பதாம். இதன்படி ஆழ்வார்த்து பாழமம்தவன் சாகப் பெருத்தி
 யதே. அன்றிக்கே ஐயுமாய்ந்தவன் யத: என்ற பாழம னகித்தத்தின்படி. ஐயுதன்ருய்கின்றதி
 லும்தவா; கொண்தவமே பாழமமகொண்டாகத், தேறுதலால், ஆழ்வார் தன்மை எம்பெரு
 மானாக அனகித்தப்பெயருளும் ஒரு பதிகத்தில் "கடல் ஞாலஞ் செய்ததனும் பானே
 யெனலும்" என்று தொடக்கத்திலேயே அந்த பாழம மகொண்ட தம்மிடத்தள்ளதாகக்
 கூறுகின்றதும் கொண்டு இதனை நீர்வந்திப்பாருளார். முந்தின நிர்வாணமே ஸவந்தாம்.

ஸ்ரீநிவாஸை = அகலக்கொளிகளையென்று அகர்மேல் மங்கையுதையார்புகுகை
 பானே எம்பெருமான் ஸ்ரீநிவாஸையினன். ஆழ்வார் ஸ்ரீநிவாஸானபடி பெண்ணெ பென்
 னில்; கெண்மன்: இவ்வகைச் செவ்வமையுத்தையு விட்டிட்டுப் புகலத்து வானத்திலே
 வந்து நீன்ற விடுவனா; வான "அந்நீர்க்குதத: ஸ்ரீமந்" என்று வால்பெழுனிவர். அப்
 போது அவ்விடுவனரிடத்த திருத்த ஸ்ரீபாவத பகவத் பாகவத கொண்கையில் அவ்வித்
 கப் பெருவேனுமென்றிருத்த விருப்பமே பன்னிரு. அன்றயம் அருவாயத்தற்கென்கையும் பரிபு
 லிசாச்சியமும் எந்தும் பாதற்குளினி என காணதையப் புறப்பட்ட இராமபொன் பின்னை
 மண்வெட்டியும் உடைவார்ப்ப புறப்பட்ட இராமபொன் அகக்கிடஞ் லக்ஷி லம்
 பங்க: அனப்பட்டார். அப்போது அவர்க்கிருத்த லக்ஷியாவத அந்நினை காலமெல்லா
 முடைய மன்னி வழுவினாவகைம் செய்வெண்டு மெனது கொண்ட கைக்கிப் பாரிப்பா
 யார்ப்பு. அன்றயும் முநிலையின் காயிலே வகப்பட்டுத் தடிபாயின்ற கெடுத்திசாவான்
 லெரு நாகவா: ஸ்ரீமந் அனப்பட்டான். அப்போது அவர்க்கிருத்த ஸ்ரீபாவத எம்பெரு
 மான் கொல் கண்டு அவனது திருவடி கனிலே செவயிடுவவர் பரிமாஜியென மென்று
 கொண்டிருத்த குதகலமேயன்றி. நுற்படிப்பட்ட ஸ்ரீபாவத ஆழ்வாசாயே பித்திட
 மாகக் கொண்டதென்னிடம் விவரணலாபெயுமென்றே.

பவதுமம். பான்மிக். சேழுநீ பக்திபுரம் அந்த ஆழ்வார் திருவாழ்வாரி முதற்
 பாரத்திலே அயர்வதாமகாச்சிபதி-மதிரங்கிள்ளன் என்ற தமக்குப் பாம்புருவுன்
 பக்திபுரம் சேழுநீயை (ஸ்ரீநிவாஸை)த் தந்ததற்குக் கறினார்; சேவமத்தியாத நான்
 அய்வாழ்வானாயே பாம்புருவுனாகக் கொண்டினைனாலால் இவத்தித்திலே எனக்கு மதி
 லலம் வினையக்கடவது—என்று எம்பெருமானுத் தாரத்தித்தாராயிற்று.

நம்மாழ்வார்த்துப் பிராட்டியோடு ஒப்பு

நம்மாழ்வார்த்துத் திருவாழ்வாரிசில் செல்லும் அதுபவபாகாங்கி கொத்
 ிட்டது, எந்தெனலே கிபவாவதாரத்தில் அபெட்டிருத்த பவபல பத்தர்களுடையபம் பாவ
 டத்தம் ஆழ்வார்த்து உண்டென்னிடம் நன்கு தெரிவித்தது. இதுதன்னை ஆழ்வா தாமே
 தமது திருவாக்கினால் பின்னைகொல் கொண்கொல் திருமகன்கொல் பித்திட்டான்! "

என்று தோழிபாசுமாக வெளியிட்டுள்ளார். பின்னை, நிலமகள், திருமகள் என்று மூன்று திருநாமங்களைச் சொன்னது உபலக்ஷணமாய், லக்ஷ்மணன், பாதன், சத்ருக்ருஷ், திருவடி, விபீஷணன், ப்ரஹ்லாதன், பார்த்தன்—முதலான மற்றும் பல அன்பர்களுடையவும் பாவபந்த முடையாரென்பது காட்டப்பட்டதாகும். வீதாபிராட்டிக்கும் ஆழ்வார்க்கு முண்டான வெரப்பு இப்போது நிரூபிக்கப் படுகின்றது. ஸ்ரீராமாயண ச்லோகங்களுக்கும் திருவாய்மொழிப் பாசுங்களுக்குமுண்டான ஐகாஸ்யம் இங்கு அநுபவிக்கத் தக்கது.

பெருமானைப் பிரித்து தாம் தரித்திருக்கமாட்டாமையைக் கூறுகின்ற இளைய பெருமான், *நகரீதா த்வயா ஹீநா நகரஹமபி ராகவ்*, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதேள* என்றுவிராட்டியையும் கூட்டிக் கொண்டு பேசியிருக்கிறபடியே நீரில் நின்று மெதிக்கப்பட்ட பீன்போலே பெருமானை விட்டுப் பிரியில் ஸத்தாஹாநி பிறக்குப்படியா யிருந்தான் பிராட்டி; ஆழ்வாரும் *மராமரமேய்த மாயவன் என்னுளிரானேனில் பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ* என்று ஸந்தஸால பங்கம் செய்தருளின சக்ரவர்த்தித் திருமகனோடே கூடியிருப்பு இல்லையாகில் தமக்கு ஸத்தையில்லை யென்றிருந்தார்.

பிராட்டி வகவாஸப் புறப்பாட்டிலே பெருமானோடே கூடப்பெற்றாப் போலே, ஆழ்வாரும் *இலங்கை செற்றாய்! உன்னையென்னுள்ளே குழைத்த வேம்மைந்தா* என்று பெருமான் தம்மோடே ஏகதத்வமென்னலாம்படி குழைத்து நிற்கப் பெற்றார்.

பிராட்டி பெருமானைப் பிரித்து இலங்கை புருக்கவளையிலே அந்த லங்காபுரிவாசாபிதாந் ஆவன் பெருமானோடே இம் தொடர்ப்பெற்றது போல, ஆழ்வாரும் *எதிர் குழல் புக் கேனைத்தோர் பிறட்டும் எனக்கேயருள்கள் செய்ய விதி குழந்ததால்* என்று தாம்விரிந்த தெய்வத்தாலும் எம்பெருமான் பின்பெருமான் பெற்றார்.

பிராட்டி ராவணக்ருஷ்ணத்திலே சிறையிருந்தாப் போலே ஆழ்வாரும் ஸம்ஸாரத்திலே சிறையிருந்தார். தேவானாதர் சிறையை விடுவிக்கக்காகப் பிராட்டி லங்கையிலே தனிப்பட்ட சிறையிருந்தாள். ஸம்ஸாரிகளின் சிறையை விடுவிக்கக்காக ஆழ்வார் சிறையிருந்தார். *அறுவர் தப்பிறையஞ்சிறையே.*

பிராட்டி சிறையிருந்த காலத்துப் பித்திகுலஞான ராவணனுக்கும் *விதிதஸ் ஸ ஹி ரி மஜ்ஞ: சரணுக்த வத்ஸல:*, தேவ கைத்ரீ பவது தேயதி ஜீவிதுமிச்சஸி* என்று விரிந்த சொன்னார். ஆழ்வாரும் பிரதிகுலரான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் *புனைவன் பிறவிக் கடல நீக்தவார்க்கே* சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலுஞ் சோல்லவன் கேண்மினோ என்பது முதலான பாசுங்களினால் ஹிதமருவிச் செய்தார்.

பிராட்டி *நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைத் ந ச பூஷணை*, வஸந்த்யா ராசுந ஸீமத்தேயே லீநா ராமம் மஹாரதம்* என்று பெருமானையொழிய ராசுநலிகளின் கடுவே யிருக்கிறவேனக்குப் பிராணன் முலியவற்றால் என்ன ப்ரயேர்ஜனமென்று அவற்றையுபேசுநித் தாள். ஆழ்வாரும் *ஏறாளமிறையோனும்* என்கிற திருவாய்மொழியிலே *மாருளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலமே* மடநெஞ்சால் குறைவிலமே* நிறைவினால் குறைவிலமே* *தளிர் நிறத்தால் குறைவிலமே* அறிவினால் குறைவிலமே* கிளரோளியால் குறைவிலமே* *வசிவனையால் குறைவிலமே* மேககையால் குறைவிலமே* உடம்பினால் குறைவிலமே* உயிர் னால் குறைவிலமே* என்று எம்பெருமானைக் குறப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டி வென்று ஆத்மாநம்பிக்களை உபேசுநித்தார்.

பிராட்டி ராவண பவனத்திலே *விஷஸ்ய தாதா நஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராசுநஸஸ்ய* என்று மானோபாயங்களைச் சந்தித்தாள். ஆழ்வாரும் ராவண பவன துல்யமான ஸம்ஸாரத்திலே பிரிவாற்றாது *மாயும் லகையறியேன் வல்வினையென் பெண் பிறந்தே* என்று தாம் முடியும் வகைதேடினார்.

பிராட்டி: ஹர்! ராம்! ஸ்தவ்யத! தீர்த்தபாதோ! ஹா பூர்ணசுத்தர்ப்பாதிமாநவக்தர்! என்று பெருமானுடைய பெருமைகளைச் சொல்லிக் கதறினாள். ஆழ்வாரும் #புணராதீன்ற மரமேதெய்த ஒரு வில் வலவா ஒ! என்று அவனுடைய வீரப்பாடுகளைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்.

பிராட்டி: கயாத: ப்ராஜகு: கருதஜகுச: ஸாங்கரோசச் ச ராகவ:, ஸத்வருத்தோ கீரநுக்ரோச: சங்கேமத்பாக்ய ஸம்சுடியாத்! என்று பெருமானே அருளில்லாதவராக ஆதிசங்கீத தாள். ஆழ்வாரும்: #இரக்கமெழீர் இதற்கென்செய்கென்? அரக்கனிலங்கைச் சேற்றிருக்கே! என்றும்: #நிலைக்கைக் குழா கொழுமடமிடித்த ப்ராஜா கோடுமைகளே! இன்னும் #அறிவோன்றம் சங்கிப்பன் வினையென்! என்றும் எம்பெருமானே இரக்கமெழாக் கொடுமை யுடையவனாகச் சங்கித்தார்.

பிராட்டி: #ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராம்: ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத் த்வயா ஹநுமந்! வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஸி! என்று பெருமானுடைய சக்தியவர்க்கத்திலே நானு மொருத்தியிருப்பதாக அவர்க்கு விண்ணப்பம் செய் என்று ஜுளகிட்டாள். ஆழ்வாரும் #மாறில் போராக்கன் மதிள் கீழேழச் சேற்றுக்கத் ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையுமுள்ளென்மின் களே! என்று சொல்லித் துதுவிட்டார்.

பிராட்டி: #அநக்யா ராகவேணாஹம் பால்கரேண ப்ராபா யதா! என்று ஆதித்யனோடு ப்ராபைபோலே நான் பெருமானோடு ஒற்றுமைப் பட்டிருப்பேன் என்றாள். ஆழ்வாரும் #சோர்ந்தேபுகல் கொடாச் சுடரை அரக்கியை முக்கீர்த்தாயை அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே! என்று சேஷத்வத்தாலே எம்பெருமானோடு தாம் நித்ய ஸம்யுக்தரென்பதைப் பேசினார்.

பிராட்டி: #அகலகில்லேனிறையு மென்று அலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பா! என்கிற படியே எம்பெருமானே சுணகாலமும் பிரித்திருக்கமாட்டாத தன்மையை யுடையளா யிருப்பது போல், ஆழ்வாரும் #அத்தோ வடியேனுனபாதம் அகலகில்லேனிறையுமே! என்று டேசினார். ஆக இவ்வகைகளாலே ஆழ்வார்க்குப் பிராட்டிபோடு ஸாம்யம் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் நிரூபித்தருளின கட்டளை.

27. பட்டர்.

ஸ்ரீபராசாபட்ட ரென்பது இவ்வாசிரியருடைய முழுத்திருநாமம். வைகாசியனு வந்தில் கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குறளாராகத் தோன்றின இவர் எம்பெருமானுருடைய ஸ்தானத்தில் அபிவித்தர். அவ்வெம்பெருமானார்தாமும் கண்டிவியந்த அபர்மிதமான பன்னடிக்யமும் ராவிக்யமும் பொலித்தவரிவர். இவருடைய பெருமைகளைப் பலமுகமாக அதுபவித்தாலும் த்ருப்தியிறவாது. இவர் அருளிச்செய்த கார்த்தங்களுள் ஸற்றஸ்ரநாம புஷ்யமொன்றே இவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்தைத் தெரிவிக்கவல்லது. அதன்பெருமையைப் பங்குனித்திங்களாபவத்திலேயே ப்ராஸங்காத் பேசினோம் இப்போது இங்கு இவருடைய குணாபவம் # த்வம்மேஹம்மே ச்லோக விவரணமுகத்தால் செய்யலாகிறது.

நம்பெருமாள் திருமஞ்சனமும் பட்டர் #டுபாடும்

பட்டர் கோயிலில் வாழும் நம்பெருமானுடைய திருமஞ்சனங்களை ஸேவிக்குங் காலங்களில் அந்த ஸந்நிவேசத்தில் #டுபட்டும் வடிவழகில் #டுபட்டும் சமத்காராதிசயம் பொலியப் பிலச்லோகங்களை அருளிச் செய்திருக்கிறார். அவை நானேக்கும் அவருடைய திருவம்சஸ்தர்களால் திருமஞ்சன ஸமயங்களில் விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

அவர்களுள் * தவம் மே அஹம்மே * என்கிற ஒரு ச்லோகம் மிகவும் அற்புதமாக
உபயோகித்தது. இதனை நம் ஆசாரிகள் விபரப்பாண கர்த்தங்களிலே கையாண்டு வருகின்
றனர். இதன் அர்த்தம் பெரிபொருள் இங்கு விவரிக்கலாவிடுதல். (தீர்த்தங்கரன் தோஷி
மேலும் ஸ்ரீமாத்மேலும் கடர்முடிமேலும் தாமிரமேலும் பரிசுத்த தண்ணீர்தாய்
மாலைமாலையுடையதுத் திருமஞ்சனம் கொண்டருள ஸந்தந்தாரிநுத்தும் படியைப் பார்த்
தால் பிரமாணம் செய்ய விர்த்தாரிநுத்தேறோ என்று உத்தரீகாங்கலாம்படி அன்னது
என்று புட்டர் திருவள்ளம் பற்றுகிறார். உலகத்தில் பிரமாணம் செய்பவர்கள் நான்கு
மாதிரி விரிந்தகொண்டு ஒரு முழுக்குப் போடுவது வழக்கமாதலால் எம்பெருமானும்
அங்ஙனம் செய்கிறேன் என்று உல்லேகிக்கிறார். பிரமாணம் செய்யவேண்டிய அவசியம்
எம்பெருமானுக்கு என்ன வந்தது என்னில், உலகத்தில் பிரமாணம் செய்பவர்கள்
எதற்காகச் செய்வது வழக்கம் என்று பார்த்தால், ஒருவன் தன்னுடைய இஸாக் கதப்
பிறன் கொள்ளை கொண்டால் அதைத் தனக்கு ஸ்வாதினப் படுத்தித் தரவேண்டுமென்று
நியாயாலயத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு உண்மையில் அந்த ஸோத்து யாருடை
யது என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக ஸாக்ஷி விசாரணை முதலியன செய்யப்படுகி காலத்
திலே தருக்த ஆதாரங்களைக்கொண்டு உண்மையைத் தாமித்திக்கொள்ளும் முடியாமல்
அந்தோ! எம்முடைய ஸோத்தை அநியாயமாக இழந்துவிட வேருகின்றதே! என்கிற
அதனாய முடைபார் கடைசியாக ஒரு வார்த்தை சொல்லுவதாவது. "இது என்னுடைய
ஸோத்துதான் என்று பிரமாணம் செய்ய நான் துளசிமாலை பணிந்து முழுக்கிட்டு விடு
கிறேன்; நியாயத்திற்குள் அதுகொண்டாவது உண்மை யுணர்வேன்மீ" என்பார்கள்.
நியாயத்திற்குள்ளும் அதனை ஆதரித்துத் தீர்ப்புக் கொடுப்பதுண்டு. இது, இன்னமும்
வழக்கத்திலுள்ளது. இவ்விதமாகவே எம்பெருமானுக்கும் பிரமாணம் செய்யவேண்டிய
ஆவர்ப்புகளைச் செய்து விட்டதாம். அது ஏதெனில், சேதரவர்க்கம் என்கிற ஸோத்து
எம்பெருமானுடையது; ஆனால் அந்த ஸோத்தை "பண்டை யுந்தொண்டாம் பற
வுகிற பெண்ணென்று கொண்டேன்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் கொள்ளை கொண்
டார்கள். இந்த ஸோத்து என்னுடையது என்கிறான், எம்பெருமான். ஸம்ஸாரிகளோ
"இது உன்னுடையதல்ல, என்கிறுடையதே" என்கிறார்கள். விவாதம் முற்றிவிட்டது.
ஸம்ஸாரிகள் அடாவடியில் பரிஷ்டர்களாகையாலே அவர்களுடைய வாதமே மேம்பட்டு
எம்பெருமானுடைய வாதம் தோல்வி படையும்படியான நிலைமையிலே வந்துவிட்டது;
அந்தோ! அநியாயமாய் எம்முடைய ஸோத்தை இழந்துவிட வேருகின்றதே! என்கிற
பரிதாபம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாய் விட்டது. "இந்த ஸோத்து என்னுடையதுதான்
என்று பிரமாணம் செய்தாலும் இதனை நாம் இழவாமல் அடைந்தே! தீர்வேன்மீ"
என்கிற அபிநிவேசம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாய் விட்டது. அது துளசிமாலை பணிந்து
முழுக்கிட்டுச் செய்யவேண்டிய காரியமாதலால் இந்தத் திருமஞ்சன மேன்கிற விபரத்
தாலே அது செய்யப்படுகிறது போலும். என்பது புட்டருடைய உல்லேக சமந்தகாரம்.

சர்வானுக்கும் சேதானுக்கும் கடத்த விவாதம் ஒரு ஸம்ஸார ரூபமாக இந்த ச்லோ
கத்தில் அழகாய்க் காட்டப்படுகிறது. ச்லோகம் வருமாறு:—

தவம் மேஅஹம் மே குதஸ் தத் ததயி குத இதம் வேதாஹம்மாணத்;
எதச்சாநாதி ஸித்தாநதுபலவிபவாத் ஸோபி ஸாக்ரோச ஏவ,
க்வாக்ரோச: கஸ்ய க்ரோதோமமல விதித: கோதா ஸாக்ரோதீஸ் வ்யாத்
பந்த த்வத்பாஹாத் ஸ த்ரிந்ருகலதே ந ம்ருகமாந்மாஹாத் த்வம்.

இதன்பொருள் சுருக்கமாகக் காட்டப்படுகிறது:—

"மே மே - இது எம்பெருமான் ஸம்ஸாரிசேதன்களை நோக்கிச் சொல்லும் வார்த்தை.
தவம் - என்னுடைய சர்க்கு என்றுணைம்பெருமான். அதுபற்றி எனக்கு அடிமையா

புத்தகங்களைத் தவிர வேறாக எழுதப்பட்டிருக்கும் பண்டைய வணிகசாஸ்திரங்களைத் தவிர
புத்தகங்களை எழுதினவர்கள் இத்தகையதொரு தொகுதியைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

[illegible]

பட்டவனென்றபடி. சேதநன் ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி வணக்கமுடிமன்னையக் கிடக்க
படியாலே எம்பெருமான் இத்தவர்த்ததை சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

அஹம் மே - அதற்கு ஸம்ஸாரி பதில் சொல்லுகிற வார்த்தை இது. நான் எனக்கு
அடியாடப் பட்டவனல்லேன், எனக்கு நானே அரசன் என்றான் ஸம்ஸாரி. எம்பெருமான்
"தீவம் மே" என்றது போலே ஸம்ஸாரியும் பதிலுக்கு 'தீவம் மே' என்னலாமே: அப்படி
என் சொல்லில்லை? 'நானே உனக்கு அடிமைப்பட்டவன்? நீதான் எனக்கு அடிமை
ப்பட்டவன்' என்று ஸம்ஸாரி சொல்லியிருக்கலாமே; நான் அங்களம் சொல்லவில்லை
என்றி, இப்படியப்பட்ட பதில் ஸம்ஸாரி சொல்லியிருந்தானால் எம்பெருமான் பொய்
பெயரிடிறானாவே; தான் சேஷியாரிருப்பதின்காட்டில் சேஷபூதனு மிருந்தாயிருப்பிலே
மிகவும் குதூஹலமுடையவானன்றோ அவன். ஏதேனும்பொருடியாலே 'சேதா' என்ற தனக்கு
அப்படிச் சொல்லப்பட்டால் போதும் என்று பாடிப்பவனன்றோ அவன்; சேஷியாகவே தானிருக்
காது. நன்றென்கிற என்னாம் இல்லையென அவனுக்கு. ஸம்ஸாரிகர் தன்மேதே உறவை அதுத
க்கொண்டு போகாமல் தன்னை அடியபடுதக்கொண்டு பரிமாற்றுவாம் பரமதிருந்தி பெறுப
வனத்தோ அவன். அதுமேதான் அவன்மே 'தீவம் மே' என்று ஸாவசேஷமாய்க் கிடக்கிறது.
தீவம் மே தாஸ: என்றோ தீவம் மே ப்ரபு: என்றோ விவகரித்துச் சொன்னபடி. ஏதேனும்பொரு
தற்கு ஸம்ஸாரி இசைக்கவேண்டு என்று பார்த்தான் எம்பெருமான். ஸம்ஸாரி மனாசை
ரஸையாலே 'இவனோடு கமக்கு என்னிதமான உறவும் தேவையில்லை: அவன் கமக்கு அடிய
வனாக இருக்க இசைந்தாலும் அதற்கும் நாம் இசையலை கூடாது: அடியவன் போகிறது
கால்காமத்தில் கம்மையே அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளவல்ல கித்யான் அவன்: அதனால்
அவனுடைய எல்லையிலும் நாம் சொல்லாமல் இருந்துவிடுவதே கமக்குத் தகுதி' என்று
ஸம்ஸாரி 'நீதே தானாகையாலே அஹம் மே என்று, எம்பெருமானுக்குப் பிடிக்கொடையாலே
என்பதாயிற்று கிட்டாள். இவனும் தீவம் மே என்று பதில் சொல்லி யிருந்தானால் அவ்
வனவோடு விவாதம் சாந்தமாகியிருக்குமே; எம்பெருமானே வெற்றி பெற்றுவருவதென
அதற்கு ஸம்ஸாரி இடம் தரவில்லை.

குதஸ் தத் - (தத் குத:?) 'அஹம்மே' என்று சொன்ன ஸம்ஸாரியை சொக்கி எம்
பெருமான் சொக்கிறான். ஏதனால்? அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? என்று.

தத் அபி குத: ? 'தீவம் மே' என்று சொன்னால், அது எதைக்கொண்டு சொன்னாய்?
என்று ஸம்ஸாரியின் பதில்கேள்வி இது.

இதம் வேதமூலப்ரமாணாத்—சேதநா! வேதமாவத மூலப்ரமாணத்தைக்கொண்டு
நான் தீவம் மே என்று சொன்னேன் என்கிறவிது எம்பெருமானுடைய பதில்.—" *பதீம்
விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் " * இத்த்யாதிப்ரமாணங்கள் இங்குக் கொள்ளத்தக்கன.

ஏதச்ச அநாதிலித்தாத் அநுபவவிபவாத்—(இது ஸம்ஸாரியின் பதில் வார்த்தை.) 'நீ
சொல்லுகிற ப்ரமாணம் தலைப்படா ப்ரமாணமாகையாலே வெளிக் குவரமாட்டாது; அஹம்
மே என்று சொன்ன எனக்கு ஸாதகமான ப்ரமாணம் அப்படிப்பட்டதன்று. அநாதிகால
மாக ஸ்வாதந்திரியத்தை நான் அனுபவித்துக்கொண்டு வருவதால், அதுபவமே ப்ரமண
ப்ரமாணமாகபால் இதனால் உன்னுடைய வேதம் அமையுமென்பதது என்றான். உலகத்
திலும் ஒரு க்ருஹம் ஒருவனுடையதென்று சாஸனபத்திரங்கள் இருந்தாலும் தெனாளாக
அந்த க்ருஹத்தை வேறொருவன் அனுபவித்துவந்தால் அவனை அதற்குச் சொந்தக்காரனாக
என்பிலேன் என்றும், உண்மையான உடையவன் இழந்துபோய்விடுவான் என்றும் காண்
கிறோம். அதுபோல், எம்பெருமானே உடையவனென்று சாஸனமிருப்பிலும் அநாதிபாண
அடியவம் ஸம்ஸாரியி றுடையதானதபாமல் அந்த சாஸனம் தர்பலமாக இவனால் க்ருமிக்
கப்பட்டது: ஸம்ஸாரியும் காமமான வழியிலேயே வழங்குகிறான் போலும்.

ஸோபி ஸாக்ரோச என—(அதற்கு எம்பெருமானுடைய பதில் இது.) சேதநா! நீநீ
காமமாக உனக்கு ஸ்வாதந்திரிய அடியவம் உண்டென் னு உண்மையே; அதுதான் அ

இதற்குமேல் எம்பெருமான் என்ன செய்வான்! ஸம்ஸாரிகள் யாவரும் தீர்தலாக, காரக நாயிட்டபடியால் ஆயர்களில் ஒருவரும் ஸாக்ஷிகளாக இல்லார். முழுக்கூடக்கொள

தன் வகுப்பில் சேர்ந்து விட்டபடியாலே அவர்களுடைய ஸாக்ரியம் அப்யோஜனமென்று கண்ணழிக்கப்படுகிறது. அப்படியப்பட்ட ஸம்ஸாரிகளையும் விடமாட்டிற்றிலன். வ்யவஹாரத்திலே தான் தோன்றியபடியான வ்யவகரணமுதலானது. 'நம்முடைய கல்ல ஸொத்தை நாம் அபிடாயமாய் இழுத்துக்கொள்ளுகிறோம்' என்று பரிதபிக்கின்றான். இந்த நிலைமையில் தைவாதீனமாய் ஒரு உபாயம் ஸ்பரித்ததாய், அதாவது, ஸம்ஸாரியினுடைய வாயாடித்தனத்தினால் நமக்கு வ்யவஹாரத்தில் பழுது ஏற்பட்டாலும் ஸொத்து நம்முடையதே யென்பது ஸத்யமாதலால், கடைசியாக ப்ரமாணம்பண்ணிக்கொடுத்து ஸொத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதான முறைமையும் அரசாங்கத்தில் இருப்பதால் அந்தவகையில் நாம் வெற்றி பெறக்கடவோம் என்று தோன்றிற்றும்.

[இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்யமத்யஸ்தவத் த்வம்]

இதி - இவ்விதமாக, ந்ருகலஹே - சேதனனோடு விவாதமுண்டாகித் தனக்குத் தெரிவிக்கின்ற வளவில், த்வம் ம்ருக்யமத்யஸ்தவத் (ப்ரகாசஸே) = தேவரீர் ப்ரமாணம் செய்த ஸந்தர்த்தர்போலே விளங்கா நின்றீர். "ப்ரமாணம் கர்த்துமுத்யுத்தோ ம்ருக்ய மத்யஸ்த உத்யதே" என்பது நிகண்டு. துளசிமாலையணிந்த முழுக்கிடுபவன் தானே ப்ரமாணம் செய்பவன்.

இந்த உத்ப்ரேக்ஷையினால் நமக்குக் கிடைக்கும் பொருள் யாதெனில் எப்பொருடானோடு நாம் விவாதப்படாமல் இருக்குமளவே போதுமென்பதும், எவ்வகையினாலும் நம்மை அடிமைப்படுத்திக்கொள்ள அவன் வழிதேடுகின்றவன் என்பதும், நாமெல்லாம் அவனுடைய உடைமை யாதலால் நம்மை ஆட்படுத்திக் கொள்வதிலேயே நோக்குடையான அவனை நினைத்து நாம் மார்பிலே கைவைத்துறங்கலா மென்பதுமாம்.

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

9. ஆனி மாதம்.

ஆனி மாதத்தில் ஆழ்வார்களுள் பெரியாழ்வாரும் ஆசாரியர்களுள் வடக்குத் திருவிதி, பிள்ளையும் அவதரித்தார்கள். இவர்களின் பெருமைகளை யனுபவிப்பதற்கு முன்னம் ஆனி மாதத்தைப் பற்றி ஒரு ஆராய்ச்சி.

28. (ஆனி மாத ஆராய்ச்சி.)

இஃது ஒரு புதிய ஆராய்ச்சி. சித்திரை வைகாசி ஆனி ஆடி என்றிப்படி வழங்கி வரும் தமிழ் மாதப் பெயர்களானவை வடமொழிச் சிதைவாகவே காணப்படுகின்றன. வடமொழியில், மேஷம், வ்ருஷபம், மிதுனம் என வழங்கி வரும் பெயர்கள் ஸௌரமாதத்தைச் சேர்ந்தவை யென்றும், சைத்ரம், வைசாகம், ஜ்யேஷ்டம், ஆஷாடம் என வழங்கி வரும் பெயர்கள் சார்த்ரமாதத்தைச் சேர்ந்தவை யென்றும் அனைவரும் மறிந்ததாகும். இங்ஙனே சார்த்ரமாதத்தைச் சார்ந்தபெயர்களே தமிழில் சிதைந்து வழங்கிவருகின்றன வென்று அறிகின்றோம்.

வடமொழிப்பெயர். சைத்ரம், வைசாகம், ஆஷாட, ச்ராவண், ப்ரௌஷ்டபதி, ஆச்வயுஜம், கார்த்திகம், மார்க்கசிர்ஷம், தைஷி, மாகம், பால்குரம்.

தேன்மொழிப்பெயர். சித்திரை, வைகாசி, (ஆனி) ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்சுழி, தை, மாகி, பங்குனி.

இவ்வகையாகப் பாரக்குதத்தில் சூனி என்பதற்குத் தமிழ்ச்சொல் பெயர்க்கு முன்னாலுண்ட சொல் என்று ஆராயவேண்டும். வடமொழியில் அவசாக மென்றதற்கு அச்சுபக யாக ஐயேண்ட மென்ற வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அச்சொல்லுக்கும் சூனி பெயர்க்கு சொல்லுக்கும் ஒரு ஸம்பந்தமும் காண முடியாது. மற்றபடியென்ற மாதங்களின் பெயர்களும் ஒத்திருக்க, இவ்வொரு மாதத்தின் பெயர் மாதத்தின் ஒத்திராமற் போனது என்? என்பதற்குக் கொண்டு சூனி யென்று பெயர் வழங்கி வருகின்றது? என்று ஆராயப் புகுந்தல்.

வடமொழி விபரணத்தில் சூதே மென்று ஒன்றுண்டு; ஒரு பதத்தைத் தன்னி அதன் பொருளத்தில் மற்றொரு பதம் (ஸம்பந்த மின்றிப்) வந்திருக்கும். ஒன்று காண மின். பதாந்தர பாணை யென்பது ஸம்ஸ்கிருத பாஷையின் சிதைவு தான். வடமொழியில் ஏகம் என்பது பாரக்குதத்தில் எக்கம் என்றாகும். ஈஷத் என்பது இஸி என்றாகும். எவ என்பது எவ்வ என்பதாகும். இவ்வியையாவது தவிர, ஸம்ஸ்கிருதத்தோடு ஸம்பந்தமே யில்லாமல் ஆதேசமாக வேறொரு பதம் வந்திருப்பதுமுண்டு. கீலோத்பலம் என்பது வட சொல்லுக்குப் பாரக்குதத்தில் (கத்தோட்டம்) என்பது ஆதேசமாகும். ஜகபேரிணய நாடகத்தில்—(கத்தோட்ட ஸாமளங்கோ) என வருதல் காண்க. கீலோத்பலச்சாமலாங்க: என்றபடி. கீலோத்பல மென்னும் சொல்லுக்கும் கத்தோட்ட மென்னும் சொல்லுக்கும் உள்ள சேர்த்தியென்றால் ஒன்றுமில்லை. அவ்வண்ணமாகவே பிரவருதத்திலும் ஜ்யேஷ்ட மென்கிற வட சொல்லுக்கு சூனி யென்கிற தமிழ்ச்சொல் ஆதேசமாக வந்ததாயிருக்கிறது. போலும் என்று எண்ணினால், துணுதும் மனம் தருந்தி பெறுவில்கே ஆகத்து சூனி என்பதில் தருந்திகரமாகத் தோன்றினபடியை விஞ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன்;

சூனி மாதத்திற்கு ஜ்யேஷ்ட மாஸ மென்று வடமொழிவழக்கு என்பது ஸம்ஸ்கிருத தம். ஜ்யேஷ்டா நகதர் மென்கிற கெட்டிட நகதர்மும் பெளர்ணமாவியும் கூடும் என்பது மாஸம் ஜ்யேஷ்ட மாஸ மென்றபடி. ஒவ்வொரு மாதப் பெயர்களும் இவ்வண்ணமாகவே வந்திருக்கி பெறுகின்றன. சித்திரா யென்கிற நகதர்மும் பெளர்ணமாவியும் கூடுகிற மாஸம் ஈஷத்மம். விசாகமும் பெளர்ணமாவியும் கூடும் மாஸம் வைசாகம். அனாரூப நகதர்மம் பெளர்ணமாவியும் கூடும் மாஸம் ஆஷாடம். திஷ்யமென்கிற புத்த பகதர்மம் பெளர்ணமாவியும் கூடும் மாஸம் கைத்யம், அல்லது பெளஷம்..... புத்த பகதே கண்டுகொள்வது. இந்தீதில், ஜ்யேஷ்டா நகதர்மும் பெளர்ணமாவியும் கூடும் மாஸம் ஜ்யேஷ்டமாஸம் என்பது நிர்விவாதம். ஜ்யேஷ்டா நகதர்மத்திற்கு அகநி நகதர் மென்கிற பெயருமுண்டு. திருவாய்மொழியில் *ஜார்வமுதே என்றும் பதிகத்தில் (பாகம்-7.) "ஜ்யேஷ்ட பவனக்குன்றே" என்ற விடத்திற்கு நடு முப்பத்தாறுபிரப்படியில் "ஜீ—கெட்டிட நகதர்மம்" என்று அருளிக். செய்யப்பட்டிருப்பதும் காண்க. இதனால் ஜ்யேஷ்ட மாஸத்தை வடமொழியில் 'ஜுக்' என்றும் வழங்கி வந்ததுண்டு என்று அறிபலாம். அதன் சிதைவாகவே சூனி யென்கிற தமிழ் வழக்கு விளைந்தது; என்று அடிபெயர்க்குத் தோற்றுகிறது. சூனி யென்பது ஒரு வடசொல்லோடு இயைந்ததாக இருந்தே தீரவேண்டு மென்கிற நிர்ப்பந்தத்தை யுட்கொண்டு இங்ஙனம் ஆலோசிக்கப்பட்டது.

29. பெரியாழ்வார்

இவ்வாழ்வார் பாண்டிய நாட்டில் புதி வில்லிபுத்தூரில் ஆளிமாதத்து ஸ்வாமி நகதர்மத்தில் வேயர் குலத்திலவதரித்த விஷ்ணுசித்த ரென்று திருநாம முடையவராய் வடமொழி கோடுவாடையாறுகடைய நிறைந்துக கடாசுத்தாலே எம்பெருமானுக்குத் தோண்டியுண்டு அமுதமுண்ணாகவே இயல்வாகவுடையராய், 'எம்பெருமான் திருவள்ளத்துக்கு எந்த வகை சிவம் உகர்போ, அதுவே நாம் செய்யத்தக்கது' என்று உறுதி கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்த வானில், புதி திருப்புவனநாசபகையன் கம்ஸனுக்குப் பணிசெய்துகொண்டிருந்த மாலாபாசு வடய மன்னிடில் எழுந்தருளிப் பூமாதையை இரந்து பெற்று அளித்த கொண்டாடுகின்ற.

கதைபய அதுவந்தித்துப் புஷ்பம் ஸம்ர்ப்பிக்கையே எம்பெருமான் தனக்கு உவப்பு. எனது நிச்சயித்துத் திருந்தவனஞ் செய்து வடபெருங்கோயிலுடையர்னுக்குத் திருமாலைச் சாத்திக் கொண்டிருந்தார்.

இவ்வாறிருக்கையில் பாண்டிபுருவத்திற் பிறந்த ஸ்ரீ வல்பபதேவனென்னு பாகை மதுரையில் வந்திருப்பாராசாதி புரிந்து கொண்டுக்குத் காலத்தில் ஒரு காளியில் நகர சேர்த்து மதுரையில் திரியும்போது ஒரு தெருத்தின்மீது மேல் ஒருவர் படுத்திருக்கக் கண்டு அதனைப் பார்த்துப் பார்த்துச் செட்டி. நான் ஒரு பிராமணன்; கங்கை நிராடி விண்டு வருகிறேன் என்று அவன் சொல்ல; உனக்கு எதாவது நீதி தெரிந்திருந்தால் சொல்லுபாய் என்று அரசன் சொல்ல; அந்த அந்தணன்—

* வினோத்தமஷ்டேள பரய்தேத மாஸாக் திசார்த்தமந்தம் திவஸம் யதேத.
வார்த்தக்யஹேதோர் வயஸா கவேக பாதாஹேதோரிஹ ஜன்மகா ச. *

என்ற ச்லோகத்தைச் சொன்னான். [இதன் பொருள் - மறை காலத்தில் வேண்டியவற் றுக்காக மற்ற எட்டு மாதங்களில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது; இராக் காலத்திற்கு வேண்டியபதற்காகப் பகலில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது. சிழத்தனத்தில் வேண்டியவற் றுக்காக யௌவனத்தில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது; பாலோகபோகத்திற்காக இப்பிறவி முழுவதும் முயற்சி செய்ய வேண்டியது என்பதாம்.]

அரசன் விவேகபாதையானே இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டதும் “நமக்கோ இஹ லோகத்தில் போக்கங்களுக்கு ஒரு குறையில்கூ. இனிப் பாலோக நற்கதிக்கு முயல வேண் றும். இதற்கு என்ன வழி?” என்று அன்றிவ முழுதும் இதுவே சிந்தையாயிருந்து, பொழுது விடிந்தவுடனே தன்னுடைய புரோஹிதான செல்வ சம்பிபை வரவழைத்து “சால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கலல்ல பாதத்துவம் இன்னதென்று நிச்சயிப் பதற்கு என்ன உபாயம்?” என்று கேட்க; வித்வான்களைத் திரட்டி அவர்களைக் கொண்டு இதனை நிர்ணயிக்கவேணும் என்று அவர்சொல்ல; ராஜாவும் அப்படியே நல்லதென்று இவசந்து அளவற்ற பெருஞ்சகை ஒரு சீலையில் முடிந்து அந்தப்பொற்கிழியை வித்யா சங்கமாக விபரமண்டபத்தின் முன்னிலையில் உயாக் கட்டிவித்துப் “பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ ரூபத்தை ஸ்வதிக் பிரமாணங்களால் நிர்ணயித்துச் சொல்லுகிறவர் இந்தப் பொற்கிழியைப் பெறுதற்கு உரிவர்” என்று பலவிடங்களிலும் பிரசாரப் படுத்தினவளவில், அத்தேசத்தி லும் மற்றும் பில் தேசங்களிலு மிருந்து பலவகை மதத்தாப் பல பாண்டிதர்கள் வந்து திரண்டனர்.

அப்போது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரெம்பெருமான் ஸ்ரீவில்லு சித்தனாகக்கொண்டு வேதாந்த வரித்தமான பாதத்துவத்தைப் பிரகாசப்படுத்தி உலகத்தை வாழ்விக்க வேணுமென்று திரு வள்ளங்கொண்டு அந்த அடியவருடைய கனவிலே எழுந்தருளி “நீர் மதுரைக்கு விரைந்து சென்று பாண்டிய ராஜனுடைய பண்டித ஸபையிற் சேர்க்கு ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம் பொருளென்று ஸ்தாபித்தப் பொற்கிழியை அறுத்துக்கொள்வோரும்” என்று நியமனம் சத்தருள, அதற்கு அவர் “சிறிதும் சாஸ்த்ராஜ்ஞானமில்லாத அடியேன் எங்கனம் இதனைச் செய்ய வல்லேன்?” என்ன, எம்பெருமான், “அதைப்பற்றி உமக்கென்னகவலை? அந்த பாரம் நம்முடையதன்றோ?” என்றருளிச்செய்து மறைந்தான்.

அந்தரம் விஷ்ணுசித்தர் எழுந்த ஆச்சரியப்பட்டு எம்பெருமானது நியமனப்படியே நடக்க நிச்சயித்து உடனே புறப்பட்டுப் பாண்டியராஜ பண்டிதஸபையிலேழுந்தருளினவள விலே, அவரைக்கண்ட அரசனுக்கும் புரோஹிதர்க்கும் “இவ்விடத்தில் எதிர விசேஷ மிருக்கிறது” என்று தம்மில் தோன்றியபடியால் பரமகௌரவத்துடனே எதிர்கொண் டடைந்தல் திருவடி தொழுதல் முதலியவற்றால் உபசரித்து ஸபையிலே சீரியநிகாச லத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். இவர்கள் இப்படி பரமமரித்தகைக்கண்டு மற்றுள்ள

கலையை அதுஸந்தித்துப் புஷ்பம் ஸமர்ப்பிக்கையே எம்பெருமான் தனக்கு உவப்பு' என்று நினைத்துத் திருநந்தவனஞ் செய்த வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குத் திருமலை கட்டிச் சாத்திக் கொண்டிருந்தார்.

இங்ஙனிருக்கையில் பாண்டிய குலத்திற் பிறந்த ஸ்ரீ வல்லபதேவனென்று அரசன் மகனானில் தர்மவீரனும் அரசாட்கு புரிந்து கொண்டிருக்கும் காலத்தில் ஒரு நாள்ரளில் சகா சோதனை செய்த திரியும் மரது ஒரு தெருத்தின்னையின் மேல் ஒருவன் படுத்திருக்கக் கூண்டு அவனை வெழுப்பி 'சேயர்' என்று கெட்க, 'நாகம் ஒரு பிராமணன்: கங்கை நீரடி நீர்நி வருகிறேன்.' என்று அவர் சொல்ல; 'உனக்கு எதாவது நீதி தெரிந்திருந்தால் சொல்லு பார்ப்போம்' என்று அரசன் சொல்ல; அந்த அந்தணன்—

* வர்ணார்த்தமஷ்டௌ பாயதேத மாஸாக்நிசார்த்தமர்த்தம் திவஸம் யதேத.

வார்த்தகம்பஹேதோர் வயஸா கவேந பாத்ரஹேதோரி, ன ஜன்மநா ச. *

வந்த ச்லோகத்தைச் சொன்னான். [இதன் பொருள் - மனது காலத்தில் வெண்டியவற் றாக்க மற்ற எட்டு மாதங்களில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது; இராக் காலத்திற் றெண்டியதற்காகப் பகலில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது. சமுத்தனத்தில் வெண்டியவற் றாக்க யௌவனத்தில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது; பாலோகபாகத்திற்காக இப்பிதவி முழுநாளும் முயற்சி செய்ய வேண்டியது என்பதாம்.]

அரசன் விவெகியானதயானே இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டதும் "நமக்கா இறை லோகத்தில் போகங்களுக்கு ஒரு குறையில்கை. இனிப் பாலோக நற்கதிக்கு முயல வேண் ி. இதற்கு என்ன வழி?" என்று அன்றிரவு முழுதும் இதுவே சிந்தையாடிருத்த, பொழுது விடிந்தவுடனே தன்னுடைய மரோஹிதரான செல்வ நம்பிபை வரவழித்து 'மால்வகை புருவார்த்தங்கலையும் அவிக்கவல்ல பரதத்துவம் இன்னதென்று நிச்சயிப் பதற்கு என்ன உபாயம்?' என்று கெட்க; வித்வான்களைத் திரட்டி அவர்களைக் கொண்டு 'இன்ன திண்ணிக்கவேண்டும் என்று அவர்சொல்ல; ராஜாவும் அப்படியே நல்லதென்று துணிந்து அளவற்ற பொருள்களை ஒரு சீலையில் முடித்து அந்தப் பொற்கிரிபை வித்யா சக்கரமாக ஸாமண்டபத்தில் முன்னிலையில் உயரக் கட்டுவித்துப் "பரப்ரத்தமத்தின் ஸ்வ மத்தித ஸவதிக ப்ரமணங்கபால் திண்ணித்துச் சொல்லுகிறவர் இந்துப் பொற்கிரிபைப் பெறுதற்கு ஸ்ரியர்" என்று பலவிடங்களிலும் பிரசாரி படுத்தினவளவில், அந் தேசத்தி லார் மற்றும் பல தேசங்களிலு மிருந்து பலவகை மதத்துப் பல பண்டிதர்கள் வந்து போயினர்.

அப்போது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுத்தாரெம்பெருமான் ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தரைக்கொண்டு வெதார்த மக்கடான பரதத்துவத்தைப் பிரகாச படுத்தி உலகத்தை வாழ்விக்க வேலுறுமென்று திரு வள்ளல்கொண்டு அந்த அடியவருடைய கனவிலே எழுந்தருளி 'நீர் மகனாக்து விரைந்து 'சென்று பாண்டிய ராஜனுடைய பண்புத ஸபையிற் செர்க்கு ஸ்ரீமந்தாராயணனே பரம் பெருமென்று ஸ்தாபித்துப் பொற்கிரிபை அறுத்துக்கொண்டுவாரும்' என்று சிபமானி கத்தபா, அதற்கு அவர் 'நீர்தும் சாஸ்த்ரஞ்ஞானநிலைந அடியென் எங்கனார் இதனைச் செய்த வல்லேன்?' என்ன, எம்பெருமான், 'அதைப்பற்றி உமக்கென்னகவலை? அந்த பரம் நம்முடையதன்றோ?' என்றருளிச்செய்து மறைந்தான்.

அந்தரம் விஷ்ணுசித்தர் எழுத்து ஆச்சரியப்பட்டு எம்பெருமானது நியமணப்படியே உடக்க விச்சயித்து உடனே புறப்பட்டுப் பாண்டியராஜ பண்டிதஸனை யிலெழுந்தருளினவன ல், அவரைக்கண்ட அரசனுக்குப் ப்ரோஹிதர்க்கும் 'இவர்டதத்தில் எந்தா விதிகை மிக்கித' என்று தம்மில் தோன்றினபடியால் பரமகோரவத்துடனே கதிர்க்கொன் டுமபத்தல் திருவடி தொடருதல் முதலியவற்றால் உபசித்து ஸபையிலே விமரிசகர னாக விற்றிருக்கச் செய்தனர். இப்பான் இப்படி உபய சித்ததைக்கக் கண்டி மறிப்பா

வித்வான்களெல்லோரும் பொருமைகொண்டு 'அளவற்ற வேத சாஸ்தாங்களைப் பயின்றவன்' எங்கட்கெல்லாம் அகௌரவமுண்டாகுமாறு ஒன்றுத்தெரியாத வொருவரை இப்படி 'கௌரவிப்ப' அபுத்தம்' என்று சொல்லி ஆசேஷிக்க, செல்வநம்பி அவர்களை அடக்கி விட வுறுத்தினா நோக்கி 'தேவரீர் பாமகிருபையுடன் பாதத்வநிர்ணயம் செய்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க; அந்த விஷ்ணுசித்தர் கணவில் காட்சித்த கமலிகேழ்வனுடைய கருணையாக கணக்கநம்பி யிருந்தபடியால் எம்பெருமானைச் சிந்தைசெய்ய; அவ்வளவிலே பகவத்க்ருபையாலே அவர்களு ஸகலசாஸ்தார்த்தங்களும் கைகொள் நெல்லிக்கனியாக இலங்கின. இவ்வளம் எம்பெருமானின்னருளால் ஸர்வஜ்ஞரான விஷ்ணுசித்தர் அப்பொரு சருகி ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்து பலவாக்கியங்களைப் பிரமாணமாக எடுத்த லுக் காட்டி அவற்றின் அர்த்தங்களையும் தாமே ஆசேஷ ஸமாதானங்களோடு யுக்தி புத்த மாக வெளிப்பிட்டு இதாமதக்கொள்கைகளை யெல்லாம்; கண்டித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதமே ப்ராமாணிகமென்றும், ஸ்ரீமந்தாராயணனை பாம புருஷனென்றும், அவனைச் சாரணமடைவதே சிறந்த மார்க்கமென்றும் பாக்க உபந்நயத்துப் பாதத்வ ஸ்தாபனம் பண்ணின வளவிலே முன்பு பொருமையாலே தூஷித்த வித்வான்களெல்லாரும் ஒன்றும் வாய்திறக்க வாயில்லாமல் வெள்கித் தலைகவிழ, வல்லபதேவனும் செல்வநம்பியும் அவருடைய தான வைபவத்தைக்கண்டு கொண்டாடி ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து ஸேவித்தனர். முன்பு தாச னால் உபசரித்தி னுச்சியிற்கட்டி நிறுத்தப்பட்ட பொற்கிளி தானாகவே ஆழ்வார் முன்னே தாழ்ந்திய, இதுவும் ஒரு பகவத் க்ருபையென்று உவந்து ஆழ்வார் அதனை அருந்தித் கொண்டிருப்பினார்.

அவர்களுள் ஆரணம் புரோஹிதரும் மற்றும் பரப்பண்டங்களும் ஆர் பவ ராஜாஸ்திகம் புகழ்புகழ்த்து அவனைப் பட்டத்தி யாணவின்மேலேநித்த துடை சாஸ்திர மத ப்ரபலம் முதலியவற்றைத் தாங்களே பன்மாதக்கொண்டு கடவேண்டுந்து நிறுத்தி களிலே மட்டு பாத்ஸவம் செய்கித்தாகள். அக்காலத்தில் அவர் பண்டிதர்களனைவிடத் தலை உயர்வாகியவரென மையால் ராஜா அவர்க்கும் பட்டத்தோன் என்று திருநாமம் பூத்தி. பல விருதாபவிகளைக் கொடுத்தி, திருசகின்னம் ஓசிசெய்ய. வேற்றிச் சங்கமெடுபாத ஸ்ரீமதாராட்ட வைபவத்தாலே ஆழ்வார் மஹோத்ஸவம் கண்டருள்வதைப் பாசகா தம் க்ருமம்பிய பாமபத நாதன் பிராட்டியுடனே பெரிய திருவடியின் மீதேறி எறி லை வந்த வித்தான்றினான்.

மகமுடைய மஹோத்ஸவத்தைக் காணவரும் மாகாபிதாக்களைப்போலே தம்முடைய உத்ஸவத்தைக் காணவந்த திருமாலைக் கண்ட ஆழ்வார் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் அந்த தேவாதி தேவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை முதலிய திருக் குணங்களை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களிற் கண் செலுத்தி அவற்றையே ஸேவித்தி ஈடுபட்டு ஆழ்ந்து பக்தி பாவசாராய் அதனால் தம்முடைய உல லைமையையும் எம்பெருமானுடைய கிலைமையையும் மறந்து "காலம் கடையாடாத பாமபதத் திலே இருக்குரிப் பாமபுருஷன் காலம் கடையாடுகிற இந்த லோகத்தில் வந்து நிற்கு முனை. இவனுக்கு என்னநீங்குவருமோ!" என்று மிகவும் அஞ்சி இந்த திவ்யமங்களை நிகர்ப்பதற்குத் எவ்விதமான அவத்யமும் நேரிடாதிருக்கவேணும் என்று மங்களாசாஸ நம் பண்ணுகிறவராய் யானையின் மணிகளையே தாளமாகக்கொண்டு திருப்பல்லாண்டு எள்ளும் திவ்ய ப்ரபலத்தைப் பாடினார்.

பிறகு ஆழ்வார் தம்மைச் சரணமடைந்த பாண்டிய குலபதியைக் குளிரக்கடாக்வித் துப் பாகவத கோஷ்டியில் ஒருவனுக்கிவிட்டு ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கெழுந்தருளி, கிழியித் திடைத்தபொருள்களை யெல்லாம் வடபெருங்கோயிலுடைய பெருமாள் திருமுன்பே வைத்துத் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அந்தப்பொருளால் அங்கே கோபுரம் கட்டுவித்துப் பழையபடி நதவனாக கங்கையமே நடத்திவருகையில், க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே மிகவும் ஈடுபட்டு ஆழ்ந் தவராகையால் அவ்வவதார சரிதைகளையே பிரதானமாகப்பாசாட்டி அதுபிவித்து அவ்வரு

வித்யாவில் கர். நால்கோரும் கொழுமைகொண்டு ஆளவற்ற வேத சாஸ்தாங்களைப் பயில
பாங்கட்கொண்டாம் ஆகையினால் நாமாறு ஒன்றுத்தெரியாத வெருணை இப்படி
விடும் அபக்தர் என்ற கொல்லி ஆசைக்க, செல்வம்மி அவர்களை அடக்க
தெரிந்தால் கொண்டு தெவரீ பரமசிவனுடைய பரதத்வநிபம் செய்தருளவே
என்ற பரதம்மி; ஆகந விஷ்ணுவித்த கனவில் காட்டித்த கமலேகேழ்வ
சத்தியவர கணக்கம்மி விருத்தபடியால் எம்பெருமானைச் சிவகதிப்பய; ஆவ்வா
பகவத்க்ருபையால் அவர்க்கு ஸகலசாஸ்தார்த்தங்களும் வகைகள் தெல்லிக்காரி
தெல்லிகள், திவ்யம் எம்பெருமானின் ஸ்ராவால் வர்வஜ்ஜான விஷ்ணுவித்தர் அப்
சருதி எம்மிருந் இதிறாஸ புராணங்களிலிருந்து பலவாக்கியங்களைப் பிரமாணமாக
தூர் காட்டி அவற்றின் அர்த்தங்களைப் தாமே ஆசை, ஸமாதானங்களைநி யுத்தி
பாக கொண்டு இதரமதக்கொள்கைகளை பெல்லாம் கண்டித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ, தம
பாடாவிடெயன்றும், ஸ்ரீமத்நாராயணனை பரம புருஷனென்றும், அசர்வச் சரணமடை
செய்த பார்த்தினன்றும் பரக்க உபக்யஸித்துப் பரதத்வ வ்ந்தபகம் பண்ணின வகை
மகாபு கொழவாயால் தூதித்த வித்வான்களெல்லாரும் ஒன்றும் வாய்திறக்க
மர்வாரபல் கொண்டுத் தலைகவிழ, வல்லபதேவனும் செல்வம்மியும் அவருடைய
வை வல்லங்களைக் கொண்டாடி ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து சேவித்தனர். முன்
எனில் பகம்மிருந் ஸர்வகேட்கட்டி விறுத்தப் பட்ட பொற்கி சாளுசுவ ஆழ்வார்
தாமதம், பகம்மிருந் பகவத்க்ருபையென்று உவந்து ஆழ்வார் அருளை ஆ

[illegible][illegible]

இந்த உத்தரவு கம்மைச் சரணமடைந்த பாண்டிய நாபதி என் குளிரக்கடா
பதவதி நீகாட்டியில் ஒருவனுக்கிடமிட மீ வில்லிபுத்தூர்க்கெழுந்தருளி, கீழ்ப்பி
டைத்தபா நங்களை யெல்லாம் வடவிபருங்கோயிலுடைய பெருமான் கித்தழவோனைவந்த
பெருமான் அமரப்பித்த அத்தப்பிராருளால் அங்கே கோபுரம் கட்டுவித்தார் பழைய
கதவன் பதங்கியிடை நடத்திய நகரில், க்ருஷ்ணநாதரத்திலே மிகவும் எப்பெட்டு
பெருமான் அம்மவதார சிவதகளைபே பிரதானமாகப்பாரட், அதுபயித்து அம்ம

1. உத்தர அண்டாலை ஆளத்தம் உலகாடங்காமற் பொருகவே அதைப் பிரபந்த முயமாக
 உயிரிடத்தொடங்கிப் பொலிபுடவா' சிறுமொழி பெய்தும் திவ்யாபிரபந்தத்தையும் அந்
 துதிசெய்தார். [ஆழ்வார்களைப் பற்றி குணபவம் பூப்பவாழ்வாநாதி முடிவுறும் பத.]

30. வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை:

பெரியாழ்வாருடைய திருவாவகா நன்னூலிலேயே இப்போதாசிரியரும் திருவவ
தரித்தார். திருவாசாபுஷ்யணம் முதலாக அந்தடாதிசாபுஷ்யணம் பங்காளயருளிச்செய்த பிள்ளைகளை
மாரியர்க்கும், அரார்ப்புத்தாபுஷ்யணம் மருளிச்செய்த அபுஷ்யணவாணப் பெருமாள்வாய
மருளும் திருத்தகம்பணி யுள் திருவருடைய விஜயமேதாம் திருக்கருஷண மதராசுரு
வாய்தாம். இத்தகத்தி மலே பெரியவாச்சாள் பிள்ளைபெயர்கிற மத்தோராசிரியாக
தந்ததனால் கம்பிள்ளை திருவடிகளில் அசராதிருத்த விவரங்களுந்து வாசிச்செய்ததற்காக
வடக்குத்திருத்திப்பிள்ளைபெயர் வழங்கப் பட்டிருந்தார். கோயிலில் வடக்குத்திரு
தில் இவ்வாசாபுஷ்யணமே திருத்திருநாமத்திற்குக்காரணம். * திருக்கருஷணபரித
பாபுப்பேஜ நமாமி சிரஸாஸதா, யத்ப்ரஸாத ப்ரபாவேந ஸர்வஸித்திரபூம்மிந* என்ற
திருவருடைய துணியன்.

பகவத் விஷயமென வழங்கப்படுகின்ற [திருவாய்மொழி விபாக்கியானமாம்] சுதி
யுடைய பக்தாளுநீர்ப்படியை இவ்வாசிரியர் பட்டோலை கொண்டவர். உபதேச ரத்னமாலையின்
மேல் உதென்னியதா நம்பின்னோ செப்பு செறிதன்னை, வன்னல் வடக்குத் திருவிடம்பின்னோ
நின்ற நாடறிய மாறன் மறைப்பொருளை நன் குரைத்தது, நிழம்பத்தாளுநீரம் * என்
தான் பாசரம் இங்கே ஆதஸந்திக்கத்தரும். இவ்வாசிரியர்க்கு மணவாளமாமுளிகள்
உள்ளல் என்று விசேஷண மிட்டருநீனார். [உதாரர் என்றாடி.] ஒளதார்யம் நிக்கவர்
தன் உலகில் பலர் புறம் பெற்றிருந்தாலும் இவரொருவருடைய ஒளதார்யமே உண்மை
யில் கொண்டாடத் தகுந்ததும் ஒப்புயர்வற்றதுமாம். நம்பின்னோ சோதிவாய் சிறந்து
சங்கா ப்ரவாஹம் போலருளிர் செய்த அந்தத் விசேஷங்களை இவ்வாசிரியர் பட்டோலை
கொண்ட மாத்திரமே யானாலும் இதவன்றோ உலகஞ்சூழ் பாமோபகாரமாம் விளங்கா
வந்தது. ஏற்கெனவே அறியப்பட்ட யென்கிற [திருக்குறையப்பிரான் பின்னானருளிச்
செய்த] விபாக்கியானமும், ஒண்டதிருநீர்ப்படி யென்கிற [நஞ்சீயாருளிச் செய்த] விபாக்
கியானமும் இருந்தாலும் அவை மிகவும் ஸம்சரித்தங்களானதையாலே அநுபவரஸிகர்களுக்
குப் பரிபூர்ண திருப்தியை விளைக்கப் போதாதவை. * நம்பின்னோ தம்முடைய அல்லருநால்
வந்திடப் பெரிய வாச்சான் பின்னோ யருளிச் செய்த இருபத்தினாலாயிரப்படி விபாக்கியா
னம் ஆலவதொலே ஸம்சரித்த மன்றிக்க சிறிது விரிவாகவே யிருந்தாலும் சுதி முப்பத்
தாயிரப்படி திருவவசரித்த பின்ன அமலம் ஸம்சரித்தமே பெண்ணும்படியாயிற்று. ஆனோக
வழியங்களில் இருபத்தினாலாயிரப்படி பங்கத்தினும் சட்டிப் பங்கத்தினும் ஒற்றமைப்பட்
டிருந்ததாலே முன்னமவதரித்ததாய் அந்த விபாக்கியானத்தைத்துணை கொண்டு சரி
சுமுடிபருளப்பட்டதெனத் தெரிவின்றது. ஆயினும் ஸ்ரீஸலித்தகாமரீரயமும் அத்த
பொருள்களையும் சட்டுக்கு அந்தாஸாதாரணமாயிருக்குமென்பது அநுபவரஸிகர்கட்கே
புரிய வில்மானது.

ஸ்ரீராமாயணம்(முதலிய இத்திராஸபுராணங்களிலிருந்து மேற்கோளாக ஆள்காங்குப் பகுதிகளாகங்களை யெடுத்தா. இனிமையே வடிவெடுத்ததாக விபாக்கியாளர் செய்த நூலுமே தான். இவ்விதச் சிறந்த ஆவரிகளால். இவ்வாறொருச் சிலாகங்களில் விபாக்கியாளர்களை (சட்டி. பி. பி. பி.) மேலேயெடுத்துக் காட்டுகோம். ஸ்ரீராமாயணத்திலே புத்தகாலாடத்திற்—

*மாண்புமிகு வைராணி நீதிபதித் தம் ந: ப்ரியோஜனம்,

சீரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்காரோ மமாப்யேஷ யதா தவ. * (114—102)

என்ற சிலாகம் விபிஷாணநாளை கொக்கிப் பெருமானாருந் தெய்வந. தீதாமாள்
மான் பின்பு "இந்த உறையாடிக்ஞகால் மத்தாக் கொம்பு கருக்கடன் செலுத்தப்படவில்லை"
... முருகவேள் விபிஷாணநாளை கொக்கிப் பெருமானாருந் தெய்வந சிலாகம்.

நவீதமான தலைவகு காரியமும் தமன் பண்ணப் பரஸ்சுதி மிச்சேயே. நாம் இ
 ன்ருவதில் காரியமகந்தி இவன் ஆயிழைப்பம் பண்ணிநாழிச்சுதான் இ
 ன்ருவதில் பட்டாத கலைமகந்தி இச்சுதான் வந்திப் பரஸ்சுதி செகநிச
 இவ்வாறு நான் என்மி. பார்த்திருப்பது. [பகவத் பரஸ்சுதி இச்சுதி ஸ்ஸப்ப
 பரஸ்சுதி இச்சுதி.] இவ்வாறு இப்பாது கைபுதர் கலிட்டது அவனுடைய
 கண்ணா பரஸ்சுதி இச்சுதி; ஆது செய்ப பரஸ்சுதியில்லாமே இரந்த குண
 என்ருவது கைவா, சன் நன்மைகளைச் செய்பாய். நீ செய்பாய் மிகவாங்கினாயின்
 நான் செய்பாய் காத்திருக்கிறேன். நீ எப்படி எனக்கு ஆபத்தேறு ஆப்படி உன் உப
 இவ்வாறு என்ரு ஆபத்திதான்—என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தில் “வைரம்” என்று ஏகவசனமாக அளறிக்கே வைராண் என்று பஞ்சவசனமாக இருந்ததைப் முக்கியமாக நம்பிள்ளை குறிக்கொண்டு ரஸமயமான வியாக்கிபாசம் செய்தருளினான் என்றுணர்க. வைராணி என்றது—வைரகார்யாணி என்றபடி.

சுடு முதலிய வியாக்கிபாசங்களை ஊக்கத்தோடு ஸேவித்து வருகையில் பல ஆராய்ச்சிகள் தோன்றுவதுண்டு. அவற்றுள் ஓர் ஆராய்ச்சி இங்கு விவரிக்கப்படுகின்றது.

அருளிச்செயலில் ஆராய்ச்சி.

[காசினி வேந்தா? காய்சின வேந்தா?]

ஆழ்வார்திருநகரின்யச் சார்ந்து நவ திருப்பதிகளென்று வழங்கப் பெறுகின்ற திவ்ய தேசங்களுள் திருப்பள்ளிக்குடி என்பது ஒரு தலம். இத்தலத்தைக் குறித்து கம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் ஒரு பதிகம் அருளிச் செய்துள்ளார். * பண்டை காளாலே நின் திருவருளும் * என்பதாம் அது. (9-பத்து, 2-திருவாய்மொழி.)

அப்பதிகத்தில் * காய்சினப் பறவை பூர்ந்து * என்கிற ஆறுவது பாசரத்தின் மூன்று மடியை நோக்கி இப்போது ஒரு விசாரம் பார்ப்பதாயிருக்கின்றது. “காய்சின வேந்தே கதிர்முடியர்னே! கவிவயல் திருப்புளிக்குடியாய்!” என்பது மூன்றுமடி. இங்கு, காய்சின வேந்தே” என்று பிரதீகமெடுத்து இருபத்தினாலாசிரப்படியிலும் சுடு முப்பத்தாறுயிரப்படியிலும் பொருள் அருளிச்செய்திருப்பதாவது—

“[காய்சின வேந்தே!] திருநாமம். காயும் சினத்தையுடைய நிர்வாஹகனே!” என்பதாம்.

இப்படியிருக்க, இதற்கு மாறாக உலகவழக்கு இருக்கின்றது. இத்தலத்து எம் பெருமானுடைய திருநாமம் ‘காசினி வேந்து’ என வழங்கி வருகின்றார்கள். காசினி பென்று பூமிக்குப் பெயராதலால், பூம்பாலன் என்னும் பொருளில் ‘காசினி வேந்து’ என்று ஆழ்வார்தங்களாசாஸனம் என்கிறார்கள். இதற்கு ஆதாரமாக ஒரு ச்லோகமும் கட்டிக்கின்றார்கள்; நவ திருப்பதி பெம்பெருமான்களையும் சேர்த்து ஒரு ச்லோகம் வழங்கி வருவதில் “வைகுண்டநாதவிஜயாஸந பூம்பால” என்றுள்ளது. இதில் (பூம்பால) என்றது திருப்புளிக்குடி பெம்பெருமானை நோக்கியே பாதலால், காசினி வேந்து என்று திருநாமம் இருந்தாலொழிய இது சேராது—என்கிறார்கள். இந்த ச்லோகம் பூர்வாசார்ய கரந்தங்களில் பார்ப்பதமாகக் காணாவிடினும் பூர்வாசார்யர்களால் அதுஸந்திக்கப்பட்ட ச்லோகமெய்து என்னார்கள்.

திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்களில் பெரியவாச் சான்பிள்ளையும் வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளையும் அருளிச் செய்திருப்பதற்கு விருத்தமாக ‘காசினி வேந்து’ என்று பாடத்தைத் திருத்திப் பொருளையும் வேறுக்கி ஒரு பூருவாசார்யர் ச்லோகமியற்றியிருப்பாரா? என்று கயங்கு சங்கை வந்தியா நின்றது. கஞ்சியர் அருளிர் செய்த ஒன்பதினாற்பத்தியில், வாழ்கேஸரி பணித்த பன்னீராசிரப்படியிலும், “காய்சின வேந்தே” என்கிற பாடமும் அறந்தூரிய பொருளும் காண்கின்றதேயன்றி, காசினி வேந்தே! என்கிற பாடமாவது, பூம்பாலனே! என்கின்ற பொருளாவது ஒரு ஆசிரியராலும் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கவில்லை. ‘காசினிவேந்து’ என்கிற வ்யவஹாரம் நாதனமென்று சொல்வதற்குமில்லை. திருப்புளிக்குடி பெம்பெருமானை நெடுாளாகவே பலபெரியார்களும் காசினிவேந்து பெருமானென்றே வழங்கி வருவதாகக் தெரிகின்றது. ஆனால் இவ்வழக்கு பூருவாசார்யர்களின் திருவுள்ளத்திற்கு இணங்காதது என்பதில் ஒருவர்க்கும் ஸந்தேஹமிருக்க இடமில்லை.

ஆராய்ச்சி செய்யுமளவில் இங்கு எமக்குத் தோன்றுவது என்னவென்றால், ‘காய்சின வேந்தே’ என்கிற அருளிச் செயலை ‘காசினி வேந்தே’ என்று தவறுதலான பாடமாக ஒதி வந்தவர்கள் பூருவாசாரிய வியாக்கியானங்களைப் பாராமல் பூமி பாலன் என்று பொருள் செய்துகொண்டு அப்படியே ச்லோகமியற்றியிட்டார்கள் போலும்.

நீலிப்பெய்தார் ஸப்தத்தில் 'திருத்தண்கால்' என்பது ஒருதிருப்பதி. இதற்கு வடமொழிப் பெயரிட்டவர்கள் தங்கால சேந்தாமென்றிட்டு அப்படியே ச்லோகங்கள் செய்த வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அவை மஹர்ஷிகள் பணித்த ச்லோகமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். தங்காலுக்கும் தங்காலத் தங்கும் பொருட் பொருத்தம் யாதோ அறிகின்றிலாம்.

பிரபட்டவர்கள் யாவது ஒருச்லோகமியற்றினால் அதைப் பூருவர்கள் தலையில் ஏற்றுவதும் வழக்கத்திலுள்ளது. மற்றொன்றும் விருபிக்கிறோம். நவ திருப்பதி யெம் பெருமான்களுக்கு ஒரு கோர்வைச்லோகம் ஏற்பட்டிருப்பது போலவே திருநாங்கூர்ப்பதி நொரு திருப்பதி யெம்பெருமான்களுக்கும் ஒரு கோர்வைச்லோகம் பரவி, தமாக வழங்கி வருகின்றது. அதாவது—“***நந்தாதீபகடப்ராணர்த்தக***” இப்பாதிபாடம். இதைச் சொல்லு கிறவர்களெல்லாரும் பூருவாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியாகவே சொல்லிவருகிறார்கள். அப்படியிருக்க நியாயமுண்டா என்பதை விவேகிகள் சிறிது விமர்சிக்கவேண்டும். இந்தச்லோகம் (நந்தாதீப) என்று ஆரம்பம் பெற்றிருக்கின்றது. திருநாங்கூரைச் சேர்ந்த மணிமாடக் கோயில் யார யணப் பெருமானுக்கு ‘**நந்தாவிளக்கு**’ என்று திருமங்கையாழ்வார் இட்ட திருநாமமா தலால் அந்தத் தமிழ்த் திருநாமத்தை (நந்தாதீப) என்று ஸம்ஸ்கிருதமாக்கியிருப்ப தாக ஸ்வட்டமாகிறது. விளக்கு என்பதற்கு நீபமென்று மொழி பெயர்ப்பாக ஆய் விட்டாலும், நந்தா என்றிருப்பதானது மிகவும் விமர்சிக்கத்தக்கது. இது சுதந்தரமான தரிசுச்சொல். இதை அப்படியே ஸம்ஸ்கிருதச்லோகத்தில் புகவிடுவது பாஷையின் நாடிபை அறியாதவர்களின் பணியாக இருக்குமேயல்லது, ஸர்வஜ்ஞர்களான பூருவர் களின் பலரியாக இருக்கத் தகுதியில்லை. இங்கு நந்தா என்பது தமிழ்ச் சொல்லன்று என்றும், “**நந்தச்சாஸேள ஆதீபச்ச நந்தாதீப:**” என்று வ்யுத்பத்தி கொண்டு ஸம்ஸ்கிருத பதமாகவே கொள்ளத்தக்கதென்றும் கூறுவாருமுள்ளோரும், இதெல்லாம் பிராமானிக பண்டிதர்களின் கோஷ்டியில் பாராட்டத் தகுந்த பேச்சல்ல என்பது திண்ணம். அந்தச்லோகத்தைப் பற்றினை உண்மை எப்படியாவது இருக்கட்டும். பிரகிருதம் நாம் எடுத்துக்கொண்ட காசினி வேந்து விசாரத்தில் நம்பிள்ளை முதலான பூருவாசாரியர்களின் இருவுள்ளத்திற்கு நினைக்க ஸம்ஸ்காரப்படுத்த முடியுமா வென்றுபார்க்கவேண்டும்.

மற்றொரு விசாரமும் குறிக்கொள்ள வேண்டும். நவ திருப்பதிகளில் ‘தென் திருப்பேர்’ என்பது ஒரு பரவலித்தமான பெரிய திவ்யதேசம், ‘**போர்புரி**’ என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் உள்ளதாகவும், அதை யுளஸரித்தப் பேரை யெனத் தமிழ்வழக்கு வந்ததாகவும் அந்தந்தத் திணர்மா பெரியார் கூறுகின்றார்கள்.

மேலான பண்டிதர்கள் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதினால் இந்த திவ்ய தேச விஷயமான திருவாய்மொழிப் பதிகத்திற்காக அருளிச் செய்த பாசரத்தில் (தென் திருப் பாசரங்கேட்டு (பரி) என்பதில்) இரண்டாமடி—“**தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர்**” என்று புக.” என்று ஓதப்பட்டு வருகின்றது. இங்கே ‘**தென்திருப்பேர்**’ என்பது உட்பதிக் கது. சொழகாட்டில் அப்பகுதத்தான் ஸந்திதியென்று வழங்கப்பெற்று வருகின்ற திவ்ய தேசத்திற்கே ‘**தென் திருப்பேர்**’ என்று பெயராதலாலும், பாண்டி நாட்டிற் திருப்பேரான ஒன்றான தென் திருப்பேரை அதனில் வேறுபட்டதேபாதலாலும் தென் திருப்பேரான விஷயமான இப்பாசரத்தில் ‘**தென் திருப்பேர்**’ என்றிருக்க நியாயமில்லை. சில “**தென் திருப்பேரை** சென்று புக” என்று திருத்துகின்றார்கள். அப்பாடத்தில் வேண்டிய பிறழாமாதலால் அது ஆதரிக்கத் தகுந்த பாடம் அன்று. “**தெள்ளியமால் தென் திருப்பேரை** சென்று புக” என்பது சில பெரியார் ஆதரிக்கும் பாடமென்று கேள்வி. இங்கே நன்று ஆராயவேண்டும்.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

இந்த திவ்ய தேசத்தை நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்யும்படித்து “**வெள்ளை கரி சங்கொடாழி யேந்தி**” என்கிற திருவாய்மொழியில் ஒரு பாசரத்திலாவது (தென் திருப் பேரை) என்று அருளிச் செய்திருப்பதாகக் காணவில்லை. (தென் திருப்பேரையில்) என்றே காண்கிறது. தென் திருப்பேரை என்கிற சொல்லின்மேல் (இல்) என்பது ஏழாம் வேற்

மீளியெழுந்தார் ஸம்ஸ்தில் 'திருத்தண்கால்' என ஒருவிதம் 'திருத்தண்கால்' பெயரிட்டவர்கள் தங்கல் சைத்திரமென்றீட்டு அப்படி சிலோகங்கள் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அவை மஹர்ஜிகள் பலித்த சிலோகமென்றும் சொல்பவர்கள். தங்கலும் தங்கலால் கட்டுப் பொருத்தம் யாதோ அந்நின்றிலேயாம்.

மீட்டவர்கள் மரணம் ஒருச் சிலோகம்யந்தினால் அதைப் புருவர்கள் சிலில் எழுதினதும் வழக்கத்தினால் த. மந்திரென்றும் கிருத்திரிதேரம் நவ திருப்பெயர் பெயர் பெருமான்களுக்கு ஸ்த. கோர்வை சிலோகம் ஏற்பட்டிருப்பது சிலவே திருநாங்கல் 'திருநாங்கல்' பெயர் பெருமான்களுக்கும் ஒரு கோர்வை சிலோகம் பாலி நமாச வாய் வாய்க்காது. அதாவது—“நந்தாதீபகடபாணர்த்தக” இப்படியாம். இதைச் சொல்லி தெய்வம் எழுந்தும் புருவாசாரி பூசை உத்திராகவே சொல்லிவருகிறார்கள். அப்படி தெய்வம் கிடாய்மடம் பார்வையிடுவதில் சிறிது விமர்சிக்கவேண்டும். இந்த சிலோகம் (நந்தாதீப) என்று பெயர் பெற்றிருக்கின்றது. திருநாங்கரைச் சேர்ந்த மணிமாடச் கோயில் பார்வையிடுவதற்கு 'நந்தாவினக்கு' என்று திருமங்கையடிமார் இட்ட திருவாய்மொழி தலால் அந்தச் சாத்திரத் திருவாய்மொழி (நந்தாதீப) என்று ஸம்ஸ்கிருதமாச்சாரி சாத்திரம் எழுதினார். விமர்சனம் என்பதற்கு திருமென்று பொழி பெயர்ந்தது. இப்படியும், நந்தா என்னிறுப்பதானது மிகவும் விமர்சிக்கத்தக்கது. இது சாத்திரம் சாத்திரம். இதை அப்படியே ஸம்ஸ்கிருத சிலோகத்தில் புகழுவது பார்வையிடுவதற்கு. அதாவது அறிவாதவர்களின் பணியாக இருக்குமேயல்லது, ஸம்ஸ்கிருதர்களால் பார்வையிடுவதற்கு இதுக்கத் தகுதியில்லை. இங்கு நந்தா என்பது சாத்திரச் சொல்லன்று என்றும், “நந்தச்சாஸனா ஆதிபச்ச நந்தாதீப:” என்று எழுதினார். கொண்டு ஸம்ஸ்கிருதம் பார்வையிடுவதற்குக் கொண்டுள்ளார். கூறுவாருமானாலும், இதெல்லாம் பிராமணிக பார்வையிடுவதற்கு கொண்டுள்ள பார்வையிடுவதற்குத் தகுந்த பேச்சல்ல என்பது திண்ணம். அந்த சிலோகம் பார்வையிடுவதற்கு எல்லாம் எப்படியாவது இருக்கட்டும். பிரகிருதம் எம் எந்ததுக்கொண்டது. இவ்வெழுந்த சாத்திரத்தில் கம்பெனா முத்திரை புருவாசாரிகளில் எழுதினவர்களுக்கு எல்லாம் இந்த முத்திரை வெள்ளுபார்க்கவேண்டும்.

மந்திரெழுந்த சாத்திரம்யந்திரெழுந்த வேண்டும். நவ திரு. கோயில் 'தெய்வ' என்று எழுதினார். பார்வையிடுவதற்குப் பெயர் திவ்யதேசம். 'பேராபுரி' என்று ஸம்ஸ்கிருதம் எழுதினார். அதாவது, அந்த பார்வையிடுவதற்குப் பெயர் திவ்யதேசம், அந்ததராகவும் திவ்யதேசம் பெரியார் கூறுகின்றார்கள்.

மந்திரெழுந்த சாத்திரம்யந்திரெழுந்த வேண்டும். நவ திரு. கோயில் 'தெய்வ' என்று எழுதினார். பார்வையிடுவதற்குப் பெயர் திவ்யதேசம். 'பேராபுரி' என்று ஸம்ஸ்கிருதம் எழுதினார். அதாவது, அந்த பார்வையிடுவதற்குப் பெயர் திவ்யதேசம், அந்ததராகவும் திவ்யதேசம் பெரியார் கூறுகின்றார்கள்.

இங்கே நன்றி ஆராயவேண்டும். இந்த சிலோகம் தங்கல் கம்மாநகரம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. “சென் திருப்பெயர்” என்று எழுதினார். திருவாய்மொழியில் ஒரு பார்வையிடுவதற்கு (தெய்வ) என்று அருளிச்செய்திருப்பதாகக் காணவில்லை. (தெய்வ திருப்பெயரையில்) என்று காணவில்லை. தெய்வ திருப்பெயர் என்கிற சொல்லின்மேல் (இல்) என்பது எழுதினார்.

துமையுருபாக ஏற்பிருக்கிறதத்தனை யென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். ஒவ்வொரு பாரதந்
தையும் உற்று நோக்கி வந்தால் இந்த நினைவு தவறு என்று புலப்படும். “தென் திருப்
பேரையில் சேர்வன் நானே” “தென் திருப்பேரையில் விற்றிருந்த” “தென் திருப்பேரா
யில் சேர்வன் சென்றே” இத்யாதி பாசாங்களில் ‘பேரையில்’ என்பது ஏழாம் வேற்
றுமை போல் தோன்ற நின்றாலும், 5, 6, 7, 8 பாசாங்களைக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்யு
மளவில் “பேரையில்” என்பதே இத்தலத்தின் பெயர் என்று வேண்டியதாகின்றது.
(பேர் X எயில் = பேரெயில்.) ஒன்பதாவது பாசாத்தின் ஸகல விபாகவியானங்களிலும் பேர்
எயில் என்பதே தலத்தின் திருநாமமாக ஸ்பஷ்டமாய்க் காண்கிறது. செர்ல் வடிவத்தில்
மாறபாடு எப்போது விளைந்ததென்று அறியமுடியவில்லை. பிராமணிகர்களான மஹான்
கள் ஸாஹஸம்நிதிக்கே விமர்சிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் இவை நமது திவ்யார்த்த
நிபிகை காண்க.

10. ஆடி மாதம்.

32. ஆண்டாள்.

முன்பு திரோதாயுகத்திலே விதேஹ தேசத்தில் மிகிலைமாகரில் ஒரு மஹாராஜன்
யாகசாலை அமைத்தற் பொருட்டுக் கலப்பைகொண்டு பூமிஸை உழுததில், அவ்வுழுபடைச்
சாலையிலே ஸ்ரீதேவியின் - அம்சமான ஒருமகள் தோன்ற, அவளை அவ்வரசன் தன்புத்திரியாகப்
பாவித்துச் சேதையென்று திருநாமஞ்சாத்தி வளர்த்து வந்தான். அதுபொலவே பின்பு
கலையுகத்திலே பாண்டியநாட்டில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே பெரியாழ்வார் திருந்துழாய்ப் பாத்
தியமைத்தற் பொருட்டுக் களைக்கொட்டுக்கொண்டு திருந்தவனத்தைக் கொத்துகையில்
அக்கொத்தின் நிலத்தில் ஸ்ரீதேவியுதேவிகளின் அம்சமான ஒருமகள் ஆடிமாசத்துப் பூர்வ
பஞ்சமி நாளிலேதோன்ற, அவளை அவ்வாழ்வார் தமது மகளாகப் பாவித்துக் கோதை
என்று நாமகரணஞ்செய்து வளர்க்கலானார். அகாப்பதும் பொருள் ஒருசிறிதாயில்லாத
வற்பலனொருவன் பெருநிதியைக் கண்டாற்போல, அப்பெண்ணருங்கலத்தைக் கண்டவள
விலே பெருங்கனிப்புக்கொண்டு மிக அருமையாகச் சோட்டிப் பாராட்டித் தாலாட்டிப்
பாலூட்டிப் பாவித்துவந்த பட்டர்பிரான், அவளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து பாம
னானத்தைப் போதித்தனர்.

தந்தை முதலியோர் கண்டு வியக்கும்படி இளமை தொடங்கி எம்பெருமான் பக்க
விலே பக்திப் பெருவேட்கைகொண்டு அவனையேதான் மணஞ்செய்துகொள்ளக் கருதி,
அப்பிராணது மஹிமைமனையே எப்பொழுதும் சிந்தித்தல் கதித்தல் முதலியன செய்து
நிற்கிற அச்சுரிசுமுற்கோதை நாடோறும்விஷ்ணுசித்தர் வடபெருங் கோயிலுடையாறுக்குச்
சிறந்த ஸ்ரீகாகக் கட்டிவைத்த திருமாலையை அவரில்லாத ஸமயம் பார்த்து எடுத்துக் தன்
முழுவிலே தரித்துக்கொண்டு, ‘அப்பெருமானுக்கு நான் நேரொத்திருக்கின்றேனே இல்லை
யோ’ என்று சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்து உயர்ந்த பட்டாடையை உடுத்துத் தன்னை
அலங்கரித்து அவ்வொப்பணியழகைக் கண்ணாடியிலே கண்டு தந்தையார் வருவற்குமுன்
பாலப்பாலையைக்களைத்து முன்பொலவே செண்டாகச்சுற்றிப் பூங்குடையினுள்ளே நலங்
காட்டல் வைத்துவந்தாள். நஹஸ்யமாக நடக்கிற அச்செய்தியை உணராமல் ஆழ்வார்
அம்மாலையைக் கொண்டேபோய் ஸ்வாமிக்குச் சாத்திவரசு; பெருமானும் பிரீதியுடன் ஏற்றரு
ளினான்.

இங்ஙனம் பலரால் கழிந்தபின் ஒருநாள், வெளியிற்சென்ற ஆழ்வார் விராவில்
நின்று வந்தபொழுது, பூமாலையைக் கோதை குடியிருத்தலைப்பார்த்துக் கோபங்கொண்டு
பெண்ணே! நீசெய்த இது மிக்க அபசாசமான காரியம்: இனி இவ்வாறுசெய்தற்கு நீனைப்

பங்கொன்றாக 'த' என். நங்கைக்கு நற்புத்தி சொல்லிவிட்டு அன்று வடபத்திர சபை மாலை சபைப்பால் நற்புத்திக்கு முட்டுப்பாடு கோர்ந்ததற்கு மனம் வருந்தியிருந்தார். அந்த மாலை சபையில் ஆதிதீவ்யத்தில் வான் ஆழ்வாரது கணவில்தோன்றி, 'இன்று நீ நமக்கு மாட்டு கொண்டு வராதிருந்தது என்?' என்று வினாவியதற்கு, அவரும் திருமகளாரது பொருத்தாச் சொல்கைய விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டு அப்பெருமான், அவள் குடிக்கொடுத்த மாலை, 'நா நறுமணமீக்' நமது உள்ளத்துக்கு நனி உகப்பாவது; ஆதலின் தீவ்ய அதிதீவ்யமததன தொண்டையே நமக்குக் கொண்டுவருவாய்' என்று அருளி. தான். 'உட்க' கணவீழிதத விஷ்ணுசித்தர் அம்மங்கையை பலர் மங்கையெடுத்தாண்டி அப்படுத்தி அளவற்ற அன்பு கொண்டு அனைத்துலகத்துக்கும் அன்னை அளவற்ற அன்பு வருகிற இலக்குமினின் அவதார விசேஷமென்ற காரணத்தால், அவரும் 'ஆண்டாள்' என்றும் மாதவனார் 'பி' மலர்மாலையைத் தான் 'ஆடிக்கொண்டு' வந்தாற்போல 'த' கபலம 'ஆடிக்கொடுத்த பாசெயர்' என்றும் திருப்பெயரின் அழைப்பு வந்தார்.

ஆர்வர்ப்பார் தவறுபடுவாய் மாருத்தோடும் ஞானபத்திகளும் உடன் வலிபு வரப்பெற்ற, தனக்கு வற்ற காதலனாகக் கருதிய கடல்வண்ணன் விஷயமான வெய்யுள் சிங்கபவனாடி, இனி அவனை ஒரு கொடிப்பொழுதும் கூடாதிருக்கப்பொறுமல், சமையலு பிசியை அற்றத அபர்மங்கைகள்போலத் தானும் கோல்புகோற்று உயிர்தரிப்பவராய் அவ்வயிர்மாயத்தைத் திருப்பாவை நாச்சியார்திருமொழி என்ற திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் மூலமாகப் பகவத் ஸந்தியிலே விண்ணப்பஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தாள்.

இப்படி யிருக்கையில், இவட்கு விவாஹத்துக்கு ஏற்றபருவம் வந்ததைக்கண்டு தந்தையார் இவளுக்கு ஏற்றகொழுநனைக்காணப்பெறாது கவலைப்பட்டு இவளையழைத்து 'யார்க்கு வாழ்க்கைப்பட விரும்புகின்றாய்' என்று வினாவு, ஆண்டாள் 'மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்பட,ல் வாழவில்லை' என்றுசொல்ல, பட்டர்பிரான் பின்னை எங்கனம் நிகழ்வது என்று கேட்க, குடிக்கொடுத்தாள் 'பெருமானுக்கே உரியவனாக' விருக்கிறேன்' என்று கட்டுரைத்தாள்.

அதுகேட்டு விஷ்ணுசித்தர் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளிலுள்ள எம்பெருமான் கரும் பார்க்கு வாழ்க்கைத்துணைவியாகத் துணிகின்றாய்? என்று விசாரித்தலும், கோதை 'அப்படி பெருமான்கருடைய வைபவத்தை விளங்க எடுத்துக்கூறி யருளவேண்டும்' எனவேண்டி, வேயர் ஏலத்தெய்வரும் அவ்வாறே எடுத்து அருளிச்செய்து வருகையில், ஆண்டாள் மலர்மலையின் மூத்தருளியுள்ள கண்ணாரோனது வாலாற்றைக் கேட்ட வளவிலே மயிர் கொட்டி, 'நா நறுமணமீக்' நமது வான்முனைபைச் செவியுற்றபொழுது முகமலர் புழ, திருப்பெருஞ்சோலைமலையதாக வடிவழகை அறிந்த மாத்திரத்தில் மன மகிழ்சியும் பெற்ற ஸ்ரீரங்கநாதன் மலரிமை செவிற்பட்டவுடனே அளவற்ற ஆனந்த மலர்மலர்நிற்க, அப்பொழுது அந்தக்கத் திருப்பதி எம்பெருமான் க ளெல்லாரும் இவளது சுபம்வரத்தைத் தெரிவித்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு எழுந்தருளி இவளது ஞானக்கண்ணில் விடப்பாச, ஆவர் அவர்களுள் சங்கநாதலிடத்தே மனத்தைச் செலுத்தி அவருக்கே தவிர மலர்களாக நிச்சயித்து அவ்வமலையே ஸர்வகாலமும் சிந்தித்திருந்தாள்.

அந்நேயத்தில் ஆழ்வார் 'அப்பெருமாள் இவளைக் கடிமணம் புரிதல் கைகூடும' என்று சிந்தித்திருக்கையில், திருவரங்கச் செல்வன் இவருடைய ஸ்வபந்திலே யெழுந்தருள் உமது திருமகளைக் கொயிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வாரும். அவளையாம் அங்கெயிற் போம் என்ற அருளிச்செய்ய, அதனால் விஷ்ணுசித்தர் வியாசுலம் நீங்கி மனமெல்லா திருந்தனர். பின்பு ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்தானிகர் முதலிய கோயிற் பரிஜனங்களுடைய கணவிலே தோன்றி 'நீங்கள் வகல மங்களவாத்தியங்களோடும் சத்திர சாமராதிகளோடும் மலர்மலரத்தினப் பல்லக்கையும் உடன்கொண்டு வில்லிபுத்தூர்க்குச்சென்று. ஆண்டாளைப் பல்லக்கிலேற்றி அழைத்துவாருங்கள்' என்றுகட்டளையிட்டாள் அவ்வாறே எல்லாப்பார்

[illegible]

காத்தாரும் சென்று பெரியாழ்வார்நாயகத்து நம்பெருமானது அருளப்பாட்டை விண்ணப் பஞ்செய்ய; கர்ணம்ருதமான ஆவ்வார்த்தையைச் செவியாக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து; கோதைதாளை, வடபெரும்கோயிலுடையாளுடைய ஸந்தியிலே ஸ்ரீரங்கநாதனது லீலமனத் தை விண்ணப்பஞ்செய்து அதமதி பெற்றப் பிரயாண மாயினர். அச்செய்தினைக் கேள் விபுற்று ஸ்ரீவல்லபதேவன் அக்கல்பாண மஹோத்ஸவத்தைத் தானும் உடனிருந்து விசேஷமாக நடத்திக்கொண்டு கனிகூர்ந்து க்ருதார்த்தனாகக் கருதித் தன் எவ்வாறாகக்கொண்டு ஸ்ரீவல்லபுத்துணையும் ஸ்ரீரங்கநாதனையும் இவ்விரண்டுக்கும் நதினதுள்ள செவியுடையையும் கண்ணீர் தெளித்தும் பூப்பந்தலிட்டும் தோணங்கட்டியும் லாழைகமுரு காட்டியும் கன்னுக அலங்கரிப்பித்துக் கஜதாங்காதி சதாங்க பலத்தடனே ஆழ்வார்பக்கல்வந்து சேர்ந்தான். அப்பால் பட்டர்பிரான் ஆண்டானை மணிச்செவிகையில் எழுந்தருளப்பண்ணி மங்களவாத்திய கோலத்துடனே ஆண்டான் வந்தான்! குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடிவந்தான்! கரும்பார் குழந்தைகொடுத்தவந்தான்! திருப்பாவை பாடிய செல்விவந்தான்! பட்டர்பிரான் புதல்விவந்தான்! வேயர் குணின்கு வந்தான்! என்று பலகின்னங்கள் பணிமாந, மெய்காப்பாளர் உடன் குழித்து நின்று நாமும் அரசனுமாக இருபுறத்தும் இடைவிடாதிருந்து அழைத்து வந்து திருவாங்கம் வெரியகோயிலை யடைந்து பெரியபெருமானுடைய முன்மண்டபத்திலே அப்பிராட்டியை உறத்திப் பெருமானைச் செவிக்கப் பன்னுவிக்கையில், அத்திருமாலின் திவ்யவஸைந்தர்பம் இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்றவாறுபோல ஆண்டானைக் கவரத் தொடங்கியதனால், குடிக்கொடுத்த காச்சியார் கைம்பார்க்கச் சோர்வனையொலிப்பக் கொடி பெரிடையாடக் காதளவுமோடிக் கயல் கொல் மினிருங்கடைக்கண் பிறழ அன்னமென்னடை கொண்டு அருகிற்சென்று ஆராதக்கடலில் ஆழ்ந்து திருவாங்கத்திருவடி வருடக் கருதி நாகபிப்பங்கத்தை மிதித்தேறி நம்பெருமான் திருமேனியிலே ஐக்கியமாயினன். ...

83. ஆளவந்தார்.

ஆடிமாதம் உத்தராதத்தில் இயாமாசார்யரின் திருவருதாரம். நம்பெருமானது தாள் காந்தில் ஆளவந்தாரைப்போன்ற வித்வத் ஸார்வபௌமர் இதற்குமுன்பு தோன்றினது இல்லை. இனித் தோன்றப் போகிறதாய்க்கொல்லல் ப. * * * * * அவர் அவர் கேவலம் கவயம் கேவலதந்தாராகா; * என்று இலாதாமே யருளிச் செய்தபடி அத்தொத்தில் வந்தாலும் நாகாசாஸ்தா வைதுக்யத்தில் வந்தாலும் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இவர்களை அத்திதியான வ்யக்தி இவ்வொருவரே. ஸ்வாமி நம்பெருமானார் இவ்வாசிரியரை பெரும் சேவித்து இவர் திருவடிகளிலே பரிசர்யகளைப் பண்ணி அர்த்த விசேஷங்களைப் பெற்றுப் பார்த்தியற்றவரானாலும் "ஆம் முதல்வானிவன்" என்று இவர் விசேஷ கட்டாசுடன் செய்தருளினதே வேறுதவாக அவர் விளக்கிக்கொளுத்தின் திவட்டிபொல மஹாதேவருஸ் விபாக விளக்கி உலகுக்கு ஒருவிராவி நீன்றார். இவ்விஷயத்தை ஸ்வாமி தாமே தம்முடைய திருவாங்கினால் ஒருவாறு காட்டியருளினார். தோபாஷ்பத்தின் ஸபகாமத்தில் * பத * தார் பெருமாதப்பா வித்வஸ்தாசேஷகல்மஷ; வஸ்ததாமுபயாதாரும் யாமுசேயம் * மாய் தார் * என்றருளிச் செய்த கலோகம் இங்கு அதுஸந்திக்கவுரியது. இதில், ஆளவந்தார் தம்மைக் கடைசித்தருளினதுதானே வேறுதவாகத் தாம் சீர்மை பெற்றதாக அருளிச் செய்பாமல், தாம் அவருடைய திருவடித் தாமரைகளையே சித்தித்து அதனால் சீர்மை பெற்றதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்; இதனுடைய உட்கருத்து யாதெனில், ஆளவந்தார் என்னைக் கடைசித்தருளினதன் பயனாகவே நான் அவாறு திருவடிமலரைச் சித்திக்கும் பாக்கியம் பெற்றேனென்பதாம். * குருபாதாம்புஜம் த்யாயெத் * என்கிற சாஸ்தாவிதியைப் பின்பற்றியருளிச் செய்தவாறு.

ஸ்வாமி ஆளவந்தாரிடத்தில் கேரில் அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்கப்பெறுத ருறைதே அவருடைய திருவடிகளில் ஆசாயித்து உய்த்தவர்களுள்ளாரையும் தாம் ஆசாயித்து ஒவ்வொருவரிடத்திலும் அர்த்த விசேஷங்களை யதிகரித்து * பஞ்சாசார்யபதாச்சரித: * என்னும் விருதுபெற்றார். "ஆளவந்தாரோடு நான் உடியிருந்தேனாயின் பாம்பதத்திற்குப் படிக்க

தமிழ்நாட்டின் பாரதம் தீர்த்துவிட்டபின்னும் தீர்த்தவதன் உரிமை
தமிழ்நாட்டின் பாரதம் தீர்த்துவிட்டபின்னும் தீர்த்தவதன் உரிமை

11-15

இத்திரனுக்கிட்ட சோற்றைத் தானே அழுதுசெய்ததும் குன்றெடுத்துக் கொணரகாத்ததும்.

கண்ணிரானுடைய அதிமாறுஷ சிலவருத்த வேஷங்களைக் கண்டு ஆயர்களைவரும் 'இன்னே கம் குய்சொருத்து, இன்னே கட்டளைப்படியே காம் ஒழுசவேண்டும்.' என்ற அறதியிப்படைர். இங் கவாநிதும்பாயில் சாற்குது வந்தது. அப்போது இடைபார்கன் வருஷத்தோறும் கடத்துவதுபோல் வந்தகப்படி இத்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும்தவிதும் செய்யும் காப்பாதி களும் மந்துமுள்ள பூஜாத்ரவ்யங்களுமாகிய இவைகளைச் சேகரிப்பதைக்கண்டு கிருஷ்ணன் 'பெரி யோர்க்கோ! காமும் கம்முடைய பகச்சளும் ஏதனாவ் ஜீவிக்கேருமோ அதற்கே பூஜைசெய்யது தருதி; இக்கோவத்தனவிரியே பகச்சளுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இத்திர னுக்கு எமக்கு என்ன பயனுண்டு? ஒன்று மில்லை, ஆகையால் நீங்கள் இப்பூசை நேத்தைபடிம நீம் மலைகடே இயக்கன்' என்ன, இடைபார்கன் இதைக்கேட்டு அக்கனமே செய்ய, கண்ணிரான் தானே ஒரு தேவானைப்பங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அழுதுசெய்தருள, அவ்வித்திரன் கோபத்தோடு அங் கவாவாத்தம் முதலிய பலமேகங்களை வயி, கண்ணன் விருமபி மேய்க்கிற கன்றகளுக்குப் பகச்சளும் கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டமான இடைபார்களுக்கு இடைசெய்க்கும் தீங்குதரும்படி கம் மனமுடைய பரி கான் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவத்தகாழியைப் பெடுத்துக் குடைபாடப் பிடித்து மனமுடையத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் காத்தருளினன்.

ஆய்ச்சியரது துதில்களையும் வகைகளையும் கொள்கைகொண்டது.

நுலாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபஸ்தீர்கள் கண்ணிரானிடங்கொண்ட வேட்கையிடுதியினால் அவன் தம்மிடம் காதுல் விஞ்சுமாறு சோன்புகோற்ற அக்கோன்பின் முடிவில் யமுனாநிதியிலே நீராட அப்போது அவர்கள் இடைச்சாதி யொழுக்கத்தின்படி கரையில் அவிழ்த்து வைத்துவிட்டுப்போன ஆடை களையெல்லாம் கண்ணன் துறல்யமாகவந்து எடுத்துக்கொண்டு அருகிலிருந்தேநீருக்கு மாத்தினமே லேதியிரு து கிறிதுபோது அவர்களை அலைக்கழித்துப்பின்பு அவர்கள் கைகப்பி வணக்கி மிகவும் கெஞ்சிக் கோட்டிக்கொண்டதனால் அவர்களுக்கு அத்துதில்களை அளித்தருளினன்.

ஆய்ச்சியரோடு குரவைகோத்தது.

மற்றொருதால், கண்ணிரான் தன்னிடத்து விருப்பமுற்ற ஆயர்மாதகுடைய ஆவலைத் தாக்கத் தருதி காதல்வாத்தில் ஒரிரவில் யமுனைக்கரையில் நின்று வேணுகாதம் செய்ய, அதனைக்கட்டி இடைபார்களைக்கொல்லாதும் மாமியார் மாமனார் முதலியோரையும் மதுபாமல் தாவல் கடந்து காப்பப் படி கொண்டு கட்டிக் கோத்தகடில் அகையிக்க, அன்றிரவு அவர்களுடன் பாம்போக்கயமாகக் கட்டிக் கட்டிக்கொண்ட [குரவைகாத்து ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலு ஒவ்வொரு கண்ணனுக்கும் கொண்டு கொடுத்த நிலைப் பட்டலிக்கொட் காணக்கிடை.] அப்பொழுது கோபிமார்கன் பாம்பாக்கத் தீவிரவ லையிட்டு விட்ட கத்தலகை கண்ணிரான் இதை கொஞ்சக்கேடர்க கொண்ணுது; இந்த காத்தலகை கண்ணிரான் எய்க்கொத்து அவ்வாயர்மங்கையனை விட்டுப் பிரித்துபோய் ஒளிக்க, கோபி மார்கன் காணாமல் அதக் காணாமல் காதுல் கிணாந்து அப்பிரானைக் காணாமலும் தாங்கள் உயிர்த்திரித்த காதல்கள், பூதகதி கருஷ்ணாநுதலம் பற்பலருத்தி காளியனாகவும் வேருருத்தி வேருன்னுதலம் பாணியைச் செய்துகொண்டு யருஷ்ணானுடைய செயல்செயல்லாம் அநுகரித்துத் தரித்திருக்கையி; 'தாபமாய் சூத் செனரி: ஸ்மயமாந முகாம்புறு: — தாம்பரதாஸ் ஸாத்லீ காகாநத் மக்மகமக்மக:'. கண்ணிரான் அழுதுவந்தபொழுது கண்ணன் புலித்துப் பாம்பில்காணமான திருக்கோல் அதுபே லையிட்டு அவர்களுக்கு ஸேவைவலாதித்து அப்பொழுதே அவர்களது தாபமெல்லாம் ஆறுபாடு பல மயிர் மயிர் மயிர் ஆகக்கட்டித்தருன்.

குடக்கத்தாடினது.

கூத்து—பாம்பு மனங்குதச் செல்லம் விஞ்சினால் யாக்கஞ்செய்வதுபோல், இடைபார்கன் செல்லம் யாக்கஞ்ச் அதருடையதானுஞ் செருகுகுகுப்போக்கு விடாக அவர்களாய்வதொரு கட்டி; இத்திரன், கண்ணன் அங்கு குடமிருக்க இருதோள்களிலும் இருகுடகைகளுக்க இருகையிலும் குடைய களைக்கொட்டி ஆகாசத்திலே பெயறித்து ஆடுகொரு கூதது—என்பர்; இக்கோப்பதினோடலிலொரு புது யுத அதுவாய் கூதலிலொன்றொன்றுமகறி, "குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோளு—வதனாக், கடைக்குப் பைக்குறுப்பாய்து" என்று மேற்கோளுக காட்டினர் சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்கு கல்லார்.

[illegible]

செய்தனவென்றப் பின்னதொன் புணர்ந்தது.

குப்பனெனவும் துண்டித் தீர்வத மனையும்கொடுத்தவன் அம்மொன் பத்ததற்குக் கொன்ற பொய்தான் செய்தபயிற் குப்பனெனவும் பின்னியப்பிராட்டியை மனஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அகல தந்தத ஸ்ரீமத்குமாரபுத்திரன் பாலகந்தும் அப்பொரு அருமையெனப் பெற்ற ஏழ் செய்து கொடுத்த ஸ்ரீமத்குமாரபுத்திரன் கொடுத்த ஸ்ரீமத்குமாரபுத்திரன் பாலகந்தும் மனையெனத்

செய்தபின்னும் குறிஞ்சியைக் கொன்றது.

குறையச் செய்துவிடுவப்படி செதி வன்புலி அருமைய குறிஞ்சியைக்கொன்றது குயின் தந்தி கொஞ்சம் தந்ததும் தாக்கெனவெனவொன்றிவந் பாலகந்தும் அப்பெருமைய தன தந்தகனவெனவொன்றிவந் தந்த அகலவாசித்தொன்றத தந்தப் பத்தியுத்தித்த உத்ப்புப பத்தி அகலவெனவென குறிஞ்சியை வளித்த தன்னின்.

கண்ணன் கிளித்தது

கண்ணன் கிளித்தது கொன்ற அருமையின் அகலவெனவெனவொன்றிவந் பாலகந்தும் அப்பெருமைய தன தந்தகனவெனவொன்றிவந் தந்த அகலவாசித்தொன்றத தந்தப் பத்தியுத்தித்த உத்ப்புப பத்தி அகலவெனவென குறிஞ்சியை வளித்த தன்னின். கண்ணன் கிளித்தது கொன்ற அருமையின் அகலவெனவெனவொன்றிவந் பாலகந்தும் அப்பெருமைய தன தந்தகனவெனவொன்றிவந் தந்த அகலவாசித்தொன்றத தந்தப் பத்தியுத்தித்த உத்ப்புப பத்தி அகலவெனவென குறிஞ்சியை வளித்த தன்னின்.

கண்ணனவின் குறித்தது. குலவாசியை மனையெனவெனவொன்றிவந் தந்தது, மல்லிகை மகத்தது, கஞ்சியைக் கொன்றதும்.

பின்பு கண்ணனவின் பண்புமையினை பிளந்ததொன்றிவந் பாலகந்தும் அப்பெருமைய தன தந்தகனவெனவொன்றிவந் தந்த அகலவாசித்தொன்றத தந்தப் பத்தியுத்தித்த உத்ப்புப பத்தி அகலவெனவென குறிஞ்சியை வளித்த தன்னின். கண்ணன் கிளித்தது கொன்ற அருமையின் அகலவெனவெனவொன்றிவந் பாலகந்தும் அப்பெருமைய தன தந்தகனவெனவொன்றிவந் தந்த அகலவாசித்தொன்றத தந்தப் பத்தியுத்தித்த உத்ப்புப பத்தி அகலவெனவென குறிஞ்சியை வளித்த தன்னின்.

பெண்ணுடையவாசியைப் பிளந்தது.

பெண்ணுடையவாசியைப் பிளந்தது கொன்ற அருமையின் அகலவெனவெனவொன்றிவந் பாலகந்தும் அப்பெருமைய தன தந்தகனவெனவொன்றிவந் தந்த அகலவாசித்தொன்றத தந்தப் பத்தியுத்தித்த உத்ப்புப பத்தி அகலவெனவென குறிஞ்சியை வளித்த தன்னின். கண்ணன் கிளித்தது கொன்ற அருமையின் அகலவெனவெனவொன்றிவந் பாலகந்தும் அப்பெருமைய தன தந்தகனவெனவொன்றிவந் தந்த அகலவாசித்தொன்றத தந்தப் பத்தியுத்தித்த உத்ப்புப பத்தி அகலவெனவென குறிஞ்சியை வளித்த தன்னின்.

式 4

சென்னை, 19.12.2019

புது அழிந்துகொண்டு அவ்வாறு சூழப்பட்டுப் பட்டினிசெய்து கொண்டு
 இருக்கிறார்கள். தன் பேராகவித்தை மறந்தமையினால் துவாரதாக்குதல் செய்வது

அந்தப்புரத்திலே விட உணவத் தருகிறது போலீஸ்கள் அப்படி
பழித்த அந்தப் புராணன் குயர் தே - நாயு - ன் ஆகிய சான்ற பெ.

[illegible][illegible]

பெரிய பூங்கா, கிழக்கு மெல்லாம் கிட்டுத்தி, பின்பு பெருமூலம் ஏல என்
பெரிய பூங்கா, கிழக்கு மெல்லாம் கிட்டுத்தி, பின்பு பெருமூலம் ஏல என்

[illegible]

...வழி தன்னை மீட்டித் தர, அப்போதுதான் ...
...பெரிய அளவு ...
...பெரிய அளவு ...

பரிசுரங்கள் 2-வது பகுதி எழுந்தது. பரிசுரங்கள் 2-வது பகுதி எழுந்தது. பரிசுரங்கள் 2-வது பகுதி எழுந்தது.

மேலும், கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியபோது, அப்போது
அவர்கள் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியபோது, அப்போது

பெரிய நகரத்திலுள்ள அகலொகாசு 81 வது
பெரிய நகரத்திலுள்ள அகலொகாசு 81 வது
பெரிய நகரத்திலுள்ள அகலொகாசு 81 வது

[illegible]

பெரும்பாலும் பாரதமதம் பற்றி உண்மையாகக் கோட்டிற் குத்தியெழுத்தெழுத்து

[illegible][illegible][illegible]

தான் 'முன்' முதலிய பல அனுகூலங்களும் இவ்விதத்தில் அந்த சமயம்

[illegible]

தேவலோகத்துக்குச் செல்ல, உம்து இந்திராவை
தேவலோகத்துக்குச் செல்ல, உம்து இந்திராவை

பின்னர் கீழ்க்கண்டவாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. *செய்து* 2. *செய்து* 3. *செய்து* 4. *செய்து* 5. *செய்து* 6. *செய்து* 7. *செய்து* 8. *செய்து* 9. *செய்து* 10. *செய்து* 11. *செய்து* 12. *செய்து* 13. *செய்து* 14. *செய்து* 15. *செய்து* 16. *செய்து* 17. *செய்து* 18. *செய்து* 19. *செய்து* 20. *செய்து* 21. *செய்து* 22. *செய்து* 23. *செய்து* 24. *செய்து* 25. *செய்து* 26. *செய்து* 27. *செய்து* 28. *செய்து* 29. *செய்து* 30. *செய்து* 31. *செய்து* 32. *செய்து* 33. *செய்து* 34. *செய்து* 35. *செய்து* 36. *செய்து* 37. *செய்து* 38. *செய்து* 39. *செய்து* 40. *செய்து* 41. *செய்து* 42. *செய்து* 43. *செய்து* 44. *செய்து* 45. *செய்து* 46. *செய்து* 47. *செய்து* 48. *செய்து* 49. *செய்து* 50. *செய்து* 51. *செய்து* 52. *செய்து* 53. *செய்து* 54. *செய்து* 55. *செய்து* 56. *செய்து* 57. *செய்து* 58. *செய்து* 59. *செய்து* 60. *செய்து* 61. *செய்து* 62. *செய்து* 63. *செய்து* 64. *செய்து* 65. *செய்து* 66. *செய்து* 67. *செய்து* 68. *செய்து* 69. *செய்து* 70. *செய்து* 71. *செய்து* 72. *செய்து* 73. *செய்து* 74. *செய்து* 75. *செய்து* 76. *செய்து* 77. *செய்து* 78. *செய்து* 79. *செய்து* 80. *செய்து* 81. *செய்து* 82. *செய்து* 83. *செய்து* 84. *செய்து* 85. *செய்து* 86. *செய்து* 87. *செய்து* 88. *செய்து* 89. *செய்து* 90. *செய்து* 91. *செய்து* 92. *செய்து* 93. *செய்து* 94. *செய்து* 95. *செய்து* 96. *செய்து* 97. *செய்து* 98. *செய்து* 99. *செய்து* 100. *செய்து*

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

செய்த இத்திரினை, எவன் தேவனைப்புகழ்ந்தான் சங்கரத்தினாலே பங்கப்படுத்தி, பின்பு பாரிஜாத மாதந்த தவாரைக்குத் கொண்டுவிட்டான் என்பபாமை வீட்டுப்புழைக்கடைத் தோட்டத்தில் காட்டி வருகின்றான்.

காண்டல வனத்தைத் தீழ்விட்டது.

ஒருநாள் அக்கிரமன் ஒரு அந்தணவேடம் பூண்டு, அர்ஜுனனும் கண்ணிரானும் கூடி யிருக்குமிடத்திலே வந்துசேர், அவ்வந்தணனைக் கிருஷ்ணர்ஜுனர்கள் என்கு உபசரிக்க, அவன் உணவு வேண்டி, 'வேண்டிய உணவை அளிப்போம்' என்ற அவ்விருவரும் உறுதிமொழி கூற, உயிரை அக்கிரமனின் தீர்த் திருவென்றி உன்மை தெரிவித்துக் காண்டலவனத்தைத் தனக்கு இராபாக அளிக்குமாறு கேண்டலினைகளும், 'பல கொடிய அசுரர்களும் அசுரர்களும் துஷ்டமிருக்கின்றன கிரம்பி யிருக்குமிடத்திற் சென்று அழித்தொழுவது என்றே' என்று நிச்சயித்து அக்கிரமனை கோக்கி 'அங்கனமே உண்பாயா?' என்ற அனுமதித்ததின்பேரில் அக்கிரமன் அசுரமூலதையும் ஆக்கித்துப் பூர்வநிகுப்தி யாக உண்டான வந்ததை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபருகத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மண் னின் பாரம் நீக்குதற்கே உடமதரைப் பிறந்தவனான கண்ணிரான் தனது அன்பான இத்திரன் கருத்தும்படி அவனது காட்டை யழிக்குமாறு அனுமதித்தது உலகாராயோஜனம் நிறைவேற்றத்தாக வெண்க; அக்காட்டிலுள்ள அனல்நா துஷ்ட ஜாதுஸமூஹங்கள் தெரிலத்தொழியும் முகத்தால் பூமி யின் பாரத்தைக் குறைத்தருளினனென்றார்கள். இவ்வனத்தின் தன்மைபெயர்ப்பற்றி வில்லிபுத்தூ ராத்திரப் பாரதத்தில் காண்டலவனத்தைச் சருக்கத்தில்—'மீடையத் தால்வனை மகிருக்கொரு கொடு தெய்வனங்கொத்துன்றி, அடைந்த தன்வாரக்கள் பேருகருக்காவயக்கொருமாகித், குடைத்துசோரி கொள்வானுரோரி முதற்கொடு விலக்கினயிக்குத், கடைந்த உரெயிற்ருல் தக்கனும் வரத் தானைமது கண்டி' என்ற செய்யுள் இங்குக் குறிக்கொன்றத் தக்கது.

பாண்டவர்க்குத் தாகு சென்றது

பாண்டவர்களையும் கௌரவர்களையும் எவ்வகையினாலும் ஒரு மீட்டுகொழிவிதம் பொருத்தி கண்ணிரான் துரியோதனனிடம் துறு சென்றது உலகப்புகழ்த்தம்.

துரியோதனன் பொய்யாஸனமிட்டபோது விச்வரூபமெடுத்து மல்லறை முடித்தது.

கண்ணிரான் பாண்டவர்க்குத் தாதகர்த்த தன்னிடம் வாய்ப்பொருளென்பதை யறிந்த துரி யோதனன் எவ்வகையினாலேனும் கருக்கனனை முடித்து விடுவதே அருமையானது தனக்கு எவ்வகைய மாதத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப் பெரிய நிலவறை யொன்றைத் தோண்டிவிட்டு அங்கு அனை களையுள்ள ஆயுதபாணிகளையுடனே யிருக்கவைத்து அப்பருத்தி நாய்ப்புறத் துறிய கொள்ளுதபடி ஓர்வெற் பனப்புக்களால் மேலே முடி அகனமேற் சிறத்த ததாலான கொள்ளை யடைத்து அக்காலத் தின் விது கண்ணிரானை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, கண்ணன் அங்கு அகன்மேலேறின மாதத்திரத்திலே ஸ்ரீமதித் பின்புக்கள் முறிப்பட்டு ஆஸனம் உன்னிதங்கிப் பிலவனாதித் செவ்வுமனாவில் மண்டிக்கள் எறித்து வர, பெருமான் மிகப் பெரிதாக விசுவரூபமெடுத்துப் பல கைகளையும் கால்களையுங்கொண்டு எதிர்த்து அந்த மல்லர்களை மடிவித்தானென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

பார்த்தன் தேரில் பாகனாய் நின்றது.

கண்ணிரான், பாண்டவர் துரியோதனனுடைய என்ற இரு வருப்பினரையும் வந்தி செயலிக்கைக் காதத் துரியோதனனுடையிடம் தாதகச் சென்ற பாண்டவர்களும் நீக்களும் பகைமை கொள்ள வேண்டாம்; தாஜ்யத்தின் இரு வருப்பினர்க்கும் பாசமுண்டு; ஆதலால் ஸமபாசமாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஸமாதானமாக அச்சாட்டிச் செய்து வாழ்க்கள்' என்று பலவாசுக அருளிச்செய்ய, அவர்கள் எல் லார்த்தத்தைக்குச் சிறிதும் உடன்பட்டாமல் 'பரக்காம மிருத்தால் போர் செய்து ஐயித்துக்கொள்ளட்டும்; இரகப் பூமி வீரர்க்கே உரியது' என்று மிக்க செருக்குக் கொண்டு சொல்லவே, தான் பாண்டவபாபாதி யாபிஞ்சுது அவர்கட்கே வெற்றி புண்டாக்கும் பொருட்டுப் பார்த்தன் தேரில் பாகனாய் நின்றான்.

ஆழியால் திரவியை மறைத்தது. (ஐயநாதனை மடித்தது.)

மஹாபாரத புத்தத்திற் பதின்மூன்றாவரிலே அர்ஜுன புத்திரான அபிமன்யுவைத் துரியோ தனனது உடன்பிறந்தவன் கணவனான ஸைந்தவன் கொன்றுவிட, அங்கனம் தன்மகனைக் கொன்ற தாத ஐயநாதனை மறைக்கான் ஸூர்யஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லவியின் தீக்குறித்து உயிர்வீடுவ

தாதுகூறு

4

தாதுகூறு

தாத அர்ஜுனன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினான்காசாட் பகல் முழுவதும் துடையென லெளட்டடுத்தாமல் வெளியின் கடுவே நிலவறையில் மறைத்து வைத்திருந்த, அர்ஜுனனது சபதம் பொய்ததுவதேயென்று கித்தெத கண்ணிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில காழிசைக்கு முன்னரே வந்த அயகத்தால மறைத்துவிட்ட அப்பொழுது என்கும் இருள் மிடைத்ததனால் அர்ஜுனன் உயிரிழை செய்து கொடுத்த, அதனைக்களிப்போடு காணாததற்குத் துரியோதனனுதியருடே. அப்பதன் பின்பு, கித்தெத, துசமயத்திற் கண்ணன் திருநாழியை காலவிவிடவே, பகலாயிருந்ததால் உடனே அர்ஜுனன் ஜயநாதனைத் தஸ்துணித்தனன்.

ஸாந்தியி புத்திரனை மீட்டுக்கோடுத்தது.

புத்திரனைக் கண்டித்தொன்று உதாரணைனுக்கு முடிசுட்டியபின்பு, அமத்திரகாரம் விளங்கி வந்த அயகத்தால மறைத்துவிட்ட பர்கல் சென்று ஸகல சாஸ்தாக்களையும் அத்யயகமயங்கனின் தாதுகூறு துடையென லெளட்டடுத்தாமல் வெளியின் கடுவே நிலவறையில் மறைத்து வைத்திருந்த, அர்ஜுனனது சபதம் பொய்ததுவதேயென்று கித்தெத கண்ணிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில காழிசைக்கு முன்னரே வந்த அயகத்தால மறைத்துவிட்ட அப்பொழுது என்கும் இருள் மிடைத்ததனால் அர்ஜுனன் உயிரிழை செய்து கொடுத்த, அதனைக்களிப்போடு காணாததற்குத் துரியோதனனுதியருடே. அப்பதன் பின்பு, கித்தெத, துசமயத்திற் கண்ணன் திருநாழியை காலவிவிடவே, பகலாயிருந்ததால் உடனே அர்ஜுனன் ஜயநாதனைத் தஸ்துணித்தனன்.

தூண்டப்பிள்ளைமான கண்ணிரான் ஸாந்தியிவிடத்தில் வேதமோதன னென்பதும் உபகயசமஸ்காரம் பெற்ற னானென்பதும் எக்கனே சேருமென்று சிலர் கம்பிப்பர்; ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து துரிதவி லெருகுமகனானு யொயித்து உளர்த்தவனான கண்ணன் ஸுதரிய ஜாதிபிற் பிறந்தவன். பிராமணர் ஸாந்தியா ஸாசமர் என்னும் மூன்று ஜாதியாரும் தேஜேநாத்தபத்தியாகிய இயற்கைப் பிறப்புடனே செபந் தைப் பிடிப்பத உபகயசமென்கிற ஸம்ஸ்காரத்தாலாகும் ஐரூரஜம்மத்தையும்கொண்டு உருத்தப் பானராம் பித்திரர் எனப்படுகென்க.

வைதிகன் பிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து தத்தது.

ஒரு பிராமணனுக்கு முறையே பதந்த மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்த அப்பொழுதே பெற்றவரு முட்டையுடையில் விழித்தபொருதபடி இன்னவிடத்திலே பேரவிற்தென்று தெரியாமல் காணவொரு குறு பேட்டித்தையாலே காண்காம் பிள்ளையை ஸ்திரீ ப்ரஸவிக்கப் பேரவிறவனவிலே அந்த அந்தணன் கண்ணன் விடம் வந்து விட்ட ஒருபிள்ளையையாயினும் தேவரீர் பாதுகாத்துத் தத்தருளவேண்டி என்று சொல்லித், இருபிணை 'அப்படியே செங்கிறேன்' என்று அதமதிசெய்தபின்பு, ப்ரஸவகர தலே தங்கிவருபுள்ள கண்ணிரான் எழுந்தருளத் கூடாதென்பதுபற்றி அர்ஜுனன் 'காணேபெட் தகித்தேன்' என்று ப்ரதீத்குருபண்ணி, ப்ரஹ்மணனையும் கட்டிக்கொண்டுபோய், ப்ரஸவகர க்ருஹத்தைச் சுற்றும் காற்றமுட்டையப் ப்ரதீவகிக்கவொண்ணாதபடி சாக்குடங்கட்டித், காத்துக்கொண்ட நிற்கையில் பிறந்த பிள்ளையும் கறக்கப்படுபே பிறந்தவனவிற காணவொண்ணாதே போய்விட்டிய, ப்ரஸவ கணன் வந்து அர்ஜுனனை மறித்து 'சுதரியாதமா! உன்னாலையுன்னே வன் பிள்ளை போம்படியாய்த்த; ததுகணன் எடுத்தருளிக் காப்பதை 'மன்னோதத்தாய்!' என்று கித்தித்துத் இருவணன் ப்ரதீத்குருபண்ணி, ப்ரஹ்மணனையும் கண்ணிரான் கண்டு புன்சிரிப்புகொண்டு 'அவனை விடு; உனக்குப் பிள்ளைப் பகல ப்ரஸவகரத்து க்ருத்தேன்' என்று குறிச் செய்து, ப்ரஹ்மணனையும் அர்ஜுனனையும் தம்முடைய கொண்டு தெலேதி, அர்ஜுனனைத் தேர்செலுத்தச் சொல்லி, அத்கேர்த்தும் அவர்கட்கும் திந்தசபரி னைய தனது ஸபதத்தால் காத்தித்து, இரக்கண்டத்தாக வெளியே கொத்தார மனவுத் கொண்டு பேரவிற துரிடத்தில் தேருடின் இரகனை நிறுத்தி, தேஜோரூபமான பரமபகத்திலே தன் ப்ரஸவ கயாலே தானேபோய்ப் புர்து, அருகாசமார் தகதன் ஸ்வாதப்பிரியை காட்டுகைக்காகவும் கண்ண னானது திந்த ஸெனத்தியுத்தத் கண்டு களித்தாகக்காகவும் அதைப்பித்து வைத்த அத்தப் பிள்ளைக் காலப்பாடியும் அத்தின்மும் ப்ரதலுபட்டித் ஒன்றமருலையாமற் கொண்டு வந்து கொடுத்தருளினன்.

கண்ணிரானதுபவம் முற்றிற்று.

33 ? பெரியவாச்சான் பிள்ளை.

கண்ணபிரானுடைய திருவடித்தாத்திலேயே இப்போசரியரும் திருவவதரித்தருளி
ட்ட. இவ்வாசரியருடைய சித்திரலகாறுகளைப்பற்றி இங்ரு காம் ஒன்றும் எழுதப்
படுவதில்லை. அதபற்றி எமக்கு டிசொலாகத் தெரியவும் தெரியாது. இவர்தம்மால்
உலகத்துவினைந்த மஹோபகாரம் அபரிமிதாதலால் ஆதைப்பற்றியே சிறிதுபேசுகப்போம்.
பரவார்களின் ஆருளிச்செயல்களுக்கு கெல்லாம் மிகச் சிறந்த விபாக்கியானமும், தீராமா
யனத்தில் பலபல சீலோகங்களுக்கு இன்கவையே வடிவெடுத்த விபாக்கியானமும், ஆன
வாசரியா ஸ்தோத்ர ரத்னத்திற்கும் எம்பெருமானாருளிச்செய்த கற்பரப்பத்திற்கும்
மஹோஸ்தோத்ரத்திற்கும் உருக்கமான விபாக்கியானமும், பார்த்தாஹஸ்யம் முதலான சில
பாஸ்யார்த்த கரந்தங்களும் இவர் ஆருளிச் செய்தவையாகும்.

கம்பிள்ளையென்கிற லோகாசார்யரின் திருவடிவரத்தில் செஞ்சான் பரிசரிப்பண்ணி
ட்ட. விசேஷார்த்தங்களைப்போ இவ்வாசரியர் தமது தீவ்லகரந்தங்களில் அமைத்தருளினார்.
தீவ்லகம் கம்பிள்ளையைப் பற்றி டிட்டரின் ஆருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸக்திசொப்பிள்தம்
திக்கக் குறுப்பிடுகிலாம்; பெரிய திருமொழியில் (5—8—7) “அப்பணொருவன்” என்று
பட்டத விபாக்கியானத்திலே—“முற்பட த்வயத்தைக்கொட்டு தெய்வாஸ புராணங்களையும்
ஆதிகரித்து; பரபக்யாதி கொடுத்ததுக டலாக கம்பயரிமயர்வைகளுர் அதிகரித்து; கொண்
பொத்தும் ஆருளிச்செயலிலேயாம் பிள்ளையைப் போனை.....” என்றுருளிச் செய்தார்.
திவ்லகம், கம்பிள்ளை ஸகல சாஸ்தாங்கலையும் வரியடைவோ ஆதிகரித் த அந்த பாவாத்தியம்
முதலவதையும் ஆருளிச் செயற்பெயருளு ர்யாஸங்கலிலே உபதீபகாரித்தி வகத
கொண்ட விளங்கும். அவ்வண்ணமாகவே இவ்வாசரியார் ஸகல சாஸ்தாங்குதாதித் தமது
பாஸ்யாக்கத்தை விபாக்கியானங்களுளிச் செய்வதில் வெகு ஆழாகச் செலுத்தி இவ்வுல
க்தி மஹோபகாரங்களில் பாதமஸ்தாளம் பெற்றருளினார்.

ஆருளிச் செயல்களுக்கு விபாக்கியான மீட்டருளும் திருப்பனியில் மற்றுந் சில
பாசாரியர்களும் கைவைத்தாண்டு. ஆனால், பூர்த்தியாக நாலாயிரத்திற்கும் விபாக்கியான
மீட்டருளினவர் என்னும் பெருமை இவ்வாசரிய ரொருவர்க்கே ஆஸாதரணமாக அநாமத்
தரலாம். இவ்விஷயம் உபதீபகாரத்திலாமலையில், “பிள்ளார் கஞ்சியர் பெரியவாச்சான்
பிள்ளை தென்னார்வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளை, மணவாளமொடு திருவாய் பெரிநயக்
கண்ட மணவாளமொன்று கெஞ்சே கூறு.” “கஞ்சியர்மொடு விபாக்கியானம் காண்கின்ற
பாஸ்ய யாவைக்குடில்லையே—தஞ்சோல் வைபகுதித் தர்மம் பரமபாஸ்யம் பரி
பொதுவதாமுத்திலை,” “பெரியவாசான் பிள்ளை சிவபாஸ்யம் பரிபொதுவதா
கண்ட செப்பால்—ஆரிய ஆருளிச் செயல் பொருளை தர்மங்கட்கு பொதுவதாதி
பத் தறித்து.” என்ற பாசாங்களுளும் உணர்த்தார். பெரியவாசான் பெரிய
பாஸ்யாறு பாசாங்களுக்கு மாந்திரம் இவ்வாசியரின் விபாக்கியானம் தர்ம
பரித்த தென்னும், மணவாளமாமுனிகள் பலருடைய பரித்தனைக்கிணங்கி அக்குற
பாஸ்யம் தீக்கியருளின ரென்றும் ஸம்பதாயம் வல்ல பெரியவர் பசர்வர்.

“சீலேகளும் வேதமும் நீதிநாலும் கற்பமும் பெற்றொருள் தானே, மற்றுந்
காண்டவாணவர்க்கும் பிறர்க்கும் கீர்மை இவருள் ஸேவ” என்கிறபடியே பாசாருளி
செயல் ஸ்வேச்சவன் இவ்விருள் தர்மா நூலித்துக்கு ஆவினைக்காக ஆனோகலாமான
சாஸ்தாங்களை உபகரித்தருளினான். அவற்றுள் வேதமொன்றே முலந்தமாளாம். அது
வடமொழி வேதமென்றும் தென்மொழி வேதமென்றும் பாசு ரித்திக. வடமொழி வேதத்
திருத்தாயாரண்யஸ்வாமிகள் பலபலபண்டிதர்களை வைத்தொண்டு பால்யம் அவைப்
பரித்தார். அதுவொரு மஹோபகாரம். அந்த வடமொழி வேதத்திற்காட்பதும் பால்
சென்றும் சிறப்புப்பெற்ற தமீரும்வதத்திற்குப் பெரிய வர்சான்பிள்ளை பரம ஸாபிபூர்ண
மாசாரியாக்கியானமீட்டருளினது பாலர்க்கும் கைம்மாறினாத பெருதவியாகும்.

போதந் தீதண்டம் தரித்துக்கொள்வதற்கான மந்திரம் ஸுகர மே கோபாய" (ஒத்தீதண்டமே! நீ எனக்குத் தணையாயிருந்து என்னை அலிக்கவேணும்) என்பதாகக் கேட்டு, எவ்வளவுதான் எவ்வாறானாலும் பாம சேதானாயிருக்கிற எம்பெருமானைப்போல தணையாகப் பற்றவேண்டி இருக்க, அசேதமான தண்டத்தை கொக்கி இங்களை சொல்லப்படியாக ஒரு ஆசாயம் இருவதே: என்று (அஞ்சியர்) ஸாதித்தாராம்.

(3-7-13) "அஞ்சுவன் வெஞ்சொல் அக்காய் அரக்கர் தவப்பாவை தன்னை, வெஞ்சின மூக்கரித்தீர் கிறலேன் திறம் கேட்கில்." என்ற பாசாத்தின் விபரக்கபானத்தில்— "பட்டர் இவ்வுருளிச் செய்து, ஒரு ஸ்திரீயை விருப்பப்பாக்கினவனுடைய திறம் கேட்கில் அஞ்சுவன் என்னைபால் இத்தலக்கு குணநாயகப்பாத் தொற்றுகின்றது; இது ஆழ்வார் அருளிச் செய்துக்கூடாது; இது எங்களை சேரும்படி? என்று ஆச்சாரிக் கேட்க 'துப்பிருக்கக் கைவேகவேணுமோ? எம்பெருமானுத்தாமே அருளிச் செய்ததைக்கார்தே' என்ன, அருளிச் செய்தபடி எங்களை? என்றுகேட்க, முன்பொரு புணர்ந்த உடன பாக் கிலே பிரத்தபாமாதத்தைக் கேட்டு அதனை விளைத்த இவ்வாசாயம் நிகழ்வு எவ்வாறாகச் செய்தார்—என்றுள்ளது.

இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்: இவ்விடத்தில் ஆழ்வாருடைய திருத்தாயார் ரூப்பணம் அங்கு விருத்தாத்தத்தை பெடுத்துக்காத்து இப்படியும் தன்னைமையைக் கேட்க நான் அரக்கன்மேன்' என்று சொல்லி நாயகன் கருத்தாய்? அரக்கியின் மூக்கரித்தியை கொண்டு என் மகளின் மூக்கை யும் (கிருவாலியேம் துபாய) அருக்தீரிலே இவ்வாறு அங்குமின்றெனென்பதாகவன்றே இவ்வுருக் கருத்தத் கொடுத்தது. துணைக்கூடலாகப் 'எம்பெருமான் விஷயத்தில் இவ்வாறு விளைத்த அஞ்சுவன் கிறமோ? இது குணநாயகி சொல்லுகிறபடியாகுமன்றே' என்று பட்டர் அங்கித்த ஆச்சாரிக் கேட்டார். அதற்கு ஆசாயம், 'துப்பு இருக்கக் கைவேக வேணுமோ? எம்பெருமானார் இனிதாகச் சுவ தரித்துப் பொருளருளிச் செய்த வைத்திருக்க நாம் எவ் வந்தவென்றும்—என்று சொல்லி உயிரோடுளையும் வெளியிட்டார்; அதாவது—'அரக்கர் எவ்வளவுதான் மூக்கரித்த கிறமோ' என்றதனால் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் கொக்கியை தெரிவிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு விளைக்கப் பட்ட கவர்த்து சென்றதற்கு மூலகாரணம் ரூப்பணகையின் அங்கு பங்கமே பாதலால் இத்த அங்குபங்கித்த பால்தாவிக்கும் முகத்தால் ஸ்ரீராமலீலைகளின் பிரிவு விளைப்பூட்டப்படுகின்றது. ஆகவே முன்பு இருவருமாய்ப் புறப்பட்டுச் சென்று ஒரு வகை பொருவர் பிரிந்து: பள்ளன் வருத்திக்கிடக்க வேந்தத்த; அவ்விதமாக இப்போதும் இவர்களுக்கு [வயலாவி மணவாளனுக்கும் பாசாரையார்க்கும்] ஏதேனும் விதிவசத்தாலே பிரிவு வேந்த பரிதவிக்கப்பாடுமன்றேயோ வென்று அஞ்சுகின்றேன்—என்பதாம்.

(4-4-8) "நான் போறுமென்றெழுந்தான் தாணிபாளன் அது கண்டு தரித்திருப் பானரக்கர் தங்கள்; நான் போறுமென்றெழுந்தான் குன்றாள்வ இருபது தொகுடன் துணித்தவெருவன் கண்டர்—அங்குத்திருத் தெற்றியப்பலத்தென் செக்கண்மாலே."— இப்பாட்டின் முன்னகட்டுப்பெருள் சொல்லுவது ஸைஷ்டம புத்திராசைஞக்கன்றி மற் றையோர்க்கு இயன்றது முற்காலத்தில் ஆப்பான் திருவழுத்தாசாயர் என்கிற ஒரு ஸ்வாமி யும் இன்னஞ்சில் முதிர்க்குமாக இத்தகுப் பொருள் என்னவென்று ஆசாயத் தொடங் கினார். அவர்கட்டுப் பொருள் புலப்படவில்லை. அப்போது பட்டர் மிகச் சிறு பிராயத்தவராய் இருந்தார். அப்போது அவர் அருளிச் செயல் மூலம் ஒதிருந்தாரல்லர். ஆனாலும் பட்டர் கிறப்பாபமே தொடங்கி எல்லாவழிகளிலும் தமது ஸைஷ்டம புத்தியைச் செல்லவிட்டுப் பல வகையான அர்த்தங்களைச் செலவிட்டுக் கொண்டு ஆச்சரியமாக விளங்கிவந்தமைபால் பல பெரியோர்களும் பூட்டிவைப்பணிந்து அர்த்தங்கள் கேட்பதன்மேல் அப்படியேதெழச் சொன்ன அந்நாயகமும் பட்டரிடம் சென்று இப்பாட்டுக்குப்பொருள் என்ன? என்று கேட்டனர். அப்போதே பட்டர் 'பாசாத்தை விளக்கச் சொல்லுங்கள்' என்று சொல்லி அஞ்சுவன் பிரத்தத்தைக் கேட்டவாறே 'நான் போறுமென்றெழுந்தான் தாணிபாளன்

அதன்கண் தரித்திருப்பான் அரக்கர் தங்கள் கொன் போலும்' என்கிறவனாயில் இராமன் வாய்க்காலின் ஆரவாதம் என்று சொல்லிப் பொருளை விளக்கிக் காட்டினார். இங்கே பெரிய வாதம் பிள்ளையின் விபாக்கையான ஸ்ரீ ஸுத்திவருமாத—“ஆப்பான் திருவழுந்தாவன யரும் மெய்யுள்ள முதலிகளுமாக இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்? என்று பட்டருத் த விண்ணாயில், செய்ய, ஒருகால் இயலேக்கொள ராவணன்வர்த்தைத காண்' என்றதாற் செய்தார். [தான் போதுமித்யாதி] ஒரு சுதந்திரியன்போலே எதிரியென்று வந்தான்; அது கண்டி துப் பான் ராவணனாஜனும்—என்று னெர்த்தெழுந்த ராவணனுடைய பகை போகென்கின்ற இப்பாது கோளையும் துணித்த தனிவீரன் கிடர்"—என்று. இப்பொருளை விவரித் தக் காட்டிவோம். நான்குத் திருத்தெந்நியம்மலத் தெம்பெருான் ராவணன்வீரில்; இராவணனுடைய மகிப்போன்ற இருபது கோள்களையும் துணித்த தனிவீரன். அந்த இரா வணன் எப்படிப்பட்டவனென்னின்; மிகவும் அடிமன்காரித் தோற்றச் செருக்கி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிட போர்க்களத்தில் னெர்த்தவன். அப்படி அவன் செருக்குடன் கொண் வார்த்தை எதென்னில்; தான் போதுமென்றெழுந்தான் தானியாளன் அது கண்டு தரித் திருப்பான் அரக்கர் தங்கள் கொன் போலும்' என்கிற இவ்வார்த்தையாம். இவ்வார்த் துக்கு ஆர்த்த மேதென்னில்? : இராமனென்று ஒரு பாயல் தான் ஒரு பெரிய சுதந்திரியன் போல எதிரியென்று வருகிறதாம்; அதைக் கண்டு ஒருவன் பொறுத்திருக்கிறதாம். அப்படிப் பொறுத்திருப்பவன் ராவணனாகட்டும் தலைவனென்றுபெயர் கமந்திருப்பதாம்—என்று வெகு அற்புதமாகச் சொல்லி யுத்தத்திற்குக் கிளம்பினுனென்கை. இதனால், இராமன், தான்கு எதிரியென்று புறப்பிவதற்கும் தகுதியற்றவன் என்பதும், இராமன் போர்க்கு வரச் செய் தேயும் இராமனத்தான் ஆதரிப்பது தன் பெருமைக்குத் தகாதென்பதும் தெரிவிக்கப் பட்டனவாம்.

இப்பாட்டின் இவ்வரிய பெரிய பொருளை உணராதவர்கள், பிறரும் உணர்ந்து கொள்ள இடமில்லாதபடி “தான் போது மென்றெழுந்தான்” என்றும் “கொன் போது மென்றெழுந் தான்” என்றும் பாடத்தைப்போ மாறுபடுத்திப் பதிப்பித்தும் குதுமித்தும் வருவது வருத்தத் தக்கது.

(5—1—2.) “பன்னச்சொன்னில் கயறுகளப் பழனக் கழிநியதனுள் போய்ப், புன்னப் பிள்ளைக்கு இரைதேடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே.”—முற்காலத்தில், ஆலவாயுடையான் என்பாடு ஒருகாழிதான் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒரு கேள்விதேட்டான்: “பன்னச் சொன்னில் கயறுகள் என்றபொதே அவ்விடத்து வயல்களில் மீன்கள் அளவற்றுக் கிடக் கின்றனவென பெரி வந்துவிட்டது: அப்படி யிருக்க நற்றடியில் ‘இரைதேடும்’ என்று என்னை? கொல்லலாய்? மீன் அருமைப் பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேடவேண்டும்: கொள்வார் கொட்ட மாம்படி குறைபற்றுக் கிடக்குப்போது தேடிப்பிடிப்பதாகச்சொல்லுவது பொருத்தமெ? என்றுகேட்டான்; இதற்குப் பட்டர் அருளிச் செய்ததாவது—பிள்ளாய்! நீ கற்றவனா யினும் சொற்போக்கு அறிந்தியை; “பிள்ளைக்கு இரைதேடும்” என்றுள்ளது கண்; அவ் குள்ள மீன்கள் நிலமிடியிலே னுறும் துலாமும் போலே தடித்திருக்கும்; அதுவ பறவைக் குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரியகிறமீன்கள் தேடிப்பிடிக்க வேண்டு மத்தியப்பற்றோ என்றும். பாலகிஷ்டர்கள் அவகாத்தித்துக் கொள்ளக்கூடிய சிறு விஷயங்களை மறாசாஸ்தா ஸாகாத்திலிருந்து ஆசாரியர்தன் உபதேசிக்கத் தேடுகின்றமை இவ்விடத்திற் கு உள்குறை பொருளாகும்.

இப்படிப்பட்ட அர்த்தவிசேஷங்கள் தனிப்படுத்தமாகத் துணியிடுவதற்கு வேண்டி பவைபாதலால் இங்கு இவ்வளவோடு நிற்போம். “ஸ்ரீராமாயணதனிச்சுலோக விபாக்கையானங் களிலிழிந்தாலோ “கொள்ளமாளாயின்பவென்னம்” என்றுவேண்டிமத்தியம்.

வேதாத்தேசிகர்து இப்பொருளியிடத்தில் அளவுகடந்த கொளவப்பாதிபத்தியண்டு. அளவுகடந்தியே நாயிடேபகிஷத் தாற்பர்பாநாவனியிலும் நாயிடேபகிஷத்ஸாத்தியும் பெரும்பாலும் இவருடைய இருத்தினுலாயிப்படியை படியொற்றியே அருளிச்செய்து

போர்தார். அது அடியேனுடைய பல கார்த்தங்களில் பலகால் கிரிவாக நிகழிக்கப்பட்டிருப்பதால் இங்கு விக்கப்பட்டது.

வியாக்கியானங்களைப்பற்றி ஓர் ஆராய்ச்சி

சில விஷயங்கள் சில வருஷகாலமாக ஒருநிதமான ப்ரவீத்தியை அடைந்து கிட்டால் அவற்றில் வஸ்துத: அதுபபத்தி மலிந்திருந்தாலும் அதை எடுத்துக் காட்டுமவர்கள் பழிக்கப் படுவார்களே பல்லது, எடுத்துக்காட்டும் அதுபபத்தியில் உள்ள ஒள்தெய்ததை ஆராய்த்து உகப்பார் மிகச் சிலரே. இஃதறிந்துவைத்தும் இப்போது ஒரு விஷயத்தை விவரித்துரைக்கப் புகுகின்றேன்.

பெரியாழ்வார்திருமொழிக்குத் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை மருளிச் செய்த ஸ்வாப தேச விபாக்கியான மென்றொரு விபாக்கியானம் சில வருஷங்களுக்கு முன் அச்சுடெப்பட்டு வெளிவந்திருக்கின்ற தென்பது ஸ்ப்ரவீத்தம். இது திருவாய்மொழிப் பிள்ளையருளிச் செய்ததாக விருக்க விபாயமுண்டா வென்பதைப் பற்றி இங்குப் பரிசீலனை செய்யலாகிறது.

மணவாளமாமுனிகள் உபதேசரத்தின மாலையில்—* ஆழ்வார்களைற்ற மருளிச்செய லேற்றம், தாழ்வார்தம்மீறி அமைத்தாம் வளர்த்தேதார்—எழ்பாரு முய்ய வவச்செய்த விபாக்கியானகளுள்ளதெல்லாம், வைபவமதிப்ப பகர்வோம் வாய்த்த * என்கிற பாகரத்தினால் திவ் விபப் பிரபந்தங்களுக்கு இன்னாரின்னார் விபாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்தார்களென்பதைத் தாம் ஸ்பஷ்டமாய் எடுத்துரைப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞாபன்னரி, திருவாய்மொழிக்கு விபாக்கியானஞ் செய்தருளின ஐந்து திருநாமங்களை விவரித்தருளி, காலாயிரத்திற்கும் பூர்த்தியாக விபாக்கியானம் செய்தருளினவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை என்பதை * பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்குத் தெரிய விபாக்கியானதன் செய்வால் * என்கிற பாகரத்தினால் பெரி, தெரிவி திவ்யப் பிரபந்தங்கட்டுச் செஞ்சில ஆசாரியர்கள் விபாக்கியானம் செய்தருளின படிமை மென்றொரு பாட்டாலே அருளிச் செய்துள்ளார்; அப் பாட்டாவது:—

* நஞ்சீயர்செய்த விபாக்கியானங்கள் காலிரண்டுக்கு, எஞ்சாமை யாவைக்கு மிலகியே—தஞ்சீரால் வைபகுருவின்தம்பி மன்னுமணவாளமுனி செய்யுமவை தாமுஞ்சில. * என்பதாம்.

திருவாய்மொழி தவிர்த்த மூவாயிரத்தினுள் காலிரண்டு பிரபந்தங்களுக்கு நஞ்சீயர் விபாக்கியானம் செய்தருளினானென்றும், பிள்ளை லோகாசாரியருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் சில பிரபந்தங்களுக்கும், வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர் சில பிரபந்தங்களுக்கும் விபாக்கியானஞ் செய்தருளினானென்றும் அருளிச்செய்து தவிர்த்திருந்தார். முப்பது நாற்பது பாகரங்களுக்கு மாத்நிரமே விபாக்கியானம் செய்தருளினவர்களை எடுத்துரைக்கும்போது, திருவாய்மொழிப் பிள்ளை பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு விபாக்கியானம் பணித்தவராயிருந்தால் நானூற்றைம்பது பாகரங்களுக்கு விபாக்கியானஞ் செய்தருளின அவரை மாமுனிகள் எடுத்துரைக்க வேண்டுவது மிகவும் அவசியமல்லவா? திருவாய்மொழிப் பிள்ளை மாமுனிகளுக்கு ஸாஷாத் ஆசார்பால்லவா? ஸ்வாசார்பர் விபாக்கியானமாருளிச் செய்திருந்ததை மாமுனிகள் அறியாதிருந்திருப்பாரா? மறந்திருப்பாரா? உபேகித்திருப்பாரா?

மற்கொன்றும் கோக்கவேணும்: பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்திருந்த விபாக்கியானம் நானூறு பாகரம் வரையில் கனையாறுக்கு இரையாதிற்றென்றும் அதை மாமுனிகள் தமது சிஷ்யர்களின் பாம ப்ராத்நியையினால் தாம் அருளிச்செய்து பூர்த்தி செய்தானென்றும் ப்ரவீத்தமாகவுள்ளது. ஏற்கெனவே திருவாய்மொழிப் பிள்ளையின் விபாக்கியானம் அவதரித்திருந்தால் அதைக் காட்டியே மாமுனிகள் சிஷ்யர்களை ந்குப்தி செய்கித்திருப்பான்றோ? ஆக இவ்விரண்டு காரணங்களும் நன்றாக விமர்சிக்கத் தக்கவை.

புத்தரின் சாத்திரத்தினை ஆவதித்த மாதமென்பது உலகமறிந்தது. திரு
முருகன் பாலமடமாநிலவதில் ஆவப்ருத நாளாகிய திருவேணத்தன்று காத்திர
புத்தரின் சாத்திரத்தில் எதுவவதித்த போரகிரியர் ஐவர். வினக்கொளி பெ
பாலமடமடவல்லிதிறையர் சார்ந்த பொருபகுதித் தத் தூப்புல் என்குற வடவமடா ம
சூப்புல் அடிகில் என்று இவ்வாறுவகலான வ்யவஹாசங்களு முண்டு. இரண்டிப் பெ
பாலமடமடவல்லிதிறையர் சார்ந்த பொருபகுதித் தத் தூப்புல் என்குற வடவமடா ம
சூப்புல் அடிகில் என்று இவ்வாறுவகலான வ்யவஹாசங்களு முண்டு. இரண்டிப் பெ
பாலமடமடவல்லிதிறையர் சார்ந்த பொருபகுதித் தத் தூப்புல் என்குற வடவமடா ம
சூப்புல் அடிகில் என்று இவ்வாறுவகலான வ்யவஹாசங்களு முண்டு. இரண்டிப் பெ

நம் மீராந்தாச தர்சனத்தை வளர்த்தருளின ஆசார்பர்களில் ஸ்ரீ மந்திரமார்த மஹா தேசிகன் முதல் ஸ்தானம் பெறுவர் இவர் பல படிகளாலும் ஸ்ரீராமாஜ லித்தாந்தத் தைப் பெருமைப்படுத்தினவர். ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்குக் காப்பாகப் பல பல கார்த்திகினங் களை யருளிச்செய்துப், ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைப் பலகால் பாவசாகஞ் செய்தருளியும், ஸ்ரீ பாஷ்யபார்த்த தாஷகர்களைப் பலவாறு கண்டித்தும்; ஸ்ரீ பாஷ்யகாரைப் பல பல ச்லோகங்களாலும் பாசாங்களாலும் ஏத்தியும்—இப்படியே நமது வாழ்காளைக் கழித்தருளின மஹாநாயகர் இவர். ச்யாயலித்தாஞ்ஜம், தத்வ முக்தாகஸாபம், ஸர்வார்த்தலித்தி, அநிகரண ஸாரா ஸாரி, நத்வமகா, சகனவுண், நாத் சர்வ சந்தினைக—இப்பாதகாரண உத்தரத்தங்கார் நமது விஷ்டாத்நவைத லித்தாந்தத்திற்கு அஹி விளக்காக இவ்வாரியால் அருளிச் செய்யப் பட்டவை.

இவர் முப்பது தடவை ஸ்ரீ பாஷ்ய பாவசாகம் செய்தருளினவர் என்பது ஸங்கல்ஸூர் யோதயத்தில் இவர் தாமே பணித்த *தீர்ச்சத் வாரம் ச்ராலிதசாரீரகபாஷ்ய: * என்ற ச்லோகத் தினால் விளங்கும்.

ஞானம் மூனுட்டானம் வைராக்கியம் முதலிய ஸகலஞ்ஞானங்களிலும் நிகரற்ற இப்போ கியருடைச் சரித்திர வாலாறுகளைப்பற்றிச் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் பல வெளியீடுகள் வெளியிட்டிருக்கின்றேனாதலால் இங்கு சரித்திரத்தில் புதுத்து பேசுவதைவிட்டு இவரருளிச் செய்த தீவ்ப்கார்த்தங்களிலிருந்து அதுபவிக்கக்கூடிய அர்த்தவிசேஷங்களைப்பற்றி இங்கு விரிவாகப் பேசிக் களிக்க விரும்புகிறேன். ஸ்தோத்ரவகுப்பிலும் காவ்யநாடகவகுப்பிலும் சாஸ்த்ரவகுப்பிலும் விபரக்கியான வகுப்பிலும் சஹஸ்யஸம்பந்தாய வகுப்பிலும் வாதவகுப் பிலும் நூற்றுக்கணக்கான மிகச்சிறந்த கார்த்தங்களை வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் அருளிச்செய்திருக்கின்ற இவ்வாசார்பசிகாமணியின் எந்த கார்த்தத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அதுபவித்தாலும் ஆனந்தவெள்ளம் அபரிமிதமாகப் பெருகும். நமக்கோ ஞான மும் சக்தியும் மிகப் பரிமிதம். ஆசையோ பெரிது. அப்பாசாசார்பரின் திருவடிகளைச் சிந்தனை செய்து கொண்டே அவரது திருவருளால் தோன்றும் விஷயங்களை வகைகின்றேன்.

உலகிலுள்ள ஸகலமதஸ்தர்களுக்கும் நீர்சலும் நீனைந்து வியக்கக் கூடிய பலவிஷயங்கள் ஸ்வாமியின் திருவாக்கில் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றையெடுத்துக்காட்டு கிறேன். [பாவரும், நெஞ்சில் தேக்கிக்கொள்ளும்படியாக ச்லோகரூபமாகவேயருளிச் செய் துள்ளவற்றில் சிலச்லோகங்கள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன]

प्रयितं पातकिर्वा कृतम एको हि कृत्स्नमतिशेते ।

तमिर्म कियमाणमः तमपि दुरात्मा करिष्यमाणमः ॥

[பாதிதம் பாதிவாக்கம் கருதக் கோ ஹி க்ருத்ஸ்நமதிசேதே,
தமிம்ம் கியமாணம் தமபி துராத்மா கரிஷ்யமாணம்.]

இது ஸங்கல்ஸூர் யோதயத்திலுள்ள ச்லோகத்தாய். * எத்தன்தி கொன்றாக்கு முய்குண்டாம் உய் வில்லை, செவ்வன்றிகொன்றமகற்கு * என்பது திருக்குறள். * க்ருதக் கோராவ்தி கிஷ்க்ருதி: * என்பர் வடமொழியார்க்கும். * பதாசெய்தவுப்பொருள்களை * கிறப்பவன் பஞ்சமஹாபாதிகளிலும் சிறந்தவன். என்னாக்கோ செய்தவுப்பொருள்களை மறப்பதி, கிடக்க; செய்து கொண்டேயிருக்கிற அபகாரர்களை மறப் பவன் அஹிலும் சிறந்தவன். இதுவகிடக்க; * துவர் காளைக்கு மைக்கு ஓர் பெரிபவுதவி செய்யப் போகிறார் * என்று தெரித்து கொண்டு முந்தியே அப்பெரியார்க்குத் திக்கிழைக்குமவன் ஸர்கோத் த்ருஷ்டன்—என்பதாம்.

विनि किल तिमिगिलो गिलति तद्विलसुं तथा तमप्यय च तद्विलसुद्विह पश्य कर्मकमे ।

समस्तवृजिनोदधिमुसनडम्भकुम्भोद्भवं निवृत्तिमपि धर्ममत्यनघतरत्नविनिमदः ॥

தமிழ்நாட்டில் கிவதி தத்திலஸ் தும் ததா
தமப்யத ச தத்திலஸ் ததிஸ் பச்ய கர்மக்ரமே,
ஸதஸ்தஸ்ருஜிநோததிக்கஸநடம்பசு ம்போத்பவம்
ததிபதி தர்மபத்தி கருததவஸிங்கோஸு:.]

[illegible]

एकयैव गुरोर्दृष्ट्या द्वाभ्यां वाऽपि लभेत यत् ।
न तत्तिसृभिरष्टाभिस्सहस्रेणापि कस्यचित् ॥

நம்மவ குரோர் துண்டியா த்வாப்யாம் வாய் லபேத யத்,
நம் திவ குபிரக்டாயி... ஸஹஸ்ரேணுசி கஸ்யசித்.

[illegible][illegible]

மா தலாப்யதயாநுபலம்.

[illegible]

नर-नकाशां प्रभवः फलानामरण्यजातानि फलान्कभीप्सन् ।

विंशतिमान्वाजलिना करेण व्याधान्मजा विधपतिस्सिपेत्ते ॥ ३० ॥

கொண்டகாரும் ப்ரபல. பலாநாம்பூண்மலர்நிலி பலாநாம்பீப்ஸந்,
வல்லவ்விதாநயகுருவிநா கரோண வ்யாதாத்தம்ஜாம் விச்வபதிஸ் ஸிஷேஷேவே. (10)

திருவாய்ப்பாடி வீதியில் ஒரு குறத்தி களரப்பழம் காவல்பழம் பிரப்பம்பழம் முதலான காட்டுப்பழங் களைக் கொணர்ந்து வீற்றையில் அவற்றை வாங்கியுண்ணவேணுமென்று விருப்பம் கொண்ட கண்ண பிரான் செல்லைக் கொடுத்து அந்தப் பழங்களை வாங்க வேணுமென விரும்பிக் கைநிறைய செல்லைக் கொண்டு உள்ளிருந்து புறப்பட்டான். இவ்வகையாகையாலே செல்லுகள் கையில் தங்காமல் கீழே விழுந்து கொண்டே வந்தன. பழக்காரியிடம் வரும் போது வெறுக்கையனாகவே காணப்பட்டான் கண்ணன்.

सुजातरेखात्मकशंखचक्रं ताम्रोदरं तस्य करारविन्दम् ।

विलोकयन्त्याः फलविक्रयिण्या विक्रेतुमात्मानमभूद्विमर्शः ॥ ३१ ॥

ஸுஜாதரேகாத்மகசங்கசக்ரம் தாம்ரோதரம் தஸ்ய கராரவிந்தம்,

விலோகயந்த்யா: பலவிக்ரயிண்யா விக்ரேதுமாத்மாநமபூத் விமர்ச:.

(31)

கண்ணன் கையில் கொண்டுவந்த செல்லுகள் கீழே உதிர்ந்து போனபடி அவை வெறுக்கையை விரித்த வாதே அந்தக் கையில் சங்கும் சக்கரமும் ரேகையாக நன்கு காணலாயின. * செய்தலை கேட்பும் சங்கும் நிலாவிய கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே * என்னுபடியான திருக்கைத்தலங்களன்றோ. அவற்றைக்கண்ட அந்தக் குறத்தியானவள் ஐயோ! இந்த பரம புருஷக் குழந்தைக்கு இந்தக் காட்டுப்பழங்களையா காம் விற்பது!, ஆத்மாவையே விற்கவேண்டா வோ வென்று தோன்றிற்றும். [இவன் ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம் என்று தெரிந்து கொண்டா ளென்கை.]

आपूरयत्स्वादुफलपिणेन क्रीडाशिशोर्हस्तपुटं किराती ।

रक्षैस्तदा कौस्तुभनिर्विशेषैरापूरितं तत् फलभाण्डमासीत् ॥ ३२ ॥

ஆபூரயத் ஸ்வாதுபலார்ப்பணை க்ரீடாசிசோர் ஹஸ்தபுடம் கிராதீ,

ரத்நைஸ் ததா கௌஸ்துபநிர்விசேஷைரூபூரிதம் தத் பலபாண்டமாஸீத்.

(32)

பழங்களுக்கு விலையாகக் கூடிய செல் கண்ணன் கையில் சிறிது மில்லையாயினும், விளையாட்டுக் காகவே குழந்தையாயிருக்கின்ற இந்தப் பரம புருஷனைப் பரிபூர்ணதருப்தி பெறுத்தலோ மெனக் கணைதக் குறத்தியானவள் கைநிரம்பப் பழங்களைக் கொட்டினாள். உடனே அந்தப் பழக் கூடை முடிவாகும் கௌஸ்துப ஸமானமான ரத்னங்களினால் நிறைக்கப்பட்ட தாயிற்று.

विमोहने वल्लवगोहिनीनां न ब्रह्मचर्यं विमिदे तदीयम् ।

संपत्स्यते बालकजीवनं तत् सत्येन येनैव सतां समक्षम् ॥ ३५ ॥

விமோஹநே வல்லவகேஹினீநாம் ந ப்ரஹ்மசர்யம் பிபிதே ததீயம்,

ஸம்பத்ஸ்யதே பாலகஜீவநம் தத் ஸத்யேந யேநைவ ஸதாம் ஸமக்ஷம்

(34)

கண்ணப் பிராணுடைய சேஷ்டிதங்களில் ஜாத்தருத்யங்களும் பல காண்கின்றான். * தொத்தார் புத்தியில் கணனி பொருத்தியைச் சோலைத்தடங் கொண்டு புக்கு, முத்தார் வகைகளை புணர்ந்து பிராகாழினை மூலேழு சென்ற பின் வந்தாய் * என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசரம் போன்ற பல பாசரங்களை உடைய ரஸத்தித்து வருகின்றோம். * மச்சொடு மானிகை யேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குச் சொதி பட்டைக் கிழித்துக் காம்பு துகிலை கீழ் நிச்சலும் தீமைகள் செய்கையாகிற இந்த ஜாத்தருத்யப் பிராணுக்குத் தகுமா? இதனால் அவனுடைய ப்ரஹ்மசர்யத்திற்குக் குறைபாடு நேராதா? என்று சங்கப் ப்ரஹ்மசர்ய சங்கையைத் தீர்க்கவே இத்தச்வோகம் அவதரித்தது * கருமலர்க் சுத்த கொருத்தி தன்னைக் கடைக் கணித்தாங்கே யொருத்தி தன்பால் மருவி மனம் வைத்து மற்றொருத்திக் குடைத் த ஒரு டேதைக்குப் பொய் குறித்துப் புரிஞ்சல் மன்கை யொருத்தி தன்னைப் புணர்ந்தி அவனாகும் செல்வநல்லை. * [பெருமாள் திருமொழி 6—3.] என்னுபடியான சேஷ்டிதங்கள் எத்தனை செய்த களவிலும் கண்ணப் பிராணுடைய ப்ரஹ்மசர்யம் சிறிதும் குறைபாடுற்றதில்லை. ஏனெனில்; ப்ராதப் போசில் அர்ஜுனன் மகனான அபிமத்யுலின் மனைவியாகிய உத்கலா யென்பவளுடைய கருவை தோக்கி அச்சத்தாமாலினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அபாண்டவாஸ்தரத்தினால் அச்சருவிலிருந்த சிசு [பரீக்ஷித] நீருயொழிய, அச்சிசுவை மீண்டும் உயிர்பெறுத்த வேணுமென்று ஸுபத்ரையினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கண்ணப் பிரான் தனது செந்தாமரைமலர் போன்ற திருவடியினால் அச்சிசுவை அடிதொடங்கி முடியிருக்க

— : —

इयं केवललक्ष्मीशोपायत्वप्रत्ययारिमिका ।

सहेतुत्वयियं रूपे किंनुस्सहकारिणाम् ॥

இயம் கேவலலக்ஷ்மீசோபாயத்வப்ரத்யயாத்மிகா,

ஸஹேதுத்வதீயம் ரூபே கிம்நுஸ்சஹகாரிணாம். (நடாயஸித்தாஜ்ஜகே.)

சாடப்பிரபாண பகவானே மாத்திரமே உபாயமாகக் கொள்ளுகமாக இருப்பதெனினது 'தான் உபாயம்' என்கிற எண்ணத்தை வேரோடே தவிர்க்கிறது. [சர்வபாஹுச ப்ராபணத்தாஸிஸ - ஸத பாயி] என்கியான ப்ராபத்தியே உபாயமென்றென்று தேவினப்போல இதற்கு ஸஹகாரி - ஸஹகர உபாயம் - உதவிப்பது சொல்லவேணுமோ வென்க. இந்த உபாயத்வப்ரத்யயின் உபாயத்வம் ஸஹகரமாக நிராக்ருதம். "இயம் ஸஹகரத்தீசோபாயத்வப்ரத்யயாத்மிகா" என்று ச்லோகம் 1-ம் 1-ம் 'தேவலக்ஷ்மீ சோபாயத்வம்.....' என்று இடபடியானே ப்ராட்டாசி அகபாயத்வமும் சர்கு ப்ராட்டாசிதாயிற்று.

अस्ति कर्मिणस्तदे पत्यौ कृत्यद्वयं श्रियः ।

निमहाद्वारणं काले संवृणमनुमहे ॥

அஸ்தி கர்மிணஸ்ததே பத்யேள க்ருத்யத்வயம் ச்ரிய;

நிஹாத்வாத் வாரணம் காலே ஸ்வ்ருணமனுமஹே.

1-ம் 1-ம் - கிபாயத்திலுள்ள இந்த ச்லோகத்தினால் ப்ராட்டாசி - சூதம் தீத்தனையே மெய் பது உபாயம் - உபாயமாக வருளிச் செய்யப்பட்டது. செயலுக்குத் தக்கபடி பலம், தானம் செய்பவன் எம்பெரு மனையோவன்; ஆகவே ப்ராட்டாசிக்கு என்ன உபயோகமென்னில், அவன் சேதனை நீக்கலுக்க நீனைக்ரு மானில் புருஷகாரக்குத்யம்பண்ணி அந்த நீகரஹத்தை நீக்கலிடுவதும், அவன் அதுகரஹோக்ருகரு மாயம் தந்த அதுகரஹத்தைப் பெருக்கடிப்பதுமே ப்ராட்டாசின் கருமம் என்க.

ப்ராட்டாயாக ஸதல விஷயங்களிலும் ஸ்வாயியகுளிய ஸ்ரீஸலித்திகள் அமுதி ஹமாந்தாயிடுவது. விசிபத்திக்குதும். 'தேசிகஹ்ருதய.' மென்கிற க்ரத்தத்திலே பாக்க நீருத்தீதோம். இவர், ஆத்வார் களின் சிவப்ரபந்தங்களிலே ஸ்வாயிக்குள்ள ப்ராதிபத்தி விசேஷத்தை யெடுத்துச் காட்டுகோம்.

தேசிகனும் திவ்யப்ரபந்தமும்.

ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்கள் தமிழ்ப்பாணசாலிலே அவதரித்திருக்கின்ற ஸைமபால் வடமொழியில் பரிசயில்ஸாதவர்கள் மாத்திரமே ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கொண்டு போதுபோக்கவேணுமென்றும், ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான்களாகவுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்கள் முதலானவற்றைக்கொண்டே போதுபோக்கவேணுமென்றும் சிலர் வாய்ப்பிட்டிப் பேசுவார்கள். இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளம் எட்படிப்பட்டது என்பதைப்பற்றி இங்குச் சிந்து ஆராய்வோம்.

வடமொழிப்பாற்கடலைத் திருநாவினடமந்தரத்தாற் கடைந்தவர் கம்முடைய தேசிகள். இவ்வாப்போன்ற ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் *ந பூதோ ந பவிஷ்யதி* என்றால் மறைபாடு. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்திற்கு உபப்நம்ஹணங்களாகவுள்ள இதிஹாஸபிராணுதிகள் இவர்க்கு வாகோவிதேயங்கள். ஸஹகாரிஸாமக்ரிகளான ந்யாய பீமாம்மைகளுக்கும் இவர் திருநாவினத்தைப் பின்செல்லுமவை. இங்ஙனே திருநாவினுடைய பிராணசியவின் பிடுகிறக்கிற ஒரு பாக்கரத்தைக் காணுங்கோள்;

"பொக்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார்தண் பொருநல்வருங் குருகேசன் விட்டுத்தீத்தன்

தும்ப குலசேகரன் நம்பாணாதன் தோண்டாடிப்போடி மழிசைவந்தசோதி

மையமெலாம் மறைவிளங்க வாள்வேலேந்தும் மங்கையர்க்கா னென்றிவர்கள் மகிழ்ந்திடாமே
பேய்பதமிழ் மாலைகள் நாம்தேனிய வேரதித் தேனியாத மறைநிலங்கள் தேளிகின்றோமே."

இது தேசிகப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றான அதிகாரஸங்க்ரஹத்தின் முதற் செய்யுள். ஸம்ஸ்க்ருதவேத வேதாந்தங்களில் எல்லாவு பரிசரமப்பட்டாலும் கலங்கின ஞானமே அந்நாள் உண்டாதுமென்றும், ஆழ்வாரருளிச் செயல்களைக் கொண்டதான் தெளிவு பெறுத்

इयं केवलकम्पीशोपायत्वप्रत्ययात्मिका ।

सहेतुत्वधियः सन्ने किपुनस्सहकारिणाम् ॥

இயம் கேவலகம்பீசோபாயத்வபிரத்யயாத்மிகா,

ஸஹேதத்வதீபம் குந்தே சிம் புநஸ் ஸஹகாரிணாம். (ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநே.)

சரியப்பதியான உபாயமாக மாத்திரமே உபாயமாகக் கொள்ளுகையாகிற இந்தப்ரபத்தியானது 'தான் உபாயம்' என்ற எண்ணத்தை வேரோடே தவிர்க்கிறது. [தர்மிக்ரஹக ப்ரமாணத்தாலே என்ற படி.] அந்தியான ப்ரபத்தியே உபாயமன்றென்று தேறினபோது இதற்கு ஸஹகாரிணானவை உபாயமல்லவென்பது சொல்லவேணுமோ வென்னக. இந்தச்லோகத்தில் ப்ரபத்தியின் உபாயத்வம் ஸூன்யத்தமாக நிரூபித்தம். "இயம் ஸஹகம்பீததீசோபாயத்வபிரத்யயாத்மிகா" என்று ச்லோக யிடாதே 'கேவலகம்பீ சோபாயத்வ.....' என்று இடப்படியாலே பிராட்டியின் அதுபாயத்வமும் கன்கு காட்டப்பட்டதாயிற்று.

अस्ति कर्मार्हफलदे पत्यौ कृत्यद्वयं श्रियः ।

निमहाद्वारणं काले संधुक्षणमनुमदे ॥

அஸ்தி கர்மாரஹபலதே ப்த்யௌ க்ருத்யத்வயம் ச்ரிய:,

நிக்ரஹாத் வாரணம் காலே ஸந்துக்ஷணமநுமதே.

சதுச்ச்லோகோபாயத்திலுள்ள இந்தச்லோகத்தினால் பிராட்டியின் க்ருத்யம்இத்தனையே யென்பது ஸூஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்யப்பட்டது. செயலுக்குத் தக்கபடி பலப்ரதானம் செய்பவன் எம்பெருமானேயாவான். ஆகவே பிராட்டிக்கு என்ன உபயோகமென்னில், அவன் சேதனை நிக்ரஹிக்க நினைக்குமளவில் புருஷகாரக்ருத்யம்பண்ணி அந்த நிக்ரஹத்தை நீக்கிவிடுதலும், அவன் அநுக்ரஹோக்முதனானமளவில் அந்த அநுக்ரஹத்தைப் பெருக்கடிப்பதுமே பிராட்டியின் க்ருத்யம் என்கை.

இப்படியாக ஸதவ விஷயங்களிலும் ஸ்வாமியருளிய ஸ்ரீஸூக்திகள் அமுதினுமாற்றவினியமைவ. விரிப்பிற் பெருகும். 'தேசிகஹ்ருதய.' மென்ற கார்த்தத்திலே பாக்க நிரூபித்தோம். இனி, ஆழ்வார்களின் சிவ்யப்ரபந்தங்களிலே ஸ்வாமிக்குள்ள ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யெடுத்துக் காட்டுவோம்.

தேசிகனும் திவ்யப்ரபந்தமும்.

ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்கள் தமிழ்ப்பாஷையிலே அவதரித்திருக்கின்ற மையால் வடமொழியில் பரிசயமில்லாதவர்கள் மாத்திரமே ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கொண்டிருப்போடுபோக்கவேணுமென்றும், ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான்களாகவுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்கள் முதலானவைகளுக்கொன்றே போதுபோக்கவேணுமென்றும் சிலர் வரம்பிட்டுப் பேசுவார்கள். இவ்வகையில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளம் எப்படிப்பட்டது என்பதைப்பற்றி இங்குச் சிறிது ஆராய்வோம்.

வடமொழிப்பார்க்கடிகத் திருநாவின மந்தரத்தார் கடைந்தவர் நம்முடைய தேசிகன். இவனாய் போன்ற ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் ஸ்ரீமதோ ந பவிஷ்யதி * என்றால் மிகையாகாது. ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் தத்திற்கு உபகுமதான்களாகவுள்ள இதிலாஸ்பராணதிகள் இவர்க்கு வாசோவிதேயங்கள். ஸஹகாரிணாம்களாகிய ந்யாய மீமாம்சைகளும் இவர் திருவுள்ளத்தைப் பின்செலுதுமவை. இவனான திருநாவினுடைய பிரானுகியவிவர் பேசியிருக்கிற ஒரு பாசரத்தைக் காணுங்கோள்.

“பொய்கைமுனி புத்தநார் பேயாழ்வார்தன் பொருநல்வருங் குருகேசன் விட்டுசித்தன்

இய்ய குலசேகரன் நம்பாணாதன் தோண்டாடிப்போடி மழிசைவந்தசோதி

வையமெலாம் மறைவிளங்க வான்வேலேந்தும் மங்கையர்கோ னென்றிவர்கள் மகிழ்ந்துபாரும். செய்யதமிழ் மாலைகள் நாம்தெளிய வேதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே.”

இது தேசிகப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்றான அதிகாரஸங்க்ரஹத்தின் முதற் செய்யுள். ஸம்ஸ்க்ருதவேத வேதாந்தங்களில் எவ்வளவு பரிசரமப்பட்டாலும் கலங்கின ஞானமே அவற்றால் உண்டாகுமென்றும், ஆழ்வாருளிச் செயல்களைக் கொண்டதான் தெளிவு பெறுத்

திக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் இதனால் காட்டினாயிற்று. இங்கு ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்திரங்களைப் பற்றிச் சொல்லுகையில் * தேளியாத மறைநிலங்கள் * என்று அருளிச்செய்தமை நோக்கத்தக்கது.

இதிலுமாஸ புராணத்தினைக் கொண்டு உபநிஷத்துக்களின் தாற்பரியத்தை அறிவதைக் காட்டிலும் ஆழ்வார்புரீஸுத்திகளைக் கொண்டு அறிவதே மிகச் சிறந்தது என்கிற திருவுள்ளத்தைத் தாமதோபநிஷத்தா தப்பாநாவளியிலும் நிரூபித்தருளியுள்ளார்; அதில் நான்காவது ச்லோகத்தில் * [யத் தத் க்ருத்யம் க்ருதீநாம் முநிகணவிஷ்ணுதைஸ் ஸேதிஹாஸை : புராணை : தத்ராஸௌ ஸத்வஸீம்நச் சடமதநுமேஸ் ஸம்ஹிதா ஸார்வபௌமீ] * என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. (இங்கு அடியேனுடைய வியாக்கியானம் வருமாறு:) வேதங்களுக்கு உபநும்ஹணமாக மஹர்ஷிகள் இயற்றிய இதிலுமாஸ புராணங்களைக்கொண்டு நாம் யாதொரு உபயோகமடைகின்றோமோ அந்தவுபயோகமே திருவாய்மொழியினாலு முள்ளது. ஆனால் அந்தப் புராணதிகள் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் தபாஜ்யங்களாகவுமாகின்றன; இங்கு அப்படியில்லை; ஸத்வகுணத்திற்கு எங்கிலிமான ஆழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே கேவலம் ஸாத்விகமாயிருக்கின்ற இத்திருவாய்மொழியாகிற த்ராவிடப்பற்றமஸம்ஹிதையானது வேதோபநும்ஹணங்களில் தலைமைபெற்றதாகும்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ராதத்தில் மாதாபிதாயுவதய : என்கிற ச்லோகத்தினால் ஆழ்வாரை இறைஞ்சினார். அங்குஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் ஸ்வரமி தேசிகன் அருளிச்செய்துள்ள அவதாரிகா புரீஸுத்திகள் ஆஸ்திகர்களுக்குக் கண்டபாடம் செய்யத்தக்கவை.

“अथ पराशरप्रवन्वादपि वेदान्तरहस्यवैशद्यातिशयहेतुमूतैः सद्यः परमात्मनि चित्तरञ्जकतमैः सर्वोप-
जीव्यैः उपबृंह्यैः मधुरकविप्रभृति संप्रदायपरम्परया नाथमुनेरप्युपकर्तारं कारविमर्कैऽपि परमपुरुषसंकल्पान्
कदाचित् प्रादुर्भ्य साक्षादपि सर्वोपनिषत्सारोपदेष्टारं पराङ्मुनिः*मातापिताभतेत्याद्युपनिषत्सिद्धभगवत्स्वभाव-
हृष्ट्या प्रणमति—मातेति ॥

என்பவை அங்குள்ள புரீஸுத்திகள். பாசரமஹர்ஷிபணித் த புரீஸுத்திபுராணத் திற்காட்டிலும் வேதாந்தரஹஸ்யார்த்தங்களை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றவை ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் என்பது இங்குஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ள விஷயம்.

யதிராஜஸப்ததியில் நம்மாழ்வாரைப்பற்றி ஒரு ச்லோகமருளிச் செப்கிறார் காண்மின்; * [யஸ்ய ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதோ வகுளாமோதவாஸிதம், க்ருதீநாம் வித்ராமாயிஸித் சடாநீம் தமுபாஸமேஹ] * என்பதாமது. இதில் பிற்பாதிபின் தாற்பரியம்தபுதெளிவாக ஸம்ஸ்கிருத வேதங்கள் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிவு செய்கிறதெனவேண்டுமென்று மிகவும் ச்ரமப்பட்டன; ஆனால் ச்ரமத்திற்குத் தகுதியான உபநிஷத்துக்களில் அந்தோ! நமக்கு ச்ரமமே யிக்கதே! என்று அந்த வேதங்களைப் பற்றித் தவறாமல் அந்த நிலைமையில் மகிழ்மாலை மார்பினான ஆழ்வார் திருவவதாரிகா ஸ்தோத்ரத்தினாலே வேதங்களுக்கு உத்தேசியமான பொருள்களைத் தெளிய வெளியிடும்மையால் திவ்யதங்களுக்கு உண்டாயிருந்த விடாய் தொலைந்ததாம் என்பதே. அந்த உபநிஷத்துக்களான விபூதி களைப் பரிபாதிக்கும் விஷயத்தில் வேதங்களை! கந்தகளை வணங்குதல் தீர்த்தங்கள்? அந்தத் தொழிலை நான் வணிக்கக்கடவேன்; நீங்கள் இளைப்பாறலாம் தவறாமல் சொல்லி ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்வாராயினால் என்பதும் கருத்தாகும். மிகவும் கம்பீரமான தேசிக திவ்யஸுத்திகளிலே இன்னமும் எவ்வளவோ விசேஷ தாற்பரியங்களை உபநித்துணரலாம்.

இனி, பாதுகாஸஹஸ்தத்தில் ஆழ்வார் விஷயமாக அருளிச்செய்துள்ள புரீஸுத்திகளை ஆராயப்புகுந்தாலோ ஆழ்வார் புரீஸுத்திகளை அருளந்தித்தவாயினால் மற்றொரு ஸாரஸ்வதியைப் பேசவும் கடவேண்டும்படி அருளிச் செயல்களுக்கு அத்தனை பெருமை அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதைப்பற்றி மற்றொருநகல் பேசவேண்டும்.

திக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் இதனால் காட்டினாயிற்று. இங்கு ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்தரங்
களைப்பற்றிச் சொல்லுகையில் * தேனியாத மறைநிலங்கள் * என்று அருளிச்செய்தமை நோக்
கத்தக்கது.

இதிலுள்ள புராணதிகளைக் கொண்டு உபநிஷத்துக்களின் தாற்பரியத்தை அறிவதைக்
காட்டினும் ஆழ்வார்புரிஸுத்திகளைக் கொண்டு அறிவதே மிகச் சிறந்தது என்கிற திருவுள்
ளத்தை தாமட்டோபநிஷத்தாந்பர்யாத்வாளியிலும் நிரூபித்தருளியுள்ளார்; அதில் நான்கா
வது ச்லோகத்தில் * [யத் தத் க்ருத்யம் ச்ருதீநாம் முநிகணவிஹிதைஸ் ஸேதிஹாஸை:
புராணை: தந்ராஸௌ ஸதவஸீம்நச் சடமதநமுநேஸ் ஸம்ஹிதா ஸார்வடேஸமீ] * என்றருளிச்
செய்யப்பட்டுள்ளது. (இங்கு அடியேனுடைய வியாக்கியானம் வருமாறு:) வேதங்களுக்கு
உபந்ரும்ஹணமாக மஹர்ஷிகள் இயற்றிய இதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டு நாம்
யாதொரு உபயோகமடைகின்றோமோ அந்தவுபயோகமே திருவாய்மொழியினால் முள்ளது.
ஆனால் அந்தப் புராணதிகள் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் த்யாயங்களுகவு
மாகின்றன; இங்கு அப்படியில்லை; ஸத்வகுணத்திற்கு எல்லேநிலமான ஆழ்வாராலே அரு
ளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே தேவலம் ஸாத்விகமாயிருக்கின்ற இத்திருவாய்மொழியாகிற
தராவிடப் பற்றாமலுரிதையானது வேதோபந்ரும்ஹணங்களில் தலைமை பெற்றதாகும்.

ஆளவந்தார் ஸ்கோதாராத்ரத்தில் மாதாபிதாயுவதய: என்கிற ச்லோகத்தினால் ஆழ்
வாரை இறைஞ்சினார். அங்குஸ்தோதாராஷ்டபத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்துள்ள
அவதாரிகா ஸ்ரீஸுத்திகள் ஆஸ்திகர்களுக்குக் கண்டபாடம் செய்யத்தக்கவை.

“अथ पराशरभण्वादिपि वेदान्तरहस्यवैश्यातिशयहेतुभूतैः सद्यः परमात्मनि चित्तरञ्जकतमैः सर्वोप-
जीव्यैः उपवृद्धैः मधुरकविप्रभृति संप्रदायपरम्परया नाथमुनेरप्युपकर्तारं कालविषकोपेऽपि परमपुरुषसंकल्पात्
कदाचित् प्रादुर्भूय साक्षादपि सर्वापनिषत्सारोपदेष्टारं पराङ्मुशमुनिं*मातापितामतेत्याद्युपनिषत्सिद्धभावात्समाव-
हृष्ट्या प्रणमति—मातेति ॥

என்பவை அங்குள்ள ஸ்ரீஸுத்திகள். பராசரமஹர்ஷிபணித்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்
திற்காட்டிலும் வேதாந்தரஹஸ்யயார்த்தங்களை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றவை ஆழ்வா
ரருளிச் செயல்கள் என்பது இங்குஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ள விஷயம்.

யதிராஜஸப்ததியில் நம்மாழ்வாரைப்பற்றி ஒரு ச்லோகமருளிச்செய்கிறார் கன்னடின்;
* [யஸ்ய ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதோ வகுளாமோதவாஸிதம், ச்ருதீநாம் விஶ்ரமாயாலம் சடாஸிம்
தமுபாஸ்மதேஹ] * என்பதாமது. இதில் பிற்பாதியின் தாற்பரியம் யாதெனில்; ஸம்ஸ்கிருத
வேதங்கள்-தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிவ வெளியிடவேண்டுமென்று மிகவும்
சாம்ப்பட்டன; ஆனால் சரமத்திற்குத் தகுதியான பணன் கிடைக்கவில்லை. 'அந்தோ!
நமக்கு சரமமே மிக்கதே!' என்று அந்த வேதங்கள் விடாய்த்தனவாம்; அந்த நிலை
மையில் மெழ்தலை மார்பினாரை ஆழ்வார் திருவவதரித்து 'சாச்சொற்களாலே வேதங்
களுக்கு உத்தேச்யமான பொருள்களைத் தெளிவ வெளியிட்டமையால், வேதங்களுக்கு
உண்டாயிருந்த விடாய் தொலைந்ததாம் என்பதே. அன்றி, 'பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதி
களைப் பரிபாதிக்கும் விஷயத்தில் வேதங்களே! நீங்கள் ஏன் வினாவுக சரமபடுகின்றீர்கள்?
அந்தத் தொழிலை நான் வறதிக்கக்கடவேன்; நீங்கள் இளைப்பாறலாம்' என்று சொல்லி
ஆழ்வார் திவ்யப்பந்தங்களை அருளிச் செய்வாராயினர் என்பதும் கருத்தாகும். மிகவும்
கம்பீரமான தேசிக திவ்யஸுத்திகளிலே இன்னமும் எவ்வளவோ விசேஷதத்பர்யங்களை
ஊன்றித்துணரலாம்.

இனி, பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் ஆழ்வார் விஷயமாக அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸுத்தி
களை ஆராயப்புகுந்தாலோ ஆழ்வார் ஸ்ரீஸுத்திகளை அதுஸந்தித்தவாயினால் மற்றொரு
ஸாஸ்ஸதையைப் பேசவும் கூசவேண்டுமேபடி. அருளிச் செயல்களுக்கு அத்தனை பெருமை
அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதைப்பற்றி மற்றொருகால் பேசுவோம்.

திவ்யப்ரபந்தங்களின் பெருமை தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தில் இடைவிடாது குடி கொண்டிருந்ததென்று நன்கு புலப்படுகிறது. அம்ருதாஸ்வாதிநீ யென்னும் தேசிகப்ரபந்தத்திலுள்ள “அந்தமில்லாப் பேரின்பமநீந்தபேர்க்கும் அடியோமை யறிவுடனே யென்றுங் காத்து, முன்னைவினை நிரைவழியிலொழுகா தெம்மை முன்னிலையாக் தேசிகர்தம் முன்னே செர்த்து, மந்திரமும் மந்திரத்தின்வழியுங்காட்டி வழிப்படுத்தி வானேற்றியடிமைகொள்ளத் தந்தையென நின்றதனித்திருமால்தாளில் தலைவைத்தோந் சடகோபனருளினாலே” (28); என்ற ஒருபாசாமே போதும். ஆக் காங்கு ஊடே அருளிச்செய்துள்ள (1) “அணிருரு லைக நகர் முனிவர் நாவுக்கு அமைந்தன.....விடலரிய பெரிய பெருமான் மெய்ப்பதங்கனே” (2) “ருருணைதரில் வந்து கொழுப்பாடக்கிய குலபதிதந்த குறிப்பில்வைத்தனர்” இத்யாதி பாசரங்கள் ஆழ்வாரிடத்திலும் அருளிச்செயல்களிடத்திலுமுள்ள பக்தியே வடிவெடுத்து தேசிகனுக்கு திருவவதரித்ததோ! என்னலாம்பாடி யிருக்கின்றதேயன்றி வேறொன்றுஞ் சொல்லப்போகாது. ஸ்வாமி தம்மை விசேஷித்துக் கொள்ளுமிடத்தும் (1) “சந்தமிரு தமிழ் மறையோன் தூப்புல் தோன்றும் வேதாந்தகுரு” என்று த்ரானிடப்ரஹ்மஸம்நிதைக்கே தாம் இட்டுப்பிறந்தவராக அருளிச் செய்கிறார். ஸ்வாமியை வாழ்த்துகின்றவர்களும் “செந் தமிழ்த் தூப்புல் திருவேங்கடவன் வாழியே” என்கிறார்கள். ஸ்வாமி தாம் மங்களா சாஸனம் செய்தருளுவதும் (3) “தொண்டைமண்டலவேதியர் வாழவே தூய தேன் மறை வல்லவர் வாழவே” என்று தமிழ்வேதமறிந்த பகவர்களுக் கேயாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட அபிந்வேசம் தேசிகனுக்கு உண்டானது இரண்டு காரணத்தினால். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலான பூருவாசாரியர் களெல்லாரும் ஒருமிடமாக ஆழ்வார்பூரிக்கதிகளையே சேமநீதியாகக் கொண்டிருந்தார்களென்பது ஒருகாரணம். அவற்றில் தாம் கண்ட ஒப்புயர் வற்ற குணதிசயங்கள் மற்றொரு காரணம். *ப்ரியா து ஸீதா ராமஸ்ய தாரா: பித்ருக்குதா இதி, குணத் ருபகுணச் சாபி ப்ரீதீர் பூயோப்யவர்த்தத. ” என்னுமாபோலே.

இப்படிப்பட்டமஹாசார்யர்பக்கலில் நாம் ஹார்த்தமான பக்தியை வலிப்பதற்கு லக்ஷணம் அருளிச் செயல்களை வரியடைவே கற்றுவல்லாராவதே. மற்றும் பலவகைகளாலும் நாம் ஆசார்யபக்தியைக் கரட்டலாமாயினும் இவ்வழியிலே காட்டுவது மிகச் சிறந்ததாகும்.

நிகமனம்.

அதுபவரஸவிகர்களுக்கு நித்யாநுபவயோக்யமாக இந்த கார்தம் அநதிவிஸ்ந்ருதமை வலிப்பதாக இவ்வளவிலே தலைக் கட்டப்பட்டது. இந்த காமந்திலே அதுபவிக்க வேண்டிய அர்த்த விஷேஷங்கள் கடல் போன்றுள்ளன. அவற்றைப் பல்வேறு கார்தங்களின் மூலமாக மேன் மேலு மதுபவிப்போமாக. இதிலுள்ள குற்றங் குறைகளைப் பெரியோர்கள் இயற்கை யின்னருளால் சுயமித்தருள்க.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிடயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

பன்னிருதிங்களனுபவம்

முற்றுப்பெற்றது.